

## **Ce era de la început (1 Ioan) – W. Kelly**

### **Prefață**

Cititorul creștin îmi va permite ca la început să prezint câteva cuvinte personale. Nimeni nu are mai multe motive de a mulțumi lui Dumnezeu pentru epistolele lui Ioan decât autorul acestor rânduri. În mod deosebit prima din cele trei epistole a fost mai mult de 60 de ani o deosebită binecuvântare pentru mine. M-am întors la Dumnezeu fără nici o contribuție omenească, dar am fost foarte apăsător de conștiința păcatului care locuia în mine. Atunci un prieten credincios mi-a îndreptat atenția spre mărturia lui Dumnezeu din 1 Ioan 5, 9-10, ca răspuns din partea lui la întrebările care mă chinuiau, și Duhul Sfânt a folosit aceasta, ca să-mi dea liniște în Fiul lui Dumnezeu și în lucrarea Sa de ispășire.

De atunci a fost pentru mine o mare bucurie, în primul rând să învăț eu însumi din aceste epistole, și apoi – chiar dacă în slăbiciune – să învăț și pe alți credincioși din ele. Aproape toți credincioșii pe care îi cunosc au avut greutăți deosebite în a-și însuși această parte prețioasă a Scripturii. Aceasta nu din cauza greutăților în modul de exprimare, căci scrisorile sunt scrise într-o formă foarte simplă. Motivul constă parțial în slăbiciunea spirituală a lor și pe de altă parte în adâncimea adevărilor care prezintă demnitatea personală a Domnului și plinătatea harului Său față de copiii lui Dumnezeu. Le-a fost greu chiar să înțeleagă părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, la care apostolul cheamă, ca să nu mai vorbim de savurarea ei.

După mulți ani de lucrare în cele mai multe părți ale Angliei și de asemenea parțial în străinătate, prin care am putut să fiu de ajutor sufletelor, și cu ajutorul Duhului Sfânt în mod deosebit să pot să cercetez aceste scrisori, sunt recunoscător că pot acum edita această carte, chiar dacă rămâne mult în urma a ceea ce s-ar putea dori să fie. Însă El, care a inspirat acest Cuvânt scris, va călăuzi în tot adevărul pe aceia care Îl roagă pentru aceasta. Fie ca bucuria lui să fie »deplină«, căci acesta este țelul clar al scrisorii apostolului Ioan.

W. K.

Londra, 20 aprilie 1905

### **Introducere**

#### **EPISTOLA ÎNTÂI A LUI IOAN**

Alcătuirea acestei epistole scurte, dar deosebit de valoroasă, este simplă. Primele patru versete ale capitolului întâi constituie fundamentul – Cuvântul vieții devenit carne. Viața veșnică, care era la Tatăl, a fost descoperită în chip desăvârșit martorilor aleși. Ceea ce aceștia au văzut și au auzit, au vestit credincioșilor, pentru ca și aceștia să aibă aceeași părtășie ca și apostolii (Faptele Apostolilor 2, 42). Această părtășie nu se compară cu nimic, căci este părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Așa poate apostolul să spună: »Și vă scriem (în numele tuturor apostolilor) aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.«

Mesajul responsabilității creștine din versetele 5-10 este de nedespărțit de această revelație a lui Dumnezeu în Hristos. Aici se arată influența caracterului lui Dumnezeu – care este Lumină – în umblarea tuturor celor care cheamă Numele Domnului, și totodată inconsecvența totală și caracterul contradictoriu al celor care prezintă numai vorbe, dar fără fapte.

Capitolul 2 versetele 1 și 2 sunt un supliment, în care este numit din nou Numele Tatălui, care nu apare în partea a doua a capitolului 1, unde mărturisirea noastră este pusă la probă. Cu toate că toți sunt chemați să nu păcătuiască, dragostea divină este totuși la lucru, ca să restaureze, când cineva a păcătuit. În afară de aceasta avem un Apărător la Tatăl, pe Isus Hristos, care este nu

numai Cel drept, ci El este și ispășire pentru păcatele noastre și, într-un sens general, pentru păcatele lumii întregi.

Cum se arată deci realitatea vieții divine într-un creștin? Aceasta este arătat în capitolul 2, versetele 3-11, și anume în primul rând prin ascultare (versetele 3-6), dar tot așa de stringent și prin dragoste (versetele 7-11), la care se scoate în evidență ce este adevărat, ca aspect pozitiv, și ce nu este adevărat, ca aspect negativ.

După aceea urmează o inserare a diferitelor grade de maturitate spirituală în interiorul familiei lui Dumnezeu (versetele 12-28). Privit la modul general, toți sunt copii iubiți (*teknia*, ca de exemplu în capitolul 2, versetele 1, 12, 18; capitolul 3 versetele 7, 18; capitolul 5, versetul 21), cărora apostolul le scrie, deoarece lor le sunt iertate păcatele din pricina Numelui lui Hristos. În cadrul acestei inserări instructive, familia se compune din:

1. »Părinți«, care au cunoscut pe Acela, care este de la început; Cuvântul veșnic revelat în carne.
2. »Tineri«, care sunt tari, în care rămâne Cuvântul lui Dumnezeu și care au biruit pe cel rău; și
3. »Copilași«, care au cunoscut pe Tatăl.

Apostolul se adresează de două ori tuturor celor trei grupe, când se adresează părinților el repetă ce le-a spus mai înainte, pentru cei tineri mai adaugă ceva și vorbește deosebit de detaliat copilașilor, care sunt în mod deosebit ținta încercărilor ispititoare anticriste, dar ei sunt totodată și subiectul harului păzitor.

Începând cu capitolul 2 versetul 28 se reia partea generală cu „îndemnuri” adresate „copiilor”, deci tuturor, ca să rămână în Hristos, pentru ca lucrătorii, în rândul cărora aparține și apostolul, să aibă îndrăzneală la arătarea lui Hristos, care cu siguranță va avea loc, și să nu fie rușinați din pricina rătăcirii lor. În felul acesta neprihănirea practică este dovada că cineva este născut din Dumnezeu (versetul 29). După aceea apostolul inserează iarăși o remarcă scurtă, dar justă, despre dragostea Tatălui – imboldul și puterea necesară pentru întărirea și înviorarea sufletului pe cărarea îngustă a neprihănirii practice (capitolul 3, versetele 1-3). În versetele 4-7 urmează la locul potrivit prezentarea Persoanei și lucrării lui Hristos: El a fost cu totul despărțit de păcat și a înlăturat păcatele noastre. Drept urmare se atrage categoric atenția, că oricine, care rămâne în El, nu păcătuiește, și oricine, care păcătuiește, nici nu L-a văzut și nici nu L-a cunoscut. Restul capitolului se ocupă cu contrastul dintre aceia care sunt din diavolul și neprihănirea practică și principială a copiilor lui Dumnezeu, precum și cu dragostea lor unii față de alții (versetul 11), care se înalță mult mai sus decât Cain și lumea dominată de ură. Dumnezeu caută înfăptuirea desăvârșită a dragostei, atât în lucrurile mici, cât și în lucrurile mari. Să dorim ca inima noastră să aibă îndrăzneală înaintea Lui, dar această îndrăzneală o putem obține numai prin ascultare și credință în Numele Fiului Său Isus Hristos. Cine ascultă în felul acesta, acela rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el, și Duhul, pe care El L-a dat, este puterea acestei legături.

Aici însă este deosebit de necesară puterea de discernământ și adevărul este de nelipsit, ca să nu fim duși în rătăcire. De aceea în capitolul 4, versetele 1-6 ne este prezentat mijlocul de păzire. Prima piatră de încercare pentru protecția împotriva rătăcirii este venirea lui Isus Hristos în carne. Pe El vrea Duhul Sfânt să-L proslăvească permanent, în timp ce un duh, care nu-L mărturisește, nu este de la Dumnezeu. Cea de-a doua piatră de încercare nu constă din Lege și profeți (cu toate că ei au fost inspirați de Dumnezeu), ci în noua mărturie despre Hristos prin apostoli și profeți. »Cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă.« Și Noul Testament ca întreg este de nelipsit, ca să fi înarmat împotriva duhului rătăcirii.

Începând cu capitolul 4 versetul 7 se reia tema dragostei reciproce într-o plinătate unică în felul ei. Se arată că această dragoste este din Dumnezeu și nu se poate despărți de faptul că Îl cunoaștem și Îl iubim. Aceasta conduce la descoperirea dragostei lui Dumnezeu față de noi prin trimiterea singurului Său Fiu, ca noi să trăim prin El, căci noi eram morți. Totodată El a fost trimis ca ispășire pentru păcatele noastre, căci noi am fost plini de vină. Dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi să ne iubim unii pe alții. Dacă facem așa, Dumnezeu rămâne în

noi, și dragostea Lui este desăvârșită în noi, în loc să fie stingherită. Așa cum Hristos la început a făcut cunoscut pe Dumnezeu, pe care nimeni nu L-a văzut, tot așa și noi suntem acum chemați să facem același lucru. Puterea necesară pentru aceasta constă în aceea, că El ne-a dat din Duhul Său. Aceasta este valabil pentru oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, corespunzător cu mărturia că Tatăl a trimis pe Fiul Său să fie Mântuitorul lumii. Dragostea Lui, pe care noi am cunoscut-o și am crezut-o, este în noi. Dar aceasta nu este lucrul cel mai înalt. »Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării.« Această constatare devine mai uimitoare, dacă o comparăm cu capitolul 3 versetul 2. În felul acesta frica este alungată de dragostea desăvârșită, și cu deplină dreptate se poate spune: »Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (capitolul 4, versetul 19). Capitolul se încheie cu combaterea pretextului, că s-ar putea iubi pe Dumnezeu fără să iubești pe fratele tău. Aceasta este imposibil, căci ambele aparțin în mod necesar împreună.

În capitolul 5 versetele 1-5 se pune întrebarea „Cine este fratele nostru?”, și se dă răspuns la ea. »Oricine crede, că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu.« Prin aceasta apostolul arată aspectul minunat al acestei relații. Dar el exprimă totodată clar, că dragostea față de Tatăl include dragostea față de copiii Lui și dovada că iubim pe copiii Lui constă în aceea, că Îl iubim și ținem poruncile Lui. A-L iubi înseamnă a asculta, și poruncile Lui nu sunt grele, ci sunt bune și pline de binecuvântare și mângâiere. Nu trebuie să ne mirăm, că tot ce este născut din Dumnezeu biruiește lumea. Este credința, care a obținut această victorie. Aceasta este explicat detaliat în versetul 5. Acolo se spune: »Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?«

În versetele 6-12 găsim pe cei trei martori cu mărturia comună despre Isus și despre adevărul din El: Duhul, apa și sângele, - nu numai curățirea și împăcarea, ci și Duhul Sfânt ca puterea care lucrează. În primul om găsim păcat și moarte; în Omul al doilea găsim viața veșnică, așa că noi ne bucurăm în Duhul Tatălui și al Fiului. Aceasta este posibil numai pentru că El ne-a dat-o în Fiul Său: în El avem viața.

Cu versetul 13 începe încheierea scrisorii. Apostolul a început-o cu Fiul întrupat ca subiect al credinței și mijlocul pentru părtășia minunată, care dă bucurie deplină. El o încheie cu cuvintele, că el scrie aceste lucruri, ca noi să cunoaștem în adâncul ființei noastre, că noi ca credincioși avem viața veșnică. El vorbește încă odată despre îndrăzneala pe care o avem prin har, ca să cerem ceea ce este în concordanță cu voia lui Dumnezeu. În privința aceasta el exclude cazul când un frate se află sub disciplina lui Dumnezeu, deoarece în împrejurări deosebite el a păcătuit și din cauza aceasta nu mai este lăsat de Dumnezeu să trăiască pe pământ. În cuvintele de încheiere începând cu versetul 18, apostolul întâlnește gnosticismul, care a apărut în timpul acela, care totdeauna învață și niciodată nu ajunge la cunoașterea adevărului. El i se împotrivesc cu cunoașterea clară și profundă a credincioșilor, care se manifestă sub trei aspecte:

1. În sens abstract, prin păzirea de păcat și de Satana a tuturor celor ce sunt născuți din Dumnezeu;
2. prin cunoașterea personală, că noi suntem din Dumnezeu și de aceea stăm în opoziție cu restul lumii, care se află sub puterea celui rău;
3. de asemenea, prin cunoașterea personală a marelui subiect al credinței, și anume pe Fiul. El ne-a dat înțelegere, ca să cunoaștem pe Cel ce este adevărat și să fim în El, în Fiul Său Isus Hristos. Acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică. El este totodată protecția noastră față de idoli.

## **1 Ioan 1, 1-4**

Un început așa de măreț ca această scrisoare nu are nici o altă scrisoare, cu excepția Epistolei către Evrei, care din anumite motive se deosebește de toate celelalte. Ambele epistole ne prezintă fără nici un fel de introducere pe Fiul devenit Om, Cuvântul întrupat. În Epistola către Evrei aceasta a avut loc cu scopul de a îndrepta privirea iudeilor, care mărturiseau pe Isus ca Mesia, prin credință spre Persoana Sa gloriificată și spre lucrarea Sa în cer, care se întemeia pe lucrarea Sa de mântuire. Scopul primelor două epistole ale lui Ioan este, dimpotrivă, să păzească pe toți credincioșii de orice inovație în învățătură și practică; lor li se amintește de »ce era de la început« în harul neschimbător și în slava Persoanei Sale, în care El S-a revelat pe pământ: Dumnezeu adevărat și Om adevărat unite pentru totdeauna în El. Tema Epistolei către Evrei este Omul care a intrat în cer; tema primei epistole a lui Ioan este, că Dumnezeu S-a coborât în Hristos, ca să dea viața veșnică. Și cu toate acestea Epistola către Evrei este bogată în detalii cu privire la Persoana Sa, tot așa cum invers Epistola întâia a lui Ioan se ocupă detaliat cu lucrarea Sa de ispășire.

Este remarcabil, că în ambele epistole lipsește numele scriitorului și al destinatarilor epistolelor. Pot fi diferite motive pentru aceasta; cel mai important este însemnătatea copleșitoare a lui Hristos pentru inimile lor proprii și dorința să prezinte deosebit de pătrunzător cititorilor epistolei această mărime după voia lui Dumnezeu, Tatăl. Apostolul națiunilor a exprimat permanent, chiar și în câmpul lui direct de lucru printre națiuni, în cuvânt și în faptă, că Evanghelia lui Dumnezeu este puterea pentru mântuirea oricui, care crede, atât a celor dintre iudei, cât și a grecilor. În Epistola către Evrei el trimite ultimul lui mesaj celor care au crezut, persoana lui proprie trecând în chip minunat în planul secund. În timp ce prezintă pe Domnul ca Apostol și Mare Preot al mărturisirii creștine (care unește în Sine modelele lui Moise și Aaron, dar care stă cu mult mai presus decât ei), el nu amintește nici pe cei doisprezece apostoli și nici pe sine însuși cu această denumire. El scrie mai mult sub forma unui învățător creștin, care interpretează Vechiul Testament (așa cum numai un scriitor inspirat putea s-o facă), atunci când cu autoritatea unui apostol și profet descopere adevăruri noi.

Apostolul cunoștea prejudecata fraților lui după trup împotriva lui, care veghea cu atâta gelozie, ca libertatea națiunilor să nu fie îngrădită. În felul acesta dragostea lui pentru acești frați ar putea să fie cel puțin pentru început motivul pentru care nu și-a numit numele. După ce însă scrisoarea a pregătit drumul, și adevărul a umplut inimile lor cu Acela care le-a vorbit din cer, prin menționarea lui Timotei la sfârșitul scrisorii, se poate deduce că marele lui prieten Pavel este scriitorul scrisorii. Și un alt gând ar putea să fi fost important: indicația dată de Domnul la trimiterea celor șaptezeci, din Luca 10, 4 (și nu la trimiterea celor doisprezece din Luca 9): »să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum!« (sau: »să nu salutați pe nimeni pe drum!«). Atunci era vorba de o trimitere finală. Timpurile marcate de pericole mari și amenințătoare de decădere necesită grabă. În felul acesta salutul prietenos de pe drum trebuia să se dea în lături dinaintea seriozității unui astfel de mesaj, care vestea urmări grave disprețuitorilor lui. Și acest gând putea să-l fi însoțit pe robul inspirat al lui Dumnezeu.

Un scriitor a adresat ultimul său mesaj fraților lui iudei, pentru ca ei, având în vedere apropiata distrugere a Ierusalimului și a Templului, să-și îndrepte inimile spre Locul Preasfânt ceresc și să iese din tabără afară la El, purtând rușinea Lui, înainte ca ei să fie constrânși prin judecată să facă aceasta. Celălalt scriitor a scris familiei lui Dumnezeu cu o insistență asemănătoare, nu numai având în vedere răul care se strecura, ci cu mult mai mult cu privire la caracterul mult mai îngrozitor al »ceasului din urmă«, care venise deja pentru creștini. Mulți »anticriști«, care odinioară erau în mijlocul lor, își arătau acum public dușmănia; dar »nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi«.

Oricum ar fi fost, orice credincios poate fi sigur, că Duhul Sfânt a avut motive întemeiate, să conducă pe cei doi scriitori în acest fel neobișnuit, ca să nu-și menționeze numele în aceste scrisori. Vrem acum să ne ocupăm cu începutul scrisorii noastre.

Primul verset din Epistola întâia a lui Ioan arată că Evanghelia după Ioan era deja scrisă și era cunoscută de cititori. Expresia »Cuvântul vieții« ar fi de neînțeles, dacă nu am avea capitolul 1 din Evanghelia după Ioan, unde ni se descoperă multe lucruri despre El. Deci Evanghelia după Ioan ne deschide drumul pentru înțelegerea cuvintelor de la începutul acestei Epistole. Dar există și o diferență remarcabilă, care este deosebit de interesantă și importantă ca mărturie pentru adevăr. În Evanghelie citim: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.« Aceluia, a Căruia slavă niciodată nu a fost încă așa de simplu și totodată așa de profund descoperită, I se cuvenea această prezentare unică în felul ei a harului și adevărului. Ce contrast fundamental constituie această comunicare clară făcută credincioșilor, față de filozofia mistică a lui Philo, iudeul alexandrin și parțial contemporanul apostolului! Nici o altă Evanghelie nu are o introducere ca cea din primele optsprezece versete ale acestui capitol. Primul titlu al lui Hristos este »Cuvântul«. »La început« (versetele 1-2) înseamnă „înainte de a fi creația”. Aceasta devine clar din versetul 3, unde »Cuvântului« I se atribuie existența universului întreg. El a dat într-un mod așa de absolut existența tuturor lucrurilor, că nimic nu putea să existe fără El. Dacă mergem cu gândirea înapoi, pe cât ne este nouă posibil, El a fost permanent »la Dumnezeu« și cu toate acestea, în opoziție cu creatura, avea existența Lui personală ca Dumnezeu. Nu există nici o perioadă de timp în veșnicie înainte de începutul creației, despre care să nu se poată spune, că El a fost »la început«. Lipsa articolului în limba greacă confirmă în mod precis acest adevăr, pe care noi nu putem să-l exprimăm, căci dacă articolul ar fi însoțit cuvântul „început” din limba greacă, atunci aceasta ar fi indicat o perioadă de timp bine determinată. Dar acest gând trebuie exclus. Existența necreată a »Cuvântului« trebuie exprimată prin această expresie, care arată infinitul. »La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul«: prin aceasta începe timpul. »La început a fost Cuvântul«: aceasta ne transpune în veșnicie. De aceea s-a spus pe drept, că Ioan 1, 1 este în timp înaintea Geneza 1, 1.

Dacă Ioan 1, 1 ne spune: »La început a fost Cuvântul«, versetul 14 ne spune: »Cuvântul S-a făcut trup (carne)«; și anume în timp. Cu această realitate divină minunată, care este o binecuvântare bogată pentru toți credincioșii, și pentru toți păcătoșii, așa cum am fost și noi odinioară, începe Epistola întâia a lui Ioan. Cuvântul a fost prezent nu numai din veșnicie, ci la un moment dat a devenit carne. De aceea în Epistola lui Ioan nu se spune »la început«, ci »de la început«.

Aceeași expresie o folosește și evanghelistul inspirat Luca sub călăuzirea Duhului Sfânt în prezentarea vieții Domnului pe pământ.

Altfel decât Marcu, el nu începe cu lucrarea Sa în Evanghelie (»Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu«). Luca, care de la început a urmărit exact totul, merge mult mai înapoi. De aceea el ne arată, mai mult decât toți ceilalți scriitori, pe Domnul și în tinerețea Lui. El se preocupă cu existența umană sfântă a Domnului, descrie Copilașul în iesle și în Templu ca subiect al omagierii aduse de Simion și Ana, și ca mărturie pentru toți cei care așteptau mântuirea Ierusalimului. La evanghelistul Luca găsim scena mișcătoare din Templu, unde El stă în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări. Toți cei care Îl ascultau erau uimiți de înțelepciunea și răspunsurile Lui. Înainte și după această întâmplare putem să ne aruncăm scurt privirea asupra Băiatului care creștea în casa părintească. Luca prezintă pe Domnul, mai mult decât toți ceilalți, »de la început« ca Om pe pământ. Chiar și atunci când vorbește despre aceia care ne-au vestit lucrurile, pe care noi le-am crezut pe deplin, el îi descrie ca aceia, care »de la început« au fost martori oculari și slujitori ai Cuvântului.

Și caracterizarea »Cuvântul vieții« merită toată atenția noastră. Ea este în strânsă legătură cu subiectul principal al scrisorii; făcând excepție de introducerea din evanghelia după Ioan capitolul 1, prima ei amintire aici se face fără nici cea mai mică pregătire a noastră. Această temă divină, sublimă, este preluată deodată și neașteptat de Duhul Sfânt și ne este prezentată. Ce mărturie pentru Domnul a fost aceasta, în evanghelia după Ioan 1 să înceapă cu Cuvântul în legătură cu veșnicia, iar aici în legătură cu Persoana Sa ca Om! Destinatarii scrisorii, și chiar apostolul Ioan, au trebuit să se retragă, ca să facă loc subiectului credinței. Cuvântul, Cuvântul

vieții, este pus deodată înaintea ochilor credinciosului. Venerația, care umplea inima apostolului și care se cuvine și inimilor noastre, nu putea să fie exprimată mai bine. În mod remarcabil, Cuvântul vieții ca Om este pus la început, și anume, nu ca aflându-Se în cer, ci pe pământ. Omul glorificat în cer pe Tronul lui Dumnezeu este una din temele principale ale apostolului Pavel. Aici însă este prezentat cu multă grijă »Cuvântul«, așa cum a umblat El pe pământ; nu înainte de întruparea Lui (despre aceasta vorbește versetul 2), și nici după moartea și învierea Sa, așa cum este în alte locuri din această epistolă. Aceste poziții, pe care le ocupă Domnul nostru, sunt prezentate în mod potrivit la locul potrivit. Aici însă este vorba de viața veșnică, care S-a revelat pe pământ și care S-a confirmat în totul, și care este singurul izvor al părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Bucuria deplină este partea celor care prin harul lui Dumnezeu savurează această părtășie. De aceea apostolul prezintă imediat înfățișarea Cuvântului vieții, așa cum ucenicii L-au văzut și L-au auzit pe pământ.

»Ce era de la început« - aceasta era deja înainte ca vreun om să-L fi văzut. »Ce am auzit« - numai așa puteau ei să afle mesajul despre Domnul Isus. Primii apostoli au fost ucenicii lui Ioan Botezătorul. Era un privilegiu al apostolului (cu toate că aici nu este amintit), să fie unul dintre primii, care au urmat pe Domnul Isus. Tot așa alții au auzit despre El prin mesagerii Lui, înainte de a-L vedea. Cu adevărat, mărturia lui Ioan Botezătorul despre Domnul a fost cea care a făcut pe doi din ucenicii lui (cel puțin mai târziu) să-l părăsească și să urmeze pe Hristos. Unul nu a fost Simon Petru, ci Andrei, fratele lui Simon. Nu trebuie să ne îndoim, că însoțitorul lui a fost Ioan, scriitorul Evangheliei și al epistolelor. Cu siguranță nu este lipsit de importanță să știm, că Ioan și Andrei au urmat de timpuriu pe Isus. Prin aceasta el era, chiar dacă și din alte motive mult mai importante, deosebit de corespunzător să ne relateze despre Cuvântul vieții. El a fost călăuzit de Duhul să vorbească despre »noi«, martorii aleși, la modul cel mai general. »Ce am văzut cu ochii noștri«. Este exact ceea ce au auzit ei: »Iată, Mielul lui Dumnezeu!« Ei au auzit mărturia și cu ochii lor au văzut Persoana minunată, »și au mers după Isus ... și în ziua aceea au rămas la El«. Așa a început legătura divină dintre Domnul Isus și ucenici. Dacă ne gândim ce loc deosebit a ocupat Ioan în simpatia Domnului între cei doisprezece, cine putea să fie cel mai potrivit decât el, ca în puterea Duhului Sfânt și în felul lui caracteristic să scrie despre toate acestea?

Chiar și amânarea în scriere este remarcabilă. Noi am fi considerat foarte bine, dacă Ioan ar fi scris despre amintirile lui cu privire la relația intimă a Domnului cu credincioșii, atâta timp cât totul era proaspăt în inima și mintea sa. Dar Dumnezeu a călăuzit în așa fel lucrurile, că adevărul timp de cel puțin cincizeci de ani a rămas nescris, chiar dacă nu a rămas ascuns în adâncul inimii lui. Drumul lui Dumnezeu este pentru toți întotdeauna cel mai bun și mai înțelept, chiar dacă omul neînsemnat dorește cu plăcere să meargă pe căile lui proprii. Dar Duhul Sfânt poartă de grijă, ca prin așteptarea cu judecată a intervenției lui Dumnezeu să se facă voia Sa. După voia Sa și la timpul Său, apostolul Ioan, care a fost primul care a venit la Domnul Isus, trebuia să fie ultimul Lui martor inspirat. Lui i-a fost încredințată misiunea să comunice îngerului adunării din Efes (care încă lumina, când apostolul la vârsta lui înaintată i-a scris) atenționarea Domnului: »Pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.« El a trebuit să facă cunoscut adunării din Laodiceea amenințarea necondiționată a Domnului, de a-i vărsa din gura Sa, cu toate că încă i-a chemat la pocăință. Dar înainte ca el să trimită scrisorile Domnului la cele șapte adunări din Asia mică, ultimul apostol scrie despre răul care amenința să vină și despre sosirea »ceasului din urmă« și despre »mulții anticriști«.

Prin aceasta epistola noastră primește un alt caracter decât epistolele apostolului Petru și Iacov. Apostolul Pavel descrie pe anticrist în una din primele sale scrisori (fără să dea detalii exacte) ca »omul păcatului«, »fiul stricăciunii« și »nelegiuitul« (2 Tesaloniceni 2). Dar numai apostolul Ioan scrie atât despre »mulți anticriști«, înaintașii anticristului mare care va veni, cât și despre »anticrist«, care în Apocalipsa 13, 11-18 este văzut ca fiara din pământ cu două coarne, asemenea unui miel, »profetul mincinos«. Lui Ioan i-a fost dăruit să prezinte deosebit de viu pe

Hristos în demnitatea Lui divină. În felul acesta putem bine înțelege, că lui i-a fost dat să descrie și pe adversarul omenesc al Domnului, care va fi umplut și condus de adversarul Său spiritual, Satana, sub denumirea de anticrist. Dacă a existat pe pământ o inimă care a simțit adânc o lovitură dată Domnului Isus, atunci aceasta a fost inima apostolului Ioan, care a savurat dragostea Lui mai mult decât alții și probabil că L-a iubit mai mult decât alții. De regulă, cel care a simțit cel mai mult păcatele sale, acela înțelege cel mai bine dragostea Mântuitorului. Fără îndoială, ucenicul prea iubit avea un simțământ deosebit pentru dragostea Mântuitorului față de el și o profundă cunoaștere a păcatelor sale. Apostolul Petru și apostolul Pavel au prețuit și cunoscut de asemenea dragostea Lui, dar într-un alt fel. De aceea nu este de mirare, că Ioan a fost ales, ca să ne scrie cuvinte pline de dragoste cordială și cu conținut adânc. Sunt cuvintele harului și adevărului, care sunt deosebit de potrivite să păzească pe cel credincios, și în cele mai mari pericole de pe pământ, de încercările ispititoare de a dezona și a se lepăda de Numele Isus. Exact cu această temă se preocupă primele două scrisori ale lui Ioan, și în mod deosebit prima.

Deci scrisoarea pune persoana Domnului Isus înaintea privirii noastre, dar nu ca Cel care a fost primit în slavă. Omul proslăvit în ceruri se preocupă să ridice pe cel credincios deasupra slavei (trecătoare) înșelătoare a lumii acesteia, așa după cum puterea învierii Sale este capabilă să-i dea putere de împotrivire față de pretențiile pământești nejustificate ale religiei înșelătoare. Astfel, puterea Duhului l-a făcut pe Saul din Tars, la privirea lui Hristos în slavă, să se întoarcă la Domnul. Hristos Cel proslăvit a devenit prin aceasta tema deosebită atât a lucrării sale în Evanghelie, cât și în prezentarea lui Hristos ca și Cap al Adunării – acest adevăr mare, pe care el l-a vestit mai mult decât oricare alt scriitor inspirat. Apostolul Ioan revine, din motive care pentru Dumnezeu, Dătătorul oricărui dar bun, au fost suficiente și înțelepte, la Hristos în viața Lui de pe pământ, ca Om adevărat și totodată Dumnezeu adevărat. Intenția lui nu este să-L descrie în poziția Lui cerească, ci să confirme, că El, Omul adevărat, este o Persoană divină. Omul cerească ne-a dat privilegiile minunate, pe baza harului lui Dumnezeu. Însă ce este cerească a trebuit să facă loc Celui care este dumnezeiesc. Dumnezeu folosește legătura cerească a credincioșilor, ca să-i elibereze de înclinațiile lor spre felul de gândire pământesc, dar numai puterea vieții divine pune capăt mândriei omului, a poftelor și voinței lui de a se ridica împotriva Tatălui și a Fiului, și în felul acesta să cadă pradă lui Satana. Felul de gândire al firii pământești (al cărnii) nu numai că se împotrivesc dreptului de domnie al lui Hristos, ci ea este complet oarbă pentru slava launtrică, copleșitoare, a Persoanei Sale ca Dumnezeu, care depășește cu mult drepturile oferite Lui ca Om. Apostolul Pavel se ocupă mai mult cu slava care l-a fost dată, în timp ce Ioan ne descrie în mod deosebit slava Sa, pe care a posedat-o din veșnicie, adică, nu ca Cel întâi născut dintre cei morți, ci ca Singurul Fiu născut al Tatălui. În această poziție El este unic. Apostolul Pavel scrie despre unitatea mădularelor Trupului Său cu El, apostolul Ioan scrie despre dragostea Tatălui față de aceia care deja acum sunt copiii Lui. Din aceasta rezulta, că acum era ora când să se părăsească orice servicii divine pământești – și cele din Locul Preasfânt din Ierusalim – și ca închinători adevărați să te închini Tatălui în Duh și adevăr, »fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.« De aceea, să năzuim să fim credincioși Domnului, să păzim Cuvântul Său și să nu tăgăduim Numele Lui.

Nu există nici o îndoială, că adevărul, pe care dorim să-l studiem acum în epistola întâia a lui Ioan, trebuie să scoată în evidență aspectul pozitiv al vieții, așa cum este ea prezentată în El și în cei ce sunt ai Lui acum pe pământ, căci ea este în legătură cu slava personală a Domnului. Oricine este călăuzit spiritual, și căruia îi sunt cunoscute rătăcirile care au pătruns în acest domeniu, va trebui să confirme că nici evanghelia și nici epistola lui Ioan nu conțin nici cel mai mic fundament pentru astfel de concluzii greșite, ci ele le elimină cu desăvârșire. Unii dintre noi, spre întristarea lor, au avut parte de două atacuri asupra persoanei Domnului (în anii patruzeci și anii nouăzeci ai secolului 19), în timp ce noi stăm în așteptarea nădejzii fericite și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. Astăzi, ca și în timpurile trecute, copiii lui Dumnezeu au tot motivul să se lege cu toată inima de Domnul și în conștiința vieții veșnice, pe

care o au în El, să fie tot mai mult întăriți, ca să poată ajuta credincioșilor mai slabi să recunoască această viață ca posesiune permanentă a lor. Prin aceasta chiar și șiretlicurile Satanei vor fi spre folosul acelor care Îl iubesc și sunt chemați după planul Său. Să nu ne lăsăm duși în rătăcire de aceia care vor să se convingă pe sine și pe alții că nu au înțeles caracterul și practica acestui adevăr așa de clar. Această obiecție este folosită întotdeauna atunci când este dată pe față o învățătură greșită. Se încearcă să se îmbrace răul și să se înfrumusețeze, dacă nu se poate contesta în totalitate, ca prin aceasta să se evite darea pe față și neîncrederea. Cât de cu totul altfel este când este prezentă sinceritatea față de Dumnezeu! Dacă un credincios sincer s-a încurcat într-o învățătură greșită, el va fi foarte recunoscător când rătăcirea este descoperită și prin pocăință și smerenie se poate desprinde de ea. Pentru aceia, care din pricina adevărului au renunțat la multe din lume, este nedemn să acopere o rătăcire așa de gravă, s-o micșoreze sau s-o scuze. Ei se pun în pericol de a se încurca în rătăcirea cu care se preocupă, sau să-și piardă puterea de discernământ spiritual. Aceasta este deja acțiunea duhului rătăcirii.

Primul verset descrie pe Domnul Isus, așa cum El putea fi văzut pe pământ în umblarea Sa cea mai intimă cu ucenicii Săi. El se deosebea foarte mult de deținătorii puterii din timpul acela, în mod deosebit al celor din Orient, care căutau să-și înmulțească onoarea și slava prin aceea că țineau la distanță chiar și pe cei mai mari din împărăția lor. Atunci însemna moarte sigură, așa cum toți știm, când cineva se apropia de „marele împărat” fără să fie chemat. Viața celui care se apropia era dependentă de faptul dacă mâna împăratului îi întindea sceptrul de aur. Însă aici a venit Acela, care este mai mare decât cei mai mari, cu bunăvoință îndurătoare față de cei mai neînsemnați și cei mai de jos. El nu a alungat pe nici un păcătos de la Sine, care a venit la El. El S-a atins și a vindecat pe leproși. El a plâns la mormântul aceluia pe care l-a înviat. Cine a fost așa de accesibil ca El, în orice timp și pentru oricine? Cum a oferit El ocazie celor pe care i-a ales, ca »să fie cu El«, să-L vadă cu ochii lor, să-L privească și chiar să se atingă de El! De aceea nu era nici o îndoială că Sfântul lui Dumnezeu era în același timp Om adevărat. În versetul 3 citim: »Ce am văzut și am auzit«. Este bine să observăm că în versetul 1 se spune mai întâi »ce am auzit« și după aceea »ce am văzut«. Adevărul este întotdeauna primit mai întâi prin urechi, nu prin ochi. Ei »au auzit« și au crezut. Credința sufletului lor se baza pe auzire, nu pe vedere. Dar Hristos a putut fi văzut și cu ochii, nu numai o singură dată, ci ei au putut să-L privească și să-L atingă cu mâinile lor, ca să poată da mărturie și altora despre El. Ce adevăr minunat, că Creatorul cerului și al pământului a devenit Om și a dovedit natura Lui de Om în așa fel, că mâinile oamenilor au avut posibilitatea să-L pipăie! El a permis aceasta chiar și după învierea Sa; într-adevăr nu unei Maria Magdalena, din motive bine întemeiate, ci femeilor din Galileea, precum și lui Toma cel necredincios: »Adu-ți degetul încoace!« Tot așa a fost și când a umblat pe pământ. Domnul a cunoscut mai dinainte răutatea îngrozitoare, care a îndrăznit să tăgăduiască natura Lui omenească, și a avut grijă să ofere dovezi contrare clare. În aceasta putem vedea harul Lui față de noi până la moartea Sa.

Tot așa de clar, probabil chiar mult mai clar, este respinsă cealaltă învățătură greșită, care tăgăduiește, că El era Dumnezeu. Ea vede în El numai un Om dotat cu puteri neobișnuite, excluzând dumnezeirea Lui. Dar El era Dumnezeu adevărat și Om adevărat într-o persoană. De aceea El este numit aici »Cuvântul vieții«. Tot ce se spune în versetul 1 se referă la »Cuvântul vieții«. »Viața«, aici cea mai înaltă viață spirituală, aparține numai lui Dumnezeu. Este altceva și mai înalt decât puterea creatoare, așa cum o vedem la o comparație cu evanghelia după Ioan 1, 3-4. Corespunzător scopului acestei scrisori, expresia combină aici »Cuvântul« și »viața«. Și »Viața s-a arătat«. Acest adevăr este constatat aici ca fapt, fără să se arate cui i-a fost făcută această descoperire. Oricine o putea privi, adică toți care au văzut pe Domnul Isus, atât cei credincioși, cât și cei necredincioși. Pentru cei din urmă a rămas o impresie trecătoare, fără să dăruiască viață; ei nu au simțit nici o nevoie de El și de aceea nu au putut să fie învățați de Dumnezeu cu privire la El. Căci numai atunci când devenim conștienți de păcatele noastre, putem să primim adevărata binecuvântare. Dar chiar dacă ei nu au recunoscut Persoana Sa minunată, ei au putut totuși vedea, cât de minunat S-a comportat El cu toți cei care au venit la El,



oricine ar fi fost ei, bărbați, femei sau copii. Însă El nu a putut descoperii ochilor lor orbi pe Dumnezeu și pe Sine Însuși, așa cum a făcut femeii păcătoase din casa lui Simon, fariseul, femeii samaritence, și tâlharului de pe cruce, care a crezut. Lor nu le-a rămas ascuns, că El era mai mult decât un Om. Oricine dintre ei putea în acest moment crucial al vieții Sale să audă realmente Cuvântul vieții pentru mântuirea sa. Dacă femeii păcătoase, în al cărei suflet era evident prezentă pocăința și credința, i s-a dăruit iertarea și pacea, fără îndoială au fost cuvintele Mântuitorului care au lucrat viața nouă în femeia samariteancă și în tâlharul de pe cruce. Ultimul a recunoscut harul nemărginit și demnitatea Domnului Isus în ceasul celei mai mari batjocori și a celui mai mare dispreț al Său.

»Și viața s-a arătat.« Acesta este tonul de bază al scrisorii: ea a fost arătată aici. »Și noi am văzut și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ni s-a arătat« (versetul 2). Aici nu se mai amintește »auzirea«. Este considerat ca premiză, că ei cunoșteau deja pe Domnul, și de aceea se spune: »Noi am văzut și mărturisim.« Acum nu mai este vorba de auzire și vedere, ca la început, ci de vedere și mărturisire și de faptul, că celor credincioși li se vestește viața veșnică, care era la Tatăl (adică, din eternitate) și ne-a fost descoperită în timpul cât El a umblat pe pământ. Este desigur multora cunoscut, că s-a făcut încercarea ciudată, ca tocmai în Noul Testament să se facă o diferențiere între »viața« și »viața eternă«. Nu este aceasta contrazisă aici? În versetul 1 se spune: »Cuvântul vieții«, la începutul versetului 2 se spune simplu »viața«, și imediat după aceea găsim în același verset »viața eternă«. Prin cele două denumiri »viața« și »viața eternă« se înțelege același lucru, este însă privită sub aspecte diferite. Ea este legată de Persoana Aceluia, care este »Cuvântul«, și ea a fost descoperită în Domnul Isus Hristos. Aceasta este foarte clar. Versetul 2 ne face cunoscut un alt mare adevăr, că »viața eternă« a fost la Tatăl, înainte ca ea să fie arătată pe pământ. El nu a fost numai »Cuvântul« și singurul Fiul născut, ci a fost și »viața eternă«. El a fost atunci viața eternă în aceiași măsură în care a fost atunci când S-a coborât, ca spre onoarea lui Dumnezeu și mântuirea și binecuvântarea omului să fie născut de o femeie, și prin aceasta să descopere viața, pe care El o dăruiește credinciosului.

Este remarcabil, că aici Cuvântului veșnic, Fiului lui Dumnezeu, Îi este atribuită viața eternă, înainte ca El să vină în lume. Dar viața eternă putea să fie cunoscută ca parte a credinciosului, abia după ce Hristos a fost descoperit pe pământ. Când El S-a reîntors în cer, ea nu a fost descoperită, ci dimpotrivă, a fost ascunsă în Dumnezeu. Nu, aici în lumea plină de păcat, necaz și suferință, unde primul om a eșuat complet, așa că urmarea a fost moartea, aici a descoperit Omul al doilea viața eternă, prin aceea că El a fost ascultător până la moarte. Prin moartea Sa a biruit pe Satana și a așezat fundamentul unei mântuirii eterne a tuturor celor care cred în El. Ei posedă viața eternă în El, ei trăiesc acum din viața Sa, și nu mai trăiesc pe baza vieții lor proprii decăzute.

Descoperirea acestei vieți nu a avut loc niciunde, decât numai aici pe pământ. Cerul nu este locul descoperirii ei. Este greșit să se afirme, că viața s-a arătat, atunci când a fost la Tatăl. În ceea ce ne privește pe noi oamenii, această revelație a avut loc, atunci când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om și când a fost văzut și auzit ca Martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu, Tatăl. Abia odată cu întruparea ca Om a Fiului lui Dumnezeu, și în nici un alt moment, s-a arătat viața eternă, care până atunci a fost la Tatăl. Viața s-a aflat pe pământ, vizibilă în adevărata ei persoană în același fel cum ea a fost până atunci în cer în El. O ceată aleasă a ucenicilor, care Îi aparținea, a văzut în cele mai diverse împrejurări viața în El. Aceasta i-a făcut capabili să mărturisească altora, că Dumnezeu a devenit om și că viața eternă în Hristos a fost arătată oamenilor de pe pământ în caracterul ei ales neîntinat și desăvârșit. Ce binecuvântare pentru noi, chiar dacă suntem conștienți de slăbiciunea proprie, să putem acum să ne preluăm sarcina, privind la harul Domnului nostru.

Hristos Însuși este bunul nostru suprem, astăzi, ca și atunci pentru destinatarii scrisorii noastre. Apostolul o scrie »copiilor« săi iubiți sau »copilașilor«, familiei lui Dumnezeu, care astăzi există tot așa de real ca și atunci. Această părtășie va exista atâta timp cât durează ultima oră. Dacă la noi astăzi există mult eșec, noi putem totuși cu smerenie să luăm pentru noi cuvintele

apostolului, putem să credem în dragostea Tatălui, putem să mărturisim harul și gloria Fiului Său, a Domnului Isus, și putem să ne sprijinim pe Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi, ca astfel să avem foloase de ceea ce ne-a fost făcut cunoscut deja la începutul acestei ultime ore. Noi cunoaștem nevoia noastră mare, dar cunoaștem și îndurarea și bunătatea Aceluia, care vroia atunci să conducă pe destinatarii acestei scrisori, și pe noi acum, să găsească în Hristos ajutorul infailibil al credinței și răspunsul la toate nevoile noastre.

»Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi.« Ce moștenire prețioasă a dragostei lui Dumnezeu, având în vedere decăderea și pericolele de astăzi! Ce părtășie binecuvântată este părtășia sau coeziunea apostolilor sub astfel de împrejurări (compară cu Faptele Apostolilor 2, 42)! »Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos« (versetul 3). În curând mâna ultimului apostol va înceta să scrie. Dar chiar dacă ar fi rămas până acum, putea apostolul să scrie ceva mai mângâietor și mai înviorător, decât că părtășia apostolilor, care a început la Rusalii, există încă? Da, mai mult chiar, că părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos rămâne, și noi o putem savura prin credință pe baza Vieții veșnice, care este Fiul. Scopul clar al acestei comunicări divine este să ne introducă și pe noi în aceeași părtășie, pe care o savurau apostolii cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, și cu intenția plină de har, ca prin aceasta inimile noastre să fie umplute cu bucurie. Dacă aceste binecuvântări nu sunt în stare să facă aceasta, atunci ce ne mai trebuie? Există alt dar, care ar putea să umple inimile noastre cu o așa bucurie incomparabilă, decât acela, de a poseda Viața eternă revelată în Domnul Isus ca natură nouă, divină, în noi și în felul acesta să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său? Aceasta ne umple cu o bucurie, care în originea și caracterul ei este divină. De aceea să privim cu venerația cuvenită harul și adevărul în Hristos, așa cum ele ne sunt prezentate în introducerea acestei scrisori ca principiu de bază și idee călăuzitoare.

În cuvinte puține ne este prezentat aici adevărul central al creștinismului. În orele cele mai întunecate, când Satana încearcă, ca niciodată mai înainte, să atace Persoana lui Hristos, scopul lui deosebit este să umple pe credincioși cu bucuria proprie a lui Dumnezeu.

Nu găsim aici nici o chemare la vigilență, prin explicarea detaliată a diverselor învățături greșite și efectele lor distrugătoare. Tot așa de puțin sunt solicitați slujitorii lui Dumnezeu să pună în joc forțele lor, ca să predice Evanghelia tuturor națiunilor. Nu găsim aici nici dezvoltări cu privire la necazuri care au să vină peste creștinătate și peste lume în general, și cu privire la gloria care va urma după aceea. Aceste lucruri – nu »ceea ce este«, ci judecățile care vor veni – sunt descrise detaliat în Apocalipsa. Profeților Vechiului Testament li s-au comunicat lucruri care nu erau pentru ei, așa cum le-au primit, ci erau pentru noi (1 Petru 1, 12). În același fel credincioșii din timpul de după răpirea Adunării vor avea Duhul prorociei ca mărturie a lui Isus (compară cu Apocalipsa 19, 10). Aceasta este o denumire remarcabilă pentru Duhul Sfânt. El nu va mai fi atunci prezent ca putere a părtășiei actuale, ci, ca în timpurile de odinioară, ca Duh »al prorociei«, îndreptând pe credincioși spre viitor, spre venirea lui Isus în putere și slavă.

În opoziție cu aceasta este activitatea Duhului Sfânt în timpul de acum. Ce a fost descoperit, ne este nouă descoperit; și ce ne-a fost descoperit trebuie să ne ajute să cunoaștem pe Dumnezeu în Duhul și să savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Copiii lui Dumnezeu trebuie nu numai să cunoască aceste lucruri în timpurile grele, ci și să le savureze pe deplin. Tot ce ne-a fost descoperit trebuie să curgă ca râuri de binecuvântare permanentă în inima noastră. Singurul început bun este nașterea din nou și iertarea păcatelor prin Hristos și lucrarea Sa. Căci noi cunoaștem pe Dumnezeu, dacă Duhul Său ne trezește conștiința, dar noi nu corespundem nicidecum gândurilor lui Dumnezeu cu privire la noi, dacă rămânem la aceasta, chiar dacă dovedim multă râvnă în răspândirea Evangheliei. După ce am primit viața veșnică, noi trebuie să fim introduși prin Hristos la părtășia care ne umple cu bucurie, așa cum ne este prezentat clar aici. Prin natura noastră suntem creaturi păcătoase, care merg orbește în întâmpinarea judecății. Prin primirea Domnului Isus devenim însă născuți din Dumnezeu și ca unii care se odihnesc pe lucrarea de răscumpărare, primim darul Duhului Sfânt ca ungere și pecetluire.

Prin viața nouă obținem aptitudinea și prin Duhul Sfânt puterea, ca să cunoaștem și pe Tatăl, după ce am primit pe Fiul. Prin voia și prin Cuvântul lui Dumnezeu obținem certitudinea deplină și fericită, că savurarea acestei părtășii este privilegiul nostru minunat.

Să nu ascultăm de aceia care consideră că aceste binecuvântări nu se pot obține de noi acum pe pământ! El, Cel care a păstrat cea mai bună haină pentru fiul întors acasă, dorește ca tu, ca copil al Lui, să savurezi părtășia cu El și cu Fiul Său. Desigur, aceasta este ceva, de care natura omenească nu este capabilă. Acest privilegiu este pentru aceia care au devenit părtași naturii divine. Izvorul lui este dragostea Tatălui și a Fiului, și puterea pentru aceasta este Duhul Sfânt trimis din cer, care este pentru totdeauna în noi și rămâne cu noi. De aceea aceasta este de o deosebită importanță pentru creștin, și aceasta cu atât mai mult cu cât mărturia creștină de astăzi este în exterior plină de învățături greșite și rele. Cine neagă pe Tatăl și pe Fiul, cu siguranță va considera această părtășie ca fiind o fabulă și amăgire. Dar de ce tu, ca creștin, să renunți la partea care ți-a fost dată?

Toți copiii lui Dumnezeu, chiar și copilașii – sau „sugarii” – familiei lui Dumnezeu au la nivelul lor parte de aceste binecuvântări, așa cum au parte cei tari și maturizați. De aceia sunt solicitați și „sugarii” să intre în această părtășie și s-o savureze pe deplin. Pe ce bază? Viața veșnică în Hristos este baza pentru această părtășie. Justificarea (sau îndreptățirea) pe baza credinței este prețioasă, la fel conștiința mântuirii, când problema păcatelor și a păcatului este în ordine înaintea lui Dumnezeu. Dar adevărul, care ne este prezentat așa de pregnant aici, este partea pozitivă, viața veșnică. Apostolul Pavel a depus mărturie ca nimeni altul atât despre justificarea personală a fiecărui credincios, cât și despre calitatea de participant la trupul lui Hristos și privilegiile cerești legate de aceasta. Apostolul Ioan dorea, ca în zilele de decădere să prezinte viața veșnică în așa fel, cum nici măcar marele apostol al neamurilor nu a făcut-o cu o așa plinătate.

Care este izvorul bucuriei, pe care Duhul lui Dumnezeu o pune aici înaintea ochilor? Care este baza și care este natura acestei părtășii cu Tatăl și cu Fiul Său, la care suntem chemați? Care este intrarea la această bucurie divină? – Ce dă naștere în creștin la ura față de rău și la dragostea față de bine, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu? Prin ce sunt îndepărtate pentru totdeauna îndoielile și temerile lui? De ce se poate apropia cu deplină încredere de Tatăl și se poate bucura în Fiul? Toate acestea ar fi imposibile fără credința în lucrarea de ispășire făcută de Mântuitorul, dar adevărata destoinicie pentru aceasta este viața, viața eternă, viața lui Hristos.

Dacă privim pe copiii lui Dumnezeu, vom vedea la ei un nivel diferit de viață spirituală. Dacă am putea privi toată ceata copiilor lui Dumnezeu, vom constata la fiecare din ei un alt nivel. Viața noastră spirituală se descoperă, în ceea ce privește aspectul exterior, sub diverse forme, tot așa cum se diferențiază și viața naturală. Desigur, la toți este aceeași viață, dar prin amestecul cu viața veche, care de fapt nu ar trebui să aibă loc, sunt scoase în evidență aceste diferențe. La unii s-ar putea să fie mai mult vizibilă viața nouă, decât la alții, dar este imposibil ca un astfel de tablou felurit să ne satisfacă. Numai la Hristos, care Însuși este viața veșnică, ea este exprimată în adevăratul ei caracter, fără nici cea mai mică amestecătură sau umbră. Numai când noi privim la Domnul Isus, așa cum ne este prezentat în Evanghелиi, vedem viața în desăvârșirea ei. Vedem acolo neprihănirea și harul; demnitate sublimă și supunere; severitate și gingășie; râvnă înflăcărată și smerenia inimii; curăție în Sine Însuși și compasiune pentru alții; dragoste pentru Tatăl Său, pentru cei credincioși și pentru cei păcătoși. Privim Omul ascultător și totodată Cuvântul și pe Fiul lui Dumnezeu. Toate, câte străluceau în afară prin perdeaua trupului Său, erau viața veșnică; și numai în El poate fi văzută plinătatea acestei vieți.

Dacă posedăm această viață în Fiul, ce ar fi atunci de importanță mai mare, decât să recunoști clar și în toate împrejurările, cum a fost procurată cu adevărat această viață? Ea este viața noastră și totodată este regula noastră de viață. Și Duhul Sfânt ne-a descris-o cu un lux de amănunte, cum nu există ceva asemănător în Sfânta Scriptură. El a vrut să ne ofere prin Cuvântul lui Dumnezeu o înțelegere deplină a ceea ce a fost desfătarea Tatălui. Noi ar trebui să savurăm în comun bucuria că Cel ce a fost desfătarea Tatălui este viața noastră nouă reală, și totodată este un

model permanent și linia directoare pentru judecata noastră de sine. Pe de o parte bucuria trebuie să fie deplină, iar pe de altă parte să fim nimic în ochii noștri, conștienți fiind de neputința noastră. De aceasta are nevoie creștinul din partea lui Dumnezeu; și aceasta este ceea ce El ca Tată al nostru ne-a pregătit în Hristos.

Ce învățătură primim, când Îl privim ca Acela care a luat chip de rob – o permanentă mireasmă plăcută pentru Tatăl! Ascultarea Lui nu a dat greș niciodată. A fost o ascultare necondiționată față de Tatăl Său, care s-a arătat în orice cuvânt și orice faptă, mare sau mică. »Râvna pentru Casa Ta Mă mistuie.« Putere și tărie au avut și alții; dar cine, în afară de El, nu a făcut niciodată propria voie, ci totdeauna a făcut voia Tatălui? Fie în suferințe, în dispreț, în calomnieri, care încearcă inima – totdeauna Domnul slavei S-a smerit până la extrem în blândețea Sa. Cu toate că a simțit adânc durerea, de care a avut parte prin necredința poporului, în același moment S-a îndreptat cu mulțumire și supunere deplină spre Tatăl Său. Dacă poporul ales, dar mândru, L-a respins în orbirea lui, harul a descoperit minorilor ceea ce a rămas ascuns pentru pricepuții și înțelepții mulțumiți cu ei înșiși. În astfel de scene vedem activitatea și prezentarea vieții veșnice. Dacă toate lucrurile petrecute ar fi fost scrise, așa cum se cuvenea, lumea nu ar fi putut să cuprindă cărțile scrise, așa cum ne spune apostolul Ioan la sfârșitul evangheliei sale. Biblia conține lucrurile alese de Duhul lui Dumnezeu. Niciunul altul ar fi fost în stare să facă așa ceva. El ne oferă în aceasta hrana lui Dumnezeu ca hrană a noastră; căci părtășia noastră constă în aceea, că noi avem parte de ceea ce a găsit Tatăl în Fiul și de ce a găsit Fiul în Tatăl. Aceasta nu este numai partea apostolilor, ci este și partea fiecărui creștin și a familiei lui Dumnezeu.

Să ne gândim la Moise, care a ocupat un loc deosebit cu privire la eliberarea lui Israel și la darea Legii, precum și ca scriitor al Pentateuhului (cele cinci cărți ale lui Moise: Geneza până la Deuteronom). Cât de puțin știm despre persoana Lui! Cum s-a ținut el pe planul secund, el, cel mai blând dintre toți oamenii, până când Hristos a pășit pe pământ. Dar ce a fost Moise, dacă îl comparăm cu Hristos?

Dar și cu privire la Pavel, care a ocupat un loc deosebit între apostoli și în Noul Testament, știm puține lucruri personale despre el. Cât de mulți și-au dorit, să știe mai multe despre el. Dar trăsăturile deosebite ale personalității sale – ca și ale lui Petru și Ioan, ca să numim numai pe cei mai cunoscuți – arată marea diferență față de Domnul, la care toate trăsăturile de caracter au fost în armonie desăvârșită. La apostoli au ieșit în evidență anumite aspecte, dar nu așa a fost la El. El a fost Omul desăvârșit pentru Dumnezeu, Dumnezeu desăvârșit pentru oameni și în același timp a fost Fiul veșnic în cadrul Persoanelor dumnezeirii!

În felul acesta viața eternă nu este exclusiv Mesia, care a venit ca Om desăvârșit, ci Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu într-un trup pregătit pentru El, cu toate că El a fost Fiul fecioarei. În unirea dumnezeirii și omenescului în Domnul Isus constă minunea Persoanei Sale aici pe pământ și este inclusă binecuvântarea descoperirii vieții veșnice în El. Acesta este caracterul vieții noi pentru credincios, pentru tine și pentru mine. Când citim despre El în Cuvântul adevărului, Îl onorăm, așa cum onorăm pe Tatăl, și găsim în El, ceea ce în mod deosebit dă naștere la dragostea noastră – dragostea oricărui creștin -, atunci putem, când harul și adevărul Său ne luminează inima, striga: Aceasta este viața mea! Aceasta este viața ta, fratele meu! Prin aceasta avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Nu umple acest privilegiu fără asemănare inimile noastre cu o bucurie negrăită și strălucită?

Noi suntem împreună părtași la binecuvântările vieții veșnice prin credința în Hristos. Avem în primul rând părtășie cu Tatăl, deoarece avem pe Fiul Său Isus Hristos. Fiul este desfătarea Tatălui, și El este și desfătarea ta și a mea. Tatăl și copiii Săi își găsesc bucuria comună deplină în Fiul. Tatăl ne-a trimis și ne-a dat pe Fiul; în felul acesta noi avem pe Fiul. Dar cine are pe Fiul, are viața. Noi avem această viață minunată, deoarece avem pe Fiul. Fiul în Persoana Lui demnă de adorare trebuie să fie desfătarea celor care au viața veșnică. Numai Tatăl cunoaște în chip desăvârșit pe Fiul, de aceea numai El prețuiește pe Fiul așa cum se cuvinea. Despre noi nu îndrăznim să spunem așa ceva, cu toate că avem pe Fiul, Îl iubim și ne bucurăm de El prin Duhul lui Dumnezeu, după măsura noastră. Aceasta este părtășia cu Tatăl în Fiul Isus Hristos.

Dar cum avem părtășie cu Fiul Său? Noi o avem în Tatăl, care este atât Tatăl Său, cât și Tatăl nostru.

Fiul a stat ca Fiu într-o legătură veșnică cu Tatăl. În concordanță cu voia și harul Tatălui, Lui I-a plăcut să ni-L facă cunoscut ca Tată al nostru (compară cu Ioan 20, 17). Lui nu I-a fost de ajuns ca să ne arate pe Tatăl. Aceasta ar fi fost de ajuns pentru apostolul Filip, dar nu pentru dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu vroia să fie Tatăl nostru și să ne aibă ca copii ai Lui. Noi am devenit acum copiii Lui și de aceea prin har avem părtășie cu Fiul, în timp ce Tatăl Îl are ca Fiu la dreapta Dumnezeirii.

Prin aceasta avem părtășie cu Tatăl în posedarea Fiului și cu Fiul în posedarea Tatălui. Să nu fie oare bucuria noastră deplină? În comparație cu aceasta, chiar și cerul și slava veșnică trec pe planul secund, cu toate că și acestea sunt partea noastră. Dacă noi am ști despre o asemenea părtășie, dar nu am avea-o, cum ar putea atunci bucuria noastră să fie deplină, așa cum este ea acum? Ca să posedăm această părtășie nu trebuie să așteptăm, până când vom părăsi pământul acesta, ca să fim la Hristos, sau chiar până la schimbarea trupului nostru în chipul Lui, la venirea Sa. Numai necredința poate să împiedice pe un copil al lui Dumnezeu să o savureze acum și aici pe pământ. Duhul Sfânt a fost dăruit fiecăruia în parte, pentru ca puterea lui divină să lucreze în noi această părtășie. Fiul a venit aici jos pe pământ, căci altfel noi nu am fi putut avea această părtășie – dacă ea ar fi putut exista altfel – în forma pe care o avem acum. Apostolul își începe învățătura cu faptul, că Domnul a venit pe pământ cu acest scop și prin aceasta a pus baza părtășiei divine în viața veșnică. Numai prin intermediul vieții veșnice putem poseda această părtășie. Fără viața veșnică ea ar fi fost imposibilă, căci cu carnea (firea pământească) nu poate exista nici o părtășie divină. De aceea Domnul a mărturisit de mai multe ori, că posedarea conștientă, în timpul de acum, a vieții veșnice este fundamentul creștinismului și al acestei părtășii – al acestei părtășii, ca cel mai bogat dar dat pe baza vieții veșnice, care este în El și pe care El ne-a făcut-o cunoscut.

## **1 Ioan 1, 5-10**

Am văzut deja, că primele versete ne pun înaintea ochilor revelarea lui Dumnezeu, și anume aici în mod deosebit a Tatălui în Fiul Său, Omul Hristos Isus, Cuvântul vieții. Cu deosebită grijă se constată înțelesul covârșitor al faptului, că în Persoana Sa a fost unită Ființa Dumnezeului adevărat cu Ființa Omului adevărat. Numai în felul acesta putea să se reveleze harul Său și să fie pus fundamentul necesar, deplin, pentru toate, de care noi ne putem lăuda acum în Hristos. Acesta este creștinismul adevărat văzut din partea lui pozitivă. Căci până acum nu am amintit necesitatea, ca El să poarte păcatele noastre și că Dumnezeu, din cauza noastră, trebuia să condamne păcatul în carne. Compararea acestor două aspecte trebuie să ne impresioneze.

Desigur, orice creștin, dacă ar vrea să scrie ceva despre creștinism, ar lua ca punct de plecare pe păcătosul vinovat și pierdut. Dar cât de deosebit de binecuvântat este să începi cu Hristos în plinătatea harului Său, așa cum face Duhul lui Dumnezeu aici! Intenția Lui aici nu este să arate păcătoșilor pierduți cum ei pot fi îndreptățiți în ochii lui Dumnezeu. Scrisoarea este adresată copiilor lui Dumnezeu, pentru ca bucuria lor să devină deplină. Și ce bucurie ar putea să fie mai mare decât aceea pe care Dumnezeu ne-a pregătit-o în Hristos? Hristos este prezentat foarte clar în această parte deosebită a Scripturii ca fiind revelarea vieții veșnice. El este numit »Viața veșnică, viață care era la Tatăl« și mai înainte »Cuvântul vieții«, deoarece El L-a prezentat și L-a făcut cunoscut celor ai Săi, pentru ca și ei să aibă viață în El.

Acesta este fundamentul privilegiului minunat, despre care este vorba aici: »Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.« Această părtășie poate fi înfăptuită, numai dacă avem pe Hristos ca viață a noastră. O așa importanță mare are posedarea actuală a vieții veșnice prin credință! Fără îndoială această viață se găsește în Hristos, dar este viața de care noi avem parte deja acum. Cine vrea să nege acest adevăr, sau să-l minimalizeze, acela ajută pe ascuns, dar eficient, pe dușman în acțiunile lui.

Dar harul, izvorul acesta al bucuriei, nu este totul. Noi nu avem voie niciodată să pierdem din ochi faptul că Tatăl nostru este totodată Dumnezeu, și că, chiar dacă este un har revărsat din belșug peste noi, adevărul cu privire la Ființa Sa, la sfințenia Sa, are efecte nemijlocite asupra sufletului nostru. Căci ce suntem noi în noi înșine? Cel mult o aramă sunătoare, sau un chimval zângănitor! Acest »mesaj« nu poate fi despărțit de »descoperirea« lui Dumnezeu în Om în Persoana lui Hristos, care ne-a așezat în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. Fără îndoială nu putem avea nici bucuria care se revărsă din această părtășie și nici viața veșnică, care constituie fundamentul ei, fără să avem parte de natura lui Dumnezeu sub aspect moral. Harul și Adevărul au venit prin Hristos. Adevărul este, că El este Dumnezeu, care Își dovedește oroarea față de păcat, și aceasta acum într-o măsură mult mai mare, deoarece El este cunoscut acum de noi ca Tată, decât atunci când El a fost adorat de poporul Său pământesc ca Iehova.

Odinioară Dumnezeu a locuit într-un întuneric de nepătruns. Deja atunci El Și-a revelat bunătatea Sa, dreptatea Sa, puterea Sa în căile de domnie, îndurarea și îndelunga Sa răbdare. El a dat făgăduințe de binecuvântare și speranțe minunate, pe care cu siguranță El le va împlini, atunci când va sosi timpul. Căci Domnul este Dumnezeul veșnic al lui Israel, că va împlini în copii făgăduințele date părinților. Dar înainte ca această zi să vină pe pământ, da, chiar înainte de a putea veni creștinismul, a trebuit să se arate stricăciunea totală a iudeilor și a lumii întregi, ambii respingând pe Hristos. Ce dovadă mai clară a acestei stricăciuni ar putea să fie, decât faptul, că iudeii împreună cu națiunile au omorât pe Domnul Isus? Prin aceasta omul a alungat pe Dumnezeu, care era prezent în Persoana lui Hristos, din lumea Sa proprie. Cu această ocazie omul a dovedit ura sa cea mai înverșunată, și disprețul său, prin faptul că L-a scuipat în față și L-a pironit pe cruce. Acesta a fost caracterul lumii acesteia, al lumii văzută sub aspectul ei cel mai bun! Nu în primul rând ființa Romei sau a Babilonului, „orașul de aur” al caldeilor, ci Ierusalimul. »Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți«, acum ai răstignit pe propriul tău Mesia, pe Unsul Domnului!

Prin aceasta omul a adus dovada cea mai mare, că în el nu locuiește nimic bun. Tocmai poporul, care posedă cele mai mari privilegii religioase ale omului natural, prin necredința sa a transformat acestea în contrariul și prin aceasta a luat cea mai mare vină asupra sa. Cu toate aceste fapte, acum trebuia să se vestească tuturor națiunilor pocăința și iertarea păcatelor în numele lui Isus, »începând din Ierusalim«. Cât de nepătruns este harul lui Dumnezeu față de aceia care au meritat nimic altceva, decât numai judecata! Harul Său nu se limitează numai la granițele înguste ale lui Israel, ci acum se revărsă în toate direcțiile spre toate națiunile, spre orice țară și orice limbă. Dumnezeu vrea să umple locuința Sa cerească cu oaspeți, pe baza vieții veșnice, care de acum încolo trebuia vestită. Viața veșnică era prezentă pe pământ în persoana lui Isus, dar cât de puțini au fost cei care au cunoscut-o! Chiar și aceia, care au cunoscut-o, au cunoscut-o numai în chip nedesăvârșit. Acum însă, când decăderea Adunării s-a manifestat în orice privință (chiar dacă decăderea nu a fost așa de mare ca astăzi, ci într-un mod ascuns, dar de netăgăduit), Viața veșnică a fost vestită foarte deslușit. Răul și-a arătat deja cele mai rele mlădițe ale sale. Tot ceea ce mai târziu s-a arătat ca rău, era deja prezent ca germene, înainte ca să moară apostolii. Din acest motiv a fost scrisă această scrisoare a lui Ioan, plină de binecuvântări, ca să consolideze în har și adevăr inimile tuturor credincioșilor. Ei trebuiau să aibă certitudinea, că Hristos nu se schimbă și rămâne Același, oricât de mare ar fi nereușita față de responsabilitatea și oricât de rapidă ar fi decăderea. El, Cel care »era de la început«, nu va lăsa credința să ajungă de rușine; dar rușinea acelor, care dezonoarează Numele Său, va fi mare, ca și nimicirea celor necredincioși. Căci este o chestiune serioasă și periculoasă să tratezi cu ușurătate Persoana lui Hristos. Cât de trist este când un creștin poate fi așa de indiferent sau se poate lăsa dus în rătăcire așa de mult, că înlesnește un astfel de rău!

Mesajul sfințeniei este legat de nedespărțit cu descoperirea harului desăvârșit. Ambele corespund împreună caracterului lui Dumnezeu și sunt necesare pentru credincioși. Care este mesajul? »Vestea, pe care am auzit-o de la El« - și anume de la Hristos Însuși, nu „despre (*peri*) El”, ci „de la (*apo*) El” - »și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu

este întuneric.« Așa, cum vedem, acest mesaj este altceva decât descoperirea, în care este vorba de »Cuvântul vieții«, de harul curat al lui Dumnezeu în Hristos. Aici nu se spune »cu privire (la Cuvântul vieții)«, ci »de la El«; nu este o descoperire a dragostei Sale, ci este un mesaj care se îndreaptă împotriva păcatului.

Pentru prima dată întâlnim aici o caracteristică a apostolului, printr-un pronume leagă pe Dumnezeu cu Persoana lui Hristos, care de asemenea este Dumnezeu. După ce mai întâi a vorbit despre Hristos, după aceea amintește mesajul despre »El«. Prin aceasta el se referă de fapt la Dumnezeu, cu toate că mai înainte tocmai a vorbit despre Hristos. Această schimbare rapidă a pus în încurcătură pe mulți comentatori. Dar nu este vorba de o greșală în stilul de exprimare, ci de o deosebită frumusețe a Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest mesaj prezintă pe Dumnezeu în adevărata Sa lumină (care de asemenea a fost descoperită în Hristos) cu privire la poziția și starea noastră. Este de înțeles, numai dacă ne gândim că păgânii greci făceau „Chaos” ca producător de „Erebos” (întuneric, tărâmul de jos) și „Nyx” (noapte). Mulți dintre zeii lor erau caracterizați în ființa lor prin întuneric. Întunericul moral îi caracteriza pe toți. Erau divinități ale întunecimii, plăcerii și minciunii. Dar cât de cu totul altfel este Dumnezeu nostru! În El »nu este nicidecum întuneric«. Este un privilegiu deosebit al credincioșilor să depună mărturie clară despre aceasta, în ființa lor, în principiu și în realitate. Chiar și în iudaism, această trăsătură de caracter a lui Dumnezeu a fost numai parțial revelată, căci Dumnezeu locuia într-o întunecime de nepătruns. Orice om care își aroga dreptul să se apropie de El, sau într-un fel oarecare să încalce Legea Sa, era amenințat cu moartea. Căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit (Evrei 7, 19). Astăzi putem spune fără nici o îngădire, că Dumnezeu este lumină. El a dovedit în chip desăvârșit dragostea Sa. Ce s-ar putea compara cu harul Său descoperit în Hristos, pe care l-am văzut în versetele anterioare? Dar Dumnezeu este și lumină. Noi toți știm, cât de mult ne-am obișnuit cu expresia »Dumnezeu este dragoste«. Da, se merge chiar mai departe, și se afirmă, că dragostea este Dumnezeu. Dar cât de rar auzim mesajul, că Dumnezeu este și lumină! Omul, în culmea nebuniei lui, a făcut din Dumnezeu un simplu idol. Dacă este adevărat, că Dumnezeu este dragoste, atunci El este mult mai mult decât dragoste. »Lumina« este ca un cuvânt scris cu litere de foc, care exprimă curăția absolută care locuiește în Ființa divină, în timp ce »dragostea« vorbește de activitatea neîngrădită a lui Dumnezeu cu privire la alții și cu privire la Sine Însuși. La Dumnezeu lumina nu trebuie pusă niciodată înapoia dragostei. O astfel de presupunere ar fi o pierdere mare pentru copiii Lui. Aceasta este atât neadevărată, cât și imposibilă. Deoarece »Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric«, El nu poate să tolereze nicidecum întunericul în cei ce sunt ai Săi, care au intrare liberă în prezența Sa și au părtășie cu El. Ce s-ar putea aduce mai mult împotriva lui Hristos și învățaturii Lui? Citim în alte locuri din Scriptură, că noi am fost întuneric, dar acum suntem copii ai luminii. Apostolul Ioan nu mai trebuia să amintească aceasta, deoarece apostolul Pavel a scris deja această învățătură.

Dar ce scrie apostolul Ioan acum are de asemenea o importanță mare. El atinge anumite contradicții mari din interiorul creștinătății, care nu au nimic comun cu adevăratul creștinism. În versetele 6-10 se spune de trei ori »dacă zicem«, și de fiecare dată este vorba de lucruri deosebit de importante. - »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.« Ce poate să fie în contradicție mai evidentă cu caracterul adevărat al creștinismului? Se spune ceva, fără să se facă ce se spune. O astfel de nesinceritate a fost deja destul de rea în poporul Israel. Ce trist, când ea se găsește la noi, cei care am fost născuți din nou prin Cuvântul adevărului și cărora lumina și adevărul le-a fost descoperit în chip desăvârșit!

»Dacă zicem, că avem părtășie cu El ...«. Aici și în următoarele două cazuri, cuvântul »noi« este folosit într-un sens general, în timp ce în multe alte locuri din Scriptură include numai pe cei credincioși. Putem să învățăm din aceasta, cât de greșit este, ca din folosirea unui cuvânt cu un anumit sens în anumite ocazii să vrei să deduci o regulă generală. Așa cum eu însumi am putut constata, mulți consideră un lucru de la sine înțeles, că expresia »noi« din Scriptură se referă întotdeauna la familia lui Dumnezeu. Aceasta este într-adevăr de multe ori așa, și este chiar ceva

obișnuit, dar nu este valabilă în toate cazurile. Prin cuvintele »în El avem viața, mișcarea și ființa« (Faptele Apostolilor 17, 28), apostolul Pavel înțelegea atât omenirea întregă, cât și pe atenienii păgâni, cărora le vorbea. Este un principiu divin, după care Dumnezeu se comportă cu oamenii conform mărturisirii lor. Apostolul Ioan arată aici abaterea de la adevăr, care a început deja în timpul acela și care acum se răspândește în întreaga creștinătate. În creștinism este mult mai ușor să fi un simplu mărturisitor, decât în iudaism. În mod normal ar trebui să fi un iudeu, ca să fi recunoscut ca atare, căci era vorba de aspectul exterior al lucrurilor. Dimpotrivă, cineva, care nu este un creștin adevărat, poate mult timp să dea impresia că este creștin. De aceea mesajul apostolului ar trebui tocmai în această situație să fie o piatră de încercare pentru mărturisirea creștină, care se răspândește. Deoarece toți cunoșteau numele Domnului, apostolul folosește în continuare expresia »noi«, cu toate că starea multora făcea ca veridicitatea mărturiei lor înaintea lui Dumnezeu să fie foarte îndoielnică.

Deci pentru interpretarea corectă a Cuvântului lui Dumnezeu avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt. Tot așa de important este să vedem un cuvânt în contextul său, căci prin aceasta înțelesul lui devine de la sine deja clar. Aceasta este mult mai de folos sufletului nostru și conduce la glorificarea mai mare a lui Dumnezeu, decât dacă acest cuvânt ar fi definit profesional. În afară de aceasta Dumnezeu se poartă cu noi, ca și cu copiii Săi, căci dacă noi ca creștini ne aflăm într-o stare bună, atunci am devenit »adulti«, și am făcut progrese. Atunci nu mai suntem »începători în ale abecedarului«, care tocmai silabisesc primele litere, ci prin har putem să citim Cuvântul cu mintea, dacă am crescut în cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor Sale. Dumnezeu caută progres real la noi. De aceea, cât este de trist, că mulți creștini rămân la cele mai simple noțiuni de bază și se dau mulțumiți cu speranța, că păcatele lor le sunt iertate, sau că vor fi cândva iertate!

Când un suflet se dă mulțumit cu primul dar al harului lui Dumnezeu, iertarea păcatelor, atunci există deseori ocazii de temere, că el va cădea pradă autoînșelării. Evanghelia vestește iertarea păcatelor, și credința se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu și primește iertarea. Dacă ne odihnim în lucrarea de mântuire a lui Hristos, atunci obținem viața veșnică și darul Duhului Sfânt, care ne face capabili să savurăm dragostea Tatălui. Dar dacă avem viață din Viață, care este Hristos, cum să nu se arate atunci o maturizare a omului lăuntric, care devine vizibilă nu numai în lucrarea exterioară, ci și în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos? Toate epistolele Noului Testament scrise mai târziu atrag atenția cu privire la această problemă serioasă. Dar, în măsura în care îmi permit să rostesc o sentință, niciunul nu se ocupă cu această problemă așa de detaliat cum o face apostolul Ioan, și în mod deosebit în epistola cu care ne ocupăm.

»Dacă zicem ...« (cât de des nu rostim noi cuvinte goale!), »dacă zicem, că avem părtășie cu El«, atunci aceasta nu poate fi decât numai rodul primirii lui Hristos și a darului vieții din El. Viața veșnică este fundamentul adevăratei părtășii cu Tatăl și cu Fiul. Savurarea acestei părtășii conduce în mod necesar că sufletele noastre recunosc și învață să prețuiască puterea ascunsă în această părtășie, pentru umblarea noastră, pentru adorarea și relația noastră cu Dumnezeul cel viu ca Tată al nostru, și cu Fiul Său. »Dacă zicem, că avem părtășie cu El«, aceasta înseamnă, că prin har noi am intrat în relația nouă cu Dumnezeu și avem parte de natura Sa, de gândurile Sale și de sentimentele Sale. Aceasta este ceva deosebit de mare, și avem nevoie de harul Său, ca să stăm atât în lumina cât și în dragostea lui Dumnezeu. Aici este vorba de Dumnezeu, în timp ce în legătură cu deplina revelare a harului este numit numele Tatălui. - »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric«, atunci aceasta este o contradicție clară a afirmațiilor noastre. Umblarea în întuneric corespunde faptelor omului lumesc; o asemenea descriere se potrivește cuiva, care nu a trăit nașterea din nou. Aceasta merge în mod considerabil mai departe, ca și cum cineva ar fi ajuns în păcat sau într-o stare nefericită a sufletului. Așa interpretează puritanii locul acesta. Ei au fost cu certitudine temători de Dumnezeu, oameni de cinste, dar din păcate foarte unilaterali în concepția lor; Vechiul Testament avea pentru ei valoare mai mare decât Noul Testament. Ei stăteau sub Lege, și Legea tulbură totdeauna capacitatea de înțelegere. Numai



harul ne lărgeste inima și ne face – sub călăuzirea Duhului Sfânt – să înțelegem hotărârile lui Dumnezeu și căile lui cu pământul. Puritanilor le lipsea înțelegerea în privința aceasta; ei au ajuns să se preocupe cu ei înșiși, ceea ce este de neevitat, atunci când un credincios se așează sub Lege. Oamenii descriși aici nu s-au judecat niciodată pe ei înșiși în lumina lui Dumnezeu. Ei au fost probabil botezați și în felul acesta au fost primiți în părtășia Adunării, fără ca ei să-și facă și alte gânduri. Greșeala nu a fost la sămânța bună, ci la terenul neroditor. Chiar dacă Cuvântul este primit cu bucurie, Domnul spune totuși despre aceștia: »El nu are rădăcină«, deoarece nu a avut loc acțiunea divină în conștiință. Astfel de oameni cred probabil un anumit timp în chip omenesc, dar ei cad când vin timpurile de încercare, sau, dacă merg mai mult timp împreună cu credincioșii, sunt morții de vii. Dar deoarece ei au mărturisit Numele Domnului, ei au fost botezați cu apă spre iertarea păcatelor și s-au alăturat creștinilor. Nu era aceasta suficient? Alte exerciții ale sufletului nu au cunoscut, și nici nu se putea spune alte lucruri bune despre ei. Chiar și în zilele apostolului Ioan au fost din aceia care umblau în întuneric, dar cu toate acestea afirmau că au părtășie cu Dumnezeu – căci părtășia este adevărata parte a unui creștin. Mărturia propriu-zisă a unui creștin are drept conținut, că noi am fost eliberați de păcate, de omul vechi și de puterea Satanei; că noi am lăsat întunericul înapoia noastră și că deja aici am fost chemați în lumina Sa minunată. În această lumină umblăm noi. Acești oameni nenăscuți din nou afirmă de asemenea, că ar avea părtășie cu Dumnezeu, dar »dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul«. Nici botezul, și nici participarea la Masa Domnului nu pot să schimbe câtuși de puțin lucrurile. Ei nu au fost niciodată treziți cu adevărat, și în ceea ce privește păcatele lor nu au avut nici o întâlnire cu Dumnezeu în Persoana lui Hristos. Căința lor a fost tot așa de carnală ca și credința. Conștiința lor nu a fost mișcată înaintea lui Dumnezeu, le lipsea orice dorință adevărată după harul lui Dumnezeu, așa cum este ea trezită prin credință. Orice relație este legată de o anumită responsabilitate. Acești mărturisitori, care nu făceau ce ziceau că sunt, stăteau nu numai sub responsabilitatea pe care o are orice om cu privire la păcat, moarte și judecată, ci sub una mult mai mare, deoarece ei au mărturisit că sunt de partea Numelui Domnului. Prin umblarea lor în întuneric contestau realmente responsabilitatea lor de a mărturisi prin umblare și cuvânt pe Hristos, Omul al doilea și ultimul Adam. Ei nu puteau să aibă nici o părtășie cu Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, care este expresia cea mai înaltă a părtășiei creștine. Ei umblau realmente în întuneric, ca și cum creștinismul ar fi numai o mărturisire sau o dogmă, pe care mintea omenească o poate înțelege și recunoaște pe cale naturală, exterioară. Ce orbire față de Cuvântul lui Dumnezeu! Întunericul este incompatibil cu viața veșnică. Viața veșnică înseamnă că noi cunoaștem pe Tatăl, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Dacă prin învățătura dată de Dumnezeu L-am cunoscut pe El, aceasta se datorează numai dragostei divine, care ne conduce în părtășia cu Amândoi, cu Tatăl și cu Fiul.

Aici însă erau prozeliți, care pretindeau, că sunt în această părtășie, dar care nu arătau urmări practice în umblarea lor zilnică, în căile lor și în țelurile lor pe pământ. Nu am văzut noi deja astfel de așa-ziși creștini? Și nu este aceasta o realitate, care ar trebui să vorbească conștiinței fiecărui creștin cu numele? Dragul meu cititor, ai avut tu însuși o întâlnire adevărată cu Adevărul? Când harul lui Dumnezeu cuprinde sufletul, atunci acesta primește cu bucurie Adevărul, fără să pună întrebări îndoielnice și fără să se sperie de prețul care trebuie plătit în exterior și în interior. Umblarea în lumină înseamnă ca de acum încolo să umbli în prezența lui Dumnezeu, care S-a revelat pe deplin; noi ne aflăm acum permanent la El în lumină. Este adevărat, noi putem să cădem, și cine ar putea să nege nestatornicia umblării lui în lumină? Dar aceasta este un alt aspect. Aici nu se spune, așa cum uneori greșit se interpretează: „Dacă umblăm în concordantă cu lumina”. Aceasta se putea spune, cu desăvârșire, numai despre Unul. Când El a fost întrebat: »Cine ești tu?«, El a putut răspunde: »Ceea ce de la început vă spun că sunt.« (Ioan 8, 25). Mântuitorul, care era Fiul lui Dumnezeu și Om în același timp, a umblat în concordantă deplină cu lumina. El Însuși era Lumina, adevărata Lumină, Viața veșnică.

Însă și noi, cei care credem, am fost aduși din întuneric în acea Lumină minunată. Aceasta se poate presupune despre fiecare creștin sincer. Deci dacă noi am fost aduși în această lumină, ne va răpi Dumnezeu iarăși lumina, dacă eșuăm și pentru că eșuăm? Nicidecum, căci noi umblăm în ea și în El primim lumina vieții, ca să nu umblăm în întuneric. Dacă nu suntem vigilenți, putem să facem lucruri nedemne de El. Pentru un timp putem fi atrași în principii greșite sau în comportări greșite. Dar nimic de felul acesta nu ne poate lua această lumină și să ne împingă înapoi în întuneric. Cine a fost scos cu adevărat din întuneric, acela umblă în lumină. S-ar putea numai, ca savurarea părtășiei să se piardă pentru un timp și să fie nevoie de o reabilitare (în ce fel are loc aceasta vom vedea mai târziu). Aici este vorba de cei care spun că sunt creștini, de cei care afirmă că au părtășie cu Tatăl și cu Fiul, cu Dumnezeu Însuși, și care totuși, ca orice necredincios, umblă în întuneric. Privit superficial, s-ar putea ca la ei să fie diferențe mari față de cei necredincioși. S-ar fi putut ca unii dintre ei să fie în exterior oameni morali, onorabili, alții dimpotrivă. Unii ar putea să afirme că sunt foarte religioși, asemenea fariseilor din Templu, care disprețuiau pe ceilalți oameni, în mod deosebit pe vameși (sau pe cei care încasau impozitul). Dar ce a gândit Dumnezeu despre cei doi? Cum i-a evaluat Domnul? Nu are aceasta să ne spună și nouă astăzi ceva? Probabil noi nu suntem „vameși”, dar prin credință trebuie să intrăm în Locul Preasfânt, dacă vrem să ne apropiem de Dumnezeu. Căci eu cred, că pentru Templul pământesc nu mai este nici un loc, după ce Domnul S-a înălțat la cer și ne-a deschis intrarea în Locul Preasfânt ceresc. Dar noi avem a face cu Același Dumnezeu, care acum, ce-i drept, a fost revelat pe deplin, ceea ce nu a fost posibil înainte ca perdeaua dinaintea să nu fie sfâșiată. Dar de la moartea lui Hristos, dragostea Sa și lumina Sa strălucesc în chip desăvârșit spre mântuirea sufletelor, nu spre mântuirea lumii, sau a poporului Israel, ci a creștinului. Dar aici erau oameni, care se numeau creștini și își revendicau privilegiul mare și sfânt al părtășiei cu Dumnezeu, în timp ce ei umblau în întuneric și contestau responsabilitatea de a face voia Sa. Ce spune Dumnezeu despre ei: »Dacă zicem, că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.« Întreaga viață este atunci o minciună, deoarece ea contrazice caracterul și principiul de bază al creștinului, care nu este numai subiectul harului divin, ci el umblă și în lumina lui Dumnezeu. Ca creștin adevărat poți să părăsești această lumină tot așa de puțin ca și omul care umblă ziua în strălucirea soarelui. Acesta este înțelesul creștinismului adevărat.

În versetul 7, unde apostolul scoate în mod deosebit în evidență adevărata poziție creștină, găsim contrariul, partea binecuvântării. Creștinul cu numele poate în trei feluri să inducă în eroare cu privire la adevărata sa poziție. (Aceasta arată apostolul tocmai în aceste versete: noi vedem acum, când recolta este aproape, roadele a ceea ce a semănat atunci dușmanul.) Ca replică găsim aici trei caracteristici mari, esențiale, ale adevăratului creștin. Prima este umblarea în lumină: »Dar dacă umblăm în lumină«. Tabloul folosit aici servește la explicarea adevărului. Când cineva se află într-o cameră complet întunecoasă, el merge cu nesiguranță înapoi și încolo, nu poate să găsească, ceea ce caută, și se lovește și deteriorează obiectele de care se lovește. De îndată însă ce încăperea este iluminată, confuzia încetează și el poate să umble sigur și comod înapoi și încolo. Tot așa este când lumina spirituală a lui Hristos iluminează drumul creștinului. Aici nu este vorba de „cum”, ci de „unde”. Prin har, orice creștin umblă în lumină. De aceea este de mare importanță, ca el să fie conștient de această realitate (ceea ce din păcate la mulți nu este așa). Este vorba de un mare privilegiu creștin, general; nu numai de un sentiment, sau de o idee, ci de o poziție lucrată de Dumnezeu. Ea este totodată o realitate practică, care potrivit voii lui Dumnezeu ar trebui înțeleasă și savurată de fiecare creștin. Ce-i drept, eșecul se va întâlni la unul sau altul, așa cum am amintit deja, și de aceea noi suntem cu atât mai mult responsabili, ca să ne recunoaștem și să ne mărturisim greșelile, deoarece noi umblăm în lumină.

»Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină«, (adică cum Dumnezeu este în lumină), »avem părtășie unii cu alții.« Aceasta este a doua caracteristică. Noi umblăm nu numai în lumină, ci noi, ca creștini, pe baza acestui fapt avem părtășie unii cu alții. Când întâlnim pe stradă un »fiu al luminii« și auzim numai câteva cuvinte, atunci inimile noastre sunt imediat atrase. Noi ne simțim atrași de un astfel de suflet mult mai puternic, decât suntem atrași

de un frate sau o soră de trup, care nu umblă în lumină. Mulți cunosc foarte bine durerea, că cei apropiați urăsc lumina și pe Domnul, care este Lumina, în loc să umble în această lumină.

Deci părtășia credincioșilor între ei este al doilea privilegiu creștin. Ea este altceva decât părtășia cu Tatăl și cu Fiul, și decât părtășia Adunării la Masa Domnului. Prima părtășie am putea-o numi baza celeilalte, și cealaltă ca fiind roada celei dintâi. Însă în această epistolă nu găsim nimic cu referire la Adunare. Totul aici se referă la fiecare persoană în parte, dar totuși la adevărul veșnic – harul și adevărul, care au venit prin Isus Hristos. Părtășia amintită aici se bazează pe faptul că noi percepem viața nouă din fratele. Chiar dacă nu știm numele celui alt, noi putem să avem părtășie unul cu altul. Deoarece noi savurăm aceeași binecuvântare dăruită prin har, »avem părtășie unul cu altul«. Dacă în lume cineva câștigă un premiu, aceasta înseamnă că el îl primește și nimeni altul nu-l poate primi. Dar în ceea ce privește privilegiile spirituale ale creștinilor, aceasta este cu totul altfel. Noi toți le posedăm pe deplin, și cu toate acestea ele sunt tot așa de deplin și partea comună a tuturor celorlalți. Faptul că toți credincioșii posedă privilegiile ca și noi, mărește și mai mult bucuria dragostei care umple inimile noastre.

Privilegiile care se savurează, deseori din motive considerate importante, ca englez, sau francez, sau oricare om din lume, sunt neînsemnate și de scurtă durată. Aici însă începem cu părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Numai Duhul Sfânt poate să lucreze în noi însușirea prin credință a acestei părtășii, și poate să ne mențină în ea. Pe parcursul scrisorii ni se va îndrepta mereu atenția cu privire la acțiunea acestei Persoane divine. Însă aici vedem ce lucrează harul Său în credincios, chiar dacă el întâlnește „întâmplător” un credincios: »avem părtășie unul cu altul«. Nu este aceasta o victorie minunată asupra propriului eu, care totdeauna este înclinat la despărțiri și sciziuni? Acest adevăr are valabilitate și în încurcăturile îngrozitoare de astăzi, unde diferențele se văd tot mai pregnant și probabil sunt simțite mai profund chiar decât despărțirile care erau odinioară în cea mai mare parte dintre iudeii firești.

Certurile lor și partidele lor abia se pot compara cu ceea ce trebuie să trăim noi în țările noastre privilegiate. Prieteni dragi, noi trebuie să ne smerim sincer din cauza stării triste din creștinătate! Dar mult mai greu împovărate sunt inimile noastre, când vedem cât de puțin se ridică creștinii peste starea de eșec spre adevărul, că noi avem părtășie unii cu alții.

Desigur, fiecare creștin adevărat are un simțământ pentru această părtășie și o practică potrivit cu măsura înțelegerii spirituale pe care o are prin harul lui Dumnezeu. Dar ea va rămâne totdeauna slabă, dacă lipsește înțelegerea spirituală a harului și adevărului, pe care le-a adus Hristos, ca să ne așeze deja acum pe toți într-o poziție vizibilă a dragostei reciproce. »Avem părtășie unii cu alții«. Cu o bucurie profundă recunoaștem Același Hristos în frați și astfel avem părtășie unii cu alții.

Există și un al treilea privilegiu, fără de care nu am avea parte de nimic bun, care să rămână, și nu am avea nici o putere ca să învingem greutățile și să le înlăturăm. Căci păcatele sunt obstacole de nebiruit, dar »sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat«. Este greșit să minimalizăm valoarea acestui cuvânt, prin aceea că îi acordăm o valoare temporală. Și adevărul acesta este exprimat în felul caracteristic, abstract, de scriere al apostolului Ioan. El ne pune aici înaintea ochilor marea mângâiere neschimbabilă a creștinului. Nimeni nu putea să cunoască înainte de cruce efectul acestui sânge, abia după aceea el este partea noastră. Și cu cât lumina luminează mai puternic cu puterea ei revelatoare, cu atât mai clar se arată efectul curățitor al acestui sânge. Dacă umblăm în lumină (și aici am ajuns, dacă am primit pe Hristos), avem părtășie unii cu alții și cunoaștem valoarea jertfei lui Hristos. El este Lumina, și deoarece noi avem viața veșnică, savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său. În afară de aceasta avem și părtășie unii cu alții. Nici pe pământ și nici în cer nu poate să existe părtășie adevărată, dacă noi nu cunoaștem și nu savurăm pe Hristos în felul acesta. Într-o părtășie religioasă poate exista un sentiment plăcut de apartenență comună, într-o alianță lumească poate exista prietenie, Hristos însă ne așează deja aici pe pământ, cu toate confuziile pe tărâmul religios, într-o relație, care este nu numai reală, ci ea poartă caracter divin. Nimic nu împiedică mai mult părtășia decât Eul propriu, egoismul păcătos, care locuiește în orice om, fie el bărbat, femeie sau copil al lumii

acesteia, deoarece noi toți posedăm o natură decăzută. Oamenii aleargă instinctiv după lucrurile de la care se așteaptă să primească o satisfacere proprie și după dorințele lor. Aceasta nu este părtășie, ci este contrariul ei într-o natură păcătoasă. În lumea aceasta vinovată, nefericită, care suspină sub păcat, și pe care numai judecata o așteaptă, a intrat Creatorul, a cărui dragoste era prezentă deja înainte de creație, dar care s-a descoperit pe deplin atunci când întreaga creație s-a ridicat împotriva Lui și L-a aruncat afară. Dragostea Lui divină ne lasă să avem parte de tot ce-I aparține, cu excepția a ceea ce este absolut divin, și de aceea nu este comunicabil. În dragoste desăvârșită El împarte cu creștinul tot ce poate să dea, El, Cel care împreună cu Tatăl posedă toate lucrurile. Dacă avem părtășie cu El și cu Tatăl, atunci avem părtășie și unii cu alții. Viața eternă a fost revelată în Hristos, care ne-a dat aceeași viață ca viața a noastră. Această binecuvântare înaltă ne face capabili pentru părtășie; ea este păstrată și menținută prin moartea Sa, care șterge orice păcat. Cu toate acestea pentru noi pe pământ, ca subiecte ale acestei binecuvântări, rămâne responsabilitatea creștină. De aceea este necesară dependența permanentă, pentru ca noi, dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Căci Duhul ne-a fost dat, ca să proslăvească pe Hristos în toate lucrurile, și în mod deosebit în această părtășie. »Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți« (Ioan 13, 17).

Avem deci aici poziția noastră în har, binecuvântarea întreită a creștinului. Această »frânghie întreită«, care nu se rupe, se compune din umblarea în lumină, în părtășia unii cu alții și din puterea sângelui lui Hristos, care curățește de orice păcat. Este o dovadă a puținei cunoașteri a limbii grecești, dacă se crede că timpul verbului »curățește«, din versetul 7, arată numai prezentul limitat. Această formă este folosită în multe cazuri pentru situații cu caracter general, independente de timp. Și așa este și în versetul 7. Este caracteristica sângelui lui Hristos, că ne curățește de orice păcat, independent de timpul când aceasta are loc. Din alte locuri din Scriptură știm că pentru creștin este valabilă numai o jertfă adusă o singură dată, numai o singură vărsare de sânge. Este o rătăcire, dacă nu se diferențiază curățirea prin sânge de curățirea prin apă. În timp ce folosirea sângelui lui Hristos se face odată pentru totdeauna, curățirea cu apă trebuie repetată mereu. De îndată ce se pune la îndoială curățirea veșnică prin sânge, ia naștere numai nesiguranță. Atunci lipsește pacea sigură în conștiința că toate păcatele mele au fost șterse dinaintea lui Dumnezeu. Cu cea mai mare claritate și băgare de seamă se prezintă în Scriptură acest mare adevăr – în mod deosebit creștinilor dintre iudei – că jertfa și aducerea ei în Persoana lui Hristos este un act singular. În serviciile divine iudaice nu era așa, căci preotul trebuia să aducă în fiecare zi jertfe noi. Pentru noi însă, Domnul a ocupat pentru totdeauna și fără întrerupere locul Său în cer. Cuvântul din Evrei 10, 12 tradus prin »pentru totdeauna« (vezi și versetul 14) înseamnă »neîncetat« (vezi versetul 1). Aceasta este mult mai accentuat decât »pentru totdeauna«, căci sub ultima formă de exprimare s-ar putea înțelege, că îndurarea durează într-adevăr veșnic, dar că El ar trebui să părăsească mereu locul Său de sus. Cuvântul folosit aici înseamnă însă »fără întrerupere«. Din păcate aceasta nu este înțeles și crezut de toți copiii lui Dumnezeu. Rezultatul este, că acestui verset i se dă un înțeles greșit. Se deduce din el, că sângele Său curățește permanent în măsura în care noi ne căutăm mereu refugiu la el. Această interpretare coboară sângele lui Hristos mai mult sau mai puțin pe fundamentul Vechiului Testament, unde pentru fiecare păcat se aducea o jertfă. Dar aceasta nu este învățătura Scripturii.

Apostolul vorbește aici în chip absolut de privilegiile noastre, așa cum el prezintă adevărul în alte locuri într-o formă absolută și abstractă. Dacă privim versetul nostru sub acest aspect, atunci umblarea în lumină este o realitate permanentă pentru creștin, chiar dacă în practică el se abate ici și colo de la regulă. Și cuvintele: »avem părtășie unii cu alții« rămân absolut adevărate, cu toate că din când în când noi eșuăm. Aici este vorba de principiul general valabil, pe care trebuie să-l practicăm. Noi am fost făcuți capabili, pentru a practica aceasta, pe baza părții noastre comune, care nu cuprinde lucruri pământești, ci binecuvântări cerești. Tot așa este și în cazul sângelui Domnului nostru Isus Hristos. El curățește de orice (de toate) păcat. Nu se spune când el a înfăptuit această curățire, că ea va avea loc cândva, sau că ea are loc permanent. Cuvântul inspirat nu se exprimă în acest fel, el vorbește de eficacitatea desăvârșită a sângelui. »Căci printr-

o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. « În ceea ce privește spălarea cu apă prin Cuvânt, dimpotrivă, avem nevoie de ea la orice eșec, și cât de des se întâlnește din păcate aceasta la noi! Este vorba de spălarea picioarelor de către Domnul (Ioan 13), pe care o vom studia mai detaliat mai târziu. O amintim numai pentru a evita rătăcirea și interpretarea greșită a Cuvântului lui Dumnezeu. Să mai remarcăm, că aici nu este vorba de părtășia la Masa Domnului, oricât de importantă ar fi aceasta. Apostolul vorbește despre părtășia spirituală a creștinilor adevărați în timpul decăderii mărturisirii în exterior. Această părtășie trebuie să se dovedească mai tare decât eșecul și decăderea generală; și în măsura în care noi umblăm în părtășie cu Dumnezeu, ea se va arăta așa. Și aici este vorba de un adevăr în forma abstractă, pe care trebuie să-l transpunem în practică.

Ajungem acum la cea de-a doua afirmație a prozeliților creștini, care începe cu cuvintele »dacă zicem« (versetul 8). Este aproape de necrezut, că creștinii pot afirma »că noi nu avem nici un păcat«, dar evident sunt din aceia, care au această părere. Ar trebui să-i compătimim, că ei ar putea să nu fie creștini, cu toate că aceasta nu rezultă clar din text. În continuare se spune: »Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri.« Cât de ușor ne putem înșela singuri, și la o astfel de părere am fi cu siguranță greșiți. Cum poate cineva, care posedă viața veșnică în Hristos, să fie așa de orbit, ca să afirme, că el nu are nici un păcat? El poate spune pe drept, că Hristos i-a îndepărtat păcatele, că omul lui cel vechi a fost răstignit și că Dumnezeu, cu privire la el, a condamnat păcatul în firea pământească. Dar să privească în inima sa și apoi să-și ridice ochii spre cer cu cuvintele: „M-am verificat și pot spune, că nu am nici un păcat!”, aceasta ar fi pentru cel credincios culmea autoînșelării. O astfel de afirmație la un panteist ar fi de înțeles, deoarece atât el cât și dumnezeul lui sunt orbi. Dar o subapreciere a lui Hristos merge mână în mână cu o înaltă autoapreciere. În această rătăcire se pare că au căzut și pelagianii.<sup>1</sup>

Dacă verificăm acest verset, vedem că nu este vorba de păcatul înfăptuit, ci de păcatul care locuiește în om, de permanenta înclinație de a păcătui, care iese mereu la iveală, dacă nu veghem. Într-adevăr, noi posedăm viața nouă în Hristos, dar natura noastră veche, rea, este încă prezentă. Este nevoie de vigilență, ca să sufocăm permanent germenii pornirilor ei. Noi avem siguranța aducătoare de mângâiere, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos, pentru ca trupul păcatului să fie dat deoparte, ca noi să nu mai slujim păcatului. Cu toate acestea suntem chemați, ca prin Duhul să nimicim mădularele (adică, faptele) trupului. Dacă dependența și supunerea inimii este prezentă la noi, atunci Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi, ca să ne întărească. Dar a afirma, că noi nu avem nici un păcat, acesta este un semn al unei autoîndreptări greșite. O astfel de afirmație poate avea numai o aparență de adevăr, dacă prin autoînșelare și necunoașterea adevărului păcatul este prezentat ca ceva foarte neclar. Multe suflete scumpe au căzut pradă acestei înșelătorii. Pe de o parte trebuie să le compătimim, iar pe de altă parte să mărturisim clar, că numai o imagine cu totul greșită despre păcat și despre adevăr poate să facă loc unor astfel de concepții.

Numai despre Unul s-a putut spune cu adevărat: »În El nu este păcat« (1 Ioan 3, 5). În toți ceilalți, fără nici o excepție, este prezent păcatul. Natura veche este încă prezentă, și dacă noi prin Duhul lui Dumnezeu nu o ținem cu totul sub puterea morții lui Hristos, ea se va manifesta foarte curând. Aici este vorba de o laudă greșită, carnală. Toate frazele care încep cu »dacă zicem« arată spre răspândirea răului printre cei care mărturisesc că sunt creștini. Ele au principial ca premisă rătăcirile pricinuite de speculații omenești. »Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm

---

<sup>1</sup> Adepții panteismului nu cred într-un Dumnezeu personal sau personificat, ei privesc lumea întregă, de la macrocosmos și până la microcosmos ca fiind „divină”. Panteismul nu este o religie, ci o concepție despre lume, căci el nu are nici un întemeietor religios, nu există nici comunități religioase, nu au scrieri sfinte, nici instituții, nu cunoaște nici ritualuri sau dogme.

Pelagianismul (de la călugărul Pelagius ☩ ca. 418) în sensul lui original este credința, că păcatul moștenit nu poate să strice natura omenească, și că voința muritoare este în stare să diferențieze între bine și rău fără ajutorul divin. El vede rolul Domnului Isus Hristos ca un *exemplu bun* pentru oameni (fiind contrariul exemplului rău al lui Adam). De aceea omul are influență deplină asupra mântuirii sufletului, și prin aceasta și responsabilitatea deplină. De aceea harul lui Dumnezeu are un rol secundar și este numai o completare la voința omului. (n. tr.)

singuri, și adevărul nu este în noi.« Această formă de exprimare tăioasă pare să fie îndoielnică, că acești înșelați ar putea să fie creștini. Dar cuvintele »adevărul nu este în noi« par să însemne altceva, decât că noi nu cunoaștem nicidecum adevărul. Fără îndoială se poate presupune despre fiecare credincios, că prin învățatură divină el cunoaște adevărul. Specificul felului de exprimare folosit aici lămurește că înșelarea de sine constă în aceea, că noi nu posedăm adevărul locuind în noi. Noi nu trebuie numai să credem adevărul și să-l posedăm în exterior, ci să-l avem »în noi«.

Desigur sunt oameni care susțin teoria lipsei păcatului, și cu toate acestea sunt credincioși. Ei cred probabil, că ei niciodată nu vor ceda păcatului; dar chiar și o asemenea afirmație este o aroganță. Prin aceasta ei dovedesc cel puțin, că au o părere foarte înaltă despre ei înșiși, în timp ce credincioșii spirituali sunt departe de a simți așa ceva, sau de a vorbi în felul acesta.

În versetul 9 apostolul așează pe credincios prin călăuzirea Duhului Sfânt pe un cu totul alt fundament. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele.« Cum putem să ne așteptăm la judecarea de sine și la mărturisire, »dacă zicem că n-avem păcat«? Într-o astfel de stare nu este loc, și nici nevoie, pentru acestea. Iluzia cu privire la propria desăvârșire exercită influență distrugătoare asupra sufletului. Dar în acest verset nu se spune: »dacă zicem«. Mărturisirea păcatelor este o dovadă a realității vii, tot așa cum este umblarea în lumină, părtășia unii cu alții și curățirea de orice păcat prin sânge. De aceea aici lipsesc cuvintele: »dacă zicem«. Adevărații creștini nu fac expoziție din poziția lor în Hristos, ci ei o savurează. Hristos trăiește în ei, și deoarece ei sunt născuți din nou prin cuvântul adevărului, ei practică adevărul. Adevărul este în ei. Aceasta este chemarea noastră adevărată, a tuturor celor care Îl posedă cu adevărat ca lumină a noastră, viață a noastră și adevăr.

Creștinul este caracterizat aici de o cu totul altă atitudine. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.« Dacă am fost biruiți de păcat, atunci trebuie să mărturisim. Aceasta este valabil atât atunci când ne-am întors la Domnul, cât și după aceea pentru restul vieții noastre, ori de câte ori starea noastră necesită aceasta. Căci Dumnezeu nostru nu poate să tolereze păcatul. Noi nu putem să-l ascundem, ci trebuie să-l mărturisim lui Dumnezeu, și, când este necesar sau oportun, oamenilor. În felul acesta voința proprie mândră este frântă, și harul cauzează, ca noi să renunțăm înaintea oamenilor la onoarea proprie mizeră. Ne gândim numai la glorificarea Numelui lui Hristos, pe care Îl purtăm. Ce este numele nostru în comparație cu Numele Său? Când de aceea ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte. Ce cuvânt încurajator este acesta; și el este adevărat din clipa când ne-am întors la Dumnezeu! Și aici este vorba de un principiu, care nu este limitat în timp, ca și în alte cazuri asemănătoare. Este un principiu primordial și incontestabil pentru creștin, care domină întreaga sa umblare nouă, de la început și până la sfârșit, și care trebuie păstrată de el ca o realitate vie.

Se cuvenea ca odinioară să venim la Dumnezeu cu tot răul nostru, atunci când stăteam înaintea Lui în praf, ca pierduți. El rămâne permanent Dumnezeu oricărui har, în orice necaz ne-am putea noi afla. »Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curățească« - nu numai de orice păcat, ci - »de orice nelegiuire«. Necurăția, rezultatul trist al păcatului, este de așa fel, că face sufletul să fie nesincer, când ea este ascunsă, așa cum a făcut Adam. Cine își ascunde în interiorul lui, acela se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Singurul lucru corect este să te încredințezi Lui și să mărturisești păcatele, stând la picioarele Lui. Aceasta este valabil pentru tot drumul nostru, dacă am recunoscut pe Dumnezeu ca Tatăl al nostru. Tatăl nostru, în căile Lui de domnie, este credincios și drept față de cel care crede, tot așa cum este în îndurarea Lui față de cel care a aflat pentru prima dată iertarea păcatelor sale. Acesta este și înțelesul rugăciunii pentru iertarea păcatelor din așa numita rugăciune „Tatăl nostru”. Ea nu se referă așa de mult la întoarcerea la Dumnezeu a celui necredincios, ci în primul rând la nevoia zilnică a ucenicilor, așa cum sunt și toate celelalte învățături, pe care Domnul le-a dat în predica de pe munte. Este important să luăm seama, că Domnul atunci în nici un caz nu a vestit Evanghelia, ca să câștige suflete pentru Dumnezeu. Când un credincios păcătuiește (Ioan 15, 1-10; 1 Petru 1, 14-17), atunci Tatăl se ocupă de el în domnia Lui morală asupra sufletelor noastre.

El ia seama la lucrurile cele mai neînsemnate din umblarea noastră, deoarece noi suntem copiii Lui și ucenicii lui Hristos. Dragostea și onoarea Sa, harul Său și adevărul Său sunt lovite de acestea. Noi suntem și vom fi mereu curățiți prin Cuvânt. Această curățire se referă nu numai la păcate, ci și la urmările lor, la orice nelegiuire și orice incorectitudine, care iau naștere ca urmări naturale ale păcatului.

Ajungem acum la al treilea, și ultimul verset, care începe cu cuvintele »dacă zicem«, și care conține cele mai impertinente afirmații, în comparație cu cele anterioare. »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul lui nu este în noi« (versetul 10). Aici sunt descriși oameni, care au decăzut atât de mult, că îndrăznesc să se ridice împotriva lui Dumnezeu făcând afirmații lipsite de orice fundament. Niciunde nu se dezvoltă cu așa succes astfel de învățături greșite, ca în creștinătatea cu numele. Căci stricarea a ceea ce este cel mai bun este cea mai rea stricăciune. Nici măcar între iudei nu a existat o aroganță de felul acesta, cu toate că ei aveau multe tradiții greșite, prin care Dumnezeu și ei înșiși erau dezonozați. Dar creștinătatea este seră a nenumărate rătăcirii și fabule, care se răspândesc mereu și provocă mânia lui Dumnezeu.

Ultima afirmație »Dacă zicem ...« reprezintă una din învățăturile murdare, care se încheie cu gnosticismul. Deja apostolul Pavel a atenționat mai înainte în privința aceasta. Evoluția rea tocmai începuse să se desfășoare și după moartea apostolului s-a dezvoltat repede și cu putere. Aceste speculații nejustificate și păcătoase ale duhului omenesc cu privire la lucrurile divine zguduie fundamentele morale ale creștinismului. Toate învățăturile greșite ținesc în această direcție și prin aceasta se trădeză singure. Ele slăbesc nu numai fundamentul responsabilității creștine, ci o neagă și o distruge complet.

Vreau aici să remarc, că morala tuturor filozofilor vechi și moderni stă inevitabil pe un fundament labil. Ei nu au înțeles adevărul, că orice raport de relații este legat cu anumite obligații, și aceasta în mod cu totul deosebit când este vorba de relațiile cu Dumnezeu. În privința aceasta fac aceeași greșală fatală ca și păgânii, care nu cunoșteau pe Dumnezeu și nici nu știau nimic despre vreo relație cu El și cu Fiul Său. Creștinii cu numele (despre care este vorba în versetul 10) se făceau mult mai vinovați, deoarece ei au negat credința lor de mai înainte, așa că nu a mai rămas nici un loc pentru harul divin în Hristos. »Dacă zicem că n-am păcătuit ...!« Ce întuneric trebuie să fi domnit în sufletele lor! Cum s-a transformat lumina în ei în întuneric! Ce întuneric putea să fie mai mare, sau mai lipsit de speranță? Noi îl trăim și astăzi, și din păcate nu rareori.

Trebuie să avem mereu înaintea ochilor, că anticriștii au avut odinioară locul lor în interiorul Adunării și au fost recunoscuți în familia lui Dumnezeu, atâta timp cât apostolul a trăit. »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștrii. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri« (capitolul 2, versetul 19). Chiar dacă cei numiți în versetul 10 nu erau anticriști, ei erau totuși dușmani ai adevărului, care se înșelau singuri. Ultimii numiți sunt cei mai răi, căci este un semn al desconsiderării Cuvântului lui Dumnezeu, dacă se afirmă, că noi nu am păcătuit. Este destul de rău să spui, că acum noi ca creștini nu avem nici un păcat. Afirmația că noi nu am păcătuit niciodată contrazice mărturia lui Dumnezeu despre om atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, și prin aceasta Dumnezeu este făcut, cu nerușinare, mincinos. Din când în când întâlnim astfel de oameni în creștinism – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, numai rareori -, care neagă, că există păcat. Același lucru fac și panteiștii, afirmând că sunt o parte a divinității, și cum ar putea Dumnezeu să păcătuiască?

O astfel de afirmație este desigur o filozofie greșită și degenerată. Dar întrebarea îngrijorătoare pentru creștin și îngrozitoare în ochii lui Dumnezeu este: Cum este posibil ca cineva, care odinioară a mărturisit pe Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al lui și iertarea păcatelor prin sângele Său, să poată cădea atât de adânc, ca să conteste total, că a păcătuit cândva? »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și adevărul nu este în noi.« Au uitat ce au mărturisit când s-au îndepărtat de iudaismul lipsit de putere sau de cei ce nu sunt dumnezei ai păgânilor? Cel mai grav a fost însă, că ei făceau pe Dumnezeu mincinos! Este destul de grav, când, ținând seama de

lumina care ar trebui să ne descopere, „ne înșelăm singuri”. Dar aceasta este un lucru neînsemnat față de încercarea de a face pe Dumnezeu mincinos! Aceasta este o blasfemie directă, un atac îndrăzneț la adresa onoarei sublime, a veridicității și sfințeniei lui Dumnezeu. »Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul lui nu este în noi.«

Acești oameni nu leapădă numai »adevărul« (ceea ce de fapt este același lucru), ci în mod direct „Cuvântul” Său clar, care niciodată nu a fost primit în inimile lor. Dacă Cuvântul Lui locuiește în noi, atunci vom mărturisi cu plăcere și smerenie, când am păcătuit. Tot așa va face și Israel în zilele care vor veni, când »tot Israelul va fi mântuit« și tot pământul va chiu de bucurie. Și care va fi situația cu noi, cei care aparținem lui Hristos cel glorificat? Ce au spus buzele noastre, când am venit din întuneric la lumină? Erau cuvintele de neuitat ale tuturor sufletelor cu adevărat pocăite, de la începutul drumului lor: »Am păcătuit!« Dar aici apostolul a trebuit după zeci de ani de la revelarea harului și adevărului prin Hristos, și după ce mărturia creștină a dăinuit deja de mult timp, să atragă serios atenția cu privire la răul care pătrunsese. Originea lui nu era în iudaism sau în păgânism, ci în creștinătatea cu numele din acele zile – ca și în zilele noastre! Atunci, ca și acum, mărturia s-a îndepărtat de realitate și era aproape de decădere. »Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.«

Vreau aici să să spun ceva împotriva rătăcirii susținută, printre alții, de puritani, care aplică locul din Isaia 50, 10 la creștini. Acest loc este în contradicție directă cu primele »dacă zicem« din versetele 6 și 7. Această interpretare este împărtășită, printre alții, de o grupă de calviniști și este conținută în scrierile unui teolog vechi, cunoscut: „Copil al luminii în umblarea în întuneric”. Nu trebuie să presupunem, că prin aceasta scriitorul voia să contrazică locul din epistola lui Ioan. Nu-mi amintesc că el se referă la apostol. Probabil el nu și-a dat seama de confuzia care a creat-o prin folosirea locului din Isaia. Acest puritan s-a gândit la acele suflete din interiorul creștinismului degenerat de mulți ani, la aceia, care cu toate că sunt creștini adevărați, nu au o pace statornică. Ceea ce ei aveau odinioară, au pierdut din diferite motive, în mod deosebit din cauză că ei căutau pacea în ei înșiși, care se găsește numai în Hristos și în lucrarea Lui pentru noi. Această lipsă în siguranța mântuirii a condus la interpretarea, că un copil al luminii ar putea să umble în întuneric. Prin aceasta cuvintelor „lumină” și „întuneric” li se oferă un sens, care nu se găsește nici la apostolul Ioan și nici la Isaia. Niciunul din ei nu se referă la cazul contradictoriu, dar care din păcate se întâlnește des, că un credincios oferă loc necredinței, în loc să condamne această necredință ca fiind păcat împotriva mărturiei Duhului Sfânt, a lucrării Mântuitorului și a voii Tatălui. Astfel de suflete nu au primit niciodată cu adevărat Cuvântul adevărului, Evanghelia. Acesta este primul pas, care le lipsește lor, ca să nu mai vorbim de toate celelalte, pe care ei de altfel le mărturisesc. Dacă ei vin cu adevărat cu păcatele lor la Dumnezeu, atunci El le va oferi cu adevărat harul Său și mântuirea Sa.

Profetul Isaia nu vorbește în locul citat despre creștini, ci despre rămășița credincioasă a lui Israel din viitor. Ea stă în opoziție cu mulțimea decăzută a poporului Israel, care potrivit cu versetul 11 va pieri. »Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului, și să se bizuie pe Dumnezeu lui!« Este posibil ca profetul iudaic și apostolul creștin să nu fi folosit în același sens expresiile »întuneric« și »lumină«. Profetul le folosește cu privire la acele împrejurări îngrozitoare din viitor, când va avea loc pedepsirea păcatelor poporului, și nu numai a slujirii lui la idoli, ci – ceea ce este mult mai grav – și a lepădării lui Mesia al lor. Cei evlavioși vor avea parte de suferințe îngrozitoare, fie că vor avea parte de moartea de martir, fie că vor fi salvați din ele. Lor nu le va străluci nici o lumină, dar ei vor aștepta pe Eliberatorul lor, care va nimici pe dușmanii din interior și din afară. Apostolul, dimpotrivă, tratează un adevăr creștin, expresia naturii veșnice a lui Dumnezeu în copiii Săi, și prin aceasta depășește cu mult aspectele profetice sau caracteristicile unei anumite perioade de timp. Creștinul nu umblă întotdeauna corespunzător luminii, dar este totdeauna în lumină, el se află, ca și Dumnezeu Însuși, în lumina revelată prin Hristos. Acesta este caracterul moral al naturii noi, al naturii lui Dumnezeu, care este Lumină și în care nu este nici un întuneric. Creștinul are într-adevăr încă natura veche în el,



dar el a fost eliberat, atunci când a murit cu Hristos, ca acum prin har să nu-i mai cedeze. El poate să condamne ceea ce Dumnezeu a judecat în Hristos pe cruce, cu toate că pentru aceasta El a trebuit să plătească cel mai mare preț. Noi posedăm realmente o mântuire desăvârșită, nu numai de păcate, ci și de păcat. Noi am fost îndreptățiți de rădăcinile rele (Romani 6, 7), precum și de roadele rele (Romani 5, 1).

Apostolul Pavel a avut misiunea să scrie despre această îndreptățire dublă, care până acum nu a fost corect înțeleasă de nici o teologie. Apostolul Ioan, dimpotrivă, descrie viața veșnică, natura noastră nouă și divină, mai detaliat decât toți ceilalți. El prezintă autenticitatea acestei vieți noi în creștinul adevărat în contrast cu umblarea prozeliților falși, care prin umblarea lor tăgăduiesc această viață și adevărul. A vorbi despre părtășia cu Dumnezeu, în timp ce se umblă în întunericul creației decăzute este o minciună vie sau mai corect spus „ucigătoare”. Creștinul adevărat poate spune prin credință, fără aroganță, că de la început el a părăsit întunericul și umblă în lumină.

»Eu sunt Lumina lumii« (Israel nu putea niciodată spune aceasta despre sine), »cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții« (Ioan 8, 12). Credinciosul poate din neatenție să facă un pas greșit, să cedeze voinței proprii sau să fie copleșit de poftele și gândurile firii pământești. Toate aceste lucruri sunt păcătoase și incompatibile cu Lumina. Oricât de gravi ar fi acești pași greșiți, dragostea lui Dumnezeu revelată în Hristos, care ne-a dat iertare, nouă, dușmanilor, și ne-a salvat, pe noi, pierduții, este gata să ne ofere harul restaurator, așa cum vom vedea în capitolul următor. Niciodată într-un astfel de caz nu se spune, că noi „umblăm în întuneric”. Dacă filiațiunea copiilor noștri nu poate niciodată să fie anulată prin greșelile lor, cu cât mai puțin relația noastră cu Dumnezeu! Cine umblă în întuneric, așa cum scrie apostolul, minte și nu practică adevărul. El nu are nici viață, nici lumină, și trebuie trezit și adus la viață. La creștinul care a greșit, dimpotrivă, printr-o mărturisire sinceră se reface părtășia întreruptă. În loc să meargă lipsit de lumină, lumina aceasta servește ca el să se smerească adânc de greșeala sa.

Versetul 7 arată clar și precis fundamentul pe care stă prin har orice creștin adevărat.

»Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină«, acesta este semnul caracteristic al oricui a fost scos din întuneric. Prin faptul că recunoaștem natura divină în fratele, »avem părtășie unii cu alții«. Viața divină devine activă cu privire la frații noștri, în timp ce prima parte a versetului se referă la umblarea noastră înaintea lui Dumnezeu. După aceea urmează fundamentul prețios și sprijinul pentru ambele aspecte ale umblării noastre. Este un privilegiu și totodată o necesitate, ca »sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat«. Fără acest fapt nu putem nici să primim și nici să rămânem păziți în partea minunată, pe care o posedă orice creștin. Ea este fundamentul pe care stă orice creștin adevărat.

Cine vrea să vadă în ultima propoziție a versetului 7 numai grija divină pentru greșelile noastre, așa cum deseori are loc, nu înțelege sensul ei adânc și contextul în care stă.

Ea este ruptă din contextul ei adevărat și este confundată cu drumul divin de restabilire prezentat în 1 Ioan 2, 1-2. O astfel de interpretare este periculoasă în orice privință. Versetul 7 prezintă o sinteză a poziției creștine generale. Dacă o citim, așa cum este scrisă, ea spune exact contrariul a ceea ce vreau unii să facă din ea. Căci atunci ar trebui mai degrabă să sune așa: „Dacă nu umblăm în lumină ..., și nu avem părtășie unii cu alții, sângele lui Isus Hristos ne curățește de păcatul acesta sau acela.” Dar un asemenea sens este în contradicție vădită cu înțelesul adevărat: o descriere abstractă a privilegiilor creștine comune. Numai înțelesul acesta se potrivește în context. Prin aceasta privilegiile creștine minunate și desăvârșite sunt puse față în față cu diversele forme ale mărturisirii false, care dezonorează Numele, se abat de la adevăr și conduc la pierzarea veșnică. Căile lui Dumnezeu de restaurare a credincioșilor căzuți sunt prezentate în alte locuri și în alt fel.

## **1 Ioan 2, 1-2**

Aceste două versete aparțin de fapt ca o completare necesară la capitolul 1. Cu toate că versetul 3 începe cu cuvântul de legătură »și«, acolo începe totuși o secțiune nouă. Ea tratează aspectul deosebit de important și practic al adevărului pe care l-am învățat în capitolul 1, ca să păzească sufletele de autoînșelare și de rătăcire. Dar să ne ocupăm mai întâi cu primele două versete. Ele ne oferă o temă bogată pentru studiul Cuvântului și meditație pentru sufletele noastre.

Așa cum am văzut, capitolul 1 constă din două părți. Vedem dragostea Tatălui în Fiul întrupat, care fără nici un motiv exterior (în afară de păcatele noastre) se revarsă din harul divin. Forța motrice a naturii Sale este dragostea, curăția naturii Sale este prezentată prin cuvântul expresiv lumină. Nici un alt cuvânt nu i s-a părut Duhului Sfânt mai potrivit pentru învățătura noastră și pentru capacitatea noastră de înțelegere. Nici un alt element nu se împotrivesc stricăciunii mai mult decât lumina, care în sine însăși este pe deplin curată; în orice caz așa este lumina naturii lui Dumnezeu. Această natură a Sa este, potrivit cu hotărârea de har a lui Dumnezeu, partea pe care am primit-o noi ca creștini. Și această comunicare a trebuit apostolul, condus de Duhul Sfânt, s-o facă credincioșilor, atunci când Adunarea la exterior era deja în decădere. Că această decădere a început deja atunci o dovedește scrisoarea de față. Forma cea mai rea a răului în creștinism se arată prin „anticrist”, și atunci erau deja »mulți anticriști«. Astăzi sunt și mai mulți! Dumnezeu a avut grijă, ca cel puțin germenele răului cel mai înverșunat să fie clar dat pe față, înainte ca ultimul apostol să fi scris partea lui din Noul Testament. Prin aceasta posedăm o sentință divină cu privire la răul care își croia drumul și la pericolele legate de aceasta. El nu a lăsat evaluarea situației numai pe seama capacității noastre de judecată spirituală, cu toate că desigur aceasta este necesar, dacă vrem să avem foloase din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu privire la această temă posedăm așadar autoritatea divină tipărită în Cuvântul Său. Noi nu suntem dependenți de concluziile și de argumentările omenești, sau de experiențele credincioșilor, ci ne putem sprijini pe autoritatea divină, care inspiră încredere conștiinței oricărui copil al lui Dumnezeu. Deoarece toate aceste lucruri rele vor apărea, Dumnezeu în înțelepciunea Lui a avut grijă, ca și cea mai rea formă a răului să existe deja atunci, așa că El a putut s-o arate și s-o condamne în Cuvântul Său spre binele copiilor Săi.

De aceea această epistolă poartă un caracter deosebit. Ea nu se referă, ca cea de-a doua epistolă adresată Tesalonicenilor, la un moment din viitor, care încă nu sosisse, dar care va veni înainte ca să vină ziua Domnului, la timpul »decăderii«. Expresia decădere exprimă, că oamenii se vor desolidariza complet de creștinism. Aceasta va avea loc irevocabil. Un factor rău în această direcție este teologia critică modernă. Ea pregătește pe oameni pentru necredința fără rezerve, totală, deposedată de orice mască. Unde este conștiința responsabilității demnitarilor spirituali, care pe baza poziției lor ar trebui să păstreze autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Se subminează fundamentele, din care se scot avantaje și onoruri pământești, cu toate că s-ar putea și ar trebui să se recunoască lucrarea de distrugere proprie. Dar decăderea însăși este în viitor. Anticriștii erau deja prezenți, căci era deja »ultima oră«. Caracteristica ultimei ore este prezența »multor anticriști«. Ei sunt premergătorii anticristului, și în aceasta vedem, că răul nu este numai în viitor.

În versetele de față este vorba de răul sub o formă generală. Din păcate trebuie să ținem seama de el la toți creștinii cu numele. Carnea (firea pământească) este dușmanie față de Dumnezeu. Ea este un pericol actual și permanent, deoarece ea oferă dușmanului un punct de legătură, și anume, nu numai la aceia care cunosc numai firea pământească, ci și la aceia care umblă în teritoriul Duhului, dar care mai poartă în ei carnea. Se spune ce-i drept clar despre ei, că nu mai sunt în carne, adică, prin credința în Hristos au fost eliberați de carne (de firea pământească). Ei au primit o altă natură, cu totul nouă, și nu sunt lăsați neputincioși naturii vechi. Oricărui credincios îi stă la dispoziție puterea necesară, în Duhul Sfânt, ca să rămână păzit față de păcat.

Noi știm foarte bine, că noi mai putem păcătui și că noi toți deseori ne poticnim. Dar aceasta este vina noastră proprie. De aceea credinciosul trebuie să fie gata – aș dori să spun, fericit – să

îndreptătească pe Dumnezeu și să se condamne pe sine. Aceasta este ce-i drept umilire, dar nu am primit noi totdeauna binecuvântare mare din lucrurile care ne-au umilit? Orice exercițiu de felul acesta, oricât de trist, dureros și nedrept ar putea să pară, prin harul lui Dumnezeu se dovedește totdeauna a fi spre bine, dacă îl primim de la El. »Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său« (Romani 8, 28). Și deoarece știm că orice dar bun și orice cadou desăvârșit vine de la Tatăl luminilor, noi nu suntem scuzabili, dacă nu suntem corespunzători Lui; căci noi suntem copiii Lui și suntem chemați să arătăm caracterul familiei lui Dumnezeu.

În felul acesta este de înțeles, că apostolul descrie în a doua parte a capitolului întâi punctul minunat de plecare al credinciosului. Căci versetul 7, de multe ori înțeles greșit, se referă cu adevărat la poziția credinciosului, și nu la faptele și umblarea lui, așa cum deseori s-a presupus. El prezintă caracteristicile umblării noastre normale, căci noi posedăm viața veșnică. Această viață are atât protecția ei enormă, cât și baza pentru o înviorare fără margini, în jertfa lui Hristos. Astfel cuvintele: »dar dacă umblăm în lumină« sunt o caracterizare abstractă a creștinului adevărat. Ea este suficientă pentru a arăta absurditatea unei alte interpretări a acestui verset. Nu este vorba de un anumit moment sau de o anumită faptă în umblarea credinciosului, ci de caracterul său potrivit cu voia lui Dumnezeu. Exact aceasta arată cu bucurie apostolul în scrisoarea sa și o aplică mereu la noi. »Dar dacă umblăm în lumină«, aceasta înseamnă în realitate, dacă suntem creștini, dacă am văzut lumina vieții, dacă urmăm pe Hristos. Domnul spune: »Cine Mă urmează, acela nu va umbla în întuneric« (Ioan 8, 12). Vrea Domnul să spună prin aceasta, că aceasta este valabil numai pentru anumiți sfinți? Nu, El asigură, că este valabil pentru oricine, care Îl urmează: »acela nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții«. Acesta este un privilegiu mare, care se bazează numai pe harul lui Dumnezeu și nicidecum pe credințioșia noastră. Este rezultatul exclusiv al bunătății inegalabile a lui Dumnezeu, că noi ca credincioși avem a face direct cu El, așa cum este El. Nu în întuneric, ci numai în lumină putem recunoaște pe Dumnezeu, așa cum este El. În această lumină noi posedăm nu numai viața veșnică, ci și umblăm în mod corespunzător în lumină, și nu mai umblăm în întuneric, ca un păgân. Omul decăzut umblă în mod necesar în întuneric, deoarece el nu cunoaște pe Dumnezeu. Credinciosul însă umblă în lumină, deoarece el cunoaște pe Dumnezeu și pe Hristos, Lumina vieții. Această lumină a vieții nu este o rază slabă, trecătoare, ci este Lumina desăvârșită, neschimbătoare. »Lumina adevărată luminează deja«, ea luminează pe creștin, da, pătrunde până în inima lui. Apostolul Pavel o numește chiar »lumina (textual: *strălucirea*) slavei«, deoarece el se preocupă cu Hristos înălțat în cer. Aici avem a face mai mult cu lumina vieții în Hristos, cu lumina adevărată a naturii divine. Când ne-am întors la Domnul și ne-am odihnit pe lucrarea de mântuire, nu am fost duși încă în cer, dar am fost duși la Dumnezeu (1 Petru 3, 18). Dar Dumnezeu nu este întuneric, ci »Lumină, și în El nu este deloc întuneric«. În această lumină umblăm noi.

Unii confundă umblarea în lumină cu umblarea corespunzător acestei lumini. Dar aceasta este un cu totul alt aspect. Căci dacă zicem: „Noi umblăm în concordanță cu lumina”, atunci aceasta se referă la umblarea noastră practică. Dar dacă se spune: „Noi umblăm în lumină”, aceasta arată, unde am fost aduși noi prin Domnul nostru Isus Hristos, și anume la Dumnezeu. Noi umblăm în această lumină începând din acel moment și până când vom fi la El, când lumina va străluci desăvârșit, nestingherită. Aici mai avem a face cu tot felul de nereușite, obstacole și pericole din partea firii pământești, a lumii, a lui Satana. Prin credință însă umblăm deja acum în lumina prezenței lui Dumnezeu.

Dușmanul are, așa cum s-ar putea spune, o ură personală și cu totul deosebită față de Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus. Satana a urât desigur și pe om, chiar de la început, în timp ce Dumnezeu avea sentimente de îndurare, pline de bunăvoință față de om. Era hotărârea lui Dumnezeu, ca Fiul să devină Om. Dar și omul ca atare a fost subiectul intereselor lui Dumnezeu. El era numai o creatură făcută din praf, până în momentul când Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viață. Numai omul, ca și cap al creației pământești, a primit suflarea de viață în acest

chip minunat. Celelalte creaturi au fost chemate la viață, fără să primească această suflare de viață; din cauza aceasta viața lor se termină odată cu moartea. Dar nu așa este cu omul. Este adevărat, odată cu moartea se reîntoarce în țărână, dar ce se întâmplă cu suflarea lui Dumnezeu? Ea constituie fundamentul nemuririi sufletului. Nu mă refer acum la viața nouă a credinciosului, ci la sufletul, pe care îl posedă orice om. Dacă cineva tăgăduiește nemurirea sufletului, acela este în privința aceasta un necredincios, căci prin aceasta el așează sufletul omului pe aceeași treaptă cu sufletul unui câine. Poate să existe o jignire mai mare a lui Dumnezeu și totodată o dovadă de necredință, dacă ținem seama de ce a făcut El omului și pentru om? Nici o altă ființă nu a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Cu atât mai mare este necredința și nerecunoștința celor care disprețuiesc în felul acesta pe Dumnezeu și Cuvântul Său – pe Dumnezeu, Cel care a dovedit așa de multă bunătate și credincioșie față de capul creației! Omul a fost creat să stăpânească. O asemenea poziție nu o au nici măcar îngerii; ei toți sunt slujitori. Nici un înger nu va purta niciodată vreo cunună, sau va sta pe vreun scaun de domnie (orice ar putea afirma poezii și teologii în privința aceasta). Dar sfinții vor domni cu certitudine împreună cu Hristos.

Prin urmare, chiar de la crearea omului există ceva deosebit de sublim. Intenția Satanei este să-l facă pe om să devină o ființă care trăiește numai pentru prezent. El să-și închidă ochii pentru tot ce este cu privire la viitor și să ignoreze Cuvântul lui Dumnezeu și judecata anunțată prin Cuvânt. În zilele noastre sunt multe forme de necredință. Putem pe drept spune, că prima treaptă a necredinței constă în tăgăduirea Bibliei ca Cuvânt al lui Dumnezeu, sau în respingerea mărturiei ei despre Hristos, cuprinsă în mesajul Evangheliei. În pasul următor se pune viața sufletului nemuritor al omului pe aceeași treaptă cu al animalelor, și prin aceasta se tăgăduiește cerul și iadul. În felul acesta se pătrunde tot mai adânc în abisurile întunecate ale necredinței. Dar totdeauna există însă pericolul aroganței, căci firea pământească este înclinată să abuzeze de toate, cel mai mult însă să denatureze harul. Chiar și acolo unde este prezentă natura nouă, credinciosul este ținut pe drumul cel drept numai atunci când el în dependență de Dumnezeu se sprijină prin credință pe lucrarea lui Hristos.

Pe de altă parte Dumnezeu Însuși acționează direct. Dacă lumina este caracterul moral al lui Dumnezeu, dragostea este energia Ființei Sale, care se arată în simpatie și compasiune adâncă.

În sens abstract, numai dragostea se poate arăta în felul acesta. Fără îndoială, dragostea poate fi ușor abuziv folosită. Noi ne-am folosi nu numai ocazional abuziv de ea, ci o vom folosi pentru lucruri mult mai rele, dacă Dumnezeu S-ar fi descoperit în Hristos numai ca viață și lumină, și nu s-ar fi descoperit și ca dragoste. Din această dragoste a murit Mântuitorul și Și-a vărsat sângele pentru noi, ca să ne facă mai albi decât zăpada în ochii lui Dumnezeu. El, Cel sfânt și neprihănit, este și Apărătorul nostru la Tatăl.

Vedem că apostolul nu descrie natura lui Dumnezeu, așa cum a făcut în partea a doua a primului capitol, ci caracterul lui ca Tată, această denumire plină de har în relația Sa cu creștinul. Harul, pe care Dumnezeu îl dovedește creștinului, este harul cel mai mare, pe care Dumnezeu l-a arătat vreodată, sau îl va arăta. Cuvântul Său este acum complet. Dumnezeu nu va mai da noi descoperiri, omul nu mai are de așteptat alte descoperiri. Dumnezeu a făcut ultima și cea mai importantă comunicare a Sa; în afară de aceasta Duhul Sfânt este acum prezent, ca să ne dea în Fiul Său puterea de care avem nevoie. Noi nu trebuie să mergem la Ierusalim, la Samaria sau la Roma, ca să aflăm însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură este singurul fundament și etalon al adevărului, și Duhul Sfânt locuiește în fiecare creștin, cu scopul precis, de a-l conduce în tot adevărul.

Aceasta are ca premisă însă o stare corespunzătoare a sufletului. În prima parte a capitolului 1 găsim părtașia, prezentată ca lucrul cel mai înalt și binecuvântat. Părtașia creștină înseamnă, să ai parte în orice privință de gândurile și sentimentele Tatălui, de lucrarea Sa și de planurile Sale, care toate au ca țintă pe Acela care a devenit subiectul credinței noastre. Noi le găsim personal în Cuvântul devenit Trup, precum și în Cuvântul scris, și noi le putem avea prin credință. Vom recunoaște atunci, că lucrarea lui Dumnezeu în Hristos pentru noi a fost preocuparea inimii Sale

deja înainte ca El să fi făcut ceva. El ne-a descoperit-o în Fiul Său și prin Duhul Sfânt ne-a făcut-o cunoscut. Noi am primit ce este cel mai bun, ce Dumnezeu ne putea da. Ne-a fost făcută cunoscut și plăcerea Lui proprie pentru Fiul, pe care a avut-o din veșnicie. Căci atunci când El a spus: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea«, nu este această sentință mai măreață decât dacă El ar fi zis: „în care voi să vă găsiți plăcerea”? Chiar și aceasta ar trebui s-o vedem ca un mare har. Dumnezeu vrea însă să ne facă parte de bucuria cea mai mare a inimii Lui. Căci plăcerea Lui este concentrată asupra Domnului Isus, și aceasta cu atât mai mult, deoarece Fiul S-a coborât, ca să ia chip de Om și să fie născut de o femeie. Acest fapt a fost necesar pentru mântuirea și binecuvântarea noastră tot atât de mult cât a fost și faptul, că El este în același timp și Dumnezeu din veșnicie. Fără întruparea Fiului lui Dumnezeu nu era posibilă nici o legătură între Dumnezeu și om. Și cât de mult a fost glorificat Dumnezeu în această întrupare!

Domnul Isus a venit pe pământ nu numai ca să moară. Aceasta are într-adevăr pentru noi cea mai mare însemnătate, căci prin aceasta am fost salvați din suferința păcatului și de toate urmările naturii noastre stricate. Dar ca să savurezi pe Dumnezeu Însuși, așa cum este El, să ai părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, este un privilegiu, care din păcate astăzi este necunoscut de mulți creștini, cu toate că el este partea noastră cea mai frumoasă și cea mai înaltă. Nu este aceasta o lipsă de deplâns? Se crede, că este suficient să fi mântuit, sau numai să sperii cu smerenie, că odată vei fi mântuit. Acesta este un punct de vedere egoist și greu de înlăturat al calviniștilor. Ei spun: „Important este, că eu sunt mântuit! A fi sau a nu fi ales, aceasta este prima întrebare decisivă!” Aici totul se învâрте în jurul eului propriu. Pentru Dumnezeu este numai primul pas, că omul crede în Domnul Isus. Atunci inima, prin puterea Duhului, se poate deschide pe deplin pentru Tatăl și pentru Fiul, și se poate lărgi nu numai pentru toți credincioșii, ci și pentru toți păcătoșii, pentru ca și ei să creadă și să fie mântuiți.

Nu, siguranța mea proprie nu este lucrul cel mai important. Oricât ar fi de binecuvântat, să fii mântuit, mântuirea mea proprie este numai o parte neînsemnată din ceea ce înseamnă creștinismul, și cu cât mai puțin cu privire la slava lui Dumnezeu! Mântuirea prin primirea Mântuitorului este într-adevăr cea mai importantă premisă la începutul drumului oricărui credincios. Ea dovedește că el nu a putut să dovedească nici un merit, ca să primească vreo binecuvântare. Ea este darul liber și desăvârșit al lui Dumnezeu. Dar ce ar putea să ne facă bucurie mai mare, decât a avea parte de dragostea Sa și de plăcerea pe care El și-o găsește în Fiul dragostei Sale? Ce s-ar putea afla chiar în cer, care să depășească această bucurie? Acolo va fi înlăturat orice rău și slava va umple totul. Dar nici acolo nu va fi ceva mai înalt, decât părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos. Este total de neînțeles, că un creștin afirmă într-o scriere a sa, că în cer noi nu vom avea nici un fel de părtășie. Desigur, el nu s-a gândit la o părtășie „bisericească”; aceasta ar fi fără sens, oricât de valoroasă ar fi ea pe pământ. Nu, el neagă orice fel de părtășie în cer. Lucrul minunat în părtășia cu Tatăl și cu Fiul este, că noi putem savura părtășia deja aici pe pământ. Este numai unul din dovezile covârșitoare ale harului lui Dumnezeu, că noi deja acum prin puterea Duhului Sfânt am fost făcuți capabili s-o savurăm.

Oricât de binecuvântată ar fi părtășia cu Tatăl și cu Fiul, din păcate ea poate fi ușor întreruptă. Deja un singur gând nebun, un cuvânt necugetat, este suficient s-o întrerupă. Căci cum ar putea Tatăl și Fiul să aibă părtășie cu păcatul? De aceea noi trebuie să fim restabiliți. Din acest motiv găsim aici completarea plină de har: »Copiii mei, vă scriu acestea, ca să nu păcătuți« (versetul 1). Apostolul nu se teme că ei ar putea să-și piardă mântuirea. În această privință au deplină dreptate și calviniștii, care în rest sunt aspri și fără inimă. Viața veșnică înseamnă viață veșnică, și nimic mai puțin. Dar totodată înseamnă mult mai mult, decât se înțelege în mod obișnuit prin aceste două cuvinte. Importanța lor este mult mai adâncă decât au înțeles-o mulți credincioși, și chiar mulți martiri. Este clar, că denumirea »viață veșnică«, privită chiar superficial, include mai mult decât numai mântuirea noastră și așezarea noastră în siguranță. Însă noi știm, că sunt creștini vii, care nici măcar nu confirmă această parte a vieții veșnice. Nimic nu este prea prostesc, sau chiar împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, care să nu-și găsească infiltrarea în

cercurile creștine, făcând excepție de adevărul de bază cu privire la Hristos Însuși. Dar Dumnezeu veghează asupra inimii, gândurilor și cuvintelor copiilor Săi, și de aceea El a trebuit aici să împiedice orice abuzare de harul Său incomparabil, orice subapreciere a Persoanei Sale demne de adorare.

Părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său, care se bazează pe viața veșnică în Hristos, ne face potriviți pentru lumină și ne face capabili pentru umblarea în lumină. Dumnezeu în harul Său ne oferă nu numai pricepere pentru umblarea noastră, ci și pace și bucurie deplină. Dar cât de mulți copii ai lui Dumnezeu nu știu nimic despre faptul că ei au deja acum dreptul la aceste privilegii, deoarece aceasta este corespunzător gândurilor Tatălui cu privire la ei! În viața lor zilnică de creștini sunt departe de »bucuria deplină«, care este numită nu numai aici, ci este mărturisită și trăită și de apostolul Pavel.

Să studiem epistola către Filipeni, „epistola experiențelor”, care este plină de o bucurie care se revărsă, ca niciuna din epistole. Apostolul însuși a fost plin de bucurie și voia s-o găsească și în inima Filipenilor, pe care îi iubea în aceeași măsură cum și ei îl iubeau. Se poate spune, că el a continuat lucrarea în Filipi la miezul nopții într-o temniță, aflându-se sub mari batjocuri din partea oamenilor. Maltratări și ocară au fost partea lui și a însoțitorului său Sila. Dar în nici un alt loc, ca aici, lucrarea Evangheliei nu a început cu așa cântări de triumf înaintea lui Dumnezeu în mijlocul necazului și durerii. Nu numai cei care erau întemnițați împreună cu ei îi ascultau, după cum ne este spus, ci și Dumnezeu i-a auzit; și El a răspuns cu un cutremur de pământ, care, așa cum putem presupune, de când există pământul nu a mai fost un așa cutremur. Efectele acestui cutremur au avut urmări fără seamăn: toate legăturile s-au desfăcut, și cu toate acestea n-a fugit niciunul din întemnițați, și nimeni n-a fost omorât, sau rănit. Pentru temnicer a fost o trezire minunată. El a auzit nu numai că toți întemnițații lui erau în siguranță, el a aflat ceva de neuitat: pe Mântuitorul, care prin harul lui Dumnezeu l-a mântuit. Cu siguranță a fost un om aspru, dur și care nu ținea seama de nimic, așa cum erau unii paznici ai temnițelor, în mod deosebit din timpul acela, dar acum a devenit o dovadă puternică a îndurării divine. El era o mărturie a răspunsului lui Dumnezeu la abuzul de autoritate, dar totodată și al perseverenței cu credință a robilor Lui, care în temniță Îi cântau cântări de laudă. De acolo s-au înălțat spre El cântările de laudă, care, cu toate loviturile multe primite, răsunau cu bucurie spre slava Sa, plăcut pentru urechile Sale. Dacă noi, în împrejurările noastre normale, putem să savurăm în liniște și pace harul și adevărul lui Dumnezeu, ar trebui ca în orice moment prin Duhul să se înalțe spre Dumnezeu cântările noastre. Aceasta nu înseamnă că creștinii trebuie să cânte tot timpul, ci că tot timpul din inimile lor trebuie să se înalțe laudă și mulțumire. Ar fi cu siguranță așa, dacă toți credincioșii ar poseda și ar savura binecuvântările dăruite lor în Hristos, așa cum sunt ele descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu, libere de orice întunecare a adevărului prin lipsa de credință.

Capitolul 2 începe cu un apel mișcător adresat încrederii pline dragoste a aceluia pe care apostolul îi numește aici »copii mei iubiți«. Până acum nu a folosit o vorbire așa plină de dragoste; dar acum o folosește. Aici nu se mai spune: »vă scriem«, ca expresie potrivită mărturiei comune din capitolul 1, ci: »Vă scriu acestea«. El devine aici foarte personal în cuvintele sale. Apostolul a scris la fiecare în parte, și la toți împreună, așa cum Dumnezeu l-a călăuzit, dar și foarte personal din partea sa. Cu siguranță, el a fost tot așa de inspirat în primul capitol să folosească expresia »vă scriem«, ca și atunci când folosește expresia »vă scriu« în capitolul 2. În primul capitol este vorba de ceea ce prin harul lui Dumnezeu mărturiseau martorii aleși și despre ceea ce trebuia savurat pe deplin de toți credincioșii. Dacă ei puteau la miezul nopții să cânte cântări de laudă lui Dumnezeu, atunci cu siguranță ei Îi vor aduce cântări de laudă și la lumina de la miezul zilei. Dar aici apostolul rostește o atenționare serioasă: »Vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți.« Cine ar fi putut să se mire, că această atenționare era rostită acum personal? Păcatul este totdeauna o chestiune serioasă; când însă un credincios păcătuiește, Domnul este dezonorat în mod deosebit. Dacă noi cunoaștem Evanghelia, atunci ar trebui să știm, că viața veșnică există în continuare, și atunci când timpul va înceta. Creștinul posedă viața veșnică; este viața lui Hristos, care i-a fost dată deja acum. Tot așa, el nu posedă, ca poporul Israel la ieșirea din Egipt

sub călăuzirea lui Moise, o mântuire temporală, ci una veșnică (Evrei 9, 12). Așa cum sunt toate privilegiile noastre creștine, tot așa și mântuirea noastră este veșnică. Aici în 1 Ioan 2, 1 nu este vorba, că în această privință nouă trebuie să ne fie teamă, așa cum putea un israelit să se teamă. Ca unii care trebuie să reveleze viața și caracterul lui Hristos, harul ne face să simțim profund, ce dezonorează Numele lui Hristos și ce întristează pe Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluiți pentru ziua mântuirii. Dar este vorba de mai mult, căci și Tatăl este amintit aici. Noi nu am devenit numai părtași ai naturii dumnezeiești, ci noi stăm și într-o relație de filiațiune cu Tatăl.

Ne putem probabil imagina, cât de mare trebuie să fie durerea unui orfan, care nu a cunoscut niciodată pe părinții lui, atunci când vede ce relații leagă pe alți copii de părinții lor. Ce mare gol trebuie să simtă acest copil! În relația noastră cu Dumnezeu ca Tată al nostru nu există nici un motiv pentru astfel de sentimente. Noi nu numai că prin har am primit natura divină, care rămâne partea noastră în toate încercările și greutățile, ci poziția noastră în Hristos de copii ai Tatălui Său și al nostru rămâne de nezduncinat. Ce este păcat în ochii Săi? Nimic altceva decât o lovitură directă împotriva Ființei și naturii lui Dumnezeu. Prin relația noastră intimă cu El jignirea adusă lui Dumnezeu devine și mai mare. Păcat în adevăratul lui caracter înseamnă că cineva acționează cu voia proprie împotriva vocii lui Dumnezeu. Nu este vorba de încălcarea Legii sau de „nedreptate”, așa cum traduce Luther în 1 Ioan 3, 4. Ceea ce vrea apostolul să spună clar acolo este, că păcatul este fărădelege; aceasta este mult mai mult decât încălcarea Legii. Legea putea să fie încălcată din neatenție sau intenționat de un iudeu, prin aceea că nu ținea seama de autoritatea lui Dumnezeu care stătea înapoia Legii. »Fărădelegea« are dimpotrivă un caracter îngrozitor. Fărădelegea caracterizează pe păgânii care nu cunosc nici o Lege; ei sunt desemnați ca »fărădelege«. Pentru noi creștinii definiția păcatului este: »Păcatul este fărădelege«. O încălcare a Legii este totdeauna păcat, dar reciproc nu se poate spune, căci păcatul are un înțeles mult mai vast. Păcat este fărădelege, adică, voință proprie neînfrănată.

După ce în capitolul întâi apostolul a descris părtășia cu Dumnezeu și cu Natura lui Dumnezeu, atenționează acum cu toată conștiința responsabilității dragostei pe copiii săi, ca să nu păcătuiescă. Dacă eu păcătuiesc, atunci viața veșnică din mine nu este activă; eu insult în modul cel mai grav dragostea Tatălui și a Fiului și acționez împotriva naturii morale a lui Dumnezeu. Aceasta este cu totul altceva decât o încălcare a Legii lui Moise, oricât de importantă și valoroasă ar fi această Lege pentru oricine o cunoaște. Porunca este sfântă, dreaptă și bună. Noi însă, chiar dacă mai înainte am fi fost iudei, acum am murit împreună cu Hristos față de Lege și am fost puși pe un cu totul alt fundament. Noi stăm acum sub har, nu sub Lege. Aceasta este poziția cea nouă a credinciosului, descoperită după moartea și învierea lui Hristos. Dar Satana este totdeauna la pândă, ca să ne înșele, să dezonorăm pe Domnul. De aceea citim aici atenționarea scurtă, dar foarte importantă: »Vă scriu aceasta, ca să nu păcătuți«. Simplitatea acestor cuvinte și adresarea plină de dragoste: »copiii mei« scot în evidență și mai mult seriozitatea lor. După aceea se spune mai departe: »Și dacă cineva a păcătuțit«; adică, dacă un credincios, unul, care stă cu Dumnezeu în relația descrisă mai înainte și are parte de natura Sa, păcătuiește. Aici este vorba numai de o faptă păcătoasă; niciodată nu se pleacă de la premisa că un credincios trăiește conștient în păcat. În Scriptură nu găsim nici o justificare și nici o scuză pentru o astfel de indiferență față de poruncile lui Dumnezeu. Într-adevăr sunt suflete, care sunt adepții teoriei rele, că în noi nu este nici un păcat. Dar așa cum am văzut, aceștia se înșeală singuri, și adevărul nu este în ei. Cine neagă, că noi am păcătuțit, acela merge și mai departe. Prin aceasta dovedește, că conștiința lui este împietrită și îi lipsește lumina divină, care descopere viața noastră toată trăită în egoism. Ce afirmație ar putea să fie mai mult în contradicție cu mărturia Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la starea noastră?

»Și dacă cineva a păcătuțit – avem la Tatăl un Mijlocitor.« Nu oferă aceste cuvinte o exprimare foarte frumoasă a unui adevăr mângâietor? Nu se spune „el are”, ci »noi avem un Mijlocitor«. Această funcție de mijlocitor a lui Hristos nu se limitează numai să înlătore întristarea și rușinea credinciosului căzut, oricât de mare ar fi în sine această binefacere. Cu toate că aici este vorba de tratarea unei singure fapte păcătoase, cuvântul »Mijlocitor« are un înțeles general mult mai mare.

Deoarece este vorba de un credincios, Mijlocitorul trebuie drept urmare să apere o dezonorare mult mai mare a lui Dumnezeu. Cât de mult L-a costat pe Domnul purtarea păcatului și a păcatelor! Când El »a fost făcut păcat«, El a coborât în cele mai adânci adâncimi și sub mâna lui Dumnezeu a suportat judecata asupra păcatului, pentru ca noi să nu trebuiască s-o suportăm. »Dacă cineva a păcătuit – noi (adică, toți credincioșii, care au devenit subiectul harului lui Dumnezeu) avem la Tatăl un Mijlocitor«. El umblă acolo sus, ca să rezolve nevoile noastre. Deoarece El este permanent acolo pentru noi, noi Îl avem permanent pentru noi. Așa cum noi avem mântuirea, prin sângele Lui iertarea păcatelor și posedăm viața veșnică, tot așa avem în El nu mai puțin decât un Mijlocitor la Tatăl. Harul lui Dumnezeu a îngrijit în acest chip minunat mai dinainte pentru noi. Cuvântul »Mijlocitor« (în limba greacă: paracletos) este aceeași denumire pe care Ioan o folosește în Evanghelia sa pentru Duhul Sfânt. Cuvântul »Mijlocitor« arată totdeauna în Scriptură spre cineva, care a fost chemat pentru noi, ca în chip desăvârșit să facă pentru noi, ceea ce noi înșine suntem incapabili să facem. Chiar și numai aceasta ne arată, că noi nu trebuie să stabilim limite stricte înțelesului acestui cuvânt și nu trebuie să-l limităm la preocuparea cu păcatul. El este totodată și Mângâietorul nostru și îngrijește de toate nevoile noastre. Cu toate că mângâierea lui Dumnezeu este grijă plină de har față de noi, ar fi ciudat și nicidecum potrivit, dacă un credincios, care a păcătuit, ar fi întâmpinat numai în felul acesta. Probabil că firi pământești a omului i-ar place ca păcatul să fie amintit cât se poate mai puțin, ca să cruțe „simțămintele fratelui nostru sărman, care a căzut, care cu adevărat nu a putut face nimic să evite această cădere”. Dar un suflet sincer va avea permanent dorința, ca rana să fie cercetată și să se meargă până la rădăcina răului viclean. El va sta înaintea lui Dumnezeu judecându-se singur, pentru că el a fost încurcat într-un lucru foarte nedemn pentru Tatăl și pentru Fiul, și a întristat pe Duhul Sfânt. Dar deja înainte ca păcatul să fie înfăptuit, Isus Hristos, Cel Neprihănit, a fost activ ca Mijlocitor la Tatăl; El nu se odihnește nici după aceea, ci lucrează, pentru ca fapta așa de tristă să fie schimbată în bine. El face aceasta nu în caracterul Său de Dumnezeu. Aceasta ar fi necesar, dacă noi ne-am pierde locul nostru de creștin. Dar cu toate că păcatul este așa de umilitor, noi nu putem pierde poziția noastră primită prin harul divin. Ne putem încrede, că aceasta este poziția noastră, și ea rămâne a noastră. Tocmai în momentele când prin nebunia proprie am căzut în păcat, avem nevoie în mod deosebit să păstrăm înaintea ochilor noștri poziția noastră de creștini. Cum am putea altfel să ne umilim sincer și adânc din cauza păcatului nostru, fără ca să trebuiască să ne pierdem nădejdea? Cât de mult ar trebui să ne umilească faptul, că noi, subiecte ale binecuvântărilor și îndurării inegalabile a Dumnezeului nostru ne-am încurcat în fărâdelege și păcat, am uitat dragostea și sfințenia Tatălui nostru și ne-am unit iarăși cu omul vechi, păcătos!

Păcatul care locuiește în noi este ca un animal sălbatic, care trebuie ținut sub pază, ca să nu evadeze. El este dușmanul nostru de moarte, pe care putem totuși să-l ținem sub sentința morții, căci am fost făcuți capabili pentru aceasta, și anume, sub singura moarte eficientă, a morții lui Hristos precum și a morții noastre împreună cu El. Dar dacă cu toate acestea cădem, aceasta dovedește nu numai lipsa de veghere personală, ci și de încredere practică în Hristos, dovedește lipsă a activității credinței noastre în ceea ce El a înfăptuit la cruce pentru noi. Această lucrare a fost înfăptuită nu numai pentru iertarea păcatelor, ci și pentru condamnarea juridică a păcatului din firea pământească (carne) în El, a cărui fire a fost desăvârșită. Dumnezeu a judecat păcatul în El, și prin har această judecată ne este socotită nouă; păcatul nu a fost iertat, ci a fost judecat. Păcatele înfăptuite trebuie iertate, dar păcatul care locuiește în noi a fost judecat și condamnat de Dumnezeu în Hristos, atunci când El a fost făcut păcat pentru noi. Judecata asupra păcatului a fost făcută asupra lui Hristos cel crucificat, pentru ca noi să putem fi eliberați în El. De aceasta aveam noi nevoie, și prin har a devenit acum partea noastră (Romani 8, 3). Dar noi trebuie să fim permanent veghetori, pentru ca să avem putere să condamnăm carnea, acolo unde ea se arată sau devine numai lăuntric activă, fără ca alții s-o poată vedea.

În textul nostru din Scriptură este vorba însă de păcatul înfăptuit. Ce se întâmplă, când un copil al lui Dumnezeu, eu sau tu, a păcătuit? Este în natura păcatului, că el înaintea tot mai mult în



rău și vrea să ne facă să înfăptuim păcate și mai mari. Aceasta ar avea loc așa, dacă nu am avea la Tatăl un Mijlocitor. Activitatea Lui pentru noi face ca noi să simțim păcatul ca atare și cu smerenie să-l judecăm înaintea Tatălui și Dumnezeuului nostru. S-ar putea să pară foarte ciudat pentru unii cititori, că nu se spune: „dacă cineva se căiește”, ci: »dacă cineva a păcătuit, avem un Mijlocitor«. Această formulare s-ar potrivi foarte bine pentru o atitudine legalistă, care nu crede în har. Căci nu ar fi mai bine, dacă s-ar spune: „Dacă cineva se căiește, avem un Mijlocitor”? – Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Dacă cineva a păcătuit«. Desigur, Dumnezeu urăște păcatul cu o ură divină, dar El iubește pe credincios, și ca Tată iubește pe copilul Său cu o dragoste care biruie toate greutățile. Ținta Sa este să introducă pe credincios în gândurile Lui proprii; el trebuie adus acolo, ca să urască păcatul, așa cum îl urăște Dumnezeu. De aceea avem un Mijlocitor, și anume, nu numai la Dumnezeu – ca și cum prin păcat am pierdut totul și acum trebuie să facem un început nou -, ci la Tatăl. Prin păcat eu am dezonorat harul și adevărul Său, și El vrea să mă conducă acolo, ca eu să condamn păcatul meu și să mă judec în mod corespunzător. Este Mijlocitorul de sus, care lucrează în mine aceasta. Pentru aceasta El folosește un alt Mijlocitor de pe pământ, pe Duhul Sfânt. De aceea este clar, că traducerea corectă a cuvântului parakletos este »Mijlocitor«, și anume atât în Evanghelia după Ioan cu privire la Duhul Sfânt, cât și cu privire la Domnul Isus, în activitatea Sa la Tatăl. Expresia »Mijlocitor« arată, că cineva face pentru noi tot ceea ce noi nu suntem în stare să facem, până la cazul extrem al alunecării în păcat. Un înțeles asemănător (atât cât un exemplu slab din lume poate să exemplifice aceasta) are cuvântul „patron” de la romanii de la începuturile epocii istorice. În timpul acela egoismul, luxul și decăderea morală nu aveau așa proporții ca în timpurile de mai târziu, și pentru un popor păgân ca ei, ei erau la un nivel moral ridicat. Membrii tribului și cei apropiați lor puteau merge la căpetenia lor, la „patron”, să-i ceară ajutor. Prin faptul că el era căpetenia lor, el era obligat să intervină personal și activ pentru interesele aparținătorilor tribului lui, care aveau nevoie de ajutorul lui. În orice caz, aceasta era teoria care stătea la baza sistemului, chiar dacă în practică nu se realiza pe deplin, așa cum este totdeauna la oamenii lumii acesteia. Era principiul funcției de mijlocitor, și ceea ce era practicat de om cu foarte mare lipsuri, poate credinciosul să găsească desăvârșit în Domnul Isus. Și nu numai în El, Mijlocitorul de la Tatăl, ci și în Duhul Sfânt, care a fost trimis de Tatăl și de Fiul, ca să locuiască în noi ca Mijlocitor. O parte a activității Lui este să mijlocească pentru sfinți potrivit cu voia lui Dumnezeu. Aceasta este o intervenție permanentă a Duhului Sfânt pentru noi, așa cum o găsim prezentată în Romani 8, 26-27, chiar dacă nu exact în același fel cum este activitatea lui Hristos în cer (Romani 8, 34). Această funcție dublă de mijlocitor divin corespunde în orice privință tuturor nevoilor noastre. Fie că ne găsim în greutăți, ispite sau necazuri, Duhul este permanent prezent pentru noi. Dacă suntem slabi și neștiutori, Duhul vine în ajutorul nostru sub o formă oarecare, prin aceea că El nu lucrează totdeauna direct în noi, ci câteodată folosește și pe alții. Nu este această activitate aducătoare de fericire pentru noi? Potrivit gândurilor lui Dumnezeu, noi nu stăm nicidecum izolați unii de alții. Prin puterea Duhului, noi, ca mădulare ale Trupului lui Hristos, am fost făcuți și mădulare unii altora. Este voia lui Dumnezeu, ca noi să arătăm aceasta pe pământ; dar în ce măsură facem noi aceasta? – În orice caz știm, că Mijlocitorul nostru din cer niciodată nu dă greș, tot așa cum nici Mijlocitorul de aici de pe pământ. Așa ne încurajează și ne îngrijește minunatul har al lui Dumnezeu, în chip dublu, ca să ne mențină credincioși, oricât de mare ar fi slăbiciunea noastră. Cum ar trebui noi să fim dublu mulțumitori lui Dumnezeu pentru aceste două surse de ajutor, pe care El le pune înaintea ochilor noștri prin Ioan în evanghelia sa, și aici prin scrisoarea sa.

Între aceia care au trăit pentru Numele Domnului Isus, au slujit și au suferit, nu a existat un administrator mai mare al tainelor lui Dumnezeu, nici un lucrător mai puternic în Evanghelia și în Adunare, ca apostolul Pavel. Și cu toate acestea prin scrierile lui nu ne sunt făcute cunoscut toate adevărurile. Apostolul Ioan ocupă un loc deosebit, pe care numai el putea să-l ocupe sub călăuzirea Duhului Sfânt. Aceasta nu ne miră, dacă ne gândim, cine s-a rezemat pe pieptul lui Isus. Erau cauze și motive ca să i se ofere un privilegiu așa de binecuvântat. Noi putem astăzi să primim binecuvântare prin acest ucenic, pe care Isus îl iubea, și care a fost format și pregătit prin

harul lui Dumnezeu pentru o lucrare, pe care el urma s-o facă mulți ani mai târziu, când Adunarea lui Dumnezeu se afla în cea mai mare strâmtorare, cum nu a fost mai înainte. Astăzi avem parte de greutăți mult mai mari și mai vaste în interiorul creștinătății. Dar și astăzi avem pe Mijlocitorul credincios din cer și pe »un alt Mijlocitor«, care este cu noi și în noi. Credem noi sincer, simplu și de nezdruccinat în aceste realități minunate?

Este important să cunoaștem diferența dintre funcția de Mijlocitor și funcția de Preot a Domnului. Cu privire la credincioși, Ioan nu prezintă niciodată pe Domnul ca Preot. Ca Mijlocitor, Domnul ocupă o poziție mult mai intimă față de noi. Dar cu toate acestea preoția Lui este deosebit de importantă. Ea se constată în mod deosebit acolo unde era cel mai mult necesar, și anume în Epistola către Evrei, unde unii erau încă adepții vechii preoții cu ceremonialurile ei. Această învățătură deosebit de necesară pentru creștinii dintre evrei este dată în mod ciudat de apostolul Pavel. El nu era apostolul iudeilor, de aceea epistola poartă mai mult un caracter de învățătură, decât de autoritate apostolică. Prin faptul că apostolul Pavel nu-și numește numele, el trece pe planul secund și se bazează în totul pe locuri din Scriptură din Vechiul Testament, care sunt folosite cu o deosebită măiestrie. Dar această măiestrie i-a fost dată de Duhul Sfânt pentru acest scop deosebit. El a fost fără îndoială o unealtă binecuvântată în lucrarea pentru Domnul, Marele Preot din cer, în timp ce Ioan a avut privilegiul să prezinte poziția intimă a Domnului ca Mijlocitor pentru ai Săi. Este relativ simplu să se recunoască diferența dintre aceste două Epistole, Epistola către Evrei și Epistola lui Ioan, cu care ne ocupăm, căci adevărul specific, pe care l-am scos în evidență, nu este amintit numai într-un singur loc, ci se întâlnește pe tot parcursul Epistolei. Epistola către Evrei tratează apropierea noastră de Dumnezeu, accesul în Locul Preasfânt al Său. Aici nu este vorba de relația noastră cu Tatăl. Ce-i drept, în capitolul 12 se amintește că Dumnezeu vorbește celor credincioși, ca fiilor Săi, și că El, ca Tatăl al duhurilor, își rezervă dreptul de pedepsire al acelor care au adevărata viață. Dar este corespunzător caracterului Epistolei, că întotdeauna este numit numai »Dumnezeu«, de îndată ce se face referire la credincioși. De aceea este vorba de întrebarea, cum putem noi în starea noastră de oameni să ne apropiem de Dumnezeu în Locul Preasfânt. Drept urmare jertfa lui Hristos este prezentată aici impresionant în caracterul ei arhisuficient, desăvârșit. Se arată, că în contrast cu jertfele aduse în Israel ea poartă un caracter deosebit: ea este »jertfa adusă odată pentru totdeauna«. Această unicitate, care exclude orice gând cu privire la o folosire din nou a sângelui, este scoasă deosebit în evidență. Și de ce? Sângele lui Hristos are o proprietate, pe care nu a posedat-o niciodată un alt sânge, și pe care nici nu o poate poseda. El putea să înfăptuiască o lucrare de ispășire desăvârșită, și de aceea »a fost adusă odată pentru totdeauna«. Exact acest adevăr este astăzi din păcate rareori crezut pe deplin și neîngrădit.

Cu toate că sistemele bisericesti și formele de denumiri creștine se deosebesc între ele, totuși toate, chiar și protestanții, au ceva comun, susținând că sângele lui Hristos trebuie mereu folosit. În fond este o reîntoarcere la iudaism, cu toate că obiceiurile și rânduielile iudaice au fost explicate în mod deosebit de apostolul Pavel, cu toată claritatea, că ele au încetat. În scrisorile sale adresate Tesalonicenilor, Corintenilor, Romanilor, Galatenilor, Efesenilor, Colosenilor și Filipenilor nu găsim nici cea mai mică urmă a unui astfel de gând. Apostolul Pavel explică evreilor, care erau creștini iudei, cu toată fermitatea, că orice gând cu privire la aplicarea repetată a sângelui Domnului este exclus. Dacă sângele ar fi trebuit să se folosească în mod repetat, atunci Hristos »ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori«, spune el în capitolul 9, versetul 26 al acestei Epistole. Dar El a suferit numai o singură dată. În privința aceasta se arată ce rătăcire, da, ce nebunie, stă la baza slujbelor religioase romano-catolice. Este cunoscut că ele sunt „o jertfă fără sânge”, care se reia în fiecare zi pentru iertarea păcatelor. Prin acest „sacrament” se spune realmente, că sângele lui Hristos nu este suficient și de aceea sunt necesare liturgiile pentru iertarea păcatelor. În realitate este vorba numai de o înșelătorie, de o invenție condamnată, care dovedește aroganța „preoțimi” pământești, și reprezintă o mare dezonorare a Domnului Isus, atât pe pământ cât și în cer. Dar nici cei mai severi protestanți nu sunt liberi de rătăcirea cu privire la folosirea repetată a sângelui lui Hristos.

Nașterea acestei rătăcirii și a sistemului clădit pe ea este din cauză că s-a trecut cu vederea »spălarea cu apă prin Cuvânt«. Acest adevăr este pur și simplu nerecunoscut și este pus în legătură numai cu botezul. Sfânta Scriptură îl folosește dimpotrivă la nevoile permanente ale credinciosului, după ce el prin credință se odihnește pe fundamentul sângelui lui Hristos. Această spălare cu apă are, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, două aspecte. »Spălarea nașterii din nou« (Tit 3, 5) are de cele mai multe ori loc în același moment când noi am ajuns la liniște prin privirea sângelui lui Hristos, și niciodată nu se mai reia. Nu există o nouă naștere din nou! Așa cum nu există o repetare a jertfei lui Hristos, tot așa nu există o repetare a nașterii din nou. Ambele au caracter unic. Sângele lui Hristos are eficacitate desăvârșită înaintea lui Dumnezeu și înaintea noastră. Dacă nu ar fi așa, am fi efectiv pierduți, căci Hristos nu mai poate muri încă o dată pentru noi. Unii oameni cred însă, că lucrarea lui Hristos, la care și-au luat scăparea, este întreruptă în eficacitatea ei prin păcat, așa că pentru curățirea noastră este necesară folosirea din nou a sângelui. Dacă este așa, atunci unde se găsește folosirea din nou a sângelui? Hristos a murit o singură dată, și valoarea lucrării Lui rămâne pentru totdeauna (sau: neîntrerupt, permanent; în limba greacă: „eis to dienekes”).

Dimpotrivă, »spălarea cu apă prin Cuvânt« este posibilă și necesară permanent. Necesitatea curățirii noastre permanente în mod remarcabil nu este prezentată în Epistola către Evrei, sau în primele trei Evanghelii, ci numai în Evanghelia după Ioan. În Ioan 13 se spune că Domnul a luat un vas, apă și un ștergar, ca să spele picioarele ucenicilor Săi. Prin această lucrare simbolică El a făcut aluzie la activitatea Lui de acum în cer, când picioarele noastre se murdăresc aici pe pământ. El a spus ucenicilor, că ei vor înțelege mai târziu ce înseamnă această lucrare. Ea trebuie să înlăture necurățiile care le aduce cu sine umblarea credincioșilor. Aici vedem clar pe Domnul în caracterul Său de Mijlocitor. El a făcut aluzie la această lucrare a Sa, plecându-Se, nu ca să moară pentru ei, ci ca să le spele picioarele murdare. De aceea a produs uimire la Petru, și cu siguranță și la ceilalți ucenici. Prin împotrivirea sa, Petru a dovedit neînțelegerea din partea ucenicilor și totodată cât de nebunesc era să vrea să păstreze onoarea Domnului său după felul lui de gândire. Dar tocmai în umilirea, la care S-a coborât Domnul în dragostea Sa, se arată slava Sa morală cea mai mare. Prin aceasta dragostea Tatălui a fost satisfăcută în chip desăvârșit, și noi credincioșii ne putem bucura pe deplin de ea. De aceea spălarea picioarelor corespunde cuvintelor lui Ioan din Epistola sa: »Avem un Mijlocitor la Tatăl« (1 Ioan 2, 1). Nu este vorba de folosirea sângelui, ci a apei. »Acesta este Cel care a venit cu apă și sânge, Isus Hristos; nu numai cu apă, ci și cu sânge.« Așa scrie apostolul în capitolul 5, 6, unde el se referă evident la cuvintele din capitolul 19, versetele 34-35 ale Evangheliei sale. Moartea lui Hristos este mijlocul pentru mântuire și pentru curățirea morală a păcătoșului, care crede în El. În privința aceasta sângele se folosește o singură dată, iar apa (un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, potrivit cu Ioan 15, 3) se folosește nu numai la început, ci permanent, până la sfârșitul umblării noastre pe pământ. Cuvântul aplică moartea Lui la noi, ca să ne curățească prin credință. Așa cum s-a amintit deja, în Epistola către Evrei este asigurată intrarea înaintea lui Dumnezeu pe baza unei jertfe desăvârșite, »sângele crucii Lui«. Prin intrarea Lui în Locul Preasfânt ca mai marele Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu, El, Înaintașul nostru, a intrat acolo pentru noi, pentru ca și noi să avem libertatea de a intra acolo. Preoția Lui slujește, ca să ne ajute în încercările noastre și să ne dovedească milă în slăbiciunile noastre, pentru ca noi să căpătăm îndurare și să găsim har la timpul potrivit. În cer El se înfățișează înaintea lui Dumnezeu pentru noi. El ne încurajează și ne întărește în toate piedicile, pe care pustia le aduce cu sine, în toate slăbiciunile și nevoile noastre. Preoția Sa în cer nu este niciunde văzută în legătură cu păcatele noastre; pentru aceasta este funcția Sa de Mijlocitor. »Dacă cineva a păcătuit – avem la Tatăl un Mijlocitor.« Este într-adevăr Același Isus, dar cu o altă activitate, pentru ca să refacă părtașia cu Tatăl întreruptă prin păcat.

Atenția noastră este îndreptată și asupra unui alt fapt. Ca Mijlocitor, Isus Hristos este numit »Cel neprihănit«; aceasta este foarte important. Dar chiar mai mult, »El este ispășire pentru păcatele noastre« (versetul 2). Avem deci aici un fundament dublu. În primul rând funcția Sa de Mijlocitor se bazează pe faptul că El este Cel neprihănit. Noi nu aveam nici o neprihănire; dar El,

Cel neprihănit, a fost făcut de Dumnezeu pentru noi nu numai înțelepciune, ci și neprihănire (1 Corinteni 1, 30). În afară de aceasta El este ispășire pentru păcatele noastre și în acest scop a fost trimis aici jos de Dumnezeu, Tatăl. El a făcut tot ce era necesar, ca să ispășească păcatele noastre odată pentru totdeauna în judecata lui Dumnezeu. Ca Mijlocitor însă, El se ocupă cu păcatele credincioșilor, care au întrerupt savurarea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta nu are nimic a face cu suferințele Lui unice sub judecata lui Dumnezeu – căci această problemă a fost pe deplin rezolvată și încheiată la cruce -, ci numai cu refacerea părtășiei cu Tatăl și cu Fiul, care se întrerupe așa de ușor. Ce umilitor este, preaiubiți frați și surori, dacă prețuim puțin această părtășie și nu avem nici un sentiment că ea se întrerupe printr-un cuvânt ușuratic, printr-o faptă necugetată! Însă »noi avem un Mijlocitor la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel neprihănit«.

Hristos este acolo sus pentru noi în tot harul Său. Cu toate acestea neprihănirea rămâne în toată mărimea ei, tot așa cum prin sângele Său rămâne lucrarea Sa de ispășire. Este un motiv de bucurie și de laudă pentru creștini, că Hristos cel înviat și eficacitatea lucrării Sale de la cruce pentru noi nu poate fi lezată de nimic. Chiar dacă lumea este oarbă și surdă față de acest adevăr, în cer niciodată nu va fi uitată însemnătatea lucrării Lui cu privire la proslăvirea lui Dumnezeu și la curățirea noastră.

Aici trebuie să ținem seama de altceva. Apostolul spune că Hristos este ispășire nu numai pentru păcatele noastre, ci și »pentru lumea întreagă«. »Ispășirea păcatelor« se referă în întreaga Scriptură întotdeauna în mod clar la aceia care cred, deci, în limbajul Noului Testament, la copiii lui Dumnezeu. Hristos este într-adevăr ispășire pentru lumea întreagă în sens general, dar în sens restrâns este numai »pentru păcatele noastre«. Când este vorba de lume, totdeauna se face o diferențiere clară. Deci se merge mai mult decât Cuvântul lui Dumnezeu, când propoziția se completează cu: „ci și pentru păcatele lumii întregi”. Referirea la „păcatele” lumii în această propoziție este absolut incorectă. Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele lumii întregi, atunci lumea întreagă va ajunge în cer! Dacă El ar fi purtat păcatele ei în același fel cum a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproșeze lumii? Nu, El este ispășire pentru păcatele noastre; El le-a îndepărtat pentru totdeauna, le-a șters prin sângele Său. Dacă aceasta ar fi valabil și pentru lume, atunci ea ar fi în ordine cu Dumnezeu!

Calviniștii dovedesc și în acest punct o concepție superficială, aspră și greșită. Ispășirea este valabilă nu numai pentru copiii lui Dumnezeu. Independent de mântuirea noastră, Dumnezeu trebuia glorificat cu privire la păcat (nu, păcate!) și dragostea Lui trebuia dovedită chiar și celor mai înverșunați dușmani ai Lui. Găsim aceste două adevăruri prezentate simbolic în marea zi a împăcării (Levitic 16). Poporul Israel trebuia să aducă în această zi doi țapi. Unul dintre ei era pentru Iehova, celălalt pentru popor. Dar numai asupra țapului, care era pentru popor, erau mărturisite toate păcatele lor. În cazul primului țap nu se făcea aceasta; el a fost adus ca jertfă pentru păcat. Diferența importantă constă în aceea, că primul țap, cel pentru Iehova, servea pentru aducerea la lumină a slavei Sale, care în lumea aceasta a fost întunecată prin păcat, și prin har să împlinească cerințele Sale. Dumnezeu trebuia neapărat glorificat cu privire la păcat. Dar prin aceasta nu era încă rezolvată problema vinei păcătoșului. Ca să obțină iertarea, păcatele trebuiau clar mărturisite. Aceasta a făcut Aaron, prin aceea că și-a pus mâinile amândouă pe țapul al doilea, care era viu și era pentru popor. Primul țap a fost sacrificat, sângele lui a fost adus în Locul Preasfânt și era stropit în interiorul și exteriorul Cortului. Aici avem prezentarea simbolică a ispășirii, care se extinde asupra lumii întregi, prin faptul că vestea bună se poate acum vesti oricărui păcătoș. Această învățătură o găsim și în alte locuri din Sfânta Scriptură, dar prin acest exemplu diferența devine deosebit de clară. Jertfa lui Hristos a satisfăcut în chip desăvârșit natura lui Dumnezeu, așa că El în suveranitatea Lui poate acum să lase, ca Evanghelia să fie vestită întregii creații. Dar ca să devii mântuit, pentru păcătoș este nevoie de mai mult. »Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn« (1 Petru 2, 24). Aceasta nu se spune niciodată cu privire la lume; Cuvântul este foarte exact în exprimarea cu privire la această temă. Dar deoarece Dumnezeu a fost în chip desăvârșit glorificat prin jertfa lui Hristos cu privire la păcat, El poate prin slujitorii Lui să roage și să atenționeze chiar și pe dușmanii Lui: »Împăcați-

vă cu Dumnezeu!» Dragostea lui Dumnezeu este impulsul, moartea lui Hristos este calea și fundamentul pentru vestea bună a mântuirii. Aceasta nu spune, că întreaga creație va fi realmente salvată, ci că Dumnezeu a fost glorificat în Hristos. Chiar dacă nici un suflet nu s-ar mântui, Dumnezeu a fost totuși glorificat prin mireasma plăcută a lui Hristos și a lucrării Sale.

Între aceste două realități există o diferență mare și importantă. Dacă Dumnezeu ar fi lăsat totul în seama omului, nimeni nu ar fi putut fi mântuit. Numai prin har am fost noi mântuiți. Dumnezeu dă naștere la credință în cei aleși, și abia după aceea ispășirea păcatelor noastre devine efectivă. Nici un om temător de Dumnezeu nu va accepta că toți oamenii vor fi mântuiți, sau va tăgădui, că harul face diferență între un credincios și un necredincios. Marea zi a împăcării ne dovedește că glorificarea lui Dumnezeu stă pe primul loc și este independentă de ispășirea păcatelor poporului Său. Era de o importanță mare, că adevărul Său, sfințenia, neprihănirea, dragostea și maiestatea Sa au fost dovedite prin crucea lui Hristos. Aici s-a întâlnit, ca niciodată mai înainte, binele și răul. Rezultatul a fost judecata și biruința asupra răului, triumful binelui, prin care nu numai cei ce cred, ci și toate lucrurile (nu toți oamenii!) sunt împăcate cu Dumnezeu și a fost așezat fundamentul veșnic pentru un cer nou și un pământ nou. Acest fundament ne este prezentat în țapul sacrificat, care era pentru Iehova. Dar ca să elibereze poporul de păcatele sale, Dumnezeu Și-a dovedit marea Sa îndurare. Vedem astfel, că păcatele poporului au fost clar mărturisite și puse pe țapul viu, care le-a dus într-un ținut pustiu, pentru ca niciodată să nu mai fie amintite. În aceasta constă diferența între ispășire și suplinire.

Domnul Isus este, așa cum citim aici, ispășirea pentru păcatele noastre, »și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă«. „Copiii lui Dumnezeu” și „lumea” sunt clar diferențiați. De aceea nu este corect, când se traduce: „pentru păcatele lumii întregi”. Este periculos să se adauge ceva cuvintelor Scripturii; noi trebuie numai să credem cuvintele ei clare. Prin adăugiri omenești iau naștere probleme, care pot fi evitate prin ținerea strâns de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt este suficient, ca să vestească lumii întregi îndurarea lui Dumnezeu, să îndreptățească Ființa Sa și dragostea Sa. El adevărește tuturor oamenilor, că El este un Dumnezeu-Mântuitor. Dumnezeu lasă mesajul Său al harului să fie dus tuturor oamenilor și poruncește tuturor, în tot locul, să se pocăiască. Ca să devii mântuit, este nevoie în primul rând, potrivit hotărârilor lui Dumnezeu, de chemarea păcătoșilor, după aceea de lucrarea Duhului Sfânt în inima celui care crede, pentru ca el să primească pe Hristos. Aceasta însă nu se poate spune despre „lumea întreagă”, și este fără rost să negi această realitate. Cuvântul lui Dumnezeu ne explică clar acest lucru.

Unuia, care crede în Domnul Isus, putem să-i spunem pe baza Cuvântului: „El a purtat păcatele tale”. Dar noi nu avem dreptul să dăm această asigurare unui necredincios sau „lumii întregi”. Numai credința are dreptul la aceasta.

Marea zi a împăcării ne oferă realmente o mărturie deosebit de clară pentru un principiu mare din Cuvântul lui Dumnezeu, care este explicat clar în învățătura Noului Testament. Să ne gândim la diferența care există între „mântuire” (Efeseni 1, 7) și „răscumpărare” (2 Petru 2, 1). Aceste două adevăruri sunt deseori confundate unul cu altul (de exemplu de calviniști și arminieni), așa că adevărul este amestecat cu rătăcirea. Prin moartea Sa, Domnul a „răscumpărat” creația întreagă, inclusiv pe toți oamenii, chiar și pe învățătorii falși. Cine contestă drepturile Sale și se ridică împotriva Stăpânului său divin, face aceasta spre pierzarea lui veșnică. Dar numai aceia sunt „mântuiți”, care prin credința în sângele Lui au primit iertarea păcatelor lor. Atât „mântuirea” fiecăruia în parte, cât și „răscumpărarea” lumii întregi sunt învățate în Scriptură, dar ia naștere o mare rătăcire, când cele două adevăruri sunt amestecate sau confundate. Prin moartea Sa pe cruce, Domnul a adăugat la drepturile Lui de Creator un alt drept asupra tuturor creaturilor, prin aceea că a plătit prețul nespus de mare al cumpărării. Toate Îi aparțin acum Lui și nimic nu-și mai aparține lui însuși, chiar dacă numai cel credincios recunoaște aceasta pe deplin. Prin mântuire suntem eliberați de Satana și de păcate, dar aceasta este partea numai pentru credință.

Același adevăr îl găsim exprimat cu alte cuvinte în epistola către Evrei 2, 9-10. Prin harul lui Dumnezeu Hristos a gustat moartea pentru tot (în limba greacă: *hyper pantos*), și pentru toți oamenii (compară versetele 7-8); toate au fost cumpărate. Dar în versetul 10 găsim o formă de exprimare cu totul deosebită, unde ni se spune, că Dumnezeu, aducând pe „mulți fii” la slavă, a desăvârșit prin suferință pe Căpetenia mântuirii lor. Dacă se confundă aceste două adevăruri, se pierde nu numai exactitatea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și adevărul are de suferit, pe de o parte prin lipsa de înțelegere cu privire la prețul de cumpărare plătit pentru tot, și pe de altă parte prin devalorizarea mântuirii fiecăruia în parte.

Dumnezeu să binecuvânteze în noi adevărurile studiate, spre glorificarea Fiului Său.

## 1 Ioan 2, 3-6

Oricare creștin atent va observa la citirea acestor cuvinte, că aceste versete ocupă o poziție deosebită în contextul în care se află. Cuvântul de legătură »și« de la început pare să stabilească o legătură cu versetele anterioare. Și într-adevăr există o legătură internă importantă, chiar dacă nu este în modul obișnuit, în care noi legăm lucrurile unul de altul. Căci este introdus un lucru care se abate de la cele spuse anterior. Dar legătura este refăcută prin cuvântul »viață«. Nu mai este vorba numai de viața din Dumnezeu, ci de natura ei. Natura ei este prezentată simbolic în curăția absolută a »luminii«, în care este introdus creștinul la întoarcerea lui la Dumnezeu.

Începând din acel moment această lumină lucrează puternic la conștiință, așa că aceasta este nu numai trezită, ci este și curățită. Natura nouă este cu atât mai receptivă pentru lumina lui Dumnezeu, cu cât ea în chip dureros devine mai conștientă de stricăciunea naturii vechi. Însă noi posedăm o natură care este din Dumnezeu. Apostolul Petru ne adeverește, nouă celor credincioși, că noi avem o natură divină, și anume din momentul când viața divină a devenit activă în suflet, adică, începând din momentul întoarcerii la Dumnezeu. S-ar putea desigur, ca la început să nu avem pace; s-ar putea chiar să dureze mult timp, până când o vom savura pe deplin. Dar certitudinea că Dumnezeu a vorbit clar și serios sufletelor noastre, dă deja naștere la o mare bucurie. Smerirea sinceră și adâncă în lumina lui Dumnezeu, care descopere viața noastră trecută și o condamnă, aduce o ușurare enormă. De ce? Motivul constă în aceea, că noi avem viață nouă din Dumnezeu, și viața lui Hristos este lumina oamenilor. În alte locuri ea este numită viața veșnică, dar totdeauna este aceeași viață. Expresia »viața veșnică« este deosebit de semnificativă și remarcabilă, dar este vorba de aceeași viață; căci o altă viață nu există pentru credincios. Vedem de asemenea, cât de potrivită și bună este aceasta, căci Hristos Însuși este viața veșnică, așa cum am citit în capitolul 1 versetul 2. Apostolul Pavel spune foarte clar în Coloseni 3, 4, că Hristos este viața noastră, și în Galateni 2, 20: »Nu eu trăiesc, ci Hristos trăiește în mine«. Prin aceasta nu poate exista nici o îndoială despre acest adevăr. Nici Hristos și nici credinciosul nu are două vieți diferite (în sens spiritual; nu vorbesc aici de viața naturală). În El a fost viață din veșnicie. Și prin faptul că a venit din cer, El a dat viața nu numai iudeilor, ci și lumii întregi, pe baza credinței (Ioan 6, 33). Păgânul care crede o va primi cu aceeași plinătate ca și iudeul. Așadar credinciosul posedă acum această viață, și cu înțelegerea crescândă recunoaște spre marea lui bucurie, că ea este viața veșnică.

Același adevăr de bază îl găsim amintit în »sfințirea lucrată de Duhul«, din 1 Petru 1, 2. Această denumire a condus la interpretări greșite în rândul teologilor de diferite concepții. Aproape toți comentatorii și traducătorii înțeleg prin aceasta sfințenia practică. Dacă rătăcirea a fost semănată, după aceea se culege numai confuzie. Contextul face foarte clar, că sfințirea lucrată de Duhul poate însemna numai punerea deoparte a credinciosului pentru Dumnezeu. Ea ia naștere prin aceea, că el se naște din Dumnezeu, căci această sfințire lucrată de Duhul îl conduce »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«, aceasta înseamnă, că ea este înainte de o ascultare asemănătoare celei a lui Hristos și înaintea stropirii cu sângele Său, și nu rezultă din acestea, așa cum era în cazul Legii și în stropirea cu sânge din timpul acela (Exod 24). Imediat cu primirea vieții noi, prin care Duhul ne-a pus deoparte pentru Dumnezeu, am fost

chemați la o ascultare, care se aseamănă cu ascultarea lui Hristos. Noi am devenit fii, care stau într-o libertate sfântă, în timp ce stropirea cu sânge ne dovedește în același timp, că păcatele noastre au fost iertate și îndepărtate. La Israel dimpotrivă, strădania pentru obținerea vieții începea cu respectarea prescripțiilor Legii. Sângele animalului de jertfă, care era stropit pe cartea Legii și pe popor, le mărturisea pedeapsa cu moartea, în cazul încălcării Legii.

Din același motiv apostolul pune în 1 Corinteni 6, 11 cuvintele »spălați« și »sfințiți« înainte de cuvântul »neprihăniți«. Dacă ar fi fost vorba de sfințirea practică, atunci cuvântul »neprihănire« ar fi trebuit să stea pe primul loc. »Sfințirea lucrată de Duhul«, care este tratată de cei doi mari apostoli, înseamnă punerea deoparte pentru Dumnezeu, care are loc atunci când am fost »născuți din Dumnezeu« (după felul de exprimare al apostolului Ioan), înainte ca să aibă loc stropirea cu sângele lui Hristos. Prin sfințirea lucrată de Duhul noi suntem puși în situația de a asculta de Dumnezeu, așa cum a făcut Hristos. Episcopul Leighton este aproape singurul teolog cunoscut de mine, care a înțeles ceva din puterea acestui adevăr. Israelitului aflat sub Lege i s-a făgăduit viața numai cu condiția ascultării. Cu toate acestea el nu a posedat-o în realitate, căci ea era pierdută din propria lui vină și era supusă puterii morții, ca și viața întâiului Adam. Niciunde însă nu citim că ea era expusă nimicirii. Nu exterminarea vieții omenești, ci contrariul ne învață Scriptura. Toată puterea Satanei nu poate nimici nici măcar un singur om. Fără îndoială au fost ființe create, care nu au fost destinate, ca după moarte să trăiască mai departe. Dar la moartea unui om are loc despărțirea sufletului de trup. Omul vinovat trebuie să moară, ca după aceea să fie judecat. Este corespunzător neprihănirii, faptul că pentru o fărădelege împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului trebuie să se plătească. Credinciosul este învățat de Dumnezeu despre faptul că el posedă deja acum aceeași viață veșnică în Fiul, ca și după transformarea sau învierea dintre morți. Viața, care l-a făcut capabil aici pe pământ pentru părtășia cu Tatăl și cu Fiul, îl va face capabil să se bucure de Tatăl și de Fiul în toată veșnicia.

Duhul lui Dumnezeu este atât Persoana divină cât și puterea care lucrează împotriva tuturor împotrivirilor din viața de acum. Prin aceasta El glorifică pe Hristos, care în harul Său ne-a dat această viață. Noi avem nevoie de Cel care ne-a dăruit această viață, de Domnul Isus, ca izvorul permanent de putere și subiectul sufletelor noastre. Tot așa, noi vom avea nevoie de El în veșnicie, atunci ca să-I slujim, să-L adorăm și să ne bucurăm de El. - Acum El trăiește în cer pentru noi, așa că nu trebuie să dorim după El, ca și cum nu ar fi al nostru. O, dacă ne-am avea tot timpul plăcerea în El, Cel care Și-a dat viața pentru noi! Să dorim ca înainte de toate lucrurile să-I fim plăcuți Lui! În dragostea pentru El, putem deja acum pe pământ să împlinim voia lui Dumnezeu, așa cum vom face în cer în veșnicie, când toate influențele care ne împiedecă vor fi înlăturate pentru totdeauna. Noi începem deja aici, atâta timp cât vom fi într-o lume trecătoare, să facem ce va dăinui veșnic. Ce binecuvântare pentru noi să nu trebuiască să privim veșnicia nu numai ca pe ceva de viitor! Dumnezeu ne dă certitudinea, că oricine posedă viața veșnică, în realitate deja acum are parte de ceva, care va dura veșnic! Noi nu privim la lucrurile care se văd, care au durabilitate temporală, ci noi avem privilegiul să privim ceea ce nu se vede, ce va rămâne veșnic. Credința știe, că lucrurile care nu se văd sunt mult mai reale și mai neschimbătoare decât toate lucrurile care se văd. Fundamentul legăturii noastre constă în aceea, că El, care Însuși este Viața veșnică, este și viața noastră. Și cum se recunoaște această viață? Noi știm, că Satana încearcă mereu să ne insufle îndoieli, dar credința niciodată nu trebuie să le facă loc. Cine a crezut revelația lui Dumnezeu, trebuie să privească orice îndoială ca fiind păcat; căci împotriva cui se îndreaptă îndoiala? Cu siguranță nu împotriva noastră! Până în clipa când am primit vocea Fiului lui Dumnezeu, nu am fost nimic altceva, decât păcătoși. Scriptura ne confirmă, că noi am fost pierduți. Tot așa nu poate să existe nici o îndoială cu privire la dragostea lui Dumnezeu. Ea s-a dovedit în aceea, că a dat pe Hristos la moarte în locul nostru, da, El a fost crucificat. Valoarea nespus de mare a sângelui Său a îndepărtat păcatele noastre. El a înviat și acum se află în cer în slavă, unde El nu se rușinează de noi, ci ne numește frații Lui. Prin har posedăm pe Hristos acum și pentru toată veșnicia; El Însuși ne asigură aceasta (Ioan 10, 28).

Așa cum mântuirea este veșnică, tot așa și viața este veșnică, un har minunat, care ne-a fost dăruit în Hristos și în veșnicie rămâne neschimbat. Hristos a coborât în moarte, pentru ca această viață să fie caracterizată nu numai prin aceea, că ea este veșnică, ci și că ea poartă caracterul minunat al învierii. Înviați împreună cu El, știm acum, că toate greșelile noastre au fost iertate (Coloseni 2, 13). »Înviat împreună cu El« înseamnă că El, care a murit, trăiește în veșnicie și că și noi am fost aduși în această poziție; prin har putem s-o savurăm deja acum, ca fiind partea noastră actuală. Dacă suntem delăsători, nevegheți sau leneși în rugăciune și în citirea Cuvântului lui Dumnezeu ca hrană a noastră zilnică, prin aceasta vom oferi Satanei posibilități de atac. Oricine știe, că trupul are nevoie de hrană pentru a exista. Nu are și sufletul o nevoie tot așa de mare, sau poate chiar mai mare, de întărire, și nu este el cu mult mai important decât trupul nostru? Ce este pâinea vieții, de care avem nevoie? Este Hristos, așa cum este El revelat în Cuvânt; Cuvântul, pe care Hristos prin acțiunea Duhului Sfânt Îl face hrană pentru noi. Numai Hristos este hrana sufletelor noastre. Dar dacă cineva a cedat ispitei și a căzut în păcat, dușmanul se va folosi imediat de această ocazie. De cele mai multe ori va încerca să semene în inimă îndoiala față de Cuvântul lui Dumnezeu, deseori sub pretextul, că te îndoiești de tine însuși. În realitate este îndoială față de Dumnezeu și față de harul Său revelat în Hristos. Cât de umiltoare sunt astfel de îndoieli la aceia, înaintea ochilor cărora Domnul a fost prezentat ca răstignit! El este prezentat ochilor credinței noastre în Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind Cel răstignit, ca să înlăture total orice îndoială. El a murit pentru dușmanii păcătoși și lipsiți de putere (Romani 5, 6-10)! Dacă nu am fi fost așa de stricați, cum suntem, cu siguranță nu am fi avut nevoie de un astfel de Mântuitor divin! Noi am fost realmente așa de răi, că greu se poate imagina, cum ar fi putut să fie mai rău. Noi știm de asemenea, cât de înșelătoare este carnea (firea pământească) credinciosului. Aceasta face griji multor copii ai lui Dumnezeu. Nu sunt păcatele trecutului, când ei se aflau încă în întuneric și moarte, ci deseori lor insuccese în har și adevăr, manifestări egoiste, nebunie, deșertăciune, mândrie, asemănarea cu lumea și toate celelalte, care întristează pe Duhul Sfânt, după ce Dumnezeu le-a dovedit așa de multă îndurare. Ce trist este când credincioșii, care au avut parte de plinătatea harului, se prezintă duri, neprietenoși sau delăsători și indiferenți! Prin astfel de greșeli iau naștere în suflet întrebări serioase cu privire la poziția înaintea lui Dumnezeu. Dacă el dezonorează pe Domnul prin păcat, de care iau cunoștință și alți oameni, se poate ușor ajunge până acolo, că și ei pun la îndoială mântuirea lui.

După ce în primul capitol (inclusiv primele două versete din capitolul doi) a fost prezentat fundamentul doctrinal al epistolei, acum se ridică întrebarea: cum pot eu să recunosc trăsăturile specifice ale vieții adevărate? Filozofii vorbesc ce-i drept mult, dar știu puțin despre viața naturală. Este de mirare atunci, că lui Satana îi reușește ușor să trezească îndoiala cu privire la viața spirituală, în mod deosebit la aceia care s-au încurcat în mreaja lui și de aceea nu mai au conștiința curată?

Începând cu versetul 3 găsim pietrele de încercare care cercetează inima, a căror utilizare trebuie să ne arate atât nouă cât și altora, dacă este prezentă adevărata viață, sau nu este prezentă. Mai întâi este o prezentare desăvârșită a lui Hristos ca subiect al credinței. Prin aceasta se arată necesitatea activității vieții divine în cei ce sunt ai Săi. După o scurtă intercalare cu privire la reabilitarea prin har a unui credincios care a căzut, ajungem la prezentarea trăsăturilor divine ale vieții noi. Primul semn de recunoaștere îl avem în versetele 3-6. În ce constă acesta? Prezența vieții noi într-un om se constată de la început cu toată claritatea în ascultare, tot așa cum lipsa ascultării dovedește contrariul. »Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem (sau: L-am cunoscut; cunoașterea este un rezultat care rămâne), dacă păzim poruncile Lui.« Aceasta nu înseamnă nimic altceva, decât ascultare. Ce-i drept, nu este singurul drum pe care se arată duhul ascultării, dar în mod obișnuit este primul pe care el se arată imediat. Ascultarea se cuvine și celui mai tânăr credincios. Problema ascultării va fi cu siguranță de la început o piatră de verificare a credinței sale, și viața nouă din el îl va îndemna permanent la ascultare.

Vedem aceasta la omul care va deveni marele apostol al națiunilor. În același moment în care vocea Domnului i-a atins inima și prin aceasta a identificat pe Cel răstignit cu adevăratul



Dumnezeu, el nu a putut să facă altceva, decât numai să strige: »Ce să fac, Doamne?« El a condamnat rătăcirea sa și dorea să asculte. Aceasta arată instinctul vieții spirituale trezit deodată. După ce inima i-a fost îndreptată spre pocăință, el a dorit pe deplin să asculte de Acela, pe care fără nici o amânare l-a recunoscut imediat ca »Domn«. Vedem astfel în tot Cuvântul lui Dumnezeu cât de importantă și atotcuprinzătoare este ascultarea. Să privim de exemplu supunerea sufletului sub neprihănirea lui Dumnezeu, care în Epistola către Romani este numită »ascultarea credinței«. Prin aceasta nu se înțelege ascultarea practică în umblare, lucrată de Duhul, ci primul act al sufletului de a primi prin credință Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este ascultarea propriu-zisă a inimii, ascultarea față de adevăr, primirea mărturiei lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. Omul păcătos de până acum recunoaște cu adevărat această mărturie, se pleacă sub Cuvântul lui Dumnezeu, primește adevărul cu privire la Persoana și lucrarea lui Hristos și prin aceasta devine neprihănit (sau: îndreptățit, justificat). De aceea evanghelia se vestește tuturor națiunilor, nu ca odinioară la Israel spre ascultarea de Lege, ci spre ascultarea credinței. Acesta este înțelesul clar, deplin, pe care ni-l face cunoscut sensul cuvântului. Nu este o ascultare, care se naște prin credință, ci este primirea Evangheliei prin credință. Găsim aceasta prezentat sub diverse forme în toată Sfânta Scriptură.

Mai sunt însă și alte mărturii și dovezi pentru importanța ascultării. Să privim numai începutul istoriei omenirii, pe primul Adam, tatăl neamului de oameni. Vai, istoria morală a omului începe cu aceea, că el a fost neascultător. Porunca din grădina Eden a reprezentat numai o încercare a ascultării, și chiar sub amenințarea pedepsei cu moartea. Mâncarea din pomul cunoașterii binelui și răului în sine însuși nu era o faptă oribilă, așa cum este hoția, uciderea, lăcomia sau încălcarea uneia din cele zece porunci. Aceste porunci au ca premiză înclinația înnăscută spre rău, dar care la Adam nu era încă prezentă. El era încă nevinovat și sincer, și Dumnezeu i-a poruncit să nu mănânce din fructul pomului acela. Această interdicție nu are nimic a face cu caracteristicile fructului, ca de exemplu, că ar fi otrăvitor. Aceasta ar fi fost mult mai aproape de felul de a fi al omului, deoarece el privește toate lucrurile din punctul lui de vedere; în ce măsură ele au efect asupra lui. Porunca era simpla expresie a autorității lui Dumnezeu-Iehova. Ea trebuia să pună la probă ascultarea omului, încrederea lui în cuvântul și în bunătatea lui Dumnezeu, pe scurt, supunerea lui deplină ca și creatură a lui Dumnezeu. Adam nu putea încă să fie numit prin har un copil al lui Dumnezeu. El era, în aceeași măsură ca și ateniienii, un „fiu” din »neamul lui Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 17, 29), adică, el nu era numai o ființă fără minte, un animal neînțelept. El a posedat de la început un suflet nemuritor, prin insuflarea suflării de viață de către Dumnezeu. În sensul acesta era de „origine divină”, dar nu era încă un copil al lui Dumnezeu, care s-a născut din El prin har și credință. Această naștere este posibilă numai ca roadă a harului divin dat în Hristos. Numai așa se obține viață în Fiul Său. Adam nu posedea aceasta, când trăia în grădină în starea de nevinovăție.

Din păcate a venit curând starea care a condus la căderea lui adâncă: el a căzut în neascultare. Neascultarea lui l-a dus la moarte, în contrast cu al doilea Adam, ultimul Adam, care a fost ascultător până la moarte. Fiul a fost o Persoană divină în Ființa lui veșnică, în poziția care i s-a dat și în slava Sa personală inalienabilă; în această stare nu avea nimic a face cu ascultarea. Din acest motiv ni se spune în epistola către Evrei 5, 8, că El »a învățat să asculte, prin lucrurile pe care le-a suferit«. Înainte ca El să vină aici jos, ca să devină om, El nu a cunoscut din experiență ce însemna să fi ascultător. El știa într-adevăr exact, ce însemna aceasta pentru alții, pentru creaturi, dar El nu era o creatură, ci era Creatorul. Dar deoarece a devenit om, a luat asupra Sa cu credincioșie desăvârșită și obligațiile oamenilor. Dar prima misiune a omului este să asculte de Dumnezeu.

Domnul a dovedit ascultare, ca nimeni altul de pe pământ; El a glorificat pe Tatăl Său prin toate năzuințele inimii Lui, prin orice cuvânt al gurii Lui și prin orice pas pe drumul Lui. Prin cuvintele: »așa se cuvine, să împlinim toată neprihănirea« a redus la tăcere obiecția lui Ioan Botezătorul. El a întâmpinat ispitele Satanei cu nimic altceva decât cu ascultarea. Prin aceasta se arată diferența uriașă dintre Domnul Isus ca om și oricare alt om. Niciodată nu a fost vreun om,

care să fie permanent ascultător. Această ascultare caracterizează diferența Sa față de oameni mult mai mult decât minunile, pe care El le-a făcut, căci oricine putea să facă minuni, dacă Dumnezeu îi dădea puterea necesară pentru aceasta. Și Iuda a făcut minuni, și mulți vor zice Domnului în ziua aceea: »Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”« (Matei 7, 22-23).

Numai înfăptuirea de minuni nu este nicidecum un semn al mărimii morale. În general minunile caracterizează pe robii neprihăniți ai lui Dumnezeu, care fac cunoscut pentru prima dată voia Sa revelată, sau intervin pentru El, când poporul a decăzut. Dar Dumnezeu în înțelepciunea Lui ne arată chiar pe oamenii cei mai răi, care au făcut minuni mari, și până la trădătorul Domnului Isus, care a fost deja amintit. Curând vom întâlni un alt exemplu de acest fel, dar primul, care a fost numit un »fiu al pierzării«, arată clar, că el nu avea nici cea mai mică prețuire pentru Hristos. El a primit într-adevăr autoritate, dar nu a dovedit nici ascultare, nici credință, care să-l conducă.

În felul acesta privirea noastră se îndreaptă de la sine de la acest prim »fiu al pierzării« la ultimul, anticrist. Ce caracterizează pe anticrist, ce îl face să devină într-o măsură uimitoare o unealtă ascultătoare a Satanei? Așa cum Iuda nu a putut arăta o împotrivire mai mare față de Dumnezeu, decât aceea a trădării Preaiubitului lui Dumnezeu, tot așa anticrist, cum nici un om mai înainte nu a făcut așa ceva, va prăbuși pe iudei și pe națiuni în pierzare. Care este caracteristica deosebită a lui anticrist, până în momentul când lui Satana i se permite să-și arate toată puterea lui în el? Ce premisă este prezentă la anticrist, care îl pregătește pentru aceasta? Este voia lui proprie, izvorul oricărei neascultări. De aceea el este denumit împăratul care face, nu după voia lui Dumnezeu, ci »ce va voi« și potrivit cu voia Satanei (Daniel 11, 36). El este »omul păcatului«, »omul fărădelegii« (2 Tesaloniceni 2, 3,8). Vai, și noi devenim ușor sclavii lui Satana, atunci când facem voia noastră proprie! Dar la el se vede aceasta într-un mod îngrozitor. Vedem în aceste două exemple total diferite, ce loc important ocupă ascultarea de la începutul și până la sfârșitul Sfintei Scripturi. La început primul om a părăsit acest loc al ascultării, și rezultatul a fost pierzarea totală. Însă după aceea a venit Omul al doilea, Omul ascultător. El a adus oamenilor nu numai binecuvântarea deplină, ci și împăcare și pace prin sângele crucii Lui. El a șters în chip desăvârșit păcatele fiecărui credincios. El a trimis Duhul Sfânt din cer, care mărturisește despre El și despre lucrarea Lui de mântuire, care are valabilitate veșnică, precum și despre împăcarea universului, la revenirea Lui. De aceea ascultarea este dorința, ținta și bucuria sufletului care cunoaște și mărturisește pe Isus. Prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul lui Dumnezeu este oprit pe loc omul mândru, indiferent și orbit. Inima este umplută cu dezgust față de propria răutate și are parte de bunătatea lui Dumnezeu, care a dat la moarte pe Hristos pentru salvarea sufletului. Acum omul se pleacă înaintea Domnului și Mântuitorului lui și este umplut de dorința aprinsă, să asculte de El începând chiar din momentul acesta. Așa cum ascultarea joacă un rol deosebit de important chiar de la început în viața sufletului reînnoit, tot așa este în toate căile lui Dumnezeu cu lumea, așa cum vedem până la anticristul de la sfârșitul timpurilor.

Astfel, aici este vorba de un principiu de cea mai mare importanță și de cele mai mari proporții, atât cu privire la glorificarea lui Dumnezeu, cât și cu privire la om, și chiar mult în afara omului. Să ne gândim, că îngerii care au căzut au fost odinioară ființe cerești! Prin neascultarea și prin mândria lor au părăsit poziția dată lor de Dumnezeu, ca să ocupe o altă poziție, pe care Dumnezeu nu le-a rânduit-o. Dimpotrivă, ascultarea de Dumnezeu este permanent izvorul binecuvântării adevărate.

De aceea nu este de mirare, că Duhul lui Dumnezeu se ocupă în epistola noastră imediat cu această temă în locul acesta. Dacă cineva se îndoiește de relația lui cu Dumnezeu, sau dacă alții îl întâmpină cu îndoieli, atunci Duhul ne dă ascultarea ca primă piatră de încercare importantă. Întrebarea este: posedă sufletul acesta duhul ascultării? Tocmai în timpurile noastre întunecate știm că noi odinioară pe drept am fost numiți »fiii neascultării« (Efeseni 2,2); dar când a venit

punctul de cotitură al întoarcerii la Dumnezeu, noi am devenit »copii ai ascultării« (1 Petru 1, 14). Ascultarea este de la început expresia adevărată a unei inimi curățite prin credință. Dorința ei permanentă este acum, să asculte de Dumnezeu, probabil cu mult înainte ca sufletul să savureze pacea statornică, cu toate că aceasta poate avea loc într-un timp relativ scurt. Detestarea păcatului, condamnarea eului propriu și harul lui Hristos dau naștere nu numai la dorința de a face aceasta, ci și la capacitatea de a o face; căci fără cea mai mică rază a harului divin nimeni nu va putea vreodată să ajungă la mântuire. Consternarea poate să-l oprească pe om din drum și să-l îndrepte în altă direcție, dar niciodată nu-l duce la mântuire. Nici din cauza fricii nu a fost nici un suflet mântuit, cu toate că prin frică el poate fi adus să audă evanghelia. Pentru ca noi să fim câștigați pentru Hristos este nevoie de mai mult și de altceva, decât frica. Eu cred, că trebuie recunoscută Persoana lui Hristos, chiar dacă este într-o măsură mică, și dacă credinței trebuie să i se dăruiască lumină divină și viață veșnică. Această viață veșnică se arată în ascultare și își dovedește realitatea prin aceea că omul lăuntric ascultă din toată inima de Dumnezeu, sub o lege a libertății și nu a robiei. Viața lui Hristos în noi își găsește bucuria în a face voia Sa, și nimic altceva, așa cum a fost totdeauna în chip desăvârșit la Hristos.

Cele spuse explică aparenta diferență ciudată față de partea dinainte a scrisorii. Însă acesta este locul potrivit să se atragă atenția cu privire la ascultare. Am văzut, că izvorul binecuvântării divine în Tatăl ne-a fost făcut cunoscut prin Fiul și că noi acum avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul. De asemenea, am auzit că mărturia Sa cu privire la caracterul lui Dumnezeu în toată sfințenia Sa este legat de nedespărțit de aceasta. Dacă am devenit părtași ai binecuvântării, vom putea să primim responsabilitatea legată de posedarea luminii lui Dumnezeu și umblarea noastră în această lumină. Aceasta ia naștere prin aceea, că viața veșnică, care a fost El în Sine Însuși, este și viața noastră. Atât lumina cât și viața se revelează prin ascultare. Așa cum ascultarea a luminat din toată umblarea lui Hristos, tot așa ea este un element important în cel credincios. Ea este piatra de încercare cea mai importantă a vieții noi aici pe pământ. »Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.«

Această ascultare nu este râvna de a predica, așa cum se vede ea deseori în zilele noastre. Unii doresc să lucreze ca predicatori imediat după ce s-au întors la Dumnezeu, chiar dacă ei sunt încă aproape copii. Și nici nu este vorba de a dezvolta așa numitul „dar al rugăciunii”, care se arată în mod deosebit în public. La o privire atentă se poate constata, că este vorba de o repetare cursivă a rugăciunilor pentru nevoile și lipsurile din interiorul întregii creștinătăți. Oricum ar fi, gândurile revelate ale lui Dumnezeu merg pe cu totul alte căi. Știm că în mod deosebit lucrarea de vestire a Cuvântului poate să fie o cursă a înfumurării omenești. Pare să fie o lucrare dorită de mulți, dar din păcate la unii este prezentă dorința, dar le lipsește puterea necesară pentru această lucrare. Acolo unde darul acesta este cu adevărat prezent, credința și dragostea sunt active, unite în chip minunat. Pentru aceasta trebuie să fie prezentă baza necesară. Decisiv trebuie să fie dragostea pentru suflete și nu impulsul pentru lucrare. Trebuie de asemenea ca în inimă să fie prezentă cunoașterea divină cu privire la cine suntem noi în noi înșine, precum și, înainte de toate, ce este Dumnezeu în Hristos pentru cei pierduți și ce vrea El să fie.

Apostolul pune ascultarea la început; ea este ceea ce Îi revine înainte de toate lui Dumnezeu, și din partea noastră se cuvine să dovedim totdeauna ascultare. Ascultarea este o chestiune absolut personală și ea trebuie practică de noi pretutindeni și tot timpul. Ea ne face și ne menține smeriți, dar totodată statornici. Ea cere dependență de Dumnezeu și ne păzește de egoism și de influențele greșite ale altora. Trebuie să fie prezentă o umblare personală cu Dumnezeu, ca să se dea ascultării valoarea adevărată și să ne protejeze de auto înșelare. Mai întâi se spune: »Dacă păzim poruncile Lui.« Avem aici o caracteristică deosebită a acestei scrisori. Foarte frecvent pe parcursul scrisorii nu se poate spune cu exactitate dacă pronumele »El« se referă la Dumnezeu sau la Hristos. Apostolul schimbă deseori de la unul la altul, deoarece revendicările lui sunt adevărate pentru amândoi. Căci cu toate că Hristos a devenit Om, El nu a încetat niciodată să fie în același timp și Dumnezeu. De aceea, când vorbim de »poruncile lui Dumnezeu«, ele sunt în același timp și ale lui Hristos. Deseori apostolul începe direct cu Hristos și trece apoi să

vorbească tot așa de clar despre Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu Însuși, este Cuvântul lui Dumnezeu, este marele Martor al lui Dumnezeu, care în Persoana Sa a făcut cunoscut prin cuvânt și prin faptă gândurile lui Dumnezeu. Duhul Sfânt, care a lucrat permanent în Hristos, face aceste gânduri divine să fie vii în cel credincios și dă naștere în el la ascultarea de El, pentru ca el să nu facă loc propriilor gânduri, sau să acționeze după voința proprie, ci se lasă călăuzit de Dumnezeu. Căci aceasta este misiunea Duhului Sfânt în privința aceasta, ca și în oricare altă privință.

În felul acesta începe la noi învățarea, așa cum începe la orice copil în viața naturală. La început ei înțeleg puțin, dar este deosebit de important că ei învață să fie ascultători, înainte de a înțelege toate lucrurile. Învățătura pentru a asculta trebuie să fie clară și simplă, și potrivită cu înțelegerea copilărească. Nu se poate aștepta de la un copil, ca să înțeleagă imediat un principiu abstract. Nici măcar referirea la imagini nu are totdeauna rezultatul dorit. S-ar putea ca copilul să reproșeze imediat, că totul este frumos și bun pentru tata și pentru mama, sau pentru o persoană sau alta. Este însă cu totul altceva, când se referă la propria persoană mică.

Ascultarea se arată mai întâi în formele cele mai simple, cele mai strict personale și cele mai necesare, și anume în supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Prin aceste porunci nu se înțelege cele zece porunci ale Legii. Apostolul Ioan nu se referă niciodată la acestea, atunci când vorbește despre porunci, așa cum face aici. Mai degrabă ele stau în legătură vie cu Hristos. Diferența dintre povara, pe care o pune Legea, și punerea la încercare prin aceste porunci ale Domnului este, spus pe scurt, următoarea: Legea a dovedit ce este omul în sine însuși; Evanghelia dimpotrivă, este revelarea a ceea ce este Dumnezeu în Hristos. Omul aflat sub Lege a fost pus la încercare, ca să se vadă dacă el era gata să renunțe la voința proprie și să împlinească cerințele lui Dumnezeu, și prin aceasta să primească viața. Viața i-a fost făgăduită cu respectarea condiției, că el era ascultător, în opoziție cu ceea ce Dumnezeu dăruiește acum celui care crede. Primirea vieții este acum premisa pentru ascultare; viața este în credincios pe baza credinței lui, tot așa cum ea era în Hristos, înainte ca El să vină în lumea aceasta. El era ca viața veșnică la Tatăl, și atunci când a devenit Om, nu s-a schimbat nimic cu privire la această viață veșnică. El a fost revelat pe pământ nu numai ca Persoană divină, pentru ca să descopere dragostea Sa ca Dumnezeu adevărat și ca Fiul al lui Dumnezeu; El a fost totodată viața veșnică, care a adus viața celor care zăceau în moarte din cauza păcatului. Este deci evident, că poruncile amintite aici slujesc ca fir călăuzitor vieții noi, care ne-a fost dăruită, în loc să fie un etalon moral, prin care să primim viață, dacă le împlinim. Ele sunt transpuse în fapte prin viața în Hristos, pe care credinciosul a primit-o deja prin har. Felul în care această ascultare se arată în primul rând, o dovedesc cuvintele: »dacă păzim poruncile Lui.« În harul Său, Dumnezeu pune aceste lucruri în fel autoritar înaintea sufletelor noastre. Copiii Săi, totodată cei născuți din nou prin har, trebuie să fie conștienți de seriozitatea, de importanța și de necesitatea poruncilor Sale. De aceea El vorbește în multe cazuri cu mare fermitate, cu toată claritatea și autoritatea. Nu este aceasta bun și corect? Își poate imagina o creatură, care gândește sănătos, că Dumnezeu ar putea vreodată să vorbească altfel decât cu autoritate absolută, sau că autoritatea Sa nu este valabilă pentru tot ce El poruncește oamenilor? Să nu se gândească, că poruncile lui Dumnezeu se referă numai la ceea ce omul trebuie să facă. Să nu existe oare, în tot ce a făcut El, nimic care este vrednic de crezut? În 1 Ioan 3, 23 ni se poruncește să credem în Numele Fiului Său. Aceasta nu este o poruncă mai puțin importantă ca aceea a dragostei reciproce. Dumnezeu poruncește oamenilor să creadă Evanghelia, și celor credincioși să se iubească unii pe alții. Ambele le prezintă ca o poruncă. Prin aceasta El ne arată, că în toate lucrurile autoritatea Sa este decisivă, și nu numai dragostea Sa, și că El are dreptul să poruncească. Fără îndoială omul este obligat să asculte.

Să luăm un exemplu: potrivit cu Faptele Apostolilor 17, 30, apostolul Pavel spune atenienilor, că Dumnezeu poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindenii să se pocăiască. Aceasta înseamnă același lucru, ca să creadă în Fiul Său Isus Hristos. Nu este vorba ca oamenii să scape de pierzarea temporală, ca odinioară cei din Ninive, ci ca păcătoșii să fie salvați de focul veșnic al iadului. Nici Iona și nici locuitorii din Ninive nu s-au gândit să fie salvați de judecata veșnică,

sau să primească viața veșnică, ca să se poată bucura de părtășia cu Tatăl și cu Fiul și să fie veșnic împreună cu Hristos în slavă. Dar noi am primit acum porunca Sa clară în acest sens, și dacă sufletul nostru are o atitudine corectă, atunci această poruncă are cea mai mare însemnătate pentru noi. Prin aceasta Dumnezeu arată ce valoare avem noi pentru El. Ce bucurie are sufletul, care s-a smerit în praf și cenușă din cauza păcatelor lui, să recunoască prin credință, că Dumnezeu este foarte interesat să-l binecuvânteze din belșug cu plinătatea harului Său! Totodată este și o chestiune legată de maiestatea Sa; Dumnezeu nu poate să renunțe la ea, ca astfel să vină în întâmpinarea omului nenorocit, arogant. Cât de orb este omul cu privire la toată viața Sa plină de păcat și dușmănie față de Dumnezeu, cu privire la nimicirea sa totală prin încăpățânarea sa, dacă caută vina la Dumnezeu, la Dumnezeul care a dat pe Fiul Său, ca să salveze pe păcătosul cel mai ticălos.

Dacă iubim pe cineva, ne vom bucura, să-i împlinim dorințele, chiar dacă ele ar fi îmbrăcate sub forma unei porunci. Dacă este o persoană cu autoritate, dorința ei primește caracterul unei porunci chiar și în relațiile dintre oameni, cu cât mai mult atunci când este vorba de Dumnezeu, care niciodată nu minte și nu înșală, care dovedește deplină bunătate, îndurare și îndelungă răbdare chiar și față de omul indiferent și ostil. În afară de aceasta, pentru suflet este o binecuvântare de durată veșnică, dacă împlinim poruncile Lui. Păcătosul, care toată viața lui s-a obișnuit cu răul, trebuie acum să învețe binele. Dacă el s-a pocăit sincer înaintea lui Dumnezeu și a crezut în Domnul Isus, aceasta înseamnă o schimbare radicală a vieții lui întregi. Dumnezeu îi face cunoscut cu toată claritatea și cu toată fermitatea voia Sa și gândurile Sale. Această grijă plină de dragoste a lui Dumnezeu face încăpățânarea și indiferența omului față de poruncile Sale să fie mult mai condamabilă, și în mod deosebit atunci când el se declară de partea Domnului.

În versetul 5 apostolul ne dă o privire mai adâncă: »Dar cine păzește Cuvântul Lui ...«. Aceasta nu este același lucru cu păzirea »poruncilor«. Aceasta înalță ascultarea (natura sa și dimensiunea sa). Are ca premisă, că credinciosul a făcut progrese spirituale și înțelegerea sa spirituală a crescut, și este ferm hotărât să transpună în faptă Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultarea lui nu mai este dominată numai de o »poruncă«, ci de »Cuvântul Său«. Acest Cuvânt nu trebuie să fie sub forma unei porunci, el descoperă sufletului ce este plăcut lui Dumnezeu și ce prețuiește El. Unui suflet ascultător în totul îi este suficientă deja o aluzie, ca să fie credincios într-un anumit lucru, chiar dacă Dumnezeu nu a dat o poruncă categorică în privința aceasta.

Este uimitor și totodată dureros să vezi cum o inimă legalistă acționează exact în direcție opusă. În creștinătate (în mod deosebit printre bapțiști) domină părerea, că botezul și Masa Domnului trebuie privite ca porunci. Dar acestea nu trebuie privite așa. Unde găsim în Scriptură o poruncă să fi botezat, sau să iei parte la Masa Domnului? A face o poruncă din acestea, înseamnă să pui aceste lucruri într-o lumină total falsă. Botezul creștin este o favoare, oferită celui credincios pe baza autorității Domnului Isus. Famenul Etiopian a întreat: »Ce mă împiedică să fiu botezat?«; și în cazul lui Corneliu, Petru a spus: »Se poate opri apa ...« Ar fi ciudat să se vorbească în felul acesta, dacă botezul ar fi o poruncă. Cine ar avea curajul să împiedice sau să oprească o poruncă a Domnului? În această împrejurare vin imediat dintre cei tăiați împrejur și se ceartă aprins cu Petru. În Scriptură nu se poate găsi nici un loc, în care executarea botezului este prezentată ca o poruncă. Cine se preocupă cu botezul unui mărturisitor creștin, acela ori îl va boteza el, ori îl va îndemna să se lase botezat de altcineva. Dar bapțiștii nu înțeleg așa. Ei vorbesc despre o poruncă directă a Domnului adresată celui care se botează, ca să se boteze. Dar Domnul Isus nu a poruncit așa ceva. Este bucuria Lui, să ofere sufletului ca o favoare botezul potrivit cu Cuvântul Său. Botezul nu este subiectul unei porunci, nici în sensul moral și nici în sensul legalist al Cuvântului. Cu privire la Masa Domnului este tot așa. Domnul spune: »Luați, mâncați!« Face felul acesta de exprimare o poruncă din invitația Domnului? Să presupunem că eu sunt pe moarte; un prieten drag mă vizitează la patul de moarte și eu așa spune, referindu-mă la Biblia mea: „Ia Biblia mea și păstrează-o!” Dacă cineva ar vrea să numească această dorință ca fiind o poruncă, atunci acela trebuie să fie ori prost, ori rău intenționat. Nu este o poruncă, ci este expresia dragostei mele față de prietenul meu. Fără îndoială o astfel de

rugămintea are efectul unei porunci, dar ea merge mult mai departe și se diferențiază foarte mult de o poruncă. Ea vorbește despre sentimentele inimii față de un om, pe care până la moartea sa l-ai iubit mult și cordial și de care îți aduci aminte cu plăcere. Rugămintea a venit de pe patul de moarte, ea a fost primită în acest sens și așa trebuie înțeleasă de orice om cu judecată.

Un exemplu, pe care l-am folosit des, va clarifica probabil mai mult aceasta. Să ne imaginăm o familie săracă, care pentru întreținere are nevoie de munca zilnică. Capul familiei, cel care hrănește familia, trebuie să plece în fiecare zi foarte dis-de-dimineață la lucru. Îmi este clar, că în zilele noastre de bunăstare acesta poate să fie un caz rar, dar în trecut a fost așa. Să presupunem că bărbatul trebuie să plece dimineața foarte devreme, ca să ajungă la firmă sau la locul lui de muncă. Dar mama casei se îmbolnăvește deodată și trebuie să stea în pat. Femeia, care se scula cu bucurie dimineața, ca să pregătească dejunul și tot ce el avea nevoie pe parcursul zilei, este așa de bolnavă, că nici măcar nu se poate vorbi cu ea. Ce este de făcut într-o situație ca aceasta, care a venit deodată? Una din fiicele familiei a înțeles imediat situația grea. Nimeni nu i-a poruncit, să acționeze acum, dar ea vede clar, ce are de făcut. Ea știe, că în situația familiei a intervenit o schimbare, și deoarece mama nu poate să facă lucrările din casă, le face ea. Ea a ajutat-o deseori pe mama ei, și acum ea ia inițiativa. Se scoală dimineața devreme, aprinde focul, pregătește o cafea sau un ceai fierbinte pentru tata și îngrijește de el cu tot ce îi trebuie pentru timpul cât este plecat de acasă. Nimeni nu i-a dat o astfel de poruncă; exemplul acesta este o ilustrație a ceea ce se înțelege prin »Cuvântul Său«. Așa cum Cuvântul lui Dumnezeu, fără să fie îmbrăcat sub o formă de poruncă, exprimă voia Sa, tot așa și fiica casei a cunoscut voia mamei, chiar dacă ea nu a putut să i-o spună. Tatăl era așa de preocupat prin boala soției lui, că abia putea, sau nici nu putea să-și pregătească hrana; cu toate acestea trebuia să meargă în continuare la lucru. Fata lui a înțeles toate acestea. Fără să facă caz mare din aceasta, ea a făcut lucrarea, pe care a făcut-o totdeauna mama ei. Aici nu a fost împlinită nici o „poruncă”; exemplul arată ce înseamnă »păzirea Cuvântului Lui«.

În felul acesta creștinul crește în cunoașterea lui Dumnezeu și își găsește bucuria în a-I fi plăcut Lui. El păzește Cuvântul nu numai atunci când are forma de poruncă; inimii ascultătoare îi este de ajuns să știe care este voia bună a lui Dumnezeu în orice lucru, ca s-o împlinească. Aceasta nu înseamnă nici un îndemn din afară adresat conștiinței, și nici să caute sfat. Nu, eu sunt chemat să fiu supus lui Dumnezeu prin păzirea Cuvântului Său. Eu sunt obligat să fac voia lui Dumnezeu, prezentată acum în Cuvântul scris al Sfintei Scripturi. Ea a fost scrisă atât pentru mustrarea noastră, cât și pentru mângâierea noastră. Așa a încredințat apostolul Pavel pe aceia, care nu îi vor mai vedea fața, lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său. Dacă vrem ca toți credincioșii să fie ascultători de voia lui Dumnezeu, atunci să începem cu toată smerenia cu noi înșine. Tot ce este necesar pentru aceasta este cuprins în Cuvântul Său, și felul cel mai bun de a-l citi așa cum trebuie este să privim pe Hristos Însuși în el; în toată Scriptura El este subiectul sublim al lui Dumnezeu. Este important nu numai ce a spus Hristos, cu toate că este măreț; și nici ce a poruncit El, cu toate că are valoarea cea mai mare; ci revelarea Lui Însuși în orice moment al umblării Lui pe pământ. Îl găsim, de exemplu, dimineața foarte devreme, înainte de a se face ziuă, în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Nu are aceasta să-ți spună ție și mie ceva? Privește-L, cum toată noaptea stă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, când în ziua următoare are de luat o decizie importantă. Aceasta ar trebui să vorbească foarte clar inimilor noastre. Noi nu avem voie să gândim, și nu trebuie să gândim, că noi putem să facem în privința aceasta exact ca Domnul; dar cine vrea să conteste, că prin aceasta El ne-a lăsat un exemplu? Un exemplu nu este o poruncă, dar cu toate acestea el trebuie să aibă efect deplin asupra sufletului, ca să-i trezească atenția și sollicitudinea spre ascultare.

De aceea apostolul Ioan scrie: »Cine zice: Îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în El« (versetul 4). La o astfel de persoană lipsește total duhul ascultării. El nu numai că nu păzește Cuvântul Său, ci nici măcar poruncile Lui. El ignorează toate obligațiile lui și dă la o parte rânduielile lui Dumnezeu, nu numai pe cele ale Vechiului Testament, ci și pe cele ale Noului Testament, care sunt destinate în mod deosebit pentru creștin.

În aceste porunci noi se poate vedea în primul rând, dacă mărturisirea creștină a unui om este adevărată. Dacă el nu are interes pentru păzirea poruncilor lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să cercetăm mai departe care este atitudinea lui față de Hristos și față de întreg Noul Testament.

Versetul 5 ne arată opusul: »Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită.« Aici se arată o atitudine de ascultare față de întreg Cuvântul lui Dumnezeu, față de toate gândurile Lui, și ele sunt și împlinite, deoarece persoana respectivă iubește Cuvântul lui Dumnezeu. Inima lui oferă dovada, că el este ascultător, prin aceea că el păzește nu numai poruncile lui Dumnezeu ci și Cuvântul Său. Cuvântul este scump pentru suflet și el nu este perceput numai ca autoritate și putere. El cercetează cu bucurie întreg Cuvântul lui Dumnezeu și primește binecuvântare din el; și unde are loc așa ceva, apostolul Ioan spune fără ezitare, că dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită într-un astfel de om.

Aceasta oferă ocazia să atragem atenția asupra felului deosebit al apostolului, care se întâlnește nu numai în scrisoarea aceasta, ci în toate scrierile lui. El privește lucrurile corespunzător principiilor divine revelate, fără să se ocupe cu obstacolele și eșecurile care rezultă din starea și comportarea omului. El nu tratează insuccesele, care sunt urmarea indiferenței noastre. Apostolul are înaintea ochilor pe adevăratul creștin și îl privește ca pe unul care împlinește gândurile lui Dumnezeu. De aceea el nu diminuează aceste principii și nici nu le atenuază prin folosirea de părți neplăcute, pe de o parte, sau atenționări, pe de altă parte. El ne prezintă simplu ce este plăcut lui Dumnezeu și ce se cuvine pentru copilul Său, și aceasta înseamnă, chiar și pentru cel mai tânăr credincios, »păzirea poruncilor Lui«. Pentru aceia, care nu mai sunt la început, ci au acumulat experiențe spirituale, este valabil, ca ei să păzească nu numai poruncile Sale, ci în general »Cuvântul Său«, aceasta înseamnă, tot ce face cunoscut în sens general voia Sa.

De aceea citim, dacă vrem să mai privim încă o dată la Domnul nostru: »Iată, Eu vin, să fac voia Ta, Dumnezeule.« El nu spune „Legea Ta”, sau „porunca Ta”, cu toate că El a împlinit permanent Legea Sa și a împlinit poruncile Sale; El a onorat și îndreptățit Legea lui Dumnezeu și i-a acordat o valoare, cum nimeni mai înainte n-a făcut. El mai spune: »În sulul cărții este scris despre Mine«. Era sulul cărții, pe care o cunoștea numai Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Dumnezeu folosește aici expresii simbolice, cunoscute de oameni). Erau gândurile lui Dumnezeu, ascunse în hotărârile Lui, care au fost scrise mai târziu în cartea Psalmilor. Ce se spune despre sulul cărții, stă de fapt în opoziție cu Legea și rânduielile ei; dar această hotărâre era din veșnicie. Și când El a venit și a devenit Om, scopul venirii Lui a fost să facă voia lui Dumnezeu. Această voie era mult mai mult decât oamenii au înțeles cu privire la cele zece porunci sau cu privire la Lege. În această voie s-a făcut cunoscut un har nespus de mare. Domnul nu a făcut numai voia lui Dumnezeu, El a și îndurat-o; căci El a fost ascultător de ea până la moarte, da, chiar moarte de cruce. Când a cerut Legea, sau a așteptat, vreodată o astfel de jertfă din partea unui neprihănit? Era cuprins în Lege gândul, că Sfântul lui Dumnezeu va muri pentru păcătoși? Nu, dar tocmai aceasta a fost voia lui Dumnezeu, și Domnul a cunoscut-o deja înainte de toate timpurile. Jertfele de tăiere și darurile pământești nu puteau aduce mântuirea. Dumnezeu spune, că acestea nu puteau niciodată să facă desăvârșit pe cel ce se apropia în felul acesta. Sângele taurilor, oilor și caprelor nu poate nicidecum să îndepărteze păcatele, să scape de iazul de foc sau să salveze pe un păcătos de judecata lui Dumnezeu. Nici un ritual nu poate să transforme un om rău într-un om bun sau să facă ca el să stea fără pată înaintea lui Dumnezeu, »mai alb decât zăpada«. Unde se găsește atunci salvarea? Domnul spune: »În sulul cărții este scris despre Mine«. El a îndepărtat pe prima, Legea, și a pus în loc pe cea de-a doua, și aceasta era voia lui Dumnezeu. Această voie constă în aceea, prin harul nemărginit, prin moartea Domnului Isus, să salveze pe cel mai rău păcătos. Nu dovedește aceasta, ce putere minunată este în ceea ce Dumnezeu ne face cunoscut în Cuvântul Său? Dumnezeu a urmărit hotărârea Sa cu toată perseverența, și Domnul a cunoscut-o deja din veșnicie. Când apoi a venit împlinirea vremii, a venit El, ca să facă voia lui Dumnezeu, dar la împlinirea voii acesteia El a suferit până la extrem. Nici o altă lucrare mare a puterii lui Dumnezeu ar fi fost suficientă pentru aceasta. El a fost gata să fie făcut păcat de către Dumnezeu și să suporte toate urmările care rezultau din aceasta. El a fost gata să glorifice pe Dumnezeu cu

privire la păcat și să facă ca Dumnezeu să fie drept și cu toate acestea să poată acorda iertarea deplină a păcatelor, da, să poată să ne îndreptățească și să ne glorifice. Hristos a trebuit să sufere pentru păcat sub mâna sfântă a lui Dumnezeu, care a purtat sabia împotriva păcatului și a executat pedeapsa, pe care păcatul a meritat-o. Dar El a purtat-o cu supunere desăvârșită, orice ar fi putut să-L coste. Aceasta arată diferența totală dintre Lege și har.

Pentru cel credincios este valabil același principiu, ca și pentru Hristos, desigur cu excepția, că El este Dumnezeu și El a înfăptuit lucrarea de ispășire pentru noi. Noi posedăm deja viața, înainte de a păși în practica vieții de credință, așa cum Domnul avea viața în Sine din veșnicie. Noi acționăm așa, pentru că noi avem deja viața, și nu, ca omul aflat sub Lege, pentru ca să obținem viața. Umblarea creștinului este prezentarea practică în exterior a vieții noi. Aceasta este imposibil pentru toți cei care nu au viața nouă. Și numai cine păstrează privirea credinței îndreptată spre Domnul Isus și prin aceasta posedă această viață, este capabil pentru o astfel de umblare. Altfel ochiul nu mai este curat; el va fi ocupat cu tot felul de lucruri, așa că umblarea nu se va mai face în lumină. Domnul a spus în evanghelia după Matei 6, 22: »Dacă ochiul tău este sănătos (literar: simplu), tot trupul tău va fi plin de lumină«; și numai El poate să facă ochiul simplu (curat, sănătos).

Aceasta ne este arătat clar în acest verset 5. Dar apostolul merge și mai departe: »Prin aceasta știm că suntem în El«; el nu spune numai: „... că noi Îl cunoaștem”. Ce privilegiu ne este prezentat aici, la care noi avem acces!

În felul acesta îmbărbătează Dumnezeu pe aceia, care au devenit ascultători în duhul lor. Ei nu numai Îl cunosc, ci ei și știu, că ei sunt în El. Ce privilegiu binecuvântat pentru un credincios este asigurarea, că el este în Hristos! El este Cel nemărginit, noi suntem cei mărginiți și slabi, dar prin harul Său suntem binecuvântați. Aici se arată, că viața este în totul dependentă de Dumnezeu și de Fiul Său. Duhul lui Dumnezeu întărește în noi dorința după această dependență și folosește Cuvântul, ca să ne consolideze în această atitudine. Și ce ne spune Cuvântul? El ne descoperă, că Dumnezeu Își are bucuria să dea credincioșilor ascultători asigurarea și cunoașterea, că ei sunt în El. Cât de fericiți suntem să știm, ce este El pentru noi și ce a fost El pentru noi. Ce mângâiere și ce putere ne dă aceasta, când noi simțim propria slăbiciune!

Dacă comparăm locul acesta cu Ioan 14, 20, vom constata că a fi în Hristos este o parte componentă a bogăției binecuvântărilor creștine. Cu acea ocazie Domnul i-a asigurat pe ucenici, că ei vor primi acest privilegiu în ziua în care li se va da Duhul Sfânt, ca să fie în ei și să rămână cu ei, după ce Domnul S-a înălțat la Tatăl: »În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« Aici este vorba pentru prima dată de poziția minunată a Domnului înviat, pe care El o ocupă cu drept deplin în Tatăl Său. Nu este de mirare, că El ca Singurul Fiu născut este în Tatăl, căci aceasta a fost dintotdeauna poziția Lui proprie în dumnezeire. Dar acum se descoperă pentru prima dată ucenicilor, că El ocupă această poziție ca Omul înviat, așa cum era și cum va rămâne pentru totdeauna. Este locul Lui începând din momentul înălțării, care pe drept a fost dat Domnului înălțat ca distincție, după ce lumea L-a lepădat (compară cu Ioan 16, 10). Prin credință știm, în Numele Lui învățați de Duhul Tatălui, că El este acolo în Tatăl Său. Această poziție depășește cu mult poziția pe care El ca Mesia o va ocupa pe scaunul de domnie al lui David, sau ca Fiu al Omului în Împărăția viitoare de o mie de ani ca Domnitor peste națiunile pământului. Este poziția Lui și ea este posibilă numai pentru că El ca Persoană divină este una cu Tatăl. Dar El este acolo ca Omul înviat, care a înfăptuit lucrarea de mântuire. Aceasta oferă creștinismului măreția sa unică în felul ei.

După ce Domnul a arătat ucenicilor, că El este în Tatăl, ei trebuie să știe că și ei erau în El. Aceasta înseamnă, că pe baza morții și învierii Lui ei nu erau numai o parte a roadei, pe care grăunțele de grâu a adus-o prin faptul că El a căzut în pământ și a murit. Mai degrabă ei trebuie să ocupe o poziție intimă și cerească în El, în măsura în care aceasta este posibil pentru o creatură; nu numai viața de înviere, ci și locul de siguranță în El, pe care îl cunoaștem deja acum când suntem încă pe pământ. Ei trebuie să fie umpluți și de cunoașterea, că Hristos este în ei. Acest adevăr caracterizează Epistola către Coloseni (capitolul 1, 27). Faptul că credincioșii sunt



în Hristos este semnul caracteristic al Epistolei către Efeseni (capitolul 1, 3; 2, 6,10, și așa mai departe). Amândoi apostolii tratează acest adevăr, cu deosebirea că apostolul Ioan îl aplică la fiecare credincios în parte, în timp ce apostolul Pavel îl aduce în legătură cu unitatea trupului lui Hristos, cu Adunarea. Este partea pe care o posedă orice creștin adevărat. Necunoașterea care domină în creștinătate este dovada tristă a necredinței ei. Aceasta împiedică pe unii credincioși din timpul nostru să înțeleagă adevărul deplin, și așa a fost cu siguranță începând cu moartea apostolului. El atenționează aici, că este necesar să se păzească cuvântul lui Hristos și să fi desăvârșit în dragostea lui Dumnezeu, căci de aceasta depinde practicarea acestui adevăr. Aceasta nu este mai mult decât se cuvine fiecărui credincios; acolo unde lipsește aceasta, Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării, adică a mântuirii trupului nostru, este întristat. Lipsa de credință și de credincioșie face ochiul spiritual să devină orb față de privilegiile noastre cele mai înalte.

»Cine zice că rămâne în El ...«. Apostolul numește aici un alt punct, cu care probabil cineva ar putea să se laude pe nedrept. El se preocupă cu totul altfel de acest aspect, decât în cazul celor care cu indiferență disprețuiesc autoritatea lui Dumnezeu. Pe o astfel de persoană o numește mincinos și spune că adevărul nu este în ea. Prin aceasta la stigmatizat ca pe unul care în realitate nu a primit nimic de la Dumnezeu. Dar dacă este vorba de mărturisirea de a rămâne în El, atunci sentința este mai puțin aspră, dar este totuși absolut necesară. Afirmi tu, că rămâi în El? Atunci tu ești dator să umbli așa cum a umblat El. Aici nu este vorba de faptul, că cineva afirmă, că el nu are niciun păcat. Dacă spunem că noi rămânem în Hristos, atunci această rămânere în El va avea influență directă și cu putere deplină asupra umblării, căci această umblare este expresia unei vieți în lumina lui Dumnezeu. Dacă eu rămân cu adevărat în El, care este Viață și Lumină, ce mă va împiedeca atunci să umblu așa cum a umblat Hristos? În prezența Lui nu vom păcătui; dacă nu suntem conștienți de prezența Lui, atunci vom cădea în păcat. Prin har este valabil același principiu și pentru umblarea noastră, cu toate că ar fi o îngâmfare să afirmăm, că umblarea noastră este ca și umblarea Lui. Important este, că nu Legea, ci Hristos este etalonul pentru umblarea noastră.

Dar noi știm cât de ușor ajungem să cădem, cât de repede uităm pentru momente scurte pe Domnul, cât de mult suntem înclinați să lăsăm natura proprie să lucreze. În acest caz nu am rămas în El. Însă apostolul nu vorbește despre astfel de obstacole limitate. El are principiul înaintea ochilor, și un principiu are caracter absolut. Oricine ezită să recunoască acest adevăr absolut, deoarece omul se comportă când într-un fel, când în alt fel, acela expune credința primejdiei de a fi înlocuită de sentimente și simțăminte. Cum să se poată atunci înțelege adevărul lui Hristos din locul acesta și din alte locuri din Scriptură? Toate trebuie înțelese în caracterul lor absolut, atât Persoana lui Hristos și lucrarea Sa, cât și harul, dacă păcătosul vrea să aibă parte de binecuvântarea deplină care rezultă din acestea. Dacă Dumnezeu mă îndreptățește, atunci El nu îmi dă o îndreptățire nedesăvârșită. Dacă El îndreptățește pe păcătos, atunci El o face tot așa de absolut, ca și atunci când dăruiește viața veșnică în Hristos. Credinciosul a primit viața veșnică, ca să fie ascultător și ca să se poată bucura de părtășia cu Tatăl și cu Fiul. De aceea citim aici: »Cine zice că rămâne în El, trebuie (sau: este dator) să trăiască și el cum a trăit Isus.« Aici este vorba de cineva, care are pretenția, că rămâne în El; de aceea acest cuvânt trebuie să lucreze la conștiința lui. Aici nu este vorba de fericirea de a ști, că ești în El, ci de mărturisirea, că ai făcut din El locul de odihnă al sufletului, în care ești ocrotit în bucurie și necaz, în orice pericol și orice greutate. Căci aceasta înseamnă să rămâi în El. Dacă aceasta este realitate pentru mine, atunci eu trebuie să umblu așa cum a umblat El. Umblăm noi cu adevărat așa, în faptă și în adevăr? Umblarea noastră sărăcăcioasă dovedește cât de puțin rămânem realmente în El. Ca credincioși mărturisim însă că Hristos este adevăratul nostru etalon, și cât de mult ar trebui să ne smerească aceasta. Noi nu ne permitem să putem umbla vreodată la înălțimea grandioasă, pe care a umblat Hristos, dar prin har năzuim să fim urmașii Lui.

## **1 Ioan 2, 7-11**

Așa cum am văzut în versetele anterioare, ascultarea este primul și cel mai important semn caracteristic al faptului că cineva are viață din Dumnezeu. Este în natura ascultării, că nu se face numai ce este bine în sine însuși, ci se face și în recunoașterea autorității lui Dumnezeu și pentru că se vrea să-I fim plăcuți Lui. Un om acționează totdeauna pe o bază greșită, dacă face ce este drept numai din cauza dreptății, căci atunci nu ține seama de ce este cel mai important pentru Dumnezeu și pentru credincios, ca copil al Său. În primul rând trebuie totdeauna să se țină seama de drepturile lui Dumnezeu. Dacă omul urmărește să facă numai ceea ce el după judecata lui consideră că este bine, atunci el ignorează drepturile lui Dumnezeu. Nu omul, ci voia lui Dumnezeu este decisivă. De aceea pentru om se cuvine frica de Dumnezeu, care totdeauna este începutul înțelepciunii spirituale. Așadar, ascultarea este prima piatră de verificare a prezenței vieții noi, divine, în mod deosebit cu privire la fărădelege, care era deja atunci activă printre cei care mărturiseau că sunt creștini.

Dacă omul își permite să evalueze singur lucrurile, fără să țină seama de Dumnezeul nevăzut, atunci el părăsește orice fundament al unei evaluări sigure și potrivită lui Dumnezeu. El poate părea a fi ireproșabil din punct de vedere moral și corect în exterior, dar cu toate acestea nu este ascultător de Dumnezeu, dacă în tot ce întâlnește acționează exclusiv după părerea lui. Fără ascultarea de Dumnezeu, totul este greșit și total incompatibil cu responsabilitatea unui creștin.

Dar mai există și un alt principiu moral, care este în legătură cu cel tratat anterior. Cauza acestuia este clară: ambele principii își au izvorul în Domnul Isus și vin de la El. Căci El este viața și expresia ei, pe care El a prezentat-o aici pe pământ în cuvânt și în faptă, ne oferă nu numai o teorie sau o învățătură, ci ne oferă etalonul a ceea ce este cu adevărat viața veșnică. Nimic nu este așa de cunoscut creaturii ca „viața”. Sentimentul, capacitatea de a judeca, acționarea independentă sunt de neimaginat fără viață. Toți oamenii posedă viața naturală a omului căzut sub puterea păcatului și a morții. Ce foloase poate avea această viață pentru Dumnezeu și pentru noi? Ea ne facilitează să facem mai mult rău, dar niciodată nu ne poate face să fim plăcuți lui Dumnezeu. Numai Domnul Isus a fost cel care permanent a făcut în chip desăvârșit ce este plăcut lui Dumnezeu. Această viață a lui Isus a devenit acum viața noastră. El dăruiește această viață fiecăruia, care din inimă crede în El. Prin primul om a venit moartea, dar Omul al doilea este un Duh dătător de viață. În El, Cuvântul veșnic, era viața, și ca Om a primit de la Tatăl să aibă viața în Sine Însuși. El dă viața aceluia care Îl primesc; El (ca și Tatăl) dă viață. Nimic nu caracterizează pe Dumnezeu mai mult în lucrarea Sa, ca aceea că El crează viața și dă viața. Înțelepții lumii acesteia, cărora le lipsește credința, încă nu au descoperit ce este viața și unde este ea. Unii caută cu râvnă în retortă după urmele ei; ei speră, ca prin experimente chimice să descopere tainele ei. Metafizicienii nu au devenit nici o lețcaie mai înțelepți prin sfătuirea cu mintea lor proprie, care este foarte aptă pentru verificarea deducțiilor, dar este incapabilă să priceapă adevărul. Astfel de mijloace, și altele asemănătoare lor, ar putea să fie suficient de bune pentru lucrurile elementare, care aparțin domeniului material și intelectual. Dar dacă ne gândim, că este vorba de viață, atunci ne putem da seama cât de zadarnice sunt eforturile și așteptările omenești, ca să ajungă pe urmele vieții prin cercetări de felul acesta.

Nu, omul a obținut inițial și nemijlocit viața direct de la Dumnezeu, și anume prin aceea, că Dumnezeu i-a insuflat suflarea de viață. Din acest motiv numai el are un suflet nemuritor. Animalele au viață și suflet potrivit pentru existența lor, dar acestea nu au luat naștere prin insuflarea lui Dumnezeu, ci prin voința și prin puterea Sa. El le-a permis o existență limitată; aceasta este însă cu totul altceva decât insuflarea personală a suflării de viață din partea lui Dumnezeu în nasul omului. La nici o altă creatură de pe pământ El nu a făcut așa ceva, numai omul a avut parte de un astfel de privilegiu. Dacă se recunoaște această diferență, atunci va deveni clar, că omul este o ființă morală cu responsabilitate personală, deoarece el posedă un suflet nemuritor. Dar mai există un privilegiu, care este cu mult mai mare decât nemurirea, în sensul existenței permanente a sufletului. Acesta poate avea consecințe nespuse de îngrozitoare;

să ne gândim la existența nesfârșită în lacul cu foc! Oricine leapădă pe Fiul ajunge necondiționat sub judecata veșnică a lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă o existență fără sfârșit în chin, și anume sub suferința din partea lui Dumnezeu. Căci omul prin lipsa sa de pocăință a refuzat intenționat să creadă că Domnul Isus în harul Său a suferit judecata lui Dumnezeu, pentru ca păcătosul vinovat niciodată să nu trebuiască să sufere pedeapsa lui Dumnezeu, ci să fie pentru totdeauna binecuvântat. Cât de bogată este îndurarea lui Dumnezeu, ca să ofere salvare celor pierduți, deoarece Hristos a purtat la cruce pedeapsa pentru păcat! Dacă nu se crede în El și nici în vestea bună cu privire la ceea ce Dumnezeu a lucrat prin El, atunci se stă sub puterea Satanei, sub autoritatea dușmanului crud, care urăște pe Dumnezeu și pe oameni.

Existența omului nu poate niciodată să înceteze; în aceasta constă vina înfiorătoare a păcătosului, care cu plăcere ar pune capăt existenței lui, dacă ar putea. El ar putea să se sinucidă; dar pentru aceasta va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu i-a dat viața, și omul nu are nici o împuternicire să distrugă cu propria mână această viață. Cum ar putea o astfel de faptă nebună și reprobabilă să dea naștere la ceva bun? Dacă orice ucidere este o crimă oribilă, întunecată, sinuciderea este una din formele ei cele mai rele și pe lângă aceasta este o înjosire directă, grosolană, a lui Dumnezeu.

Ascultarea desăvârșită a Domnului Isus decurgea din viața Sa veșnică, desăvârșită. În noi, cei credincioși, această viață nu este totdeauna activă, deoarece noi, spre rușinea noastră, lăsăm carnea (firea pământească) să devină activă. Însă viața veșnică, viața nouă, este totdeauna gata pentru a acționa potrivit voinței lui Dumnezeu. Lipsa de precauție și de veghere în rugăciune permit uneori vieții vechi să apară, căci ea este încă totdeauna prezentă. Potrivit cu Romani 8, 7 ea este »gândirea firi pământești«, care înseamnă vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Ea se manifestă prin egoismul omului, prin care el ascultă de Satana; căci voința omului devine unealta Satanei. Aceasta este deci presupusa voință liberă, cu care omul se bate în piept!

Noi nu avem voie să încetăm, să atragem permanent atenția, că oricine crede în Hristos, acela primește o astfel de viață. Primele respirații ale acestei vieți încep imediat după ce sufletul a început să creadă, adică, când păcătosul se pleacă înaintea lui Hristos, ca Acela care a fost dat la moarte pentru noi de Dumnezeu în harul Său. Chiar și acest act de credință este, așa cum am văzut deja, un aspect al ascultării noastre de Dumnezeu. Este porunca Sa clară, ca să ne pocăim și să credem Evanghelia. Prin aceasta sufletul se supune în adevăr voinței lui Dumnezeu. Căci ascultarea nu se referă numai la ceea ce permanent trebuie să se facă pentru Dumnezeu; mult mai mult, sufletul se pleacă de la început înaintea lui Dumnezeu și recunoaște că în Fiul Său El este Dumnezeu-Mântuitorul.

În ce fel binecuvântat mi-a dat El viața, în ce fel minunat m-a făcut subiectul dragostei Sale! Putea Dumnezeu să-mi dovedească dragoste mai mare? El nu a dat numai la moarte pentru mine pe Acela, care era Viața veșnică, ca să moară pentru păcatele mele și prin această răscumpărare veșnică să anuleze pe deplin toate păcatele mele; ci El a trimis pe Fiul Său pe pământul acesta pentru mine, ca să-mi dea viața veșnică. Dar această viață nouă nu este numai izvorul ascultării, ci și al dragostei după voia lui Dumnezeu. Aici nu este vorba numai de dragostea pentru Dumnezeu. Aceasta trebuie să-și aibă originea în cunoașterea faptului că Dumnezeu în harul Său nemărginit ne-a dăruit în singurul, preaiubitul Lui Fiu, viața veșnică și ispășirea păcatelor. În această secțiune însă accentul se pune pe faptul, că noi credincioșii trebuie să ne iubim reciproc. Creștinii, care sunt încă tineri în credință, și, ca și cei din Corint, nu sunt duhovnicești, cred că este ușor să iubești. Putem numai să ne dorim, că ei au încercat cu toată seriozitatea s-o facă. La o cercetare de sine atentă înaintea lui Dumnezeu vor recunoaște curând, că multe din cele care sunt considerate a fi dragoste, sunt numai »iubire cu vorba și cu limba« (1 Ioan 3, 18). S-ar putea ca totul să pară foarte simplu, atâta timp cât lucrurile se derulează în ordine și nu sunt nici un fel de împotriviri. Dar dacă dorințele noastre sunt încrucișate, atunci cei care au considerat că dragostea este un lucru ușor ajung să aibă greutăți. Acest fel de dragoste se găsește la orice om amabil, chiar și la câini și pisici, fără ca ei să arate vreo urmă a ființei divine.

Dacă este vorba să iubim pe frații noștri, atunci se arată diferențele mari care sunt în noi și parțial, chiar dacă nu tot așa de mult, și în ei. Creștinul se deosebește în privința aceasta de Domnul Isus, despre care se spune: »În El nu este păcat«. În noi este prezent păcatul, potrivit cu natura noastră. Oricine nu crede faptul acesta, este de compătimit. El trăiește într-o mare autoînșelare, dacă își închipuie, că din punct de vedere practic este deja acum desăvârșit. El este foarte departe de aceasta, deoarece el nu a înțeles, că desăvârșirea creștină constă în lepădarea de sine și să găsești totul în Hristos. Ce poate el să știe din aceasta, când este vorba de practica zilnică! Nu, desăvârșirea noastră va fi abia atunci obținută, când vom fi schimbați pe deplin după Chipul Său. Dacă ne judecăm singuri în lumină, curând vom avea toate motivele să ne plângem de eșecul nostru. Și cu toate acestea Domnul a poruncit clar ucenicilor Săi, și cu toată seriozitatea, să se iubească unul pe altul. Credința în El avea avantajul exterior pentru iudei tot așa de puțin ca și faptul că ei priveau de sus toate națiunile: câtă mândrie este în dragostea pentru poporul propriu! Te identifici cu plăcere cu meritele deosebite și avantajele strălucitoare, pe care crezi că le vezi la poporul tău. Iudeii au fost cu siguranță în această privință așa de mândri, cum nu poate să existe un alt popor; după toate aparențele ei aveau mai multă înclinație la aceasta, decât aveau dușmanii lor. În realitate nici un om nu are nici cel mai mic motiv să fie mândru; locul lui este în țărână, din cauza păcatului, pe care l-a înfăptuit împotriva lui Dumnezeu. Poți să fi foarte impresionat de ce a făcut Dumnezeu – și fără îndoială Israel a avut mai multe motive pentru aceasta, decât au avut toate celelalte popoare -, rămâne însă adevărat, că orice om sincer nu poate să facă altceva, decât să se smerească înaintea lui Dumnezeu pentru lipsa lui de demnitate, de îndată ce el vede lucrurile în lumina Sa. Noi recunoaștem starea noastră de păcătoșenie, și chiar și pe a altora. De aceea este necesar, ca Duhul Sfânt să ne ridice peste tot ce ne provoacă și ne duce în ispită, ce este în opoziție cu dorințele noastre și cu ceea ce noi am recunoscut că este greșit.

Versetele următoare ne pun inevitabil la probă în ceea ce privește dragostea. Întrebarea este, avem noi perseverență, să iubim în felul acesta. Desigur, niciodată nu trebuie să ne fie indiferent, când Hristos este dezonorat, sau adevărul lui Dumnezeu este călcat în picioare, când nedreptatea sau păcatul evident apare sub o formă oarecare. Însă noi suntem chemați, să purtăm și să suportăm, să fim tari în harul care este în Hristos Isus, să suferim ca un bun ostaș al Său, să răbdăm totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să obțină mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică (2 Timotei 2, 10). Așa acționează dragostea adevărată. După aceea se ajunge acolo, aproape în toate lucrurile pe care le întâmpinăm zilnic, ca să fim răbdători așa cum este Dumnezeu Însuși. Domnul Isus a dovedit această răbdare până la extrem și a arătat-o în fiecare zi din viața Lui de pe pământ. Dar aceasta nu l-a împiedecat să intervină public împotriva răului îndreptat împotriva lui Dumnezeu. Însă aceasta nu era nicidecum lipsă de dragoste. Dacă răul nu ar fi fost urât, aceasta ar fi fost o degradare a naturii lui Dumnezeu și a Cuvântului Său; indiferența față de rău este contrariul sfințeniei. Iubirea binelui și dorința după neprihănire sunt părțile componente ale sfințeniei practice ale celui născut din Dumnezeu. În tot ce ne creează probleme personale și deseori este contrar gândirii și dorințelor noastre, dragostea se dovedește a fi victorioasă. Prin credință putem să lăsăm pe seama lui Dumnezeu toate greutatețile noastre și ar trebui s-o facem permanent din dragoste. Sunt multe lucruri greșite în jurul nostru care trebuie dezaprobat; noi trebuie să le condamnăm, dar numai în măsura în care noi înșine nu acționăm necuviincios. Să ne gândim, că am fost chemați să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda 21), oricât de triste ar fi împrejurările. Aceasta va fi nu numai spre binecuvântarea noastră personală, ci va avea efect și în jurul nostru.

Să amintim pe scurt, că primul cuvânt din versetul 7 este un exemplu al înclinației omului de a nu se ține exact de felul de exprimare al Cuvântului lui Dumnezeu. În unele traduceri aici stă cuvântul „fraților”. Dar apostolul nu a ajuns așa de departe, ca să se adreseze în felul acesta. „Fraților” spune el mai târziu, în capitolul 3, 13, de altfel singura dată în această scrisoare. Pe el nu îl preocupă acum în primul rând relațiile noastre reciproce, ci dragostea este tema despre care vrea să scrie. Felul lui de adresare este în concordanță deplină cu această temă. „Copii” și

„preaiubiți” sunt cuvintele lui obișnuite, și aici este felul corect de exprimare: »Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă ...« Nu este aceasta foarte remarcabil? Relațiile credincioșilor între ei erau un fapt important, dar nu aceasta îl preocupa pe el acum. El le vorbește acum într-un fel, în care le amintește, că ei au fost iubiți. Nici nu era necesar să spună, cine îi iubea așa de mult. Este de la sine înțeles că prin har ei erau scumpi și valoroși pentru apostol. Dar și Dumnezeu Însuși îi iubea, și anume cu o dragoste care nu se schimbă, așa cum ea a fost făcută cunoscut prin Domnul Isus. Ce imbold pentru o dragoste reciprocă, pentru dragoste față de toți cei care sunt subiecte ale acestei dragoste! »Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început.« Această poruncă veche o găsim deja în Evanghelia după Ioan. Acest scriitor inspirat vorbește mult mai mult decât alții despre ea, și el este singurul, care vorbește așa de clar despre ea. Cu câtă seriozitate a poruncit Domnul ucenicilor Săi, ca să se iubească unul pe altul! Citim aceasta deja în acel minunat capitol întâi al evangheliei după Ioan, în care El vorbește despre faptul că El va părăsi această lume și va merge la Tatăl. În versetele 34 și 35 din Ioan 13 avem porunca nouă. Să amintim pe scurt ce a mai spus Domnul cu această ocazie: »Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta, și, cum am spus Iudeilor, că unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum.« Plecarea Lui era o premisă necesară pentru introducerea creștinismului. Lipsa lui Hristos pe pământ înseamnă că El este în cer. Atâta timp cât El a fost aici, creștinismul nu a început încă să existe efectiv, adică, în ceea ce privește relațiile reciproce dintre ucenici, cu toate că izvorul tuturor binecuvântărilor era în El. Însă adevărata lor poziție, și relația lor cu Hristos și, ca rezultat al acesteia, relația lor cu ceilalți era ceva nou și a fost conștient înțeleasă abia după ce Domnul a murit, a înviat și S-a înălțat la cer.

Când Domnul a făcut cunoscut ucenicilor, că El îi va părăsi, El le-a spus dorința Sa, ca această dragoste să fie în ei și ea să radieze din ei. »Vă dau o poruncă nouă«, - (se vede clar legătura directă cu evanghelia după Ioan) - »Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.« În epistola lui Ioan avem aplicarea practică a acestei porunci. Porunca, pe care Ioan a făcut-o deja cunoscut în evanghelia sa, a fost dată de Domnul, pe când El era încă pe pământ. Prin aceasta se confirmă – așa cum am spus deja la explicația primelor versete ale acestei epistole – că expresia »de la început« înseamnă cu totul altceva decât »la început«. De fapt nimic nu putea să existe »de la început«, dacă nu ar fi fost »la început«, adică, înainte de a fi cerurile și pământul, Cuvântul – Fiul. »De la început« înseamnă, începând din timpul când Cuvântul veșnic, devenit carne (trup), a fost plin de har și de adevăr aici pe pământ la ucenici și a locuit printre ei. La acest timp se referă cuvintele lui Ioan: porunca veche este Cuvântul pe care l-ați avut de la început. »Cuvântul, pe care l-ați auzit« cu certitudine nu a fost Cuvântul care era »la început«, ci era înștiințarea pe care au primit-o de la Domnul Isus. O astfel de poruncă nu a fost dată niciodată mai înainte. Nu este vorba de iubirea față de aproapele, care avea un cu totul alt caracter în ceea ce privește originea, felul și conținutul, precum și cu privire la cercul de persoane. Aici este vorba de dragostea divină, care pleacă de la aceia, și îndreptată spre aceia, care au primit viața veșnică în Hristos, pentru care prin moartea Sa trebuia să se facă lucrarea de mântuire cu valabilitate eternă și care erau subiectul acestei dragoste divine. O părtășie cu totul nouă se naștea acum. Ucenicii, ca mădulare ale ei, au fost pregătiți pentru ceea ce trebuiau să posede. Ei au fost transformați, în măsura în care aceasta era posibil atunci, corespunzător vieții veșnice, pe care ei o posedau în El. Dar moartea și învierea Sa era o cerință necesară, ca să se creeze un fundament divin, pe care să se poată întâmpina toate greutățile și lipsurile și pe care să ni se ofere garanția pentru toate privilegiile. Această parte a hotărârilor și căilor lui Dumnezeu nu aparține însă domeniului special, care a fost încredințat apostolului Ioan; pentru aceasta trebuie să cercetăm scrisorile apostolului Pavel. Apostolul Ioan are în vedere mai mult principiile abstracte, care sunt valabile pentru sfinți în mod absolut personal și neîngrădit. Limitările se întâlnesc numai într-o măsură limitată, în măsura în care ele sunt cauzate de starea noastră și de lume. Cu toate acestea principiile rămân la locul lor, și apostolul Ioan îi introduce pe cei credincioși pe deplin în ele. El rămâne neclintit pe principiile date de Dumnezeu, care sunt

valabile pentru noi. Dacă rămânem dependenți de Dumnezeu credincios, atunci toate problemele sunt rezolvate prin Cuvânt, care a fost scris în acest scop, în mod deosebit prin apostolul Pavel.

Apostolul Ioan insistă să ne iubim, având ca model dragostea lui Hristos. Este vorba de o »poruncă veche«, deoarece El a dat-o ucenicilor atunci când încă mai trăia pe pământ, înaintea morții și învierii Lui. Până atunci ei erau încă iudei, dar în sufletele lor au primit deja ceva, care depășea cu mult granițele iudaismului. La exterior au continuat să meargă la Templu, probabil au adus jertfe conform prescripțiilor și au făcut juruințe. Mulți, dacă nu toți ucenicii din Ierusalim stăruiau în aceste lucruri încă mult timp. Chiar și despre apostolii de frunte citim, că ei, după ce în ziua cincizecimii au primit Duhul Sfânt al făgăduinței, se suiau împreună la Templu la ceasul rugăciunii, așa cum erau obișnuiți, înainte de a cunoaște pe Domnul, și chiar și după înălțarea Lui.

»Porunca aceasta veche este Cuvântul, pe care l-ați auzit« (expresia »de la început« pe deplin îndreptățit nu este folosită aici). Această poruncă nu se poate referi la veșnicie. »La început« nu a fost dată această poruncă; nimeni nu a auzit-o în veșnicie. Nici nu era cineva acolo, care ar fi putut să iubească conform acestei cerințe, și astfel această poruncă ar fi fost dată în afara oricărui spațiu, timp și persoană. Pe scurt, este o greșală evidentă, dacă nu se diferențiază între »la început« și »de la început«, ceea ce din păcate mulți trec cu vederea și prin aceasta răstălmăcesc Cuvântul.

Citim în versetul 8 ceva, care sună aproape paradoxal. Dar pentru apostolul Ioan nu este nici o problemă; căci ceea ce pare să fie un paradox, în realitate nu este altceva, decât adevărul desăvârșit. Urechea netăiată împrejur (necircumcisă) crede într-adevăr, că aude ceva de neînțeles și contradictoriu. Dar felul corect de a înțelege Scriptura constă întotdeauna în a o crede; atunci începem s-o pricepem. Cum s-ar putea înțelege Scriptura, fără credință? Numai mintea omenească pune eul propriu deasupra lui Dumnezeu și refuză să accepte ce trece cu mult mai mult peste orizontul ei. Să așezi gândurile proprii, părerile și cuvintele deasupra Cuvântului lui Dumnezeu este total incompatibil cu credința în inspirația divină.

Pentru credincios există numai un punct de vedere – să se așeze cu toată hotărârea de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Este posibil ca el să nu-și poată explica una sau alta din greutățile Cuvântului; dar el crede lui Dumnezeu și nu se încrede în sine însuși. De aceea el așteaptă cu convingerea că Domnul îi va da lumină cu privire la locurile pe care nu le înțelege, dacă aceasta este bine pentru el. Dacă nu primește lumină asupra lor, el are încrederea că în privința aceasta Domnul are motivele Lui bine întemeiate. Lui îi este clar, că Dumnezeu lucrează totdeauna ce este bine, iar pe de altă parte știe cât de multă rătăcire este la sine însuși. Astfel apostolul continuă să scrie: »Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi.« Dacă la prima vedere acest verset pare greu de înțeles, el explică însă totul foarte exact. Nu trebuie să te gândești prea mult, sau să cercetezi mult, ca să înțelegi în ce măsură porunca veche este în același timp o poruncă nouă. Înțelepciunea școlii omenești nu va înțelege niciodată, chiar dacă ar avea timp la dispoziție până în veșnicie. Ea dorește să înțeleagă, dar fără să creadă, și de aceea ea rămâne în întuneric și neștiutoare, oricât de multă învățătură ar avea. Porunca veche era adevărată în Hristos. Când El a făcut-o cunoscut ucenicilor, El îi iubea pe toți, în felul în care numai Dumnezeu poate să iubească, și anume cu toată desăvârșirea. Vă puteți imagina, că ucenicii în timpul acela se iubeau unii pe alții? Nu erau ei așa de geloși unii pe alții, cum greu îți poți imagina așa ceva la oamenii evlavioși? Înclinația spre ceartă se recunoștea permanent și ei se certau nestingheriți și cu râvnă, cine dintre ei este cel mai mare. Era prezentă acolo o scânteie de dragoste? Această rivalitate era contrariul dragostei și arată numai activitatea firii pământești (a cărnii).

Dragostea ar fi simțită, că este exclusiv partea lui Dumnezeu, să ofere fiecăruia locul său. Scriptura ne arată că Dumnezeu a așezat mădularele așa cum I-a plăcut Lui. Dar fiecare din ele voia să fie cel mai mare, ceea ce în mod natural era imposibil. Poate să fie ceva în opoziție mai mare cu dragostea, ca dorința de a fi cel mai mare și să revendici locul cel mai bun pentru tine

însuși? Această aspirație este în contradicție totală cu felul de gândire al lui Hristos, pe care îl găsim în epistola către Filipeni capitolul 2.

Aici se arată deci, că ceea ce în timpul prezenței Domnului pe pământ era o poruncă veche, este acum o poruncă nouă, pentru că ea este acum adevărată nu numai în El, ci și în ucenicii Săi. Numai prin moartea și învierea Domnului Isus a devenit aceasta posibil, și numai prin aceasta toate devin noi. Învierea era de neimaginat fără moarte. Tot așa, fără moartea lui Hristos, ceea ce era vechi nu putea fi făcut să dispară, și nici ce era nou nu putea fi introdus fără învierea Sa. Însă El este învierea și viața; acesta este principiul sublim și măreț al creștinismului. Totul se bazează pe moartea și învierea Domnului Isus; prin aceasta ce este vechi devine nou și prin aceasta este tot așa de adevărat în ucenici, cum a fost în El. El era și este Adevărul. Dar cum stau lucrurile în privința aceasta cu mine și cu tine? Umblăm noi în Duhul, sau încă ne mai interesează propriul eu? Atunci motivația faptelor noastre nu este nici Hristos și nici dragostea.

Ce binecuvântare, că porunca veche este acum o poruncă nouă, adevărată în El și adevărată în ai Săi, și anume din cauza că toți credincioșii prin posesiunea vieții Sale au fost aduși în aceeași poziție ca și El. Pe crucea lui Hristos s-au lichidat păcatele și a fost judecat tot ce împiedeca activitatea vieții divine, exercitarea ei în dragoste și desfășurarea ei liberă printre ei. În timp ce Cuvântul revelează aceste lucruri, Duhul le face vii în inima fiecărui credincios. Și aici apostolul prezintă principiul. El nu prezintă îngrădirile ocazionale, care rezultă din starea fiecărui credincios. Pentru aceasta Cuvântul lui Dumnezeu are în alte locuri mijloacele de ajutor corespunzătoare. Apostolul Ioan ne prezintă aici principiul absolut și adevărat, de care se bucură credința și care prin har poate fi împlinit, potrivit cu înțelegerea noastră spirituală. El explică, că acest principiu este tot așa de adevărat în noi, adică în toți credincioșii, cum este și în Hristos.

Aceasta este o realitate fericită, da, uimitoare, din domeniul privilegiilor spirituale. Binecuvântarea care decurge din aceasta nu este niciodată recunoscută pe deplin, dacă nu se crede, că Cuvântul lui Dumnezeu o spune și că aceasta este tot așa de valabilă pentru ceilalți credincioși, cum este valabilă pentru sufletul propriu. Porunca veche a fost atâta timp fără efect, până când Hristos a murit și a înviat. Când însă El a murit și a înviat, și prin aceasta toată plinătatea binecuvântării în El a venit la lumină, ea a trecut și asupra ucenicilor Săi. Grăuntele de grâu a rămas singur până în momentul când a căzut în pământ și a murit. Însă Domnul a spus: »Dar dacă moare, aduce multă roadă.« Unde este această roadă multă? În toți credincioșii adevărați. Din păcate se întâlnesc slăbiciuni, care se pun ca obstacole pe cale. De aceea este așa de important să învățăm cum pot fi depășite aceste obstacole, cum putem și cum trebuie să stăm deasupra lor. Niciodată nu trebuie să ne lăsăm duși până acolo, ca să ne dedicăm odihnei tihnite, să încetăm să strigăm cu toată seriozitatea la Dumnezeu și folosindu-ne de mijloacele pe care ni le oferă Cuvântul Său și Duhul Său să înlăturăm greutatea din noi, și eventual din alții. Domnul ne-a lăsat un exemplu în privința aceasta în spălarea picioarelor; să ne spălăm și noi unii altora picioarele.

Acest principiu, porunca lui Hristos, se arată acum în putere. Când exista încă porunca veche, numai El a împlinit-o pe deplin. Să observăm schimbarea intervenită la ucenici, după ce Domnul a murit și a înviat.

Citim în Faptele Apostolilor 2, 14: »Petru s-a sculat în picioare cu cei unsprezece ...« Ei au acționat împreună, ca un om, nu se mai vedea nici o ceartă firească, nici o rivalitate, nici un egoism. Așa ceva nu a existat până atunci. Niciodată nu citim despre o asemenea schimbare la ei, atâta timp cât Domnul Și-a făcut lucrarea pe pământ (deci perioada de timp, care este numită aici »de la început«). În timpul acela porunca lui Hristos era adevărată numai în El; abia prin puterea învierii Sale ea era în același mod adevărată în ei ca și în El. Care este motivul pentru aceasta? »Căci întunericul se împrăștie ...« (nu, »s-a împrăștiat ...», aceasta nu ar fi corect). Îmi pare rău, că trebuie aici să apar iarăși ca critic, dar vă rog îngăduiți-mi, căci este vorba de Adevăr. Nu este o presupunere, nu este o părere sau un simțământ subiectiv. Cuvântul folosit aici de Duhul lui Dumnezeu înseamnă »pe cale de a dispărea» și nu »a dispărut». Ar fi foarte exagerat să se spună, că întunericul a trecut deja. El nu va dispărea până la revenirea lui Hristos. Așa spune Isaia 60, 1:

»Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta a venit.« Abia atunci tot pământul va avea lumină. În Ierusalim va fi probabil o strălucire deosebită; dar Lumina va ilumina toată lumea, așa cum slava Sa va umple atunci tot pământul.

Este clar, că această stare nu a avut loc. În secolul nostru nu va înceta să existe păgânismul și celelalte religii, ca de exemplu islamul. Babilon și Roma există și se vor dezvolta tot mai mult, și tot așa tot felul de grozăvii, chiar și în interiorul creștinismului. Cel mai rău este însă, că venirea „omului fărădelegii” este aproape, care se va așeza în Templul lui Dumnezeu, și se va prezenta ca fiind Dumnezeu. Să ne gândim la scepticism, care în zilele noastre se vestește în fiecare duminică în Londra (și în multe alte locuri din creștinătate, n. tr.), atât în bisericile statale cât și în bisericile libere, și anume nu de oameni excentrici, ci de cei mai eminenți preoți. Sunt puțini cei care iau cu hotărâre atitudine față de această nelegiuire condamnată, numai câteva persoane „inoportune”, care se fac tot mai mult neplăcute prin atenționările lor făcute cu voce tare. Cu cât ei se țin mai departe de această învățătură și umblă simplu, prin mărturia lor arată clar că această credință rătăcitoare este o înșelăciune a diavolului și ea vestește decăderea, care va veni, și pe omul păcatului, pe care Domnul Isus îl va nimici la venirea Sa slavă.

Deci întunericul nicidecum nu a trecut, dar el este în dispariție. În ce măsură? Prin fiecare credincios, care este adăugat Adunării în lumea întreagă, fie el în Camceatca, în Japonia sau în Rusia agresivă, șireată, săracă și mândră. Oriunde harul lucrează – întunericul dă înapoi cu fiecare om care vine la credința în Dumnezeu. El este înăbușit și în fiecare credincios. Și aici apostolul vorbește iarăși în mod principal; el nu cercetează în ce măsură aceasta a avut loc deja, căci nu aceasta este misiunea lui. El privește lucrurile așa cum ele ar trebui să fie în creștin, adică așa cum el trebuie să înfățișeze principiul divin, pe care sufletul său l-a primit. Dar el adaugă: »... și lumina adevărată luminează deja.« Prin aceasta tema este prezentată cât se poate de clar. Sunt creștini care nu acordă valoare mare exactității și atenției. Dar nu este mai bine să posedăm adevărul simplu, clar și deplin, care singur este în stare să ne ajute? Aici este vorba – și acesta este punctul esențial – de ce a devenit vizibil după moartea și învierea lui Hristos. Nu a stins lumea lumina prin moartea Sa? În orice caz ea a încercat cu toate mijloacele s-o facă. Dar învierea Sa a condamnat lumea și toate eforturile ei de a minți; căci Lumina strălucește acum mai puternic decât oricând. »Adevărata lumină luminează deja.« Credincioșii care mai înainte erau așa de slabi, s-au întărit și în bucuria lor cu privire la Mântuitorul înviat s-au uitat pe ei înșiși și înțelegerile lor greșite de odinioară. Duhul, pe care Dumnezeu L-a dat pe baza lucrării lui Hristos, este Duhul puterii, și al dragostei, și al chibzuinței. Putem astfel să vedem cât de adevărată este porunca dragostei în El și în ucenici. Problema era „în ei” și nu în El, în care porunca era pe deplin împlinită. Dar cum putea să devină adevărată și în ei? Prin aceea că El a înviat, ca să aducă multă roadă, întunericul dispare și lumina adevărată strălucește deja. Hristos a îndepărtat întunericul pentru fiecare credincios și strălucește tot mai luminos pentru ei și în ei.

Drept urmare în versetul 9 primește răspuns cel care spune că este în lumină, cu toate că urăște pe fratele său. Expresia „a spune” are în această scrisoare un sens nefavorabil. Adevăratul copil al lui Dumnezeu nu vorbește superficial, că el ar fi în lumină. Credinciosul știe că el este în lumină, și laudă pe Dumnezeu pentru aceasta. Dar el privește cu mult respect un lucru așa de mare ca acesta și lasă pe alții să se bată cu pumnul în piept, spunând: „Eu sunt în lumină”, în timp ce gândește despre un credincios adevărat: „Tu ești în întuneric”. Ce ar putea să aducă mai multă dezonorare Domnului și să fie mai nedemn pentru un creștin, decât o asemenea înălțare de sine. Comportarea adevărată, corectă, nu constă în a spune, că umblă în lumină, ci ea este adevărată printr-o umblare potrivită cu voia lui Dumnezeu. »Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său« dovedește că nu este în lumină. Ura față de fratele nu este incompatibilă numai cu dragostea, ci și cu lumina și viața, căci acestea sunt de nedespărțit legate între ele. Viața se manifestă prin ascultare, dar tot așa și în dragoste; și adevărata lumină, care luminează deja, face să devină vizibil un astfel de întuneric – adică, ura din inimă. Dacă un frate este aspru și fără răbdare, sau acționează greșit, atunci aceasta servește cu siguranță la punerea lui la probă; să fi și mai prudent, dacă crezi că este ceva rău la el. Să nu se străduiască inima ta, să-l câștige prin



dragoste? De ce să se renunțe la dragoste, acolo unde ea este așa strict de necesară? Să-ți fie milă de fratele, dacă consideri că a făcut o mare nedreptate. Fă-l subiectul rugăciunilor tale fierbinți înaintea lui Dumnezeu, oricât de mult ai condamna răul.

»Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum.« Acestea sunt cuvinte foarte tăioase, și ele sunt spuse de Ioan „cel plin de dragoste”! Nimeni nu a fost așa de plin de gingășie, dar nici n-a fost nimeni așa de hotărât ca el. Aici vedem contrastul evident față de indiferență. El nu spune numai: „Eu iubesc pe fratele meu”, ci el îl iubește realmente. »Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină«; și el iubește și atunci când există greșeli care întristează, care solicită mult dragostea sa, și prin aceasta ea este pusă tot mai mult în lumină: »... și în el nu este nici un prilej de poticnire.« S-ar putea să fie un caz care îi creează încercări mari. Dar el iubea, și astfel el este unul care »rămâne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire«. Dacă ar fi acționat după principiul, să răsplătească răul cu rău, atunci ar fi fost un prilej de poticnire. Atunci el ar fi fost călăuzit numai de sentimentele naturale ale omului, dar aceasta ar fi însemnat renegarea lui Hristos și prin aceasta și a creștinului.

În versetul 11 este prezentat cu toată claritatea răul în caracterul său brutal: »Dar cine urăște pe fratele său, este în întuneric ...« Aceasta este starea, care în cele din urmă este hotărâtoare. Așa cum apostolul Ioan face clar mai târziu în capitolul 3, 15, oricine urăște pe fratele său este în principiu un ucigaș. Nu este vorba de ce face el, sau cum umblă el, ci el este realmente în întuneric. Comportarea lui barbară oferă dovada pentru aceasta; cuvintele și faptele lui prezintă în exterior starea lui. Despre ce mărturisesc cuvintele lui? »El urăște pe fratele său.« Ce arată faptele lui? »El urăște pe fratele lui«, și el »umblă în întuneric«. Umblarea unui astfel de om lasă să se recunoască starea lui lăuntrică, tot așa cum reciproc, faptul că noi suntem în lumină are ca urmare, că noi umblăm în lumină. Aici nu este vorba de o teorie, ci de realitate; nimic mai puțin decât aceasta este cuprins în cuvântul »umblare«. »Și nu știe unde merge«, se spune mai departe. El se înșală singur și este nefericit. În împietrirea lui nu observă, că a devenit prada vrăjmașului. Îi lipsește conștiința, că drumul lui duce la pierzare, însă acesta este adevărul, și aceasta cu atât mai mult, cu cât el odinioară a ocupat locul unui creștin. Nimic nu este mai binecuvântat, ca a fi un creștin adevărat, dar nimic nu este mai condamnat, ca a nu fi creștin și totuși în exterior vrei să te prezinți ca creștin. Cât de multe suflete sunt duse astăzi în felul acesta în rătăcire!

Cum poți să fi sigur? Mai întâi eu sunt convins, că sunt un păcătos pierdut, dar că Dumnezeu primește pe păcătoșii pierduți în Numele lui Isus. Căci Dumnezeu a dat pe Fiul Său, pentru ca El, ca Fiu al Omului, să caute și să mântuiască ce este pierdut. Eu am nevoie de Hristos pentru mântuirea mea și cred în El așa cum vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre El. Nu sunt eu din cauza aceasta îndreptățit să ocup locul unui creștin? Dacă primim pe Hristos, atunci primim viața Lui, și pentru credință El este singura ispășire pentru păcatele noastre. În felul acesta, cei ce cred în Numele Lui, primesc dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Numai El este garantul pentru faptul că ei toți vor fi introduși în posesiunea poziției și binecuvântărilor creștine. Toate privilegiile harului sunt practic adunate în El. Dimpotrivă, dacă cineva superficial se declară de partea Numelui Domnului, fără să aibă recunoașterea sinceră a păcatelor și necesitatea eliberării și mântuirii, el umblă și rămâne evident în întuneric. El nu știe unde merge, deoarece întunericul i-a orbit ochii; și aceasta este cu atât mai grav, cu cât el se dă a fi creștin. »Deci dacă lumina, care este în tine, este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!«, spune Domnul în evanghelia după Matei 6, 23. Adevăratul creștin nu este născut din sânge, nici din voia firii pământești (a cărnii), nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. Nașterea are loc prin credința vie în Domnul Isus.

Nu spun aceasta, pentru a descuraja pe cei slabi dintre credincioși; nu aceasta este intenția mea. Nici în Vechiul Testament și nici în Noul Testament nu este nici un cuvânt care vrea să-l facă pe om să cadă în deznădejde; toate slujesc numai spre a-l întări în credință. Celor care cred și se supun Cuvântului lui Dumnezeu revelat, cuvântului adevărului și harului Său, le aparțin toate binecuvântările. Cuvântul adevărului este evanghelia mântuirii. Numai acest cuvânt are puterea să dovedească pe om că este un păcătos pierdut, în același timp însă să îndepărteze orice cusur de

la el, să anuleze orice păcat și să-i permită să se bucure de posesiunea vieții veșnice și de îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. Eu nu mă îndreptătesc singur, eu mă condamn. Însă Dumnezeu îndreptățește pe cel ce crede în Domnul Isus. Numai El a fost în stare să mă elibereze de orice sentință de condamnare. Dacă am pe Hristos, atunci pot pune eul propriu total la o parte. Atunci voi renunța la toate lucrurile, cu care odinioară eram mândru și înfumurat, la tot felul de nebunii, căci recunosc cât de greșite și rele erau. Ce fericire este să recunoști că toate binecuvântările lui Dumnezeu se găsesc în Hristos și că Dumnezeu le dăruiește pe toate prin harul liber! Nu pe baza faptelor noastre, pentru ca nimeni să nu se laude. Dar să ne imaginăm, că cineva îndrăznește să ia pentru sine acest Nume sfânt, fără să aibă simțământul sincer cu privire la păcatele sale și cu privire la harul lui Dumnezeu. Este o adevărată aroganță și autoînșelare; sau în zilele noastre este presiunea din partea clericului de a influența masele, care nu gândesc, să meargă la biserică. Și o astfel de persoană se așează în rândul creștinilor și în părtașia lor, dar după aceea va eșua total. Ea urăște pe fratele ei și prin aceasta dovedește că este un om firesc, și este în întuneric. El »umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.« Dar dacă s-a crezut cu adevărat, atunci se va vedea clar. Credința în Hristos îndepărtează orbirea, tot așa cum îndepărtează orice alt obstacol. Harul lui Dumnezeu ne dă pe Hristos nu numai ca viață și ispășire, ci și ca Conducător în umblarea zilnică, cu pericolele și greutățile ei. Este înviorător felul simplu și profund în care apostolul scoate în evidență aceste două pietre de încercare sau caracteristici, după care noi cunoaștem pe credinciosul adevărat; în primul rând în ascultare, și după aceea în dragoste. Unde acestea două sunt prezente, nu se mai umblă în întuneric ca lumea, ci se posedă lumina vieții. Deoarece noi urmăm pe Hristos în credință și ascultare, noi umblăm și în dragoste. Deci am găsit că primul lucru, și cel mai important, este că ascultarea față de Dumnezeu este semnul caracteristic primar și cel mai esențial al creștinului. Ascultarea se extinde la orice lucrare din viața noastră. Tot ce facem, toate intențiile și toate dorințele, de orice natură ar fi ele, trebuie apreciate după următoarea regulă: sunt ele corespunzătoare vocii lui Dumnezeu? Sunt ele plăcute lui Dumnezeu? Sunt ele misiunea pe care El mi-a încredințat-o, de a face ceva, sau a purta ceva, indiferent de ce este vorba?

Dacă te supui Cuvântului Său, atunci toate întrebările s-au rezolvat. Hristos a umblat permanent în această dependență. Supunerea absolută față de voința Tatălui Său face ca succedarea noastră să fie ușoară. El a spus: »Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.« Fratele meu, ești tu gata să consimți din inimă? Ce mângâiere, că jugul va fi făcut ușor de Hristos Însuși, dacă ochiul rămâne ațintit numai asupra Lui. Dacă te îndrepti în altă direcție de la El și privești spre tine însuși, sau oriunde altundeva, atunci sarcina Lui devine insuportabilă, și tu te vei prăbuși în necredință.

Putem să recunoaștem înțelepciunea Duhului prin aceea, că El prezintă aceste două pietre de încercare și totodată le prezintă în această succesiune, și anume, mai întâi ascultarea, iar apoi dragostea. Se poate constata la modul general – aceasta este experiența mea -, că creștinii, când discută despre practica în creștinism, sunt înclinați să ofere dragostei locul întâi. Se presupune, că un frate, care așează dragostea atât de mult pe prim plan, o și practică cel mai mult. Ar fi o adevărată nenorocire, ca frate să nu ai dragoste. Dar care este situația cu ascultarea lui? Se caracterizează el, cel care odinioară a fost egoist, prin aceea că acum ascultă de Dumnezeu?

Să ne amintim de primele prigoane, căroră apostolii au fost expuși (Faptele Apostolilor 4 și 5). Ei aveau numai o justificare pentru ce făceau – ei trebuiau să asculte de Dumnezeu! Mesajul și învățătura lor, că Isus este Hristosul, a făcut pe marii preoți iudei, pe bătrâni, pe cărturari și pe saduchei să se revolte foarte mult. Ei au poruncit apostolilor, să nu mai vorbească în acest Nume. Dar Dumnezeu a intervenit în favoarea lor, spre uimirea tuturor celor care îi învinuiau și care i-au întemnițat. Un înger i-a scos din temniță și le-a poruncit, să predice din nou în Templu. Tot așa i s-a întâmplat și lui Petru, când în chip minunat numai el a fost scos afară din temniță. Dar mai înainte, toți cei doisprezece au fost eliberați în același chip minunat, în timp ce supraveghetorii mergeau în sus și în jos îndelungul temniței, fără să sesizeze câtuși de puțin ce a

făcut Dumnezeu în momentul acela. Da, El știe să orbească ochii și să elibereze din cătușe, așa cum Îi place. După ce s-au întors la Templu, au vestit acolo vestea Lui bună. Conducătorii iudei însă nu au fost impresionați de această minune și insistau, ca apostolii să tacă. Apostolul Pentru a putut să le răspundă, că trebuie să se asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Aceasta este cerința cea mai importantă din partea lui Dumnezeu și datoria indispensabilă a credinciosului – ascultarea. Dacă nu ascultăm de Dumnezeu, facem cea mai mare nedreptate față de El.

Sunt oameni pe pământul acesta, care au dreptul să poruncească, ca și din aceea, care trebuie să asculte. Un copil, de exemplu, trebuie să asculte de părinții lui, și toți trebuie să se supună autorităților. Dar această ascultare se deosebește fundamental de ascultarea, care este prezentată aici credinciosului. Ascultarea exterioară sau naturală poate să aibă loc chiar dacă în interior este împotrivire. Dar niciodată nu a existat un astfel de simțământ în ascultarea Domnului Isus, și așa trebuie să fie și la cel credincios. El a fost sfințit spre ascultarea lui Hristos (1 Petru 1, 2) și este îndemnat să privească în legea desăvârșită a slobozeniei (Iacov 1, 25), deoarece el posedă o natură nouă, care iubește să facă voia lui Dumnezeu descoperită în Scriptură. În privința aceasta este în opoziție cu Israel, care se afla sub o Lege a robiei și a amenințării cu pedeapsa cu moartea. Natura nouă își găsește toate motivațiile în voia lui Dumnezeu; Hristos a fost în privința aceasta un model desăvârșit.

S-ar putea ca noi să trebuiască să suferim, dacă suntem ascultători de Dumnezeu, dar atunci este o onoare pentru noi. Apostolii au fost bătuți din cauza ascultării lor ferme, dar cu smerenie au suportat aceste consecințe. Pentru un iudeu era o mare rușine, să fie pedepsit înaintea sinedriului. Dar apostolii au suportat în liniște. »plini de bucurie«, să fie batjocoriți în felul acesta pentru Numele Lui. Aceasta nu era o „rezistență pasivă”, ci ascultare sfântă; ei au îndurat consecințele ascultării fără să murmure și plini de bucurie. Deci ascultarea are ca premisă, că voința proprie este zdrobită, și ești supus Cuvântului lui Dumnezeu, și prin aceasta Lui Însuși. Fără ascultare nu există smerenie adevărată. Dar dacă ea este prezentă, atunci ea înarmează și pe cel mai slab suflet împotriva ispitelor și îi dă statornicie față de orice împotrivitor. Așa a fost la Domnul Isus, care a onorat Sfânta Scriptură, așa cum niciodată mai înainte n-a făcut-o cineva. El transformă pe cel credincios după propriul Său chip. Ascultarea îndreaptă simțământul moral cu totul spre voia lui Dumnezeu și cu gelozie ia seama să păstreze autoritatea lui Dumnezeu cu privire la orice cuvânt care îi iese din gură. Căci el știe, că în El sunt unite cu o desăvârșire divină majestatea, sfințenia, adevărul, credințioșia, și în Hristos, în Chipul Lui, s-au văzut pe deplin.

Dragostea nu înseamnă același lucru cu puritatea ființei – cu toate că este în deplină armonie cu ea, așa cum lumina exprimă clar, că pretutindeni, unde ea strălucește, se face cunoscută atât pe ea însăși, precum și pe orice om și orice lucru. Dragostea este energia Divinității, care cu o bunătate intimă este activă nu numai acolo unde există relații cu Dumnezeu și există armonie cu El, ci ea se ridică deasupra tuturor obstacolelor și se îndreaptă chiar și spre cel mai infam păcătos, ca în suveranitatea harului să mântuiască de la cea mai mare pierzare, pe cei care primesc pe Hristos, prin puterea salvatoare a sângelui lui Hristos. Ei primesc viața veșnică, care este în Fiul și care este dată celui credincios ca viață nouă, precum și Duhul Sfânt, care preia conducerea celui credincios ca copil al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt lucrează permanent în el și prin el în unitatea Trupului lui Hristos, Adunarea, în timp ce cel credincios așteaptă venirea Domnului, care îl va lua la El și împreună cu toți sfinții îi va duce în Casa Tatălui. Dacă am voie să mă exprim în felul acesta, atunci ascultarea în lumină este forța centripetă, adică orientată spre interior, a credinciosului, în timp ce dragostea este forța centrifugă, care acționează spre în afară. Prin ea noi suntem imitatori ai lui Dumnezeu, ca și copiii preaiubiți, și umblăm în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca dar și jertfă de tăiere, de bun miros lui Dumnezeu (Efeseni 5, 1-2).

Facă Domnul, ca nu numai primul semn caracteristic să fie vizibil în noi, ci și al doilea – această dragoste, care este principiul cu putere al naturii divine. Să ne aducem aminte, că

Tesalonicenii erau tineri în credință, și totuși apostolul Pavel a putut să le scrie: »Cât despre dragostea frățească, n-aveți nevoie să vă scriem; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții« (1 Tesaloniceni 4, 9). Domnul să ne dea harul, ca noi, învățați de Dumnezeu, să creștem din belșug în dragoste. Cu dragostea merge mână în mână și mulțumirea. Orice altă dragoste pentru aproapele este pură amabilitate, așa cum o numesc oamenii, nimic altceva decât ființe vrednice de a fi iubite, care nu doresc să fie rănite și nici supărate și fiecare este lăsat cu plăcere să meargă pe drumul propriu. Așa ceva este numit dragoste! Domnul să ne facă capabili să recunoaștem așa cum se cuvine lucrurile Duhului lui Dumnezeu!

## **1 Ioan 2, 12-13**

Tratarea semnelor caracteristice, după care se poate verifica dacă viața veșnică și părtășia cu Tatăl și cu Fiul este realitate la cineva, este întreruptă aici. În mod vădit scriitorul reia la versetul 28 al acestui capitol tema sub o formă schimbată. Cele spuse acolo poartă în principal același caracter ca și în secțiunea din capitolul 2, versetele 3 până la 11, care se ocupă cu două principii mari, care diferențiază pe orice creștin adevărat de celelalte persoane. Primul este, așa cum am văzut, ascultarea, și al doilea este dragostea, ambele sunt importante și de nelipsit. Ele nu se compară între ele, numai dacă ascultării i se oferă locul întâi, așa cum i se cuvine, deoarece aici este vorba de ascultarea de Dumnezeu, și El trebuie să aibă, și are întâietatea în toate lucrurile. Dragostea, despre care se vorbește aici, nu este dragostea lui Dumnezeu, ci dragostea față de frați. Cu toate că această dragoste este unul din principiile de bază ale creștinismului, și lipsa ei este fatală pentru mărturia unui creștin, ascultarea de Dumnezeu are prioritate absolută față de dragostea pentru frații noștri. În anumite împrejurări ea poate influența esențial pretențiile dragostei. Ambele – ascultarea și dragostea – își au începutul în același moment, și anume de îndată ce cineva a primit viața veșnică prin credința în Domnul Isus. Începând din acest moment nu mai trăiește vechiul „eu”, ci Hristos trăiește în mine, și aceasta este valabil pentru orice credincios, fără excepție.

Aici Cuvântul se îndreaptă, în continuarea versetului introductiv 12, spre treptele de creștere spirituală care există între credincioși. Această temă este tratată de la versetul 13 și până la sfârșitul versetului 27. Mai întâi însă apostolul așează pe toți credincioșii pe un fundament comun, spunând: »Vă scriu, copiilor ...« Prin aceasta pregătește cu grijă drumul pentru gândurile care urmează. El se adresează tuturor la un loc și intenționat le pune înaintea ochilor privilegiul lor comun, ca introducere la tratarea grupelor diferite de credincioși, care există ca urmare a maturizării lor spirituale diferite. Căci cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu este acum complet și în Hristos, care este absolut desăvârșit, nu poate să existe o dezvoltare, la cel credincios poate să fie, și trebuie să fie o creștere în cunoașterea lui Dumnezeu. Înainte ca scriitorul să se ocupe de diferențele esențiale dintre creștini, prin Duhul harului arată fundamentele necesare, pe care ne așează credința în Evanghelie. Priviți pe acest fundament, noi toți suntem egali, și anume începând din prima clipă când am crezut în Hristos. Desigur este prețios și interesant să vedem, care este primul pas, pe care Scriptura îl arată, pe care credinciosul îl are de făcut, când a primit viața și sufletul lui a primit principiile ascultării și dragostei, care sunt esențiale și de nedespărțit legate cu viața. Cine, dintre cei care cunosc pe Domnul Isus, s-ar putea îndoi, că El a fost permanent ascultător și totdeauna a umblat în dragoste? Principial creștinul nu poate fi despărțit de Hristos, căci el este un duh cu Domnul. El Îi datorează Lui totul, și Hristos este totul pentru el, așa cum El este totul și în toți (Coloseni 3, 11).

Există un privilegiu deosebit de important, pe care creștinii trebuie să-l cunoască și să-l savureze de la început. Probabil că nu totdeauna este așa, și aceasta are diferite cauze, cu toate că Evanghelia asigură pe cel ce crede, da, imediat și pe deplin, de iertarea păcatelor prin credința în Hristos și în lucrarea Sa. Dar mulți sfinți eșuează în acest punct, așa cum știm foarte bine, și știm chiar de mult, da, se poate spune, de când apostolii nu mai sunt pe pământ. Harul lui Dumnezeu aducător de mântuire a căzut sub influența minții omenești, și prin aceasta sub un duh legalist.

Chiar și iertarea deplină a păcatelor a fost atenuată și treptat a fost făcută ținta finală a vieții creștine, în loc să fie punctul de plecare al ei. Învățătura greșită a Galatenilor s-a răspândit în scurt timp în mărturisirea creștină, cu toate că Epistola către Galateni a scos-o în evidență și a combătut-o. Evanghelia a fost subordonată Legii, care totdeauna prezintă viața ca ceva pentru care noi trebuie să lucrăm, ca să obținem și să păstrăm binecuvântările. Pe acest fundament se cade înapoi la iudaism, deoarece s-a părăsit harul deosebit al Evangheliei. Căci tocmai în aceasta constă vestea bună a lui Dumnezeu, că credinciosul este pus chiar de la început sub harul divin, care pe baza credinței îi dăruiește atât viața în Hristos cât și ispășirea făcută de El pentru păcate. Chiar dacă nu este posibil să se nimicească viața, acțiunea și savurarea vieții poate fi prejudiciată. Aceasta are loc prin rătăcirea, care dă la o parte sau acoperă iertarea păcatelor, făcându-l pe om să-și obțină singur iertarea. Din aceasta se nasc suspine, îndoială și teamă, deoarece nu le reușește. Întrebarea: „Sunt eu al Lui, sau nu sunt?” este rușinoasă pentru un creștin și nedemnă de Domnul. În mod ciudat, acest punct de vedere este susținut și de creștini serioși. Este surprinzător, că nu numai „arminienii” se țin strâns de această nesiguranță, ci chiar și cei mai severi calviniști. Unii merg așa de departe, că afirmă: „Dacă tu însuși nu ești în nesiguranță cu privire la tine însuși, atunci eu mă îndoiesc de tine.” Poate să existe o interpretare în învățătură mai extremă și mai meschină? Un catolic aproape că nu poate să fie mai întunecat în expunerile de idei decât aceștia. Există „super-calviniști”, care sunt prinși total în propria lor verificare și condamnă pe toți ceilalți, numai pe ei nu se condamnă. Dacă s-ar condamna singuri, ar primi putere să se bazeze pe deplin pe harul Domnului Isus și prin savurarea bunătății bogate a lui Dumnezeu în Hristos Isus nu se vor mai gândi la ei înșiși.

Nimic altceva nu întărește așa de mult sufletul sub călăuzirea Duhului Sfânt, ca harul lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor noastre ne-a asigurat-o Domnul Isus prin sângele Său, care ne curățește de orice păcat. Evanghelia vestește această realitate oricărui om, pentru ca el s-o primească prin credință. Chiar și cei mai mari păcătoși de pe pământ pot acum fi chemați cu deplină împuternicire în adevăr, cu seriozitate, dragoste și perseverență, să creadă în Hristos și sângele Lui scump, ca să primească iertarea păcatelor. Scriptura adevărește, că iertarea este dată pe baza lucrării lui Hristos, nu numai potrivit cu harul lui Dumnezeu, ci și în concordanță cu dreptatea Sa. Și totuși există realmente mulți creștini, care cred în Domnul Isus, dar nu pot înțelege, că pe baza lucrării Sale la cruce au dreptul la iertarea prezentă și deplină. Ei cred în El, dar pun păcatele lor între Hristos și ei. Pe lângă aceasta îi chinuie foarte mult gândul cu privire la păcatul care locuiește în ei. Aceasta din urmă o putem înțelege; păcatul în carne crează credincioșilor probleme mari înainte de mântuire, și după mântuire. Cu toate că ei sunt cu adevărat întorși la Dumnezeu, ei constată prin experiență, că răul locuiește în ei mult mai adânc, decât ei și-au dat vreodată seama.

Acești credincioși sunt surprinși, că abia așa de târziu cu durere devin conștienți de aceasta. Dar este lumina vieții, care lucrează în sufletele lor și le pune înaintea ochilor eul propriu, care este o parte esențială a naturii lor vechi. Prin har, după măsura maturizării lui, sufletul ajunge la cunoștința, că nu numai omul nou este prezent, despre care au presupus, că numai el locuiește în ei, ci și omul vechi există încă, și chiar foarte viu. El vrea permanent să se impună, și de aceea prin credință trebuie ținut pe locul morții lui, la crucea lui Hristos, unde Dumnezeu l-a condamnat. Numai moartea Sa a putut să lichideze în chip desăvârșit pe omul vechi. Când este vorba de sângele ispășitor al lui Hristos, atunci de cele mai multe ori ne gândim la păcatele noastre, sau la vina noastră. Dar jertfa lui Hristos se extinde mult mai departe decât numai la faptele păcătoase. La cruce a fost judecat și felul de gândire al cărnii (al firii pământești). Dumnezeu a condamnat acolo păcatul din carne, prin jertfa, care a avut loc nu numai pentru păcate, ci și pentru păcatul care locuiește în om. Aceasta se învață nu numai prin credință, ci se poate înțelege și prin experiență.

Mulți, probabil toți creștinii sunt șocați după întoarcerea lor la Dumnezeu, când, după ce au crezut în Hristos, constată existența păcatului care locuiește în ei. În marea lor bucurie față de Mântuitorul desăvârșit ei nu înțeleg, că toate păcatele lor au fost pe deplin nimicite, și totuși apoi

trebuie să constate prezența răului în ei, care până atunci nu le-a creat probleme. Dar dacă jertfa lui Hristos nu este suficientă pentru aceasta, ce se mai poate atunci face? Ce poate să lichideze definitiv cu păcatul? În epistola către Evrei se face a analiză detaliată a lucrării lui Hristos. Punctul principal în aceasta este, că există numai un Salvator divin și numai o singură jertfă eficientă; dacă ar fi fost necesar mai mult, atunci Hristos ar fi trebuit să sufere de mai multe ori. Dar aceasta ar tăgădui adevărul cu privire la crucea lui Hristos, ar nimici lucrarea Acestuia care a murit odată pentru totdeauna. Se spune: »Moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui« (Romani 6, 9). Păcatul nu a stăpânit niciodată asupra Lui.

Însă păcatul care locuiește în noi, chiar și după ce am crezut, a trebuit condamnat la crucea lui Hristos. Dumnezeu a trebuit să-l judece, și aceasta a avut loc în moartea lui Hristos. Focul judecății a trebuit în jertfa pentru păcat să mistuie păcatul înaintea lui Dumnezeu, așa cum arată tabloul bine cunoscut din Vechiul Testament. În Noul Testament ne este dezvăluit tot adevărul despre ceea ce în Vechiul Testament era prezentat parțial simbolic. În Hristos și în lucrarea Sa sunt împlinite într-o măsură mult mai mare, decât puteau să arate aceste tablouri, toate aceste tablouri.

Apostolul prezintă această realitate binecuvântată a iertării depline a păcatelor ca motiv pentru care el scrie această scrisoare, dar, plecând de la aceasta, are mult mai mult de spus. Nu este singurul lui motiv, dar este un prilej ca să le scrie. Noi putem să adăugăm, că acest motiv ne este păstrat cu toate foloasele care rezultă din el. Întreaga învățătură creștină și orice învățătură dată credincioșilor se bazează pe fundamentul, că noi prin har avem iertarea păcatelor. Noi nu ne vom găsi pe adevăratul fundament creștin, atâta timp cât nu vom accepta comunicarea din partea lui Dumnezeu, că păcatele ne sunt iertate în Hristos. »Vă scriu, copiilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.« În expresia »copiilor«, apostolul include întreaga familie a lui Dumnezeu, despre care el în continuare mai are ceva de spus. Cât de clar și de simplu este însă conținutul versetului 12! Pentru început nu este nimic necesar, pentru a fi pe deplin binecuvântat, decât această cunoaștere personală. Pentru creștin este valabil, să înceapă ziua cu această certitudine aducătoare de mângâiere, să trăiască ziua cu ea, și să încheie ziua cu ea. Căci este o realitate de nezguduit, că păcatele ne sunt iertate din pricina Numelui Său. Nu este nici un fundament pentru teama jalnică, că ceva ar putea să fi rămas nesigur sau în întuneric. Vestea bună, pe care am auzit-o în starea noastră de pierzare, confirmă clar și precis, că Dumnezeu ne-a iertat păcatele pe baza credinței. De aceea ar fi o degradare a Evangheliei, precum și o mare dezonorare a Domnului Isus, să ne îndoim de aceasta. O astfel de gândire anulează evident cuvintele clare ale lui Dumnezeu. Se poate spune mai clar, decât spune versetul 12? Nu este acest fundament neschimbător? Sau ne sunt date făgăduințe condiționate, limitate în timp, așa cum avea Israel aflat sub Lege?

Deja în primele zile ale creștinismului apostolul Petru vestea iertarea păcatelor: »Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor« (Faptele Apostolilor 10, 43). După aceea a fost dat Duhul Sfânt tuturor păgânilor, care au crezut, așa cum a fost dat mai înainte credincioșilor dintre Iudei. Fără certitudinea iertării păcatelor nu se obține această pecete divină (compară cu Faptele Apostolilor 11, 17). Mai târziu apostolul Pavel a predicat exact același lucru în sinagogile din Antiohia și Pisidia: »Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise« (Faptele Apostolilor 13, 38-39). Astfel, cei doi apostoli mari confirmă – apostolul circumciziei, ca și apostolul națiunilor – pe deplin același lucru, pe care l-a scris ultimul apostol care a supraviețuit la sfârșitul perioadei apostolice, ca să vină împotriva lucrării nimicitoare crescânde a ademenitorului. El nu a făcut cunoscut credincioșilor acest privilegiu, pentru ca ei să afle, că păcatele lor ar fi iertate din cauza Numelui Său; el le-a scris această scrisoare, deoarece păcatele le-au fost iertate. Fără iertarea păcatelor ar lipsi premisa de bază esențială a creștinului, și fără certitudinea launtrică cu privire la iertarea păcatelor nu poate să existe pace cu Dumnezeu. Și nici sufletul nu ar fi în stare să primească învățături divine mai adânci și să aibă foloase din ele.

Nici un „dacă” legat de anumite condiții nu se folosește în acest loc. Cuvântul scurt „dacă” este foarte important în Scriptură, și acolo unde stă nu trebuie tratat cu nebăgare în seamă. Dar aici nu stă, căci prezența unui „dacă” în Evanghelie ar nimici caracterul, conținutul și scopul ei. Bindecuvântarea mântuirii nu depinde de cel mântuit, ci de Mântuitor (oricare ar fi harul și noua responsabilitate care însoțește mântuirea). Nimic nu este mai simplu ca acest adevăr, al cărui conținut este prezentat în cuvinte așa de puține, și credința primește cu simplitate ce spune Dumnezeu cu privire la el. El a făcut tot ce este necesar, și în privința aceasta S-a folosit nu numai de cei doi mari apostoli, Petru și Pavel, ci și de apostolul Ioan, așa cum vedem. Adevărul Evangheliei rămâne același până în »ceasul din urmă«, și la sfârșit este tot așa de actual ca și la început. Așa cum este el prezentat în Scriptură, el nu poate fi câtuși de puțin atenuat prin decăderea practică a Adunării. Și nici prin decăderea îngrozitoare pe care apostolul Pavel a vestit-o relativ devreme, care va veni înainte să vină Ziua Domnului cu judecata. Deja în una din primele lui scrisori, epistola a 2-a către Tesaloniceni, a informat pe Tesaloniceni în privința aceasta; epistola întâia către Tesaloniceni este prima epistolă pe care apostolul a scris-o. Ce-a de-a doua epistolă către Tesaloniceni a fost scrisă la scurt timp după prima, probabil chiar în același an. În această epistolă este prorocită creșterea îngrozitoare a fărădelegii, decăderea de la adevăr, și anume nici a iudeilor și nici a păgânilor, ci în mod trist a creștinătății. Când va avea loc unirea generală pe tărâmul creștinismului, atunci creștinătatea va purta acest caracter. Iudeii au fost deja răzvrățiți, când au părăsit pe Dumnezeuul părinților lor în favoarea idolilor. Ei au încununat faptele lor cu lepădarea lui Mesia al lor, a Domnului Isus. Noi putem numi aceasta decăderea lor, cu toate că înainte de sfârșitul acestei perioade ei vor avansa și mai mult în rebeliunea lor. Păgânii au fost, din momentul când s-au îndreptat spre idoli lor falși, permanent într-o stare de decădere înaintea lui Dumnezeu. Dar cea de-a doua scrisoare adresată Tesalonicenilor dezvăluie realitatea îngrozitoare, că la sfârșitul perioadei de har, înainte să vină ziua Domnului, creștinătatea însăși se va afla în decădere. Ziarele, revistele și alte publicații din timpul nostru conțin în edițiile lor religioase și lumești indicii clare despre decăderea care va avea loc. Evoluția îndreptată în această direcție nu poate rămâne ascunsă; ea se trădează singură în aceste publicații.

„Critica înaltă”, așa cum în mod greșit este numită, este mijlocul diavolului, ca să arunce cu nisip în ochii oamenilor cu privire la Sfânta Scriptură. Ce mai rămâne atunci din Cuvântul lui Dumnezeu pentru credință? Dacă se tăgăduiește, că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu, unde rămâne atunci Adunarea, credinciosul sau păcătosul pierdut? Ce se va face cu Hristos, Domnul, sau cu mărturia lui Dumnezeu cu privire la harul și adevărul Său? Atunci credinței îi este luat orice fundament. Afirmațiile Bibliei sunt făcute lucruri nesigure, explicându-se, că ea este mai mult cuvântul oamenilor decât Cuvântul lui Dumnezeu (să ne gândim la împărțirea Pentateuhului în, printre altele, elemente „jahviste” și „elohiste”). Prin aceasta se pierde însă totodată dragostea și harul salvator și se ignorează faptul că Dumnezeu Însuși a vegheat asupra Cuvântului Său, și a păzit pe oamenii slabi, înclinați spre a greși, care l-au scris, ca să nu facă nici o singură greșală. De aceea întreaga Scriptură, așa cum a fost ea inspirată la început, este fără greșală. De aceea ea era corespunzătoare cu voia Lui, și apostolul Pavel în a doua sa scrisoare adresată lui Timotei scoate în evidență cu toată intensitatea această intenție a lui Dumnezeu. Ea este ultima scrisoare a apostolului; sosise timpul pentru constatarea din 2 Timotei 3, 16, unde apostolul spune, că nu numai întreaga Sfântă Scriptură în sensul general, ci »toată« sau »fiecare« Scriptură, fiecare parte a Bibliei, a fost dată de Dumnezeu prin inspirație. Fie în Vechiul Testament, fie în Noul Testament – fiecare parte din Scriptură, fiecare părticică este inspirație divină. Preamărit să fie Dumnezeu, că este așa! Poate Dumnezeu să mintă? Are El vreun motiv să-I pară rău de ceva, sau să-Și schimbe gândirea?

Dar cât de mare este răutatea oamenilor, și în mod deosebit în mijlocul creștinătății. Este zguduitor, să vezi scepticismul necondamnat în toate denomiunilor, mari și mici. Niciunul din ei nu se poate sustrage influenței distrugătoare a scepticismului, care se găsește în mod deosebit la bărbații lor conducători, care dau tonul.

În versetul 12 avem deci privilegiul primordial și de la sine înțeles, pe care trebuie să-l posede orice creștin adevărat. Nu este vorba numai de faptul că ai viața, căci aceasta au posedat-o și toți credincioșii Vechiului Testament. Dar niciunul din ei nu putea spune: „Păcatele noastre sunt iertate din pricina Numei Lui Său.” Hristos încă nu venise și de aceea nu a suferit încă. Lucrarea de ispășire nu a fost încă înfăptuită, și de aceea harul deplin nu putea încă să fie vestit. Acum însă s-a înfăptuit totul, chiar și cu privire la El, așa că El are împuternicirea să judece viii și morții. De aceea se putea scrie: »Vă scriu, copiilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.« Aceasta nu a fost posibil înainte de venirea Lui. Cuvintele »pentru Numele Lui« au însemnată decisivă. Nici nu trebuie să fie exprimat mai clar, cine este „El”; orice creștin înțelege imediat. Numele Său stă pentru toate câte Dumnezeu le-a făcut cunoscut cu privire la El și lucrarea Sa, și această revelație făcută odinioară despre adevărul și harul Său rămâne pentru totdeauna. Prin aceasta cuvintele »pentru Numele Său« au o valoare deosebită pentru timpul când El nu este de față. Ele includ în sine ceea ce Domnul a fost în umblarea Lui pe pământ și ce a suferit și a înfăptuit, înainte ca să părăsească lumea aceasta și să Se reîntoarcă la Tatăl. La rugămintea Lui, dar și de Tatăl trimis, a venit Duhul Sfânt aici jos, nu numai pentru a fi o binecuvântare bogată pentru sfinți, ci pentru glorificarea Domnului Isus și pentru ca Evanghelia vestită prin puterea Lui să ajungă la toți oamenii. Toți, fără nici o excepție, trebuie să audă răsunetul Evangheliei. Mulți oameni, în dușmănia și indiferența lor, refuză să audă; dar aceasta este hotărârea lor, pentru care vor trebui cândva să dea socoteală. Dar aceasta nu împiedică Evanghelia, să fie vestită tuturor, fie iudei sau greci, circumciși sau necircumciși, barbari sau sciți, sclavi sau oameni liberi – nimeni nu este exclus de la oferta de împăcare venită de la Dumnezeu. Dumnezeu acționează nu numai potrivit cu harul Său, ci și potrivit cu dreptatea Sa. Duhul lucrează și la conștiința noastră, atunci când ne-am abătut, și în acest caz este o chestiune de sfințenie practică și a stării sufletului nostru. Părtășia noastră cu Dumnezeu, care a fost întreruptă prin păcat, trebuie restabilită. Nimeni nu poate să-și însușească adevărata binecuvântare, ca rezultat al împăcării, dacă prin harul lui Dumnezeu nu crede în Hristos, și aceasta are ca premisă, că Duhul lui Dumnezeu lucrează la inima și la conștiința sa. Această acțiune vie este posibilă numai pe baza credinței în Cuvântul lui Dumnezeu.

Din totdeauna a fost pe deplin clar printre credincioși, că oricine aparține Adunării lui Dumnezeu este conștient de iertarea păcatelor sale. Cum ar putea altfel sufletul să se bucure de Dumnezeu și în simplitate să recunoască voia Sa, și să aibă energia să împlinească această voie, având în vedere mulțimea curselor pe care i le întinde lumea, firea pământescă (carnea) și diavolul? Cum ar putea altfel să existe adevărată părtășie în adorare? Ești incapabil să-ți faci partea pentru tratarea răului din Adunare și, ca ultima măsură, să măhuri aluatul. Adunarea nu ar simți că »puțin aluat dospește toată plămădeala«, și de aceea nu se va putea acționa în mod corespunzător. Dacă lipsește certitudinea fericită a iertării păcatelor, nu ai numai o conștiință rea, ci una, care niciodată nu a fost curățită de faptele moarte, ca să slujești Dumnezeului cel viu. Lipsește puterea spirituală, și nu poate fi altfel, decât ca sufletul să devină întunecat și slăbit din cauza nesiguranței. Dacă prin credință se primește harul, care prin sângele lui Hristos curăță conștiința, atunci Duhul Sfânt ne arată datoria comună primordială, de a mătura aluatul cel vechi, »ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat.«

Practica trebuie să fie dominată de principiile divine, altfel Adunarea va necinsti Numele Său, și va exista exclusiv pentru a-L tăgădui și a-L dezonora. »Căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. De aceea să luăm parte la sărbătoare nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului.« S-ar putea să fie greșeli triste, ca și la Corinteni, care, fără îndoială, toți au avut parte de iertarea păcatelor lor prin credința în Evanghelia. La aceia însă, care nu au iertarea, aceste scrisori nu își ating ținta; ei nu sunt luați în considerație în ele, deoarece ei nu se află pe terenul creștinismului, ca să nu mai vorbim de terenul Adunării.

Unde se mai găsește astăzi între creștini, că cele spuse mai înainte sunt respectate cu strictețe? Reforma nu a pus astfel de cerințe Adunării (dacă se poate vorbi de „Adunare” în acele timpuri),



căci ea nu a reintrodus câtuși de puțin ordinea care a fost dată Adunării. Ea a făcut o lucrare, care a fost mult mai necesară și mai importantă: ea a dat poporului Biblia, care a fost reținută pe nedrept tocmai de cea mai mândră corporație a tuturor religiilor, care pe nedrept s-a numit biserică. Mult timp Sfânta Scriptură a fost ascunsă. Un preot putea să permită citirea Bibliei, dar nu a făcut aceasta, și poporul nu a știut de unde ar fi putut să primească Cuvântul lui Dumnezeu.

În Londra a trăit cineva, care a fost foarte doritor să citească Noul Testament. Deoarece el aparținea bisericii romano-catolice și era, așa cum se spune, un „catolic bun”, nu a vrut să încalce legea „bisericii”, care principial interzicea citirea Noului Testament. Ea însă nu a interzis să se citească Noul Testament în limba greacă, și în felul acesta omul a ajuns pe căi ocolite la ținta sa. Cu toate că era șef de echipă într-o fabrică (oricine știe ce responsabilitate și cât timp îți răpește o astfel de poziție), a învățat limba greacă, numai cu scopul, ca să poată savura Cuvântul lui Dumnezeu, care acum îi era accesibil în Noul Testament în limba originală. Mi s-a spus de maestrul lui, care era un creștin cunoscut și respectabil și avea mare încredere în angajatul lui conștiincios și devotat. Vedem în aceasta simțământul creștin sănătos al unui catolic, care s-a îndreptat împotriva zelului despot, păcătos al autorității sale bisericești degenerate. Chiar dacă i-a lipsit lumina, să condamne răul învățăturii lor, se poate totuși constata că el dorea launtric Cuvântul lui Dumnezeu, și anume ultima parte a Cuvântului scris, și nu a ocolit oboseala, ca să-l obțină. Sperăm că sufletul lui a avut parte de binecuvântare. Nu pot să spun mai multe despre aceasta, decât mi-a fost povestit; și că între toți colegii lui de muncă nu a fost unul așa de încredere ca acest catolic sărac, care singur a învățat limba greacă, ca să se poată bucura de Noul Testament, așa cum a fost el inspirat de Dumnezeu. Te poți îndoii, că el s-a temut de Dumnezeu și a iubit Cuvântul Său?

Venim acum la diferitele trepte de maturitate spirituală, după ce ne-a fost arătat, care este partea lor comună. Citim în primul rând: »Vă scriu, părinților«; prin aceasta sunt subînțeleși aceia care au atins cea mai înaltă maturitate în cunoaștere și putere spirituală. Cât de deosebit de important este să observăm ce spune Scriptura! Poziția de »părinți« nu are nimic a face cu domnia (în Adunare) sau cu învățătura; ea înseamnă pătrunderea adâncă în gândurile lui Dumnezeu cu privire la Hristos, o măsură înaltă de cunoaștere a Domnului Isus. Prin aceasta ești un tată din punct de vedere spiritual, care stă pe primul loc între cele trei grupe diferite ale familiei lui Dumnezeu, pe care le numește apostolul. Mai întâi sunt »părinții«, apoi »tinerii« și în cele din urmă »copilașii«. Deoarece »copiii«, așa cum este sensul corect al cuvântului grecesc *teknia*, include în sine toate cele trei grupe, pentru credincioșii de pe treapta cea mai de jos trebuie să se folosească un alt cuvânt, ca de exemplu »copilași« (în limba greacă: *paidia*). Să ne amintim că aici se folosesc în textul original două cuvinte total diferite, și ele sunt păstrate pe parcursul scrisorii. Prin cuvântul »copii« din versetul 12, care exprimă o stare care nu se schimbă, se subînțelege întreaga familie a lui Dumnezeu. Acest cuvânt se întâlnește la începutul secțiunii de la versetul 13 până la versetul 27. În versetul 28, unde se reia firul, după ce apostolul s-a preocupat cu diversele categorii între credincioși, găsim exact același cuvânt, iarăși ca introducere pentru versetele următoare. Apostolul a întrerupt prezentarea învățăturilor sale, ca să arate, că între copiii lui Dumnezeu există diferite trepte de maturitate spirituală – de altfel singura formă de diferențiere, pe care Scriptura o recunoaște. În interiorul secțiunii amintite, apostolul folosește un cu totul alt cuvânt. Găsim astfel în ultima parte a versetului 13: »Vă scriu, copilașilor (*paidia*) ...« și încă o dată la începutul versetului 18: »Copilașilor (*paidia*) ...«. Acestea sunt singurele locuri din toată scrisoarea, unde se întâlnește acest cuvânt. Domnul nostru a folosit ambele expresii (copil și copilași) în sensul general, așa cum îl găsim în evanghelia după Ioan. Nu vreau să intru în detalii, căci evident nu există nici o legătură cu folosirea specială, a cărei însemnătate se recunoaște așa de clar din epistola întâia a lui Ioan. Dacă Dumnezeu ne-a făcut cunoscut adevărul cu toată claritatea, nu trebuie să întrebăm pe nici un om care este părerea lui. Atunci nu trebuie să mai existe nici o nesiguranță. Nu trebuie permise nici părerile diferite; căci Dumnezeu este în Cuvântul Său sfârșitul tuturor contradicțiilor, și aceasta trebuie să fie obligatoriu pentru toți.

Astfel în versetul 13 și în versetul 18 – și numai aici – prin »copilași« sunt subînțeleși cei mai tineri din familia lui Dumnezeu. După »părinți« și după »tineri« urmează »copilașii«, dacă avem voie să ne exprimăm așa; sunt trei grupe ale »copiilor« sau ale întregii familii a lui Dumnezeu. Trebuie să-i diferențiem în anumite privințe, și aceasta cu atât mai mult, cu cât bărbați învățați și deosebiți au fost duși în rătăcire, deoarece ei nu au ținut seama de aceste diferențe. Părerile greșite sunt totdeauna urmarea inevitabilă, când erudiția nu se subordonează adevărului revelat și de aceea nici nu se dorește să fi călăuzit prin Duhul Sfânt în concordanță cu Cuvântul. Într-un astfel de caz regretabil, erudiția (știința) produce mai multă pagubă decât foloase și nu poate da naștere la nimic bun; căci nimic nu este sănătos din punct de vedere spiritual, dacă Duhul Sfânt nu contribuie la acel ceva și nu preia conducerea. Dar dacă El vorbește prin Cuvinte, învățat prin El Însuși, atunci noi trebuie să ne supunem Cuvântului. Numai atunci este în noi certitudinea binecuvântată, că avem a face cu revelarea gândurilor Lui, altfel nu vom avea această certitudine.

Importanța versetului 13 este evidentă; pe lângă aceasta el se caracterizează, ca și versetul anterior, printr-o mare simplitate și claritate. Cele trei grupe diferite de credincioși sunt aici foarte scurt scoase în evidență. Dar Duhul lui Dumnezeu se mai ocupă încă o dată cu ei, însă atunci – cu o excepție clară – mai detaliat și într-un mod cu adevărat instructiv, ceea ce vom vedea încă. Acum vrem să ne mulțumim, să primim în noi puținele cuvinte, pe care ni le spune Duhul lui Dumnezeu despre diferențierile caracteristice.

»Părinții« sunt aici numiți în felul acesta, deoarece ei au cunoscut »pe Cel ce este de la început«. Cine ar putea să se îndoiască, cu privire la despre cine este vorba? Este Hristos, nimeni altul. El însă nu este numit aici cu Numele lui cunoscut. Cu mult înainte de timpul pe care Scriptura îl numește »de la început«, El a fost Cuvântul și Fiul; din veșnicie El a fost singurul Fiu născut al Tatălui. Pe Fiul veșnic al Tatălui veșnic nu-L poate pătrunde nici o minte omenească, și tot așa de nepătrunsă este întruparea Lui. Dar această realitate nu oferă nici cel mai mic motiv să nu se creadă ce depășește cu mult orizontul nostru; căci fără îndoială este revelat divin. Oamenii eșuează deseori în aceste lucruri, deoarece ei vor să tragă concluzii cu privire la Dumnezeu, privind la om; aceasta este totdeauna greșit. Trebuie procedat invers, să pornești de la Dumnezeu spre om, dacă se vrea să se cunoască adevărul, căci cine în afară de Dumnezeu cunoaște adevărul? Cine în afară de El poate să-l reveleze, așa cum a făcut El în Hristos? Cât de foarte exact vorbește Ioan, când spune în Evanghelia sa: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.« Se poate încerca, să te plasezi cu gândul în adâncimea veșniciei din trecut, pe cât este posibil – și chiar dacă este vorba de milioane de ani -, și cu toate acestea nu ai ajuns la „început”. (Desigur, în realitate nu se poate vorbi de „ani”, înainte ca să fi început timpul și ca el să poată fi măsurat). Mergi în imaginația ta înapoi în această nemărginire a veșniciei, și vei găsi, că El era totdeauna prezent. El, Cel veșnic, nu are început, și în personalitatea Lui era »la Dumnezeu«. Așa cum s-a spus deja, el nu era la Dumnezeu ca o persoană diferită de Tatăl și de Duhul, ci El era și Dumnezeu Însuși. Nu există nici o proprietate mai caracteristică lui Dumnezeu ca faptul, că El este veșnic. Dacă nu ar fi veșnic, nici nu ar fi Dumnezeu.

Aici însă se face referire la cu totul altceva. Aici nu este vorba, de a-L cunoaște, ca Acela, care era la început la Dumnezeu, ci ca Acela »care este de la început«. Și aceasta înseamnă întruparea Sa, atunci când El a venit în lumea aceasta ca Cuvântul devenit carne (trup). Aceasta este un fapt absolut nou. »De la început« înseamnă începând din momentul când El ca Emanuel, Dumnezeu și Om în același timp, a devenit vizibil. »Părinții« au cunoscut pe acest Cuvânt întrupat. Ce poți tu să știi despre Fiul în veșnicie, cu excepția faptului, că El era singurul Fiu născut de la sânul Tatălui și că El era subiectul plăcerii Lui veșnice, așa cum ne învață Proverbele capitoul 8? În felul acesta El era acolo, când încă nu exista nici o creatură în cer și pe pământ, nici un înger, nici un om și nici o ființă inferioară. Numai Dumnezeu era acolo, glorificat în veșnicie, și anume Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum știm noi acum. Existau și hotărâri divine, și era prevăzut, ca ele să ne fie făcute cunoscut, nouă, celor care credem. Mai mult nu știm despre aceasta. Dacă privim la Acela »care este de la început«, atunci primim efectiv învățătură și cunoștință despre

toate. Și unde găsim noi această Persoană de necuprins? Tot Noul Testament vorbește despre El, în mod deosebit Evangheliile, care Îl arată ca Om pe pământ, nu numai ca o Ființă omenească, ci ca Dumnezeu și Om într-o Persoană, cu adevărat o Persoană divină. Găsim acolo nașterea Lui dintr-o fecioară, nu numai ca Mesia, ci și ca Fiu al lui Dumnezeu, ca »Elohim« și »Jehova« (Matei 1, 21-23). Cât de multe putem noi învăța chiar și din nașterea Sa! Mă refer în treacăt numai la faptul întrupării Lui. Dacă ni se relatează unele lucruri despre El, pe când era încă un Copil mic, aflăm mai multe despre tânărul Isus la vârsta de doisprezece ani. Și cât de importantă este această tăcere cu privire la anii până la vârsta de treizeci de ani! Nu au fost nici sunete de trompete și nici nu s-au bătut tobele, nici pompă și nici ceremonii pentru El, nu s-a petrecut nimic asemănător în amintirea nașterii Lui. Nici un om nu s-a gândit la aceasta, cu excepția mamei Lui și a tatălui adoptiv, și probabil a cunoscuților apropiați. Nu s-a interesat nimeni de El. A fost tot așa ca și la nașterea Lui, când în casa de poposire nu a fost nici un loc pentru El. Nimeni nu are mai multă agerime a minții, ca să prețuiască după etaloanele lumii o personalitate marcantă, așa cum are un portar de hotel. El își dă repede seama cum să categorisească oaspetele care intră, și are un simț bun să-și dea seama, dacă persoana respectivă aduce câștig casei. Nu așa a fost cu El – pentru astfel de oameni ieslea este suficient de bună. În grajd mai era loc, dar »în casa de poposire nu era nici un loc pentru ei«.

Una din realitățile uimitoare este, că El, plăcerea Tatălui, a trăit într-o viață așa de retrasă, când lucra în atelierul de tâmplărie al tatălui Său adoptiv. Dar tocmai acolo și prin aceasta a împlinit voia Tatălui Său. »Nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?« După aceea a stat în Templu, a ascultat pe învățători și le-a pus întrebări. El nu s-a urcat pe un podium, ca să predice, așa cum fac unii ucenici proști, care sunt încurajați la aceasta de unii oameni maturi și mai proști. El sta smerit cu ei, îi asculta și îi întreba, cu toate că El avea mai multă cunoștință decât toți învățătorii Lui. Nu era aceasta o mărturie pentru conștiința lor, din care puteau învăța, ce se cuvine? Căci în comportarea Lui nu era nici o aroganță. El a devenit Om, dar a rămas foarte simplu un Băiat. Dar acest Băiat era în același timp Jehova-Dumnezeu, Creatorul universului, Unul, spre care Tatăl a privit și a găsit în El tot ce corespundea gândurilor Sale și dorințelor inimii Lui. El nu era numai o Persoană divină, ci – și aceasta este minunat – o Persoană divină care a devenit Om. El a devenit Om! Cuvântul a devenit carne! Cine poate înțelege aceasta? El a intrat în familia omului. Însă omul este din cele mai străvechi timpuri făptura cea mai stricată, mai josnică și mai mândră între toate făpturile lui Dumnezeu. Animalele rămân la obiceiurile lor de când acțiunea distrugătoare a păcatului omului s-a extins și asupra lor. Dar omul a mers din rău în mai rău, și îndelungul timpului a devenit tot mai rău. Cu cât a primit mai multă lumină din exterior, cu atât mai mult s-a stricat.

Când lumea, privită în general, a ajuns apogeul stricăciunii, Domnul S-a născut la împlinirea vremii. Și ce s-a descoperit zi de zi înaintea Lui, când El a început lucrarea Sa publică! Ce învățături veneau din gura Lui și din viața Lui! El era foarte familiarizat cu bărbați, femei, copii, cu bătrâni, cărturari și farisei, cu fățarnici și cu cei care se îndreptăteau singuri, cu oameni răi, dar deseori și cu bărbați și femei, care se temeau de Dumnezeu. Căci Domnul a venit în contact cu orice clasă de oameni. Nimeni înaintea Lui nu a avut așa contacte multilaterale ca El și nu s-a interesat cu multă dragoste de fiecare, și tuturor, celor care au venit la El, le-a făcut cunoscut adevărul și harul divin. Despre minunile Sale, care erau așa de uimitoare, și semnele Sale, care mărturisesc despre lucruri mult mai adânci, nu vrem să vorbim acum. Nici nu trebuie să mă ocup în detaliu cu vorbirea Sa, cu toate că niciodată nu a vorbit cineva ca El. El a putut să răspundă la întrebarea, cine este El: »Întocmai (sau: absolut; în limba greacă: *tiun archen*) ceea ce vă și spun« (Ioan 8, 25). El era, ceea ce spunea. Numai El, și nimeni altul, este Adevărul. Cine sunt deci aceia, care savurează toate acestea, care își au bucuria în El, Îl prețuiesc, cărora li se prezintă înaintea ochilor astfel de lucruri, și care totodată știu cum trăsăturile Lui de caracter pot lua naștere în noi? Sunt »părinții«, a căror inimă este umplută de Hristos. El a făcut totodată cunoscut pe Tatăl: »Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.«

Așa cum foarte bine știm, probabil nici creștinii adevărați nu-și găsesc satisfacția pe deplin în El. Cu privire la felul în care au evoluat lucrurile începând din primele zile ale creștinătății, nici nu se poate aștepta la aceasta. Pentru creștinul, care nu a sfârșit-o total cu omul vechi și cu lumea, nu va fi posibil aceasta. El trebuie să fie condus personal de Duhul Sfânt prin toate greutățile care le are cu sine însuși și cu alții. Pentru credincioșii devotați deseori este lucrarea Domnului, în care ei se mistuie complet; la alții s-ar putea să fie, chiar dacă mai rar, lucrurile Adunării. Dar dacă Hristos este cunoscut, așa cum a fost El, El descopere tot ce nu este potrivit și reinstaurează echilibrul. În felul acesta El este cunoscut tot mai mult și înțelegerea plinătății, care este în El, devine tot mai adâncă.

Desigur orice »părinte« a fost mai întâi un »copilași« și apoi un »tânăr«, înainte ca să poată deveni »părinte«. El a savurat prima bucurie în Domnul în toată prospețimea ei și a luat parte la conflictele care solicită curaj și energie spirituală. Rezultatul tuturor experiențelor, pe care el ca om al credinței și dragostei le-a făcut, este: nimic în afară de Hristos! Și Hristos este totul! Dar – repet – este vorba de cunoașterea Aceluia care »este de la început«, nu a Fiului, așa cum a fost El din veșnicie în cer, cu toate că dumnezeirea Lui veșnică este bineînțeles recunoscută. Aici este vorba de El ca Om între oamenii de pe pământ. Ceea ce caracterizează în mod deosebit pe părinți este cunoașterea Fiului întrupat, a lui Hristos, așa cum El a putut fi văzut și auzit în lucrarea Lui publică în Galileea, Iudeea sau Samaria. El a fost Dumnezeu și Om totodată, și a fost și Dumnezeu în om, Fiul, care a revelat pe Tatăl în tot ce a vorbit și a făcut. Aceasta a cucerit inimile »părinților«, le-a întărit și le-a umplut. A bucurat și inima lui Dumnezeu: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea«. Atât ca expresie a harului Său (Matei 3), cât și ca mărturie a slavei Sale care va veni (Matei 17) s-a auzit această voce a Tatălui. În textul nostru se face cunoscut, că un »părinte« se bucură de părtășia cu El. »Părinții« aveau cu adevărat o părtășie practică, adâncă, cu Tatăl și cu Fiul.

Poți să posezi un dar mare al harului, dar cu toate acestea nu ești un »părinte«. Poți să fi un mare predicator al Evangheliei, sau un învățător puternic, și totuși nu ești un »părinte«. Această poziție nu are nimic a face cu un dar, ea depinde de treapta de maturizare, în care ai cunoscut, că totul în afara lui Hristos este fără valoare. Sunt alte lucruri, prin care sufletul este binecuvântat, și s-ar putea să fie lucruri care duc la smerenie și care provoacă multă durere sufletului. Te poți preocupa cu uimire, bucurie și mulțumire de binecuvântările spirituale din locurile cerești, sau cu mădularele Trupului Său, căroră El le este Capul de la dreapta lui Dumnezeu, sau cu părtășia sfinților, care își are începutul în părtășia cu El. Însă rezultatul tuturor acestor experiențe și taine minunate trebuie să conducă la cunoașterea, că absolut tot ce avem este în Hristos Însuși, în Hristosul pe care Tatăl Îl iubește și Îl onorează. El este Cel care umple inimile noastre și le face să se bucure, ca Acela care a fost revelat în lumea aceasta. Aceasta înseamnă deci, să fi cunoscut pe Acela, »care este de la început« și reprezintă ultima și cea mai înaltă perioadă în dezvoltarea noastră spirituală; este partea »părinților«.

Apostolul se adresează acum celei de-a doua trepte și spune: »Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău.« Semnul caracteristic al »tinerilor« este energia, care se arată în afară prin credință și dragoste. Tinerii au cunoscut foarte bine păcatul, și l-au condamnat, și știu, că împreună cu Hristos au murit față de păcat. Ei mai știau și că ei au înviat împreună cu Hristos și acum își îndreptau ființa spre El și spre ceea ce este sus, dar mădularele lor, care erau pe pământ, trebuiau să le omoare. Preocuparea cu propriul eu era pentru ei o chestiune încheiată. Ei au cunoscut puterea Satanei și au pășit cu curaj împotriva lui. Ei s-au împotrivit diavolului, și el a fugit dinaintea lor. În felul acesta au biruit ei pe cel rău. Ei se aflau în mijlocul acestei lupte a credinței și s-au dovedit a fi tari. Ei au parcurs cu succes prima treaptă de »copilași«. Cu aceasta trebuie să înceapă fiecare și probabil va ajunge să devină un »tânăr«. Dar foarte puțini sunt cei care ajung la poziția de »părinți«. Cunosc un număr mare de credincioși, dar trebuie să spun, că în călătoriile mele prin lumea aceasta am cunoscut puțini »părinți« și cu puține excepții nu am auzit nimic despre ei. Este îmbucurător însă să întâlnești »tineri«; desigur, aproape că nu-i găsești, sau chiar nu-i găsești deloc în creștinătatea lumească, generală. Caracterul propriu-zis și

adevărat al »tânărului« nu se poate dezvolta acolo unde lumea își exercită influența. De aceea, deseori nici cei născuți din nou în credință nu poartă trăsăturile descrise de apostol pentru »copilași«, așa cum vom vedea. Ce pagubă, când nici măcar trăsăturile date de Dumnezeu »copilașilor« nu sunt prezente și nu se fac vizibile.

Am schițat suficient cea de-a doua treaptă de maturizare și sper că fiecare credincios o înțelege și o prețuiește, chiar dacă el însuși nu poate să ia pentru sine această treaptă. »Tinerii« reprezintă un creștinism plin de putere de lucru, corectitudine și hotărâre. Ei știu foarte bine, că nu folosește la nimic, să lupți împotriva lui Satana cu carnea și sângele. Ei au nevoie de toată armătura lui Dumnezeu și o îmbracă, deoarece pentru o astfel de luptă nu se poate renunța la ea. Ei știu să se împotrivescă și, după ce au biruit totul, să stea în picioare. Ei au biruit pe cel rău. Lor le este clar în toate privințele, ce fel de luptă trebuie să ducă. Gândurile dușmanului nu le sunt necunoscute, dar ei i se împotrivesc cu hotărâre și sunt făcuți capabili să-l biruiască. Așa cum am spus – este un creștinism cu putere de lucru, care se dovedește puternic în credință și în practică. Nici aici nu se pune întrebarea cu privire la daruri deosebite, ci este vorba numai de cuceriri spirituale. Nici iertarea de păcate, nici posedarea vieții și luminii în Hristos nu sunt lucruri pe care le poți câștiga; le primești prin credința în Evanghelie. Ținând seama de caracterul lumii și al oamenilor, pentru cel credincios este necesar, după ce a fost mântuit, să se cunoască pe sine și caracterul lumii, dar și pe satana, care trebuie cunoscut și redus la tăcere. Ei nu vor fi înșelați prin ceea ce marele dușman face pe neobservate în ascuns, ci prin har stau nezugduiți pe fundamentul victoriei obținute de Domnul și Mântuitorul lor și mulțumesc lui Dumnezeu, care ne dă și nouă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos. Prin aceasta dovedesc, că ei în toate lucrurile, care par a fi împotriva lor, sunt mai mult decât biruitori, prin Acela care i-a iubit. Deci în felul acesta »tinerii« au biruit pe cel rău.

Ajungem la grupa a treia, foarte interesantă și mult mai numeroasă, ce a »copilașilor«. »Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl« (sau: »aveți cunoștința Tatălui«). »Copilașii« sunt deci cei mai mici între »copiii«, pe care îi găsim în versetele 1, 12 și 18. Ați încercat vreodată să constatați în ce măsură copiii lui Dumnezeu, pe care îi cunoașteți, poartă această trăsătură de caracter? Cu siguranță, mulți dintre noi au întâlnit pe parcursul vieții lor de credincioși nu puțini copii ai lui Dumnezeu. Dacă i-ai fi întreat: „Ai cunoscut tu pe Tatăl?”, care ar fi fost răspunsul în cele mai multe cazuri? Nu exagerez, dacă presupun, că cei mai mulți ar fi gândit, că aceasta este o pretenție prea mare. „Dacă am cunoscut pe Tatăl? Îmi pare rău, dar eu nu îndrăznesc să spun așa ceva despre mine.” Cei mai mulți creștini gândesc evident, că cunoașterea deja pe pământ a Tatălui este cu adevărat o realizare deosebită. Cine poate să obțină în viața aceasta și în lumea aceasta o astfel de cunoaștere? Să cunoști pe Tatăl înseamnă să ști, că deja acum ești un copil al Lui și în privința aceasta nu trebuie să-ți faci nici un fel de gânduri îndoielnice. Înseamnă, că acesta este un adevăr sigur și puternic ancorat în suflet, pe care poți să-L primești de la Dumnezeu, și nu este pe baza fanteziei, a simțămintelor sau a oricărei imaginații, și nici pe baza meritelor proprii. Ei sunt învățați de Dumnezeu în felul acesta și prin credință au primit cu mulțumire această învățătură. Ei știu deja acum, că păcatele lor sunt iertate, așa cum am văzut deja. Fără certitudinea mântuirii în Hristos nu ar fi putut să cunoască pe Tatăl. Dar cât de puțini sfinți se odihnesc permanent cu adevărat în această pace bazată pe lucrarea Sa de mântuire!

Păstrarea neclintită a învățaturii cu privire la mântuire – oricât de sănătoasă ar fi ea – nu înseamnă neapărat că sufletul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu se odihnește cu adevărat pe lucrarea de mântuire a lui Hristos. Este posibil să primești absolut teoretic adevărul despre mântuire și totuși să trebuiască să spui: „Nu sunt în siguranță înaintea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatele mele. Uneori am o speranță slabă, dar câteodată sufletul meu zace complet la pământ.” Este clar, că aceasta nu este o pace adevărată, și cu atât mai puțin o pace consolidată. Pacea lăuntrică stabilă se bazează pe sângele crucii Sale și de aceea nu se clatină, deoarece fundamentul ei nu se schimbă niciodată. Cunoaștem atunci și relația noastră cu Tatăl, în care Duhul Sfânt ne-a introdus, deoarece suntem copii. Chiar și pentru »copilași« este caracteristic, că

el cunoaște mai mult decât iertarea păcatelor. Lichidarea deplină a păcatelor prin sânge este un adevăr creștin de bază. Însă această cunoaștere nu reprezintă, cum desigur și dumneavoastră ați experimentat prin credință, semnul caracteristic al »copilașilor« din familia lui Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi totul, atunci i-ar lipsi partea esențială a binecuvântării, care este în legătură cu Tatăl – și anume într-o legătură conștientă cu El.

De aceea apostolul Pavel scrie Galatenilor (cap. 3, 26): »Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus« cu același accent, cu care apostolul spune aici: »Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.« Ei au putut să aibă această cunoaștere, numai pentru că erau fii și pentru că Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inima lor, care strigă: »Ava, Tată!« (Galateni 4, 6). Numai cine a primit Duhul înfierii – nu duhul robiei, care conduce la frică – poate să simtă în felul acesta și să se adreseze lui Dumnezeu în felul acesta. Pe lângă aceasta, puterea divină lucrează în noi, ca să dea naștere atât la o astfel de gândire și dragoste, cât și să păstreze relația intimă, care ne face capabili să înfăptuim ce este plăcut Tatălui nostru. Cu ce claritate este prezentat acest privilegiu binecuvântat! În timpul nostru sunt mulți care cred în Domnul Isus, dar ei ezită să creadă, că sunt copii ai lui Dumnezeu și că vor rămâne pentru totdeauna copii ai lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este întristat printr-o astfel de necredință. El trebuie să o dezaprobe și El nu poate să ducă pe acești creștini în libertatea minunată, care corespunde unei astfel de relații. Însă aici sunt prezentați cei mai tineri aparținători ai familiei lui Dumnezeu, ca aceia care cunosc relația lor cu Tatăl. Nimeni nu poate să aibă această conștientă, că el este un copil al lui Dumnezeu, dacă nu este pecetluit cu Duhul Sfânt. În inimile pecetluite cu Duhul Sfânt locuiește Duhul, fiindcă »păcatele au fost iertate pentru Numele Lui«, și prin El și »copilașii« cunosc pe Tatăl. Așa scrie apostolul credincioșilor din Efes (capitolul 1, 13): »În care și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței.« În timpul acela Efesenii nu erau creștini maturizați și nu crescuseră mult în cunoașterea adevărului. Ei tocmai primiseră adevărul Evangheliei, așa cum Dumnezeu a lăsat să li se vestească. Ei au crezut în eficacitatea morții lui Hristos și au primit plinătatea harului Său, care nu numai le-a anulat păcatele, ci i-a făcut și copii ai lui Dumnezeu și le-a dat Duhul Sfânt, prin care ei puteau oricând să strige »Ava, Tată!« Aceste binecuvântări creștine nu sunt condiționate sau limitate în timp, așa cum au fost binecuvântările iudaice. Gândirea legalistă înjosește lucrarea lui Hristos pentru noi în lucrarea Duhului Sfânt în noi și prin aceasta pune la îndoială pacea, care a fost făcută prin sângele crucii Lui.

Cu siguranță este ceva minunat, când cineva, care probabil scurt timp înainte a fost un păcătos, și acum prin credință ocupă această poziție. Ca credincios, el cunoaște acum pe Tatăl, pe baza lucrării de mântuire a lui Hristos. Aceasta înseamnă o schimbare totală pentru el și îl conduce să aibă relații intime cu Tatăl. Dacă un tată pământesc, în mod deosebit un tată conștiincios și blând, întâmpină pe copiii lui cu multă dragoste, atunci între ei există relații intime și pline de viață. Să fie oare altfel la Dumnezeu și Tatăl nostru ceresc? El urmărește totdeauna binele nostru și îngrijește de toate, căci El este tot așa de afectuos, cum este credincios și adevărat; și aceasta are ca urmare relații pline de dragoste între fii și Tatăl. „Dar cine este vrednic de aceasta?” Numai la Dumnezeu găsim tot ce face inima noastră capabilă pentru aceasta. Nu este vorba numai de strigătul »Ava, Tată!«, ci de cunoașterea: »Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu; ... Însuși Duhul adevărește împreună cu Duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu.« Prin aceasta savurăm mângâierea și certitudinea, că Tatăl ne iubește zi de zi și ne binecuvântează, chiar dacă probabil va trebui să ne disciplineze spre folosul nostru, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale, deoarece noi am fost chemați la slava Sa veșnică în Hristos Isus. Sub acest aspect vedem deci pe »copilașii« familiei Sale, și ceea ce îi caracterizează este faptul, că ei »au cunoscut pe Tatăl.«

Nu este numai așa, că în creștinătate zadarnic se caută »părinți« în Hristos și că numai câțiva »tineri« se văd, care poartă pecetea adevărată a lui Dumnezeu. Din păcate trebuie să ne întrebăm: unde sunt »copilașii«, care corespund acestui tablou revelat așa de mult prin acest adevăr? Nu ar

trebuie să ne întristeze foarte mult? Niciodată oamenii nu au fost așa de mulțumiți cu sine, ca astăzi. Cu câtă bucurie nu am saluta astfel de »copilași«, ca cei descriși de apostol, și ne-am da toate silințele să-i încurajăm pe drumul de credință, să se împotrivescă cu statornicie dușmanului și să cunoască tot mai mult pe Hristos, care a suferit așa de mult pentru noi. Dar este greu să-i găsești. Începând din primul secol – putem să spunem: începând din timpul când încă trăiau părinții Bisericii – a mers tot mai rău. Una din dovezile cele mai clare ale decăderii este faptul că s-a pierdut cunoașterea adevărilor așa de elementare, cum ar fi: »Păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui«, și »Vă scriu copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.«

Să ne gândim numai la părerea care domină, că mereu trebuie să ne căutăm refugiu la sângele lui Hristos, ca atunci când am greșit să fim reabilitați. Cum pot creștinii să vorbească în felul acesta, dacă au crezut, că Hristos a adus o mântuire veșnică și că adoratorii, odată curățiți, nu îi mai mustră conștiința de păcate? Este imposibil că ei păstrează cu tărie în inima lor adevărul Evangheliei, căci altfel n-ar susține astfel de păreri. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, și anume, nu numai pe acelea, pe care noi le-am făcut înainte de a crede. Sângele Lui curățește de orice păcat, nu numai anumite păcate. Sfinții trebuie să știe, că spălarea cu apă prin Cuvânt se face, ca să înlăture orice murdărire a credinciosului pe drumul său, dar mântuirea prin sângele lui Hristos nu poate niciodată să fie anulată. »Căci printr-o singură jertfă El (Hristos) a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți«, adică, nu numai pentru totdeauna, ci desăvârșirea înaintea lui Dumnezeu este partea noastră permanentă (în limba greacă: *eis to diinekes*). Evanghelia lui Dumnezeu nu conține gânduri de felul, că noi avem mereu nevoie de ispășire prin sângele Lui, căci lucrarea Lui este completă și arhisuficientă. Însă picioarele noastre trebuie mereu curățite prin Cuvânt și funcția de Apărător a lui Hristos. De aceea noi mărturisim orice păcat și condamnăm în noi, ceea ce ne-a dus la cădere. Aceasta este în concordanță cu Cuvântul Său. Noi nu avem voie să lezăm niciodată fundamentul jertfei Sale unice și mântuirea prin sângele Lui, iertarea fărădelegilor. Dacă nu ar fi anulate toate păcatele noastre, care ar fi atunci situația noastră? Dacă numai un singur păcat nu ar fi iertat, atunci ar fi grav cu noi. Dar pentru credincios iertarea păcatelor înseamnă eliberarea deplină de povara păcatelor. Dar dacă cu toate acestea păcătuim, atunci conștiința noastră se tulbură sub influența Duhului Sfânt, și aceasta ne conduce la smerenie sinceră cu privire la orice greșală. Căci orice păcat, pe care noi îl facem, ne aduce rușine și întristează Duhul Sfânt, prin care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Prin aceasta însă nu se poate niciodată anula lucrarea Domnului nostru Isus, pe care am primit-o prin credință, a Urzitorului unei mântuiri veșnice. Nici cunoașterea Tatălui și legătura noastră cu El, ca și copii ai Lui, nu poate câtuși de puțin să fie zguduită. Căci noi »avem un Mijlocitor la Tatăl«, care în mod expres este acolo sus, ca să intervină pentru noi în toate greutățile, care fără El ar fi de nebiruit. Prin aceasta noi suntem datori să mulțumim permanent lui Hristos, dar trebuie să știm, că lucrarea Sa de Mijlocitor nu constă în folosirea din nou a vărsării sângelui Său, și invers, sângele Său nu reprezintă lucrarea de mijlocire. El este la Tatăl în cer, ca Cel înviat, și trăiește acolo ca să intervină pentru noi. Sângele Lui are o cu totul altă misiune și un cu totul alt efect. Jertfa Sa este o lucrare desăvârșită cu un scop bine determinat. Și lucrarea Lui de mijlocitor își are locul ei bine determinat și este corespunzătoare nevoilor noastre după ce ne-am întors la Dumnezeu. Vai de aceia, care cu nebagare de seamă denaturează adevărul și îl amestecă cu păreri, care subminează Evanghelia lui Hristos – chiar dacă ei cred în Persoana Sa!

## **1 Ioan 2, 14-27**

În aceste versete avem iarăși prezentate foarte clar diferitele trepte de maturizare spirituală, care caracterizează familia lui Dumnezeu; ele sunt prezentate aici mai detaliat. Dar chiar de la început constatăm un fapt remarcabil. Despre »părinți«, despre care am putea să presupunem, că despre ei este mult mai mult de spus, deoarece ei mai mult decât toți ceilalți savurează adevărul lui Dumnezeu, se spun exact aceleași cuvinte, ca și prima dată. Este remarcabil pentru noi, cu atât mai mult cu cât repetările în Sfânta Scriptură nu sunt uzuale. Sunt unele cazuri, când aceleași cuvinte, sau cuvinte asemănătoare se repetă; dar acestea sunt excepții, și aici avem o astfel de excepție.

Motivul acestei repetări este foarte important pentru inimile noastre. Citim în versetul 13: »Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început«; acesta este Hristos, așa cum a fost El revelat aici pe pământ. Ioan nu se ocupă cu hotărârea divină, așa cum a existat ea din veșnicie, și nici nu privește în viitor la slava lui Hristos, nici nu amintește că El stă acum la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce este adevărul central al apostolului Pavel. Ucenicul iubit a fost călăuzit să întâmpine decăderea, care începuse deja, și să slujească cel mai bine »părinților«, care au făcut cele mai mari progrese spirituale, repetând simplu: »V-am scris (sau, vă scriu) părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început.« Nici un cuvânt nu se deosebește de cele anterioare, cuvânt cu cuvânt este același text. În versetul 13 spune »vă scriu« și în versetul 14 spune »v-am scris«, și prin aceasta se referă la ceea ce a spus deja. Și de ce nu are el să le spună mai mult? Deoarece nu era vorba de revărsări din partea lui Dumnezeu, așa cum gândesc unii, ci plinătatea dumnezeirii Însăși locuia în ei. Acum Dumnezeu a întruchipat și a revelat în El, într-un Om, plinătatea harului și adevărului Său, așa cum nu a fost niciodată mai înainte, și cum nici nu va mai fi necesar să se mai facă vreodată. Părerea că plinătatea personificată în El ar mai putea extinsă, ar tăgădui această plinătate și de aceea ar fi o minciună a lui satana.

În El vedem ce este infinit. Și faptul că acest infinit este prezentat nu numai în natura sublimă a dumnezeirii, ci și în persoana divină a Fiului devenit Om, este minunea cea mai mare. Este natura lui umană care oferă acestei minuni o adâncime de nepătruns. Fără contribuția dumnezeirii am fi avut numai ceva neînsemnat înaintea noastră. Dar prin faptul că Dumnezeu S-a revelat în Om și ca Om, El a făcut ceva care depășește toate celelalte minuni, dacă facem abstracție de moartea ispășitoare a lui Hristos. În El era ceva, în care »părinții« au găsit totul. Odinioară au fost și ei »copilași«, care au cunoscut pe Tatăl. Ca »tineri« au cunoscut un privilegiu nou, intim, binecuvântat, deoarece au umblat având energie spirituală și putere de acțiune; prin aceste experiențe au avut parte de o binecuvântare care nu se va pierde niciodată.

Dar după ce au trecut prin tot felul de greutăți și pericole și au avut parte de un câștig mare prin creșterea în adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, Domnul a devenit acum punctul lor de atracție cel mai puternic; El le-a câștigat pentru totdeauna toate sentimentele lor. Era Domnul, așa cum a umblat, a vorbit și a lucrat El aici pe pământ, și în acest timp a revelat pe Dumnezeu și Tatăl Său în fiecare intenție, fiecare cuvânt și fiecare faptă a vieții Sale. Acesta este înțelesul adevărat al cuvintelor, au cunoscut pe Acela care »este de la început«. În afara lui Hristos autentificat în felul acesta nu putem găsi nimic, care să fie așa de adevărat și profund, și nici de o asemenea înălțime, sfințenie și nemijlocire. Nu este vorba de Omul înălțat în slava cerească, tema învățaturii deosebite a apostolului Pavel, foarte importantă pentru energia spirituală a credinciosului. Aici este Dumnezeu, revelat pe pământ în carne, adică Isus, care a umblat plin de har și de adevăr în mijlocul răului, ca să ne despartă de rău și pentru ca prin puterea Duhului Sfânt să poată lucra în noi potrivit cu gândurile Sale.

Ajungem apoi la treapta următoare – a »tinerilor« -, și aici Duhul lui Dumnezeu vorbește mai amănunțit: »V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.« Să observăm, că aici este ceva suplimentar, pe care nu-l găsim în versetul 13 și care caracterizează adevărata taină a tăriei lor. Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în ei! Acesta este un adevăr foarte important, care dă curaj deosebit și putere spirituală. Nu înseamnă numai



să-ți cauți refugiul în Cuvânt, ca să primești ajutor, când ajungi să ai probleme, greutăți și ispite, ci să ai întotdeauna și permanent în tine însuși revelația persoanei Sale în Cuvânt. Găsim aceasta în chip desăvârșit la Domnul Isus. Ce au auzit oamenii odinioară din gura Sa, era Cuvântul lui Dumnezeu; nu conta dacă ei erau prieteni sau dușmani, dacă aveau origine nobilă sau aparțineau straturilor sociale de jos. Chiar și atunci când L-a ispitit diavolul, El a răspuns cu Cuvântul, și când dușmanul a citat Cuvântul cu intenții rele, Domnul a răspuns tot cu Scriptura, dar potrivit cu adevărul. Dacă a fost necesar să învețe pe ucenici cu privire la ce îi aștepta, atunci El le-a vorbit prin Cuvântul lui Dumnezeu. Desăvârșirea în care Cuvântul lui Dumnezeu a locuit în Domnul Isus întotdeauna, în orice împrejurare și față de orice persoană este unică între oameni. Nici măcar la apostoli nu găsim așa ceva, cu toate că ei ca apostoli, așa cum a fost și Ioan, prețuiau deosebit de mult Cuvântul, și Petru iubea foarte mult și din toată inima pe Domnul. Niciunul din ei nu a fost în această privință ca Domnul, nici măcar apostolul Pavel, despre care putem fi convinși, că el a acordat onoare Cuvântului lui Dumnezeu, cum nici un alt om nu a făcut-o. Cu toate aceste calități, în privința aceasta, ca și în orice altă privință, niciunul din ei nu a fost ca Domnul Isus. Ceea ce L-a caracterizat în mod deosebit, a fost supunerea deplină sub Cuvântul Tatălui Său. De aceea putem să avem foloase deosebite și să învățăm din Evanghelii, care prezintă pe Domnul în viața Lui zilnică, ca să devenim smeriți. Ele însă nu sunt înțelese pe deplin de cei mai mulți copii ai lui Dumnezeu, din cauza stării lor practice joase.

Cei mai mulți creștini, după întoarcerea lor la Dumnezeu, sunt înclinați să se ocupe cu epistola către Romani și epistola către Galateni, dar unii dintre ei nici măcar în epistola către Romani nu ajung prea departe. Fundamentele sigure ale mântuirii, pe care Dumnezeu le-a dat în primele capitole, le captivează atenția și îi fac să se bucure. Ei sunt uimiți să descopere, că acolo este vorba nu numai despre harul Său, ci și despre dreptatea Sa. Ei stau pe fundamentul dreptății, pe care a înfăptuit-o Hristos, și prin credință L-au luat pe El ca dreptate a lor. Ei au fost învățați, că aceasta este poziția lor, spre deosebire de dreptatea sau sfințenia lor în umblare. Această sfințenie o creează Duhul Sfânt în noi, deoarece noi aparținem lui Hristos. Dreptatea este ceea ce are nevoie păcătosul nedrept, tot așa cum are nevoie de îndurarea care îi dăruiește siguranța iertării păcatelor sale. În Hristos toate acestea sunt prezente în toată plinătatea pentru el. El trebuie numai să se vadă păcătos pierdut și să se predea în totalitate Domnului Isus, care a devenit dreptatea lui. Prin aceasta va putea chiar să se înfățișeze înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și prin credință să stea în deplină siguranță acolo, adică fără frică. Prin faptul că el radical se condamnă singur din cauza păcatelor lui, el posedă în El o dreptate care satisface și glorifică pe Dumnezeu. Este dreptatea proprie a lui Dumnezeu, care îl declară liber, pe baza a ceea ce a făcut și a suferit Hristos pentru cei mai ordinari dintre păcătoși, cărora aparține și el. Probabil că el spune ca și vameșul: »Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!« Ca și cum ar vrea să spună: „Dacă a existat vreun păcătos, atunci acela sunt eu.” Dar chiar și apostolul Pavel a spus despre sine, că el este cel mai mare păcătos, și aceasta era adevărat. Tocmai realitatea neprihănirii sale obținută prin Lege l-a făcut să devină un dușman aprig al Domnului și un dușman al tuturor celor care chemau Numele Lui. El nu posedea nimic altceva, decât numai religia omului în carne (în firea pământească), ca să folosim felul lui propriu de exprimare. El era un »evreu între evrei«, care își aroga dreptul să poată îndeplini această dreptate (neprihănire). El a trăit deosebit de conștiincios, dar potrivit cu întunericul, în care se afla, care l-a făcut să fie așa de aspru împotriva Domnului Isus și a tuturor celor care sunt ai Săi. Nu există nimic altceva, care să fie în contradicție mai mare cu dreptatea lui Dumnezeu în Hristos, ca „dreptatea” („neprihănirea”) omului în carne (în firea pământească).

În Evanghelia după Ioan capitoul 16 se arată, că acum nu este vorba de a răspunde cu ajutorul Legii la întrebările referitoare la păcat, dreptate (neprihănire) și judecată. Prin prezența Domnului pe pământ și respingerea Lui a intervenit o schimbare așa de radicală, că acum Duhul, după coborârea Lui pe pământ, dovedește lumea vinovată în ceea ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Domnul spune: »Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. În ce privește păcatul; fiindcă ei nu cred în Mine; în ce

privește neprihănirea; fiindcă Mă duc la Tatăl, și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata; fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat» (Ioan 16, 8-11). Dovedirea în ceea ce privește judecata nu constă în arătarea publică a măsurilor represive ale lui Dumnezeu, ca în cazul Egiptului, Canaanului, Babilonului sau Romei. Domnul se referă la judecata, care a fost făcută cunoscut stăpânitorului lumii acesteia, care a întărâtat lumea, ca să răstignească pe Domnul slavei. Această răstignire a fost totodată judecata lui; ce-i drept, executarea sentinței urmează să aibă loc, dar situația este pe deplin clarificată. Marele păcat constă în a nu crede în Hristos; adevărata neprihănire (dreptate) constă în întoarcerea Celui respins la Tatăl Său. Lumea a pierdut pe Isus. El a venit în lume și a căutat să mântuiască pe păcătoși, oriunde S-ar fi aflat El. Dar ei nu au vrut să-L primească, și poporul Lui propriu L-a lovit cel mai rău, prin respingerea Lui; ei L-au pironit pe cruce. Dar pe baza crucii nu numai Dumnezeu a fost glorificat; ea a făcut ca prin primirea lui Hristos în slavă, adevărata dreptate să devină vizibilă oamenilor, lui satana și lumii, inclusiv lui Israel.

Dumnezeu a făcut cunoscut dreptatea Sa, prin aceea că El oferă păcătosului pierdut vestea bună a mântuirii. Ea este vestită în Numele lui Isus, singurul Nume sub cer, care a fost dat oamenilor, în care noi trebuie să fim mântuiți. Prin aceasta s-a revelat dreptatea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos față de toți și pentru toți care cred. După îndreptățire (justificare) începe în mod necesar sfințirea practică. Căci în Numele Său noi nu am primit numai iertarea păcatelor, ci am primit și viața, și această viață nouă rodește fructe bune. Dar aceasta este o chestiune de sfințenie. Ceea ce ne-a întâmpinat și ne-a salvat este Hristos în lucrarea Sa pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ne face acum pe noi să ne judecăm singuri și prin mărturisirea fără cruțare a păcatelor să onorăm pe Dumnezeu, este parte componentă a sfințeniei aceluia care acum este justificat (îndreptățit, neprihănit) în Hristos și pentru Numele Lui.

Taina acestui fapt ne este prezentată aici prin energia care caracterizează pe »tineri«. Ei nu aveau o energie naturală, căci această energie nu conține ceea ce corespunde harului, ci ei aveau putere spirituală și curaj spiritual, și Cuvântul care locuia permanent în ei lucra conservativ și regulariza umblarea lor. Dragostea lor pentru Cuvânt era așa de mare, că ei nu numai că Îl aveau permanent cu ei, ci era și permanent în ei. Lor nu le mergea așa cum uneori se aude spunând de unii frați iubiți, că ei „se preocupau zilnic două sau trei ore cu Cuvântul”. În cazul tinerilor Cuvântul avea autoritate deplină asupra lor. Așa și trebuie să fie; nu că noi ne preocupăm când vrem cu Cuvântul, căci aceasta se termină de cele mai multe ori cu faptul, că noi vorbim mult despre el. Dar dacă Cuvântul ne stăpânește, atunci s-a terminat cu gândurile noastre. El ne întărește, dar el ne și stăpânește, și condamnă orice încăpățănare. Așa era în cazul »tinerilor«, Cuvântul era permanent în ei. Nu le era de ajuns numai să cerceteze Cuvântul. Ei nici nu L-au citit, ca să poată răspunde la întrebările stârnite de curiozitate, sau ca să înțeleagă lucrurile pe care noi, după voia lui Dumnezeu, în acest moment sau probabil în acest timp nu trebuie să le știm. Nu, ei s-au supus Cuvântului în totalitatea Lui. Putem fi convinși, că au meditat cu rugăciune de la început și până la sfârșit asupra Scripturilor, în măsura în care acestea le stăteau la dispoziție, și aceasta a fost atunci mult mai greu decât în zilele noastre. Uită-te astăzi în Biblia unui creștin, vei găsi în foarte puține locuri notițe, multe alte părți din Biblie sunt aproape noi și neatinsse. Înseamnă aceasta să ai Cuvântul rămânând în tine? În acest caz trebuie să prețuim Cuvântul întreg și să-L cercetăm cu hărnicie, căci noi nu știm niciodată când vom avea nevoie de o anumită parte a Cuvântului. Să ținem minte, că este plăcut lui Dumnezeu, este înțelept din partea noastră și ne este de folos să avem Cuvântul rămânând în noi.

Dar se merge mai departe. »Nu iubiți lumea!« De ce tocmai »tinerii« sunt atenționați în privința aceasta, și nu »părinții« sau »copilașii«? Așa cum vom vedea, copilașii primesc multe alte învățături; părinților li se repetă ce li s-a scris deja. Partea lor, care îi caracteriza în mod deosebit, era, ca și Maria, să șadă la picioarele Domnului și să asculte Cuvântul Lui! Nu înseamnă aceasta să fi primit pe Hristos în tine însuși și să fi umplut de El? Cuvântul lui Hristos locuia din belșug în ei în toată înțelepciunea și priceperea spirituală. Dar aceasta nu era totul. Hristos Însuși, revelat aici pe pământ, era permanent înaintea lor ca subiectul principal al

bucuriei lor și al părtășiei lor cu Tatăl. Dar acești bărbați tineri sunt atenționați cu cuvintele: »Nu iubiți lumea!« Nu este aceasta o vorbire ciudată față de niște credincioși, care au dovedit o astfel de energie spirituală? Nicidecum, căci tocmai această energie, chiar dacă este de natură spirituală, ascunde un pericol în ea. Ei au plecat cu dorința sinceră, să vestească adevărul, și fără teamă au mărturisit despre Hristos prin Cuvântul Său, care era permanent în ei, și prin puterea Duhului Sfânt, care lucra prin ei. Dar tocmai victoriile obținute se dovedesc a fi un pericol, și prin umblarea împreună cu oamenii lumii, duhul lumii se poate strecura în inimă, înainte de ați da seama. Trebuie să ținem minte, că dragostea pentru lume nu constă exclusiv în a avea plăcere de lucrurile ei, așa cum ar fi spectacolele și desfătările, muzica și teatrul, vânatul, pescuitul, cursele de cai, jocurile de noroc și alte lucruri grosolane ale poftelor lumii.

Lumea este o cursă ciudată și mult mai periculoasă decât carnea (firea pământească). Căci cu siguranță se detestă plăcerile carnale, și chiar și oamenii care sunt dedați lumii s-ar rușina de ele. Pofta lumii este însă cu totul altceva. Ea pare a fi foarte onorabilă. Nu o găsim noi și la personalitățile cele mai eminente? Pofta lumii înseamnă să dorești ce place societății și ce oferă tuturor oamenilor iluminării, conducătorii și apărătorii „vieții plăcute” în lumea aceasta ca scop propriu-zis al vieții. Ea exercită o influență uriașă, în mod deosebit asupra celor tineri și asupra acelorora dintre ei, care sunt plini de energie, cunosc pe Domnul și cu sinceritate depun eforturi să răspândească cunoștința despre adevăr. Aceste eforturi îi ademenesc la anumite riscuri și ei sunt deseori de părere, că se pot duce peste tot, deoarece ei pot oferi o veste așa de bună. Ei cunosc pe Salvatorul, pe care alții nu-l cunosc; se poate găsi deci un loc unde ei nu ar avea voie să meargă? În această râvnă a lor au nevoie totuși în mod deosebit de păzirea față de lume și caracterul ei.

Lumea în acest sens nu este ceea ce a creat Dumnezeu, ci sistemul pe care l-a instaurat diavolul în sens moral după căderea în păcat a omului. „Lumea” a început cu Cain și urmașii lui. Ce citim despre Cain? El a fost condamnat să fie pribeag și fugar pe pământ. Ca să anuleze această sentință, el și-a clădit o cetate. Nu l-a satisfăcut faptul că unul locuia aici, iar celălalt acolo, el voia să trăiască împreună cu toți. Unitatea dă putere, spun oamenii. La aceasta se adaugă, că el se folosește cu iscusință de toate metodele, ca să ocupe o poziție de vârf. Cei mai mulți oameni speră să ajungă cândva și cumva la înălțime, chiar dacă este numai pe o anumită treaptă. În aceste eforturi ale lor nu țin seama de Dumnezeu și de păcat. Călăuzit de astfel de gânduri Cain a clădit o cetate și a numit-o după numele fiului său. Mândria lui a fost satisfăcută, și tot așa și orgoliul și strădania lui de a fi plăcut altora. Nici o clipă nu s-a mai gândit la Dumnezeu. Un om progresist nu putea să găsească nimic atrăgător nici la Abel, și nici la Set, care a venit în locul lui; dar Cain și urmașii lui au avut parte de multe. Cu ei a început arta poetică a omenirii. În felul acesta Lameh a scris pe placul lui o poezie pentru femeile lui, același Lameh care a introdus poligamia. În acest cântec, pe care el l-a dedicat subiectelor simpatiilor sale, el a justificatuciderea în scopul apărării. El nu s-a gândit la Dumnezeu, nici măcar în cazul unui eveniment așa de tragic, ci la femeile lui. Înțelegerea lui Dumnezeu cu Cain a fost pentru el nu numai un motiv să-și apere fapta proprie, ci el a numit această faptă ca fiind îndreptățită. În continuare găsim în această familie originea vieții temerare de nomad, dar și cultura rafinată și desfătările urechii, pe care le oferă instrumentele de suflat și cu coarde. Deci într-un moment așa de timpuriu „lumea” era deja activă. Nu o recunoaștem noi în acestea? Fără îndoială, lumea are anumite plăceri, de care se poate folosi și un creștin. Dar o umbră întunecată șade pe tot ce posedă ea și pe caracterul ei – prezența unui Hristos batjocorit și totuși mult iubit din această cauză! Numește-mi o singură parte a lumii, pe care Hristos ar putea s-o numească bună! Unde este ceea ce prețuia El, în care trăia și ce iubea? Aici avem criteriul pentru evaluarea lumii. Pe de o parte arată cu toată claritatea, câte lucruri sunt în lumea aceasta, care nu se potrivesc pentru un creștin și care trebuie respinse; pe de altă parte arată clar, că tot ce nu vine de la Hristos poate să fie dorit cu ardoare de inima omului decăzut. Și tocmai în aceasta constă caracterul lumii. Unii oameni se preocupă cu știința, alții preferă literatura sau găsesc plăcere în politică. Din păcate este chiar posibil, ca oamenii lumii să se folosească de religie și folosesc lucrarea Domnului

precum și serviciile divine cu un duh lumesc și sens egocentric, ca prin aceasta să aibă câștig sau să-și asume laudă. Religia oferă omului multe posibilități, ca să câștige simpatia poporului. Dar nu este și aceasta „lumea”? Numele Domnului, despărțit de voia Sa și de gloria Sa, nu este apărat contra abuzului. Unii din poeții fără Dumnezeu, care au trăit cândva, au acționat în felul acesta. Ei au scris despre lucrurile Sfintei Scripturi, fără ca ei personal să aibă foloase din ele, căci ei au rămas și mai departe de Dumnezeu și deseori au fost dușmani ai lui Hristos.

Prin aceasta a existat pentru »tineri« un pericol mare din partea lumii, oricât de tari ar fi fost ei, dacă ei nu ar fi păstrat o permanentă crescândă sensibilizare față de relațiile lor cu Tatăl. Această cunoștință au avut-o ei deja când erau copilași; ei s-au caracterizat prin aceasta și s-au bucurat de ea. Siguranța iertării păcatelor și pe lângă aceasta cunoașterea Tatălui sunt privilegiile prețioase. Cât de mulți creștini, care se consideră avansați din punct de vedere spiritual, și așa sunt priviți și de alții, nu îndrăznesc să ia în posesiune pentru sine acest privilegiu. Ei nu sunt pe deplin convingși, și de cele mai multe ori nu se adresează lui Dumnezeu în sensul deplin de Tată, ci ca Cel Atotputernic, ca Iehova, ca Dumnezeu al lui Avraam, și așa mai departe, ca și cum ei ar fi Iudei. Noi trebuie să recunoaștem, că aceasta este starea creștinătății de astăzi, în mod deosebit în interiorul cercurilor care sunt mândre de vârsta și de numărul membrilor sistemului lor religios. Toate acestea poartă un pregnant caracter iudaic. Hristos, dimpotrivă, dă naștere la un creștinism adevărat, prin aceea că El scoate oamenii din toate legăturile pământești, fie ele de natură iudaică sau păgână, și începând de la începutul vieții lor de credință le imprimă caracterul Lui pe tot parcursul drumului lor. El spune despre aceia, pe care Tatăl I i-a dat, că ei nu sunt din lume, tot așa cum nici El nu este din lume. Așa erau în mod deosebit »tinerii«, care trebuiau să se păzească de lume, pentru ca, cu toată râvna lor, să nu ajungă în pericolul de a se încurca cu lumea. S-ar putea ca ei să spună, că ei au numai dorința să câștige lumea pentru Hristos, și singurul motiv al lor este să vestească lumii pe Hristos și Evanghelia Sa. Dar noi trebuie să rămânem permanent în dependență de El și sub călăuzirea Duhului Său, dacă mergem în lucrarea Sa, chiar și cu privire la locul și desfășurarea acestei lucrări. Nu este suficient să ai intenții bune sau să urmărești un scop bun. Cel mai mare pericol este în felul în care noi facem ceva. Ne rătăcim ușor în felul „cum” facem ceva. Lucrul în sine poate fi bun, dar și mijloacele trebuie să fie în concordanță cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu. „Tinerii” nu sunt solicitați la modul general să fie vigilenți; urmează o altă atenționare. Li se spune, să nu iubească »ce este în lume«. În anumite împrejurări aceasta poate să fie mai periculos și mai perfid decât lumea însăși. Să ne gândim la religiile lumii, la numărul adeptilor, la așa-numiții mari, nobili, înțelepți, învățați. Care om firesc nu se lasă prins de lucrurile religioase, nobile, în afară de faptul că el este un ateu absolut? Chiar și Cain în întunericul lui și în depărtarea lui de Dumnezeu a avut religia lui și lumea lui. Nu sunt aceste lucruri deosebit de ispititoare pentru unii credincioși și un imbold pentru activitatea lor plină de zel? Căci unii creștini ar putea spune: „Nu îndrăznesc să iubesc lumea; dar această ofertă este demnă de primit și ea îmi oferă ocazia să fac mult bine și chiar să mărturisesc despre Hristos. Nu contează în care părtașie mă aflu sau ce împrejurări sunt!” Dar aceasta înseamnă întotdeauna, să faci compromise în dauna adevărului, și aparține lucrurilor »care sunt în lume«, și pe care noi nu trebuie să le iubim. Mai trebuie spus, cât de greșit este să te dedai unui lucru, care încătușează, unui hobby sau unei pasiuni, care nu au o legătură adevărată cu Hristos? Toate astfel de lucruri devin idoli, căci numai Hristos are dreptul la toată dragostea noastră și la respectarea obligațiilor și legăturilor noastre cu El.

Hristos este tema, pe care Tatăl o pune înaintea ochilor noștri, și dacă ochii noștri sunt îndreptați în simplitate spre El, atunci putem fi siguri că și tot trupul nostru va fi o lumină deplină. Este imposibil ca cineva să poată privi cu adevărat la Hristos și să facă din El subiectul lucrării și umblării lui zilnice, dacă în același timp el se ocupă cu ceva, pe care Domnul nu îl poate numi bun. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să locuiască în noi. Dacă suntem mulțumiți să facem numai ceea ce îi place Lui, atunci cu siguranță El ne va veni în ajutor. Dar influența orbitoare a lumii este permanent prezentă. S-ar putea ca râvna să ne facă să ne considerăm importanți și să acționăm potrivit cu voința noastră. Urmarea este, că chiar cea mai sinceră

intenție poate deveni un pericol pentru noi. De aceea »tinerii« sunt atenționați: »Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume!« Se mai adaugă o atenționare deosebit de serioasă: »Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.« Apostolul Ioan iubește să prezinte un lucru foarte absolut și principial, fără să se refere la împrejurările care îl îngrădesc. În formularea »dacă iubește cineva lumea« el nu face nici o atenuare. Principiul este prezent, și când tu în principiu și în mod practic iubești lumea, atunci dragostea Tatălui nu poate fi realitate pentru tine.

Dacă în zilele noastre vii în contact cu creștini și privești umblarea lor, deseori se găsește o amestecare tristă a principiilor. Ei sunt călăuziți atât de motive bune cât și de motive rele. Dar aici nu vedem un astfel de tablou. Sunt alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, care de asemenea se preocupă cu această temă. Dar aici scriitorul a fost călăuzit să prezinte în mod deosebit atât principiul absolut corect cât și principiul absolut greșit. De aceea este constatat clar, că dragostea Tatălui nu este în cel care iubește lumea. Aceasta este învățătura adevărată și sănătoasă; ea pleacă de la premisa, că acest principiu își exercită influența în ambele direcții. Apoi apostolul Ioan ajunge să vorbească despre diferențele esențiale dintre plăcerile care domină în lume: »Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești (*aceasta este ce lucrează în fiecare persoană în parte*), pofta ochilor (*ceea ce este în afara mea și îmi captivează atenția*) și lăudăroșia vieții ...«. Aceasta este a treia cursă, care poate consta în aceea că se încearcă să se păstreze o poziție în lume printr-un stil de viață corespunzător și o înfățișare exterioară corespunzătoare. Să ne gândim de exemplu la un nobil, la aparținătorii societății înalte sau la marea mulțime care năzuiește după astfel de poziții, - unde se găsește atunci aici Hristos? Ne închipuim noi că Hristos recunoaște cumva la ucenicii Săi rangurile pământești sau pozițiile obținute în această lume? Ce a vrut Domnul să spună, când a zis: »Ei nu sunt din lume, tot așa cum nici Eu nu sunt din lume«? Poate un creștin să aducă din lume o jertfă plăcută Lui?

Unii creștini țin mult la demnitatea lor pământească și o dedică, așa cum gândesc ei, lui Hristos, ca și cum Domnul ar acorda o valoare oarecare acesteia. Ne-a învățat Domnul nostru ceva de felul acesta, sau au umblat apostolii și ceilalți credincioși sinceri în felul acesta? Despărțirea lui Hristos de lume și dedicarea Lui pentru Tatăl este pentru inima sinceră, care a fost curățită prin credință, un imbold să facă asemenea Lui. Este foarte cunoscut, că în mulți creștini se găsește strădania contrară, și aceasta a fost permanent un motiv de multe griji și o povară pentru toți cei care aveau sentimentele îndreptate spre Numele Său și Cuvântul Său. Mândria într-un creștin este lipsa de sentimente față de celălalt și este detestată de Tatăl. Domnul nu se uită la ce este înălțat sau coborât în mijlocul păcatului și nebuniei, al înfumurării și mândriei de care sunt stăpâniți oamenii. Nici pe noi El nu ne-a întâmpinat așa, ci a venit să elimine toate lucrurile de nimic și să scrie deasupra lor sentința morții. A rămas la cruce ceva din aceste lucruri lumești cruțat de la moarte? De aceea slujitorul Lui spune în acest loc, că nici una din acestea nu este din Tatăl, ci din lume, care L-a urât pe El și pe Fiul Său. Are Tatăl vreo bucurie de aceste lucruri, care înseamnă foarte mult pentru oameni și de care ei se agață cu atâta tenacitate, se invidiază unii pe alții și aleargă după ele? Pe scurt, lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci – și aceasta spune mai mult – este de la dușmanul Său, de la lume.

Ce este deci lumea? Ea este sistemul pe care satan l-a instaurat între oamenii decăzuți, ca să șteargă amintirea de paradisul pierdut. Acest sistem s-a răspândit de atunci tot mai mult și a fost împodobit și cu toată catastrofa îngrozitoare, pe care potopul a adus-o cu sine, a înaintat tot mai mult, până când s-a ridicat împotriva Fiului lui Dumnezeu și L-a răstignit pe cruce. Așa de departe a ajuns lumea, cu toată arta și literatura, religia și filozofia ei. Ea consta atunci atât din Iudei cât și din păgâni; ambii iubeau lumea, și ambii s-au unit ca în chip rușinos să înlăture pe Domnul slavei. Poate această lume sau ceva din ea să fie subiectul dragostei unui creștin?

Poate el să iubească, ceea ce pentru ea este mândrie și bucurie? Nu ar fi aceasta o trădare a Tatălui și a Fiului?

Dar lumea mai poartă și o altă caracteristică, la care aici se face referință categorică. Ea este pe cale de dispariție, deoarece sentința de moarte din partea lui Dumnezeu este asupra ei. Ea va pieri în totalitate. Lumea și pofta ei trece, și cine poate împiedeca aceasta? Fie că este vorba de

bogăție sau de poziție socială, de plăceri, putere sau orice ar fi – toate vor fi nimicite; chiar și mândria ei va pieri, pe care în zilele noastre o putem întâlni chiar și în casele săracilor. Oamenii depun toate eforturile pentru aceste lucruri trecătoare și sunt plini de dorința să pară mai mult decât sunt. În felul acesta sub suprafață clocotește permanent neliniștea și suferința, și ele nu pot fi înlăturate prin plăceri.

»Lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.« Nu numai Cuvântul rămâne în veac, ci și acela care face voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu are o importanță mult mai mare decât toată învățătura dată de oameni sau de așa-numitele articole de credință. Fără îndoială, este foarte important să ne împotrivim la tot ce este greșit și rău. Pentru aceasta trebuie să fim supuși Cuvântului revelat al lui Dumnezeu și voii Sale. Chiar și atunci când cei mai buni oameni formulează astfel de învățături în scrierile lor de atac și de apărare. În felul acesta se strecoară foarte ușor înșelătoria. Dar aici ni se spune, că cel ce face voia lui Dumnezeu va rămâne în veac; și aceasta este posibil numai dacă se urmează pe Domnul și se iubește pe Tatăl. »Fiul rămâne în veac«; și creștinul va rămâne și el în veac, chiar dacă va adormi. Domnul va veni și îl va trezi din somnul morții sau, dacă el trăiește și va rămâne până la venirea Lui, va fi transformat asemenea chipului Său de slavă. Această slavă va fi văzută în veșnicie în el. Dar el este chemat să recunoască deja acum acest fapt și să trăiască zilnic corespunzător lui. El nu trebuie să ajungă pe drumurile necurăției lumii, care par așa de atrăgătoare și totuși, oriunde ai privi, sunt pline de stricăciune și păcat.

Ajungem acum în versetul 18 la »copilași«. Ei nu reprezintă întreaga familie a lui Dumnezeu. Este o greșală care nu se poate ierta, să confundăm întreaga familie cu o grupă deosebită din ea, cu „cei mai tineri”. Ei sunt cei despre care se spune, că au cunoscut pe Tatăl. Vai, cât de mult s-au îndepărtat astăzi credincioșii de această cunoaștere! Nu este remarcabil, că Duhul lui Dumnezeu dedică în continuare așa de multe informații cu privire la »copilași«? »Părinților« nu li s-a spus a doua oară nici un cuvânt mai mult, decât li s-a spus prima dată, »tinerilor« li s-a spus numai câteva, dar »copilașilor« li se spun cele mai multe. Nu se simte în aceasta frumusețea harului? Felul acesta de a vorbi nu este potrivit oamenilor, ci lui Dumnezeu, care prin Duhul Său răspunde nevoilor »copilașilor«. Ei au cea mai mare nevoie de îngrijire din partea Lui; și de aceea ei obțin cele mai multe informații. Duhul lui Dumnezeu oferă în cazul lor mai multe detalii, decât în cazul »tinerilor«, căci ei erau expuși unor pericole mari.

»Copilașilor, este ultima oră«, se spune textual, și aceasta merge mult mai departe decât »timpurile din urmă« din 1 Timotei 4, 1 și »zilele din urmă« din 2 Timotei 3, 1. Da, este »ultima oră«; fără îndoială o oră care durează mult timp, dar nu pentru că El întârzie, ci pentru că Dumnezeu este îndelung răbdător și nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință. Mai sunt încă multe suflete, pe care El vrea să le salveze, să le binecuvânteze și să le facă mădulare ale trupului lui Hristos, și de aceea Dumnezeu mai așteaptă încă. Dar deja din zilele apostolului durează »ultima oră«. Cum s-a ajuns la aceasta? Nu pentru că a crescut cunoștința lui Hristos, ci din cauza »multor antihriști«. Timpul venirii Lui este numit »sfârșitul acestor zile«. Aceste zile au început atunci când Dumnezeu a început să se preocupe cu poporul Său pământesc, și se încheie cu »împlinirea vremii«, când a venit Hristos. Așa citim în Galateni 4,4: »Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său.«

Aici este o expresie remarcabilă mult mai severă: »ultima oră«. Timpul este scurt, Domnul este aproape. El este gata să judece vii și morții, așa cum spune apostolul Petru; nu numai să ne ia pe noi în cer. Dar în același timp Dumnezeu prelungește timpul harului Său minunat; ca să salveze mai mulți oameni. Ce se va întâmpla când ultimul mădular al trupului lui Hristos va fi adăugat? Domnul va veni și va lua pe ai Săi la Sine. După aceea va începe să lucreze între Iudei și între păgâni (aceștia sunt popoarele ne-creștine), ca să pregătească în mod deosebit pe poporul Său pământesc pentru poziția pe care el o va ocupa pe pământ. La prima Lui venire, poporul Lui nu a fost gata; a doua oară Domnul Își va atinge ținta. Atunci va fi pe pământ un popor pregătit pentru Domnul și pentru Împărăția Sa. Ceea ce nu a putut face Ioan Botezătorul, va face El atunci. El va schimba inima lui Israel. Ei vor primi pe Mesia al lor, pe care L-au respins mult timp, în care ei,

spre marea lor uimire și durere, vor recunoaște pe Acela, pe care ei L-au răstignit. În zilele acelea Iehova Îi va da partea Lui cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, în timp ce Dumnezeu a ales acum lucrurile nebune și pe cei slabi și fără preț ai lumii, pentru ca în Hristos să facă mare harul Său. În zilele venirii Lui El se va îndura de Sion, care mult timp a fost înjosit; națiunile se vor teme de Numele Domnului, și toți împărații pământului de slava Sa (Psalmul 102, 15). O parte dintre Iudei vor face probabil această descoperire înainte, alți o vor face abia la venirea Sa; căci vor fi diferențe între ei în privința aceasta.

Pentru noi însă acum este »ultima oră«. Nici creștinismul nu ocupă acum o poziție dominantă, și nici Evanghelia Împărăției nu este vestită tuturor națiunilor. »Ultima oră« înseamnă, că acum apar mulți antihriști. După aceea Iudeii care s-au întors la Dumnezeu vor misiona printre toate popoarele păgâne, și acolo unde creștinii nu au ajuns; harul lui Dumnezeu le va da puterea necesară pentru aceasta. Atunci va veni sfârșitul veacurilor.

Este aceasta speranța creștină? Noi nu așteptăm sfârșitul, ci pe Hristos, ca să ne răpească acolo unde este El. Și Iudeii așteaptă pe Domnul. Ei așteaptă ca El să se coboare și să binecuvânteze pământul; și cu siguranță El va face aceasta. Dar aceasta este cu totul altceva și va avea loc abia după aceea. Între scopul ceresc și scopul pământesc al venirii Sale există o anumită perioadă, care cu siguranță va fi de scurtă durată. Ce impresie trebuie să fi făcut această vestire serioasă, că ultima oră a sosit, în inimile celor cărora le-a scris apostolul! Cât de uimiți trebuie să fi fost ei de aceasta! Mulți gândesc, că un astfel de adevăr nu poate nicicum să fie o hrană potrivită pentru »copilași«. Cât de important este, că credincioșii nu numai citesc Biblia lor, ci o și cred cu încredere de copil! Ce găsesc ei acolo, pune capăt tuturor teoriilor și gândurilor omenești. »Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și după cum ați auzit că are să vină antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști.« Amprenta acestui timp al »ultimei ore«. Nu există un rău mai detestabil ca anticreștinismul, dușmănia îndreptată direct împotriva persoanei Domnului. Antihrist ar putea să imite pe Domnul Isus, dar motivul lui este numai împotrivire față de El. El își va revendica ceea ce aparține numai lui Dumnezeu. Scopul lui va fi să se înalțe pe sine și să tăgăduiască pe Dumnezeu, și cu siguranță aceasta este cea mai rea și cea mai îndrăzneată formă a răului, care se îndreaptă direct împotriva Lui. »Acum s-au ridicat mulți antihriști.« Antihriști sunt nu numai în acest oraș, ci în toată creștinătatea. Ei predică și învață, și masele îi ascultă fără nici cea mai mică bănuială, că ei ascultă o învățătură anticreștină. Faptul că și mulți creștini adevărați consimt cu ușurință la aceasta, este din cauză că ei cercetează foarte puțin Cuvântul lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Caracterul acestui rău se recunoaște mai bine, dacă ne gândim la vechiul „Deism” englezesc. El a fost alungat din această țară (Anglia) cu aproximativ 200 de ani în urmă, apoi a fost preluat de germani și acum, prin iscusința germană și cu o strălucire nouă și aparență progresistă falsă a fost readus înapoi. El constituie o parte însemnată a „criticii biblice înalte”, care este primit cu lăcomie de oameni, ca ceva nou, mare și progresist. Din păcate acest duh a pus stăpânire atât pe vechile catedre universitare, cât și pe cele moderne și a fost făcut un bastion împotriva Domnului Isus. Ele au devenit centre, de unde se răspândește necredința. Ele otrăvesc pe tinerii, care sunt hotărâți să devină păstori sau să preia funcții bisericești. Între denominațiuni sunt diferențe minore în această privință.

Partea liberală a bisericii de stat engleze a fost stricată prin aceasta tot așa de mult ca și protestantismul independent de ea, și descompunerea progresează în cadrul ambelor. Și fracțiunea catolicizată a bisericii anglicane, rămasă statornică până acum, începe acum să capituleze. Oamenii nu vor să creadă, și drept urmare stricăciunea se întinde și peste ei, indiferent de orientarea căreia îi aparțin. Chiar și credincioșii suferă pagube mari din aceasta. Dar Domnul știe cum poate să elibereze pe ai Săi; El Își dă toate silințele să le lumineze privirea întunecată și să-i facă capabili să recunoască la timp pericolele. Este pe deplin clar, că erudiția nu este aptă nici pentru a fi un mijloc de control al răului și nici ca să-l împiedice. Dar Dumnezeu în harul Său va păzi pe »copilași«. Cunoașterea pe care o au ei cu privire la Tatăl constituie baza binecuvântată pentru aceasta. Se interesează acești critici moderni de această cunoaștere? Au ei

Cuvântul lui Dumnezeu rămânând în ei? Doresc ei puterea Duhului Sfânt, ca să primească adevărul Său și să umble în el? Aceasta este imposibil la aceia care neagă că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu. Da, este adevărat - »acum s-au ridicat mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.« Care creștin cu judecată nu știe aceasta astăzi? Mulți își pot aminti de timpul, când acest rău nu era așa de extins ca astăzi. Necredința ia proporții foarte repede; dar germenele acestei evoluții s-a arătat deja în zilele apostolilor. »Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri.« Ei poartă în ei semnul caracteristic al răzvrătirii. Unele personalități conducătoare ale anticreștinismului au mărturisit odinioară că sunt creștini. Unii dintre ei au fost cunoscuți și între noi – oameni învățați și destoinici, dar care acum ocupă poziții de frunte în acest sistem religios al scepticismului. Unul era vegetarian, moralist, abstinent și revoluționar în ideile lui; aceasta a impresionat pe mulți oameni; căci ei erau foarte înclinați să accepte că în astfel de persoane trebuie să fie ceva bun. Și cu toate acestea este vorba de antihriști.

»Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că ei toți nu sunt dintre noi.« Traducerea „... că nu toți sunt dintre noi” este o redare greșită a textului din greacă și trebuie privit ca o traducere inexactă, sau chiar nevalabilă, deoarece ea nu redă sensul corect. Textul grecesc spune: »... că ei toți nu sunt dintre noi«, și aceasta înseamnă că niciunul din ei nu „era dintre noi”. Dacă se spune că „nu toți sunt dintre noi”, prin aceasta se exprimă, că totuși unii au fost dintre noi; unii dintre acești antihriști au fost drept urmare dintre noi! Dar apostolul contrazice categoric aceasta. Prin aceasta se recunoaște, că oamenii cei mai învățați par să-și închidă ochii uneori, când se preocupă cu Biblia. Ar fi probabil interesant să cercetăm motivele care conduc astfel de oameni învățați, cucernici, la astfel de rătăcirii. Dar este suficient să constatăm, că forma de exprimare »ei toți nu sunt dintre noi« sau „niciunul din ei ...” redă singurul sens adevărat. Cititorul, care nu a studiat, poate fi sigur, că prin aceasta are înțelesul adevărat al acestui loc, care se bazează pe folosirea celor mai exacte reguli gramaticale. Învățații ar trebui de altfel să știe aceasta, dar se întâmplă mereu, că fac greșeli, ca și aici.

»Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt.« Acest dar de sus îl aveau și »copilașii«, care erau amenințați de atacurile decisive ale multor antihriști. Ei erau unși cu Duhul Sfânt, care le-a fost dat, și această ungere a venit de la Cel sfânt, de la Domnul Isus. Care este situația cu tine, cititorul meu drag? Este de o deosebită importanță pentru tine, dacă tu ai fost uns în felul acesta. Căci numai aceasta contează pentru un creștin adevărat; el nu trebuie numai să stea tare în Hristos, ci și să fie uns cu Duhul Sfânt, așa cum citim în 2 Corinteni 1, 21. Așa era în cazul copilașilor, oricât de puțin ar fi fost ei de crescuți. Este tot așa și la tine? Nu-ți risipi timpul interesându-te de alții, înainte ca să ști că acest privilegiu ți-a fost dat și ție de Cel sfânt. Abia după aceea ai dreptul cu conștiința curată și inima fericită să cauți binele celorlalți. Dacă vrem să ne ostenim pentru alții, cu râvnă, credincioșie și nestingheriți, atunci trebuie să știm mai întâi care este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu și care sunt nevoile noastre. Este de remarcant, că în versetul nostru accentul se pune pe „voi”. Deoarece aici se adresează celor mai tineri credincioși, prin aceasta devine clar, că acest privilegiu este și pentru toți ceilalți credincioși. »Dar voi ați primit ungerea din partea Celui sfânt și știți orice lucru.« Nu este aceasta o afirmație deosebit de remarcabilă cu privire la starea „copilașilor”? Nu este nici un motiv să ne îndoim, dacă ne gândim, că ei aparțineau familiei lui Dumnezeu. Ei erau copii ai lui Dumnezeu și împreună cu ceilalți au primit siguranța binecuvântată a iertării păcatelor. Prin aceasta a fost îndepărtată de la ei vina, teama și orice putea împiedeca bucuria și orice progres.

Dacă nu am ști că păcatele ne-au fost iertate, atunci am putea numai cu o conștiință necurățită să încercăm să pătrundem în tot adevărul. Chiar și lumea recunoaște, că o conștiință întinată ne face oameni lași. Dimpotrivă, o conștiință curățită potrivit lui Dumnezeu ne oferă îndrăzneală. Vedem aceasta la Petru, care, așa cum este cunoscut, s-a lepădat de Domnul. Dar după ce a fost reabilitat și a stat pe terenul mântuirii, putea să reproșeze Iudeilor, care nu aveau conștiința curățită: »... pe care voi l-ați dat în mâna lui Pilat și v-ați lepădat de El înaintea lui, când el se hotărâse să-I dea drumul«! Sufletul încărcat cu păcate se sperie când aude adevărul, deoarece



acesta condamnă permanent eul. Noi trebuie să avem o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, abia după aceea vom putea crește prin cunoașterea Persoanei Sale și să primim puterea de a sluji altora.

Vedem deci că această scrisoare a fost scrisă tuturor copiilor lui Dumnezeu, deoarece »păcatele lor sunt iertate pentru Numele Lui«. Această scrisoare nu are scopul să le facă cunoscut pentru prima dată acest fapt; ei știau de iertare deja de atunci când au crezut Evanghelia. Hristos le-a câștigat iertarea prin sângele Său. Aceasta este pentru toți credincioșii un fapt incontestabil. Ar fi o nebunie să vrei să afirmi, că numai păcatele dinainte de întoarcerea la Domnul au fost iertate. Ce se va face atunci cu păcatele care au fost făcute după aceea? Un lucru este sigur, că Domnul nu va mai suferi încă o dată pentru păcate; de asemenea El nu a suferit numai pentru anumite păcate ale noastre, ci pentru toate. Aceasta ne dă adevărata siguranță a iertării păcatelor. Jertfa de ispășire a lui Hristos nu se extinde numai asupra unei anumite părți a păcatelor noastre, ci asupra tuturor, și pe acestea Domnul le-a purtat odată pentru totdeauna. În aceasta constă binecuvântarea, care nu se poate măsura, pe care El ne-a dăruit-o prin această binefacere a harului Său divin. În privința aceasta nu avem a face cu o învățătură, pe care trebuie s-o câștigi ca pe un premiu al victoriei, și nici cu un adevăr exterior, care trebuie prezentat în public și admirat, ci cu un privilegiu personal, pe care îl primim prin credință și pe care îl aplicăm la inima și conștiința noastră. Noi am primit iertarea de la Dumnezeu ca o favoare incomparabilă, ca prin aceasta să începem alergarea credinței noastre.

»Copilașii« au făcut progrese în ceea ce privește această parte comună tuturor credincioșilor, după ce ei, ca și copii ai Lui, au recunoscut pe Tatăl. Ei cunoșteau pe Dumnezeu nu numai ca Creator, sau ca Dumnezeul Atotputernic, care se interesează de pelerinii slabi de aici de pe pământ, sau ca Dumnezeu-Iehova, Stăpânitorul, ci ca Tată. Ei știau, că El era Dumnezeu și Tatăl lor, așa cum era și al Domnului Isus, căci Cel înviat Însuși le-a făcut cunoscut aceasta. Cuvântul Său și Duhul Sfânt, care locuia în ei, prin care ei strigau »Ava, Tată«, erau garanția pentru aceasta. Cum pot creștinii să treacă cu vederea un astfel de adevăr, care este așa de strâns legat de ei și ocupă un loc așa de mare în Noul Testament? El este caracteristica adevăratului creștinism. La crucea lui Hristos a fost judecat tot răul, și în felul acesta credinciosul primește aptitudinea, din prima clipă a credinței sale, să recunoască pe Dumnezeu ca Tată al său. Chiar și »copilașii« știau, că prin aceasta ei nu au primit o binecuvântare trecătoare, așa cum au fost făgăduite binecuvântări Israelitului, în funcție de ascultarea lui. Dumnezeu oferă în Evanghelie, celui ce crede, un dar permanent; Legea nu putea să facă aceasta. Acolo erau puse condiții. Dacă sunteți ascultători de Lege, veți trăi și nu veți muri. Evanghelia, dimpotrivă, nu spune: dacă iubești pe Dumnezeu, atunci El va fi îndurător cu tine; pe această bază nu putea să fie salvat nici un păcătos. Ea spune mult mai mult: »Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.«

Această mare ofertă divină este prezentată tuturor oamenilor. Dacă eu nu cred pe Dumnezeu în ceea ce privește pe Fiul Său, sufletul meu se va pierde veșnic și mânia lui Dumnezeu rămâne peste mine. Dar dacă primesc oferta Lui, atunci pe baza credinței în Hristos Isus eu primesc nu numai iertarea păcatelor mele, ci și viața veșnică și prin aceasta poziția unui fiu al lui Dumnezeu. Prin aceasta eu mă aflu pe singurul fundament creștin adevărat ca copilaș. Acești copilași trebuiau atenționați cu privire la pericole, deoarece înșelătorii și antihriștii se înmulțeau. În continuare vom auzi ceva despre arta înșelătoriei deosebite a acestor oameni. Mai întâi ne vom ocupa de felul în care purtarea de grijă divină atenționează la timp pe copilași și îi înarmează mai dinainte împotriva împotrivorilor. »V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.« Fără ungera din partea Celui sfânt (adică, fără Duhul Sfânt dat de Cel sfânt, de Hristos) nu ar fi avut aptitudinea să scape de cursa periculoasă și vicleană. Darul Duhului Sfânt caracterizează pe creștin. Domnul a vorbit despre El, ca despre »apa vie«, pe care El o va da credincioșilor. Prin această »apă vie« nu se înțelege Domnul Însuși, ci Duhul Sfânt, pe care Domnul ni-L dăruiește ca un Izvor proaspăt de apă vie,

care curge neîncetat în noi. În felul acesta, la începutul drumului nostru de credință noi am primit nu numai viața veșnică, ci prin har purtăm în noi puterea Duhului Sfânt spre o viață a slavei.

După ce apostolul a arătat că acest privilegiu divin este deja acum partea noastră, el spune »copilașilor«, că ei »știu toate«. Cum se poate spune așa ceva despre ei? Pentru că ei au pe Hristos ca viață a lor, și El este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. »Toți vor fi învățați de Dumnezeu«, se spune în evanghelia după Ioan 6,45. A avea pe Hristos înseamnă să ai cheia care descurie toate ușile. În afară de aceasta, ungera prin Duhul Sfânt ne face capabili să recunoaștem adevărul și să ni-l însușim cu toată certitudinea și hotărârea. Acest har ne-a fost dat ca să ne depărteze de lume și de felul ei de a gândi, precum și de gândirea noastră, și să ne pună deoparte pentru Tatăl. Căci ce suntem noi în noi înșine, dacă suntem despărțiți de Hristos și de dependența de El?

»V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți, și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.« Cât de înviorătoare și de mângâietoare sunt aceste cuvinte! Învățătura omenească este întotdeauna confuză și lasă sufletul în nesiguranță, chiar și în problema noastră importantă: cum primim pacea permanentă cu Dumnezeu? Dar dacă la aceia, care au primit pe Hristos în simplitatea inimii și se bucură de El, apare dorința după adevăruri noi, atunci se deschide ușor ușa celui rău, și el nu se lasă mult timp așteptat. De aceea copilașii trebuie să fie vigilenți. În adevăr nu este nici o minciună, și o singură minciună descoperită trădează absurditatea întregului sistem, deoarece adevărul este în sine un întreg compact. Dumnezeu încredințează chiar și pe copilași de adevăr. Acești înșelători, dimpotrivă, tăgăduiesc că copilașii ar avea astfel de cunoștințe; ei ar fi singurii care cunosc adevărul. „Noi avem lumina nouă; voi ați rămas împotmoliți în lucrurile de la început, pe care noi demult le-am lăsat înapoia noastră. Ceea ce v-a dat vechea voastră învățătură nu este altceva decât un zdrăngănit pe instrumente neacordate, în timp ce la noi cântă toată orchestra.” Așa vorbesc totdeauna oamenii mulțumiți cu ei înșiși, care s-au vândut înșelăciunii dușmanului. »Cine este mincinosul«, întreabă apostolul, »dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul?« Antihriștii au încercat în diferite feluri să atace Persoana Sa, dacă este posibil, s-o nimicească. Cât de îngrozitor este, când oameni, care odinioară s-au declarat de partea Lui, prezintă aceste minciuni ca adevăr nou și mare! »Mincinosul« nu este satan, ci acela care odinioară s-a declarat creștin și acum tăgăduiește că Isus este Hristosul.

Apostolul merge mai departe pe urmele minciunii: »Acela este antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.« Un antihrist merge deci așa de departe, că trădează mai mult adevăr, decât era cunoscut Iudeilor. În sens general putea și un Iudeu, care a auzit despre Domnul Isus și L-a lepădat, să fie „un mincinos”. Legea, Psalmii și profeții au arătat toate spre Isus. Dar Iudeul nu a vrut un Mesia, care, în loc să-și instaureze imperiul mondial, a suferit și a murit pe cruce. De aceea Iudeul a preferat ceea ce i-a oferit diavolul, dar ce atunci Mesia nu a luat pentru Sine. Creștinul prefăcut poate să fie un mincinos mai rafinat, dar cel mai rău este antihristul. Locul lui a fost odinioară mărturia creștină; el a auzit adevărul despre Tatăl și despre Fiul, dar acum l-a lepădat și îl tăgăduiește.

Niciun Iudeu ca atare cunoaște ceva despre relațiile veșnice ale divinității; el este totdeauna departe de adevărul și privilegiile creștinismului și este chiar ostil față de ele. În această parte a versetului 22 se cuprinde principiul creștin, dar mult mai clar acesta este cuprins în cuvintele botezului creștin din evanghelia după Matei 28,19. Acest loc conține singura formulă de botez, care servește drept criteriu decisiv, și ea spune: »botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.« Prin aceasta nu vreau să spun, că numele Domnului Isus trebuie lăsat la o parte la botez. Dar formula corectă este dată de Domnul Isus așa de clar, că trebuie să te îndoiești de valabilitatea botezului, la care cele trei Persoane ale dumnezeirii nu sunt numite. Se aud tot felul de păreri în privința aceasta, dar nu se face nici o referire la cuvintele Domnului nostru înviat. Argumentele care se sprijină pe locurile din Faptele Apostolilor, în care se amintește despre botez, sunt fără importanță, deoarece acolo nu se spune niciunde, că ceea ce scrie acolo a fost formula completă de botez. Singurul loc, care ar putea da impresia că conține formula de botez

folosită în timpul apostolilor, nu are nici o însemnătate, căci este general recunoscut, că Faptele Apostolilor 8, 37 este neautentic. Potrivit acestui verset, Filip ar fi cerut famenului să dea mărturie despre credința lui, ceea ce a și făcut. Dar acest întreg verset trebuie respins, deoarece el nu se întâlnește în manuscrisele vechi. Probabil că inițial el a fost o remarcă pe marginea manuscrisului, care a fost preluată mai târziu în text de către un copist, presupunând că face parte integrantă din original. În Faptele Apostolilor nu se întâlnește nici o formulă de botez, și de aceea nu există niciun motiv să ne abatem de la porunca clară a Domnului. Nici presupunerea, că această indicație a Domnului ar fi pentru rămășița iudaică din viitor, nu este acceptabilă. Ea nu este în concordanță nici cu faptul că Domnul s-a referit mai înainte la »toate popoarele«, și nici cu starea spirituală a acelei rămășițe, cuvintele Domnului depășesc cunoștințele ei.

Deci aici este vorba de cineva, care într-adevăr mărturisește pe Hristos, dar tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul (nesocotirea Duhului Sfânt de către el era fără îndoială așa de mare, că nu a fost necesar să se spună niciun cuvânt despre aceasta). El tăgăduia pe Tatăl și pe Fiul, și pentru un creștin spiritual aceasta este cel mai clar semn caracteristic al antihristului. Cu toată seriozitatea se atrage atenția, că acești antihriști au ieșit din părtășia creștinilor. Nimeni să nu se mire, că oameni, de pe un loc al harului și al plinătății adevărului, care au dat naștere la o răspândire plină de râvnă și trăire practică, pot să cadă în extrema opusă, dacă renunță la totul și se dedau ideilor nimicitoare. Atunci merge așa cum spune proverbul: pieirea celor mai buni este cea mai rea. Nimic nu este mai de disprețuit, decât să devii necredincios celui mai mare și celui mai cuprinzător adevăr, și aceasta caracterizează pe antihriști.

Dacă aici stă și atenționarea: »Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are nici pe Tatăl«, totuși după aceea urmează cuvintele încurajatoare pentru »copilași«: »Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.« Ambele părți sunt importante, atât din cauza înțelesului intrinsec al acestor cuvinte, cât și din cauza luminii, pe care o aruncă asupra șiretlicurilor diavolului. Unitarienii, de exemplu, afirmă, că cinstesc pe Tatăl, dar ei tăgăduiesc pe Fiul. Drept urmare, mărturia lor despre Tatăl, potrivit acestui loc din Scriptură, este total fără valoare. Nu Tatăl este piatra de încercare pentru adevăr, ci Fiul. De aceea, când cineva recunoaște pe Fiul, atunci acela are și pe Tatăl. Aceste două Persoane dumnezeiești aparțin împreună, însă Fiul este singura caracteristică decisivă și El este totodată singurul Mijlocitor. Dacă tu tăgăduiești pe Fiul, Tatăl îți respinge complet mărturia ta pentru El din cauza dezonorării, pe care o faci Fiului. Tatăl datorează Fiului faptul că El a fost îndreptățit și glorificat, căci El S-a dezbrăcat de slava care I se cuvenea și S-a smerit, nu numai făcându-Se Om și Rob, ci până la moartea pe cruce. Oricine disprețuiește pe Fiul își atrage asupra sa pedeapsa veșnică. Dumnezeu a confirmat omului acest fapt foarte clar, așa că omul nu se poate dezvinovăți.

Ajungem acum la un punct foarte interesant, despre care pe scurt trebuie spus ceva. »Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi.« Aici nu este »El, Cel care este de la început«, ci, »ce ați auzit de la început.« Ioan folosește aici aceeași expresie, ca și la începutul scrisorii sale. Între cuvintele »Cel care este de la început« și »ce este de la început« este numai o diferență foarte mică. Ambele afirmații sunt desigur adevărate, și fiecare este desăvârșită la locul ei. La începutul versetului 24 este o anumită accentuare, care în anumite traduceri s-a pierdut: »voi, ce ați auzit de la început ...« Ceea ce apostolul vrea să accentueze, este, că ei trebuie să rămână la ceea ce ei au auzit de la început.

Adăugirile noi la Cuvântul lui Dumnezeu trebuie respinse. Dacă se aduce ceva nou, aceea nu este adevăr creștin; continuarea cu dezvoltări este lucrarea satanei. Tot ce se adaugă revelației lui Dumnezeu în Hristos este falsificare. Omul firesc urăște să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea iau naștere eforturi, să se debaraseze de autoritatea divină atât a Vechiului cât și a Noului Testament. „Critica înaltă” este absolut nonsens, dacă nu ceva și mai rău; ea duce la otrăvirea și nimicirea credinței. Tot așa este cu concepția contrară, care afirmă, că „Biserica învață”. Unii combină ambele rătăcirii. Unde se găsește în Sfânta Scriptură un indiciu, că Biserica învață? După Cuvântul lui Dumnezeu ea este învățată prin apostoli și proroci, precum și, în mod obișnuit, prin darurile de învățător, și așa mai departe, pe care Hristos, Capul, le-a dat în acest

scop. Biserica este învățată, dar ea însăși nu învață niciodată. Ea crede și se bucură de adevăr și totodată este răspunzătoare, să umble în adevăr și să aducă adorare. În acest timp al necredinței, pentru Biserică ar fi mai necesar să fie atentă, ca ea însăși să stea în adevăr.

Este o rătăcire periculoasă să se creadă, că „Biserica învață”. În problemele de disciplinare trebuie ca ea să fie ascultată (Matei 18,17), dar darea de învățătură este cu totul altceva. Biserica trebuie să se țină strâns de adevăr; dar concepția că Biserica învață va conduce curând, ca oamenii să audă lucruri, care nu au fost descoperite în Biblie. Duce la gânduri egoiste și la preocuparea cu legende și teorii omenști, care se adaugă Bibliei, așa cum sunt concepțiile fanteziste despre fecioara Maria, despre sfinți, despre apariții extraterestre, și așa mai departe. Sau te preocupi cu ipoteze raționaliste, după care trăiesc cei îndoielnici, sau mai bine spus, cu care ei merg în moarte. Numai Dumnezeu este Învățătorul care nu greșește. După cuvintele profetilor Săi, toți copiii Săi, toți cei care au crezut, vor fi învățați de Dumnezeu, care se face cunoscut în Cuvântul Său. Pentru aceasta ei nu au nevoie de Biserică, care își arogă dreptul de a învăța. La ceea ce noi am auzit »de la început« nu mai este nimic de adăugat. Toate așa-numitele „continuare a dezvoltării”, care în zilele noastre entuziasmează pe oameni atât în domeniul religios cât și în domeniul științific, nu sunt nimic altceva decât produse ale fanteziei, și anume de natură rea, în mod deosebit în domeniul religios. Afirmațiile științifice se schimbă, dar în minciunile religioase locuiește o putere satanică, care duce nu numai la nimicirea sufletului, ci pricinuesc pagube permanente.

Unde se găsește deci adevărul, și în ce constă el? Hristos, așa cum a fost El revelat pe pământ, este adevărul. Cum pot să fie în El, sau în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care Îl revelează, evoluții? Adevărului nu-i este nimic de adăugat; el nu poate fi făcut mai desăvârșit, decât este deja. De asemenea claritatea cuvintelor, pe care Domnul le-a spus ucenicilor, atunci când era pe pământ, nu poate să fie mărită, și nici ce Duhul Sfânt a adăugat mai târziu în scris, căci ucenicii nu puteau să înțeleagă în timpul cât Domnul a fost cu ei pe pământ. Toate acestea au fost vestite nu prin cuvinte învățate de oameni, și nici prin înțelepciunea omenească, ci învățate prin Duhul, făcând cunoscut lucruri spirituale prin mijloace spirituale, aceasta înseamnă că adevărurile și cuvintele au fost inspirate de Duhul Sfânt. Cât de binecuvântat este rezultatul acesta în practică! Este același Cuvânt, care trebuie să rămână în ei. »Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.« Adevărul nu se poate despărți de Hristos, și anume de Hristos așa cum Dumnezeu L-a revelat în Cuvântul Său. »Și făgăduința, pe care ne-a făcut-o El, este aceasta; viața veșnică.« Această afirmație despre darul vieții veșnice este formulat așa de pătrunzător, ca și comunicarea despre Persoana care este izvorul ei (compară capitolul 1,1-2).

»V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.« »Copilașii« trebuie atenționați cu privire la vigilența maximă față de aceia, care vreau să introducă lucruri noi. Ei distrug adevărul prin prorocii, care sunt tot așa de false, cum făgăduințele lui Dumnezeu sunt adevărate. Să ne gândim numai la rătăcirea condamnată, cu care a trebuit să lupte mulți dintre noi în timpurile trecute și care a fost simțită dureros de inimile sincere. Nu era vorba tocmai de viața veșnică? Acești înșelători au încercat să se convingă pe sine și pe alții, că nu deja acum au viața veșnică în Fiul, ci o vor putea primi abia la înviere. Însă aceasta înseamnă să uiți și să renunți la ce noi am auzit de la început. Era o minciună, și nici o minciună nu poate fi din adevăr. Locul din Scriptură, pe care îl avem înaintea noastră, arată clar, că această idee nouă, și altele asemănătoare ei, nu este adevărată. Cuvântul Domnului dovedește absurditatea ei, căci capitolul 1 versetul 1 spune: »Ce era de la început, ce am auzit ...« - martorii inspirați. Nimic nu este mai sigur și de importanță mai mare. Vedem deci, că și astăzi înșelătorii nu se rețin nicidecum, ci continuă permanent să răspândească minciuna, indiferent dacă ei se declară, sau nu, urmași apostolici (compară cu Apocalipsa 2,2).

»Cât despre voi, ungerea, pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi.« Și aici este accentuat »voi«, ca și în versetele 20 și 24. Ioan le-a spus, că Cuvântul, pe care ei l-au auzit, trebuie să rămână în ei, deoarece el este singurul fundament scris al Adevărului. Acum el repetă cealaltă realitate binecuvântată: ungerea sfântă, Duhul Sfânt, care le-a fost dat, rămâne în ei. Cu grijă

plină de credincioșie le spune încă o dată: ungerea Sa rămâne în voi, copilașilor; ungerea cu Duhul slujește, ca voi, prin puterea Sa, să înțelegeți adevărul lui Dumnezeu în Hristos și să vă bucurați de el.

»Și n-aveți trebuință să vă învețe cineva.« Ei au primit pe Hristos, care este Calea, Adevărul și Viața. Această cunoaștere le-a dat-o deja Dumnezeu, Tatăl, prin Duhul Sfânt.

»Ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, veți rămâne în El, după cum v-a învățat ea.« Duhul Sfânt era în ei, ca să-i învețe și alte lucruri, decât acelea pe care le cunoșteau, și să-i călăuzească în toate detaliile Cuvântului lui Dumnezeu și în practicarea lui. Așa a îngrijit Dumnezeu în harul Său de »copilași«. Dacă ei ar fi ținut seama de aceasta, nu trebuiau să se mai ferească sau să se teamă de înșelători. Ei nu erau dependenți de oamenii, care se predicau pe ei înșiși și nu pe Domnul Isus. Ce siguranță și ce binecuvântare în sens spiritual au primit deja cei mai tineri din familia lui Dumnezeu! Ei trebuiau însă să rămână în Hristos, în ceea ce El a învățat de la început.

### **1 Ioan 2, 28-3,6**

Ne reîntoarcem la învățăturile generale ale Epistolei. După ce în secțiunea remarcabilă de la versetul 12 la versetul 27 au fost tratate grupele diferite ale copiilor lui Dumnezeu, începând cu versetul 28 apostolul se adresează iarăși tuturor copiilor Săi, așa cum a făcut în versetele anterioare. Apostolul reia prin aceasta tema propriu-zisă a scrisorii sale. Cuvântul, care se adresează aici tuturor, spune: »Și acum, copiilor, rămâneți în El.«

Credința în Persoana Sa conduce la faptul că se rămâne în El, și aceasta este adevărata premisă pentru o umblare creștină. Nu este suficient să se rămână în adevăr, în Cuvânt sau în învățătură. Este Persoana divină și vie a lui Hristos, care într-un anumit sens exercită o atracție magnetică asupra noastră; această atracție este cu atât mai tare cu cât El este atât Om cât și Dumnezeu. Unii Îl văd fie numai ca Om, și atunci despărțit de divinitatea Sa; sau invers, numai ca Dumnezeu, despărțit de umanitatea Sa; dar ambele sunt greșite. Există realmente numai o Persoană, care unește în Sine două naturi, și tocmai în aceasta constă taina nemărginită, care nu poate fi pătrunsă de om. El Însuși spune în privința aceasta: »Nimeni nu cunoaște (epiginoeskei) pe Fiul, în afară de Tatăl.« Să observăm, că aceasta nu se spune despre Tatăl, cu toate că Tatăl niciodată nu a devenit Om, așa cum a devenit Fiul. Fiul descoperă pe Tatăl, însă noi nu citim niciunde, că Tatăl revelează pe Fiul (vezi în privința aceasta Matei 11,27 și Luca 10,22). Ioan 17,3 ne învață dimpotrivă, că sunt progrese în cunoaștere. În Domnul Isus este inexplicabilul. În străduința de a pătrunde în acest inexplicabil există pericolul pentru duhul omului, care în toate domeniile este mândru și impertinent și în mod deosebit în lucrurile divine arată aroganță lipsită de respect. Tocmai în acest domeniu omul firesc nu are nici cea mai mică parte. El este lipsit de neprihănire și cunoștință, și îi lipsește chiar și dorința de a căuta pe Dumnezeu. De aceea el se împiedecă dintr-o rătăcire în alta. În 1 Corinteni 2,11 se spune: »Cine dintre oameni știe lucrurile omului, decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le știe, decât numai Duhul lui Dumnezeu.« Nouă, celor care credem în Hristos, ni s-a dat Duhul Sfânt, ca să-L putem glorifica. Domnul Isus este adevărul, și anume Domnul în acest sens dublu – Dumnezeu și Om într-o Persoană. Dacă credem în El, atunci înțelepciunea noastră, fericirea noastră, puterea noastră pentru slujire și pentru adorare, și întreaga noastră siguranță constă în aceea, să »rămânem în El«.

Când Dumnezeu a constituit pe Israel ca popor, nu S-a revelat nici o persoană divină. Dumnezeu a dat porunci, care mărturisesc despre maiestatea Sa. Ele au fost însoțite de înștiințări ale puterii Sale față de poporul Său pământesc care insuflau frică, cea mai mare parte dintre ei fiind neîntorși la Dumnezeu. Legea era valabilă pentru fiecare israelit, dar în aceasta nu se afla nimic de natura revelării unei Persoane. Porunci drepte, rânduieli, indicații și ceremonii au fost date de Dumnezeu poporului în modul cel mai impresionant și mai semnificativ. Totul vorbește despre Numele Domnului Isus, despre pozițiile, pe care El le ocupă, și despre lucrarea Sa. Legea

se baza pe autoritatea lui Dumnezeu, care Se învelea într-un întuneric adânc. Caracterul adevărului creștin, dimpotrivă, constă în aceea că Fiul lui Dumnezeu a plecat de la Tatăl și a venit jos la oameni. Noi cunoaștem lucrurile, pe care Dumnezeu ni le-a dăruit de bună voie în El, Cel care în același timp este Dumnezeu și Om. El putea să prezinte oamenilor în chip desăvârșit cum ar trebui omul să fie înaintea lui Dumnezeu. El a revelat în chip desăvârșit și comportarea lui Dumnezeu față de om și apoi, după înfăptuirea lucrării de mântuire, a trimis Duhul Sfânt aici jos. Nu este acesta un har nemărginit? Ce binecuvântare deosebit de prețioasă este legată cu Persoana Domnului Isus! Nu Legea a adus această binecuvântare, cu toate că El este împlinirea făgăduinței și Împlinitorul Însuși. El Însuși, Fiul, a fost Acela care S-a coborât, să devină Om, însă cu excepția, că în El nu era nici un păcat, așa cum ni se spune ceva mai târziu în această scrisoare. El nu numai că nu a făcut nici un păcat și nu a cunoscut nici un păcat (compară cu 1 Petru 2,22; 2 Corinteni 5,21), ci în El nu era nici un păcat. Natura Lui era sfântă și desăvârșit lipsită de păcat. Fără nici o îndoială, El a fost născut de fecioara Maria. Dar lipsa de păcat în El nu rezulta din aceasta, căci fecioara avea natura păcătoasă în ea, ca toți ceilalți oameni. Ea era o credincioasă cu caracter curat și simplitate deosebită a inimii; dar și ea avea nevoie de Mântuitorul, și în propriul ei Fiu a găsit același Mântuitor ca și noi. Ea știa foarte bine că în felul în care Fiul ei a devenit carne, El se deosebea de toți ceilalți copii, căci întruchiparea Lui în om a avut loc prin puterea Duhului Sfânt. De aceea El era fără pată, ea însă nu era. Noi trebuie să rămânem cu hotărâre la adevăr. Dacă se îndrăznește să se adauge ceva la adevărul revelat, atunci prin superstiție va avea loc falsificarea adevărului, și poziția unică a lui Hristos va fi atribuită altuia. Dumnezeu va judeca o astfel de defăimare.

În legătură cu întruparea Domnului s-a petrecut o minune cu caracter uimitor; o altă minune a avut loc la moartea Lui și la învierea Lui. Nu există nimic mai uman decât să te naști și să mori, căci aceasta este condiția căreia îi este supus omul. Domnul a cunoscut această condiție, și cu toate acestea El a revelat în toate pe Dumnezeu. I-a plăcut să-Și dea viața pe cruce; nimeni nu ar fi putut să I-o ia, dacă El nu ar fi vrut să I se ia. El Însuși Și-a dat viața într-un fel în care nimeni n-a putut s-o facă. Dacă cineva dintre noi s-ar sinucide, aceasta ar fi un păcat mare. Dar la Domnul Isus a fost un har minunat și aceasta a servit la menținerea în vigoare a cerințelor sfinte ale lui Dumnezeu față de tot păcatul. Astfel Domnul stă în aceste două evenimente, în care El este cel mai aproape de om, însă ca Persoană divină este nespus de mult deasupra lui. Aici mintea omenească eșuează total. În aroganța și neștiința lui cu privire la Dumnezeu, omul nu vrea să recunoască că sunt taine, care sunt mai presus de capacitatea lui de înțelegere. În orice problemă el se bazează pe propriile aptitudini și se încrede mai bine în sine însuși decât în Dumnezeu; și dușmanul puternic îl întărește să facă așa. Însă Dumnezeu vrea să-l facă să se prosternă în țărână înaintea Lui ca păcătos și să privească numai la Domnul Isus; căci numai prin El credința obține toate binecuvântările, și chiar și credința însăși este darul lui Dumnezeu. Dar tocmai aceasta provocă mândria omului; să respingă harul lui Dumnezeu oferit în Hristos.

După ce apostolul a arătat cine și ce este această Persoană minunată, care a fost de la început și care unește pe Dumnezeu și Omul într-o Persoană, el spune: »rămâneți în El.«

Noi nu cunoaștem nici o altă persoană în care trebuie să rămânem, în afară de Hristos, care este Adevărul. Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, ca să ne dea puterea necesară pentru aceasta; subiectul revelat al credinței este însă Acela cu care noi ne-am început drumul credinței. De aceea se spune că »copilașii« au ungera din partea Celui Sfânt. Ei au venit nu numai la pocăință. A fi creștin înseamnă mult mai mult decât a fi făcut numai viu și să te fi întors la Dumnezeu. Așa a fost întors la Dumnezeu și credinciosul Vechiului Testament. Însă el nu a primit Duhul Sfânt; căci acest dar urmează abia după cunoașterea conștientă a mântuirii, și aceasta este o poziție tipic creștină. Hristos a primit Duhul Sfânt fără să fie nevoie de mântuire și de lucrarea de ispășire, căci El a fost singurul Sfânt al lui Dumnezeu, El a fost Cel neprihănit. Noi însă avem nevoie de mântuire, de iertarea păcatelor noastre. De aceea noi primim Duhul Sfânt după ce ne-am întors la Dumnezeu și am crezut Evanghelia, abia prin aceasta devenim creștini adevărați (compară cu Faptele Apostolilor 11,17). Darul Duhului, »ungerea din partea Celui Sfânt«, este adevăratul

semn distinctiv pentru aceasta. Ea nu trebuie confundată cu aceea, că noi suntem născuți din Duhul. Așa le spune apostolul: voi (nu antihriștii) aveți marele dar de la Cel Sfânt; și deoarece Hristos este Acela de la care vine ungera, trebuie să »rămâneți în El«.

Exista ceva pentru izraeliți în opoziție cu aceasta, care să rămână? Prin Lege lor nu li s-a revelat nici o persoană divină. Pe temelie Legii, mântuirea era ceva de viitor, spre care ei priveau (făcând excepție de efectul simbolic al rânduielilor). Ei nu au primit pe Hristos prin credință, ca să nu mai vorbim despre lucrarea Lui de ispășire. Venirea Domnului Isus a avut scopul să reveleze, celui ce crede în Fiul, pe Dumnezeu și pe Tatăl; revărsarea Duhului Sfânt a avut loc abia după ce Domnul a murit, a înviat și S-a înălțat la cer (ca să trimită Duhul Său din cer pe pământ). Așa ceva nu a fost nici măcar pentru oameni întorși la Dumnezeu, nici măcar religiile false în general nu au această pretenție. Să ne gândim la coranul lui Mahomed cu versurile și imaginațiile lui pompoase, care trezesc poftă și patimi; el nu conține nici o revelație a lui Dumnezeu, conține însă o revelație a unei plinății de minciuni. Tot așa este și cu străvechea „Veda”, așa cum hindușii numesc scrierile lor sfinte. Mult mai rău este la budiști: ei sunt atești, cu toate că simpatizează cu politeștii. Brahmanismul este politeist, însă budismul este un sistem ateu în forma lui panteistă și de aceea nu cunoaște nici un Dumnezeu personal, care poate să se reveleze.

Însă caracterul creștinismului constă în aceea, că Dumnezeu S-a revelat în Fiul Său, și anume ca Om, care, plin de o dragoste sfântă, a umblat pe pământ și care însă a stat cu mult deasupra păcatului și minciunii care Îl înconjurau. Căci nu trebuie să fie numai o revelație prin cuvinte, ci și în faptă și adevăr. Toate faptele și toate cuvintele Lui au revelat pe Dumnezeu, Tatăl, toate minunile Lui L-au făcut cunoscut într-un fel care depășea cu mult tot ce a existat până atunci. Au existat semne și au lucrat puteri prin bărbați ca Moise, Ilie, Elisei și alții, dar acestea erau de altă natură. Aici avem Persoana unică a lui Isus Hristos, Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni. Pe El L-au primit »copilașii«, și în El trebuiau să rămână. Numai atunci ei erau în siguranță și primeau binecuvântare; numai în El se găsea lumina și dragostea lui Dumnezeu, precum și cunoașterea și posesia vieții veșnice, pe care Dumnezeu o dăruiește celor care cred. Toate acestea se găsesc în El și niciodată nu pot fi despărțite de El.

Nu demult s-a afirmat, că noi nu am avea viața veșnică în noi înșine. Astfel de creștini trebuie să ia seama, să nu treacă peste ceea ce spune Scriptura. Atâta timp cât se țin strâns de faptul că viața este în Fiul, ei au pe deplin dreptate, căci aceasta este o realitate prețioasă. Mulțumim lui Dumnezeu că este așa, căci prin aceasta viața rămâne păstrată în siguranță, nepătată și neschimbată. În El ea îi este dată fiecărui care crede, ca viață nouă a sa. Dacă am avea-o despărțită de El, atunci am pierde-o repede sau o vom delapida, așa cum facem cu toate celelalte privilegii primite de la Dumnezeu. Însă este de asemenea adevărat, că noi avem viața și o avem în El, și ultimul adevăr mărește valoarea primului adevăr. El este viața noastră.

Să mergem mai departe: »Și acum copiilor« (se adresează la întreaga familie a copiilor lui Dumnezeu), »rămâneți în El, ca, dacă se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine înaintea Lui la venirea Sa.« Această frază trebuie s-o citim atenți, căci deseori ea nu este corect înțeleasă. În general se gândește, că noi sau alți creștini suntem socotiți ca fiind aceia care nu trebuie să devină rușinați. Însă apostolul spune foarte clar: rămâneți »voi« în El, pentru ca »noi« să nu fim dați de rușine! »Noi« sunt slujitorii Domnului, și prin »voi« se înțelege aceia care erau rodul lucrării lor. Pentru adevăr ar fi o dezonorare mare și pentru lucrători ar fi foarte dureros când cineva, care se pare că a primit adevărul, renunță iarăși la el. Însă aceasta nu schimbă nimic din faptul, că apostolul, dacă el personal a lucrat la ei, a fost totuși un lucrător binecuvântat, sfânt și credincios. Este însă foarte rușinos pentru un lucrător al Domnului, când aceia, pe care el a crezut că i-a introdus în adevăr, se depărtează iarăși de adevăr. De aceea cuvintele apostolului sunt un apel la dragostea lor pentru el.

Trebuie să ne amintim, că abaterea de la adevăr făcea progrese deja în timpul acela. Iuda Iscarioteanul a fost primul, dar cu mult înainte de trădarea lui Iuda, mulți dintre ucenicii Domnului s-au întors înapoi și nu mai umblau împreună cu El, atunci când El a vorbit despre

faptul că întruparea Lui și moartea Lui sunt hrana indispensabilă pentru credință. Și dintre căpeteniile iudeilor au crezut mulți în El, dar din pricina fariseilor nu s-au declarat de partea Lui, deoarece ei au iubit mai mult onoarea din partea oamenilor decât onoarea din partea lui Dumnezeu. Prieteni preaiubiți, păziți-vă de o astfel de atitudine! Mărturișiți-L, dacă sunteți credincioși! Mărturișiți-L, dacă prin credința în El posedăți viața veșnică! Și nu numai să-L mărturișiți, ci și rămâneți în El, oricât de mare ar fi prigoana. Apostolul vorbește aici deosebit de gingaș: »... ca, dacă se va arăta El, ... să nu fim dați de rușine înaintea Lui la venirea Sa.« Nu va fi în acele zile sărăcia lor o rușine, și pentru noi și o lipsă de onoare?

Însă acest verset conține mai multă învățătură. În el se folosesc două expresii, care nu spun exact același lucru. Prima este: »dacă se va arăta El«, cealaltă: »la venirea Sa«. Expresia »venirea Sa« înseamnă în acest context nu numai, așa cum este în multe alte locuri (de exemplu Ioan 14,3; 1 Corinteni 11,26, unde stă „a veni” [în greacă: *erchomai*]), exclusiv acțiunea venirii Sale, ci și faptul sau starea prezenței Sale (în greacă: *parousia*), este prezența Sa, atunci când va fi venit. Să luăm de exemplu învierea sfinților care vor fi omorâți la începutul și pe parcursul perioadei pe care o descrie Apocalipsa. Aceste două categorii de sfinți, care vor învia după ce Domnul va fi apărut ca Judecător (Apocalipsa 22,4), constituie o parte a acelora care vor fi ai lui Hristos la venirea Sa. »Venirea Sa« înseamnă și în acest loc realitatea prezenței Sale (în opoziție cu absența Sa), și nu actul coborârii Sale. Trebuie însă se țină seama de o diferență. Cuvântul „prezență” sau „venire” în sensul amintit poate să se refere la venirea Sa atât pentru poporul Său pământesc, cât și pentru poporul Său ceresc. Partea pământescă este arătată de exemplu în epistola lui Iacov, unde în capitolul 5,8 se spune: »Venirea Domnului s-a apropiat«, sau în cuvintele Domnului: »Așa va fi și venirea Fiului Omului« (Matei 24). Legătura venirii Sale cu »Fiul Omului« în evanghelia după Matei, Marcu și Luca arată clar venirea Sa pe acest pământ. Aceasta o exprimă și Iacov în epistola sa, când spune în continuare: »Judecătorul stă înaintea ușii.« Când Domnul este prezentat în felul acesta, venirea Lui stă întotdeauna în legătură cu Ziua Sa sau cu arătarea Sa. Venirea Sa sau prezența Sa pe pământ va avea atunci ca urmare, că El va fi »revelat« aici pe pământ.

Însă cuvântul „venire” include și actul venirii Sale în sine, ca să ne introducă în Casa Tatălui la Sine, înainte ca El să fie revelat. Cu alte cuvinte, când expresia *parousia*, „venire”, nu este legată cu o adăugare care exprimă descoperirea Sa, atunci ea înseamnă că Domnul prin venirea Sa va lua la Sine pe ai Săi, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4 și 2 Tesaloniceni 2,1. Fără o precizare mai exactă acest cuvânt este folosit să exprime prezența Sa în har, și ea este cu adevărat legată cu harul suveran. Dar dacă este vorba de responsabilitatea noastră, atunci totdeauna este vorba de arătarea Lui, sau descoperirea Lui, și nu numai de venirea Lui. Și aceasta este tema din versetul 28, în care sunt numite ambele noțiuni; căci arătarea Sa are ca premisă prezența Sa, în timp ce venirea Sa sau prezența Sa nu înseamnă arătarea (sau descoperirea) Sa.

Mai trebuie să se țină seama de ceva. În propoziția »dacă se va arăta El« nu este aspectul temporal, ci condițional (în greacă: *ean*; în cazul că, dacă). Aceasta ar putea să pară ciudat pentru acela care obișnuiește să nu citească Sfânta Scriptură așa cum a inspirat-o Dumnezeu. Însă noi putem fi siguri, că Dumnezeu se exprimă întotdeauna foarte exact și că El a purtat de grijă ca Cuvântul Său să fie de înțeles pentru noi. „Dacă” se referă aici nu la momentul, ci la faptul arătării Lui, independent de timpul când va avea loc această arătare. Că ea va avea loc în viitor, nu este nici o îndoială. Deci dacă este foarte sigur, că El se va arăta, atunci sfinții să rămână în El și să nu se îndepărteze, pentru ca »noi« (adică, lucrătorii în lucrarea Domnului) să aibă îndrăzneală și să nu fie rușinați înaintea Lui la venirea Sa. Apostolul exprimă ce simte el în dragostea sa pentru aceia care poartă Numele Domnului Isus. L-ar fi îndurerat foarte mult, dacă vreunul din ei s-ar fi abătut de la adevăr. Însă oricât de mare era dragostea sa pentru copiii lui în credință, el iubea Numele lui Hristos mai mult decât pe sfinți, și această dragoste îl constrângea să se străduiască ca niciunul să nu devină un prilej de rușinare a sa în ziua aceea binecuvântată.

»Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« Această practicare izvorăște, ca și ascultarea, din viața nouă. Deoarece El este drept, oricine care



practică dreptatea este născut din El, adică, practicarea dreptății este în legătură cu viața nouă. Ajungem aici la studiul dreptății (neprihănirii) practice, care se extinde și în versetele care urmează. În privința aceasta trebuie să atragem atenția cu privire la o mică excepție. Acum nu este vorba de dragoste, și nici de ascultarea ca atare; ambele au fost deja tratate în capitolul 2 de la versetul 3 la versetul 6 și de la versetul 7 la versetul 11. În ultima parte a capitolului trei, vom regăsi iarăși dragostea după expunerile cu privire la dreptate. Aceasta se aseamănă cu capitolul doi, unde după ascultare urmează dragostea. Dragostea este astfel o verigă între ascultare și dreptate, căci cu adevărat ea este legătura desăvârșirii, așa cum citim în Coloseni 3,14.

Ar fi interesant să cercetăm în ce constă diferența între ascultarea noastră și dreptatea (neprihănirea) noastră. Dar nu este răspunsul pe deplin clar? Cu toate că dreptatea este permanent marcată de ascultare, ea este nu numai expresia supunerii față de autoritatea lui Dumnezeu, ci și a concordanței relației noastre cu El. În aceasta constă evident definiția naturii ei propriu-zise. Chiar și atunci când noi ne preocupăm cu dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu, putem să folosim această definiție: ea constă în concordanța cu relațiile Sale. Același lucru este valabil atât pentru dreptatea lui Hristos cât și pentru dreptatea noastră, oricât de mare ar fi diferența între cele două. În primul caz privim desăvârșirea concordanței dintre Hristos și relațiile Sale; în cazul nostru trebuie să deplângem eșecul nostru în prezentarea relațiilor noastre cu Hristos.

Nu ar trebui acestea să dea de gândit fiecăruia din noi? Însă harul lui Dumnezeu în Hristos nu ne oferă nici cea mai mică ocazie să descurajăm; scopul principal al acestui verset este să consolideze pe sfinții în Hristos. De aceea nici nu este amintit, ce ar putea să dea naștere la întrebări sau îndoieli din partea lor; căci așa este felul de a proceda al înșelătorilor – mai mult chiar decât al celorlalți necredincioși -, ca să creeze porțițe de intrare a înșelătorii lor, ca să ducă în rătăcire pe credincioșii simpli, care se bucură de adevărul lui Dumnezeu. Este una din dorințele principale ale acestei scrisori, să înarmeze chiar și pe cei mai tineri în credință împotriva atacurilor rele și periculoase ale acestor oameni. Una din metodele lor consta în a insufla îndoială credincioșilor fără experiență; dacă ei posedau cu adevărat întreg adevărul. Antihriști afirmă, că există adevăruri mult mai multe și mai înalte decât cele cunoscute până atunci. Această „lumină nouă”, pe care ei o posedau, ar fi cucerirea mare, și la aceia, care nu o aveau, se punea întrebarea, dacă ei sunt cu adevărat creștini. În opoziție cu aceasta, apostolul voia să dea acestor credincioși tineri certitudinea, că ei au fost unși cu Duhul Sfânt și ei trebuiau să rămână în ceea ce au auzit de la început. Oricât ar fi fost de tineri, ei aveau obligația să condamne și să respingă cu ajutorul adevărului de mult cunoscut orice chemare arogantă la o „nouă iluminare”. Pentru fiecare sfânt trebuie să fie un semn de alarmă, când se vorbește despre „lumină nouă”. În mod deosebit cei tineri trebuie să fie foarte vigilenți, deoarece ei sunt ușor crezători atunci când li se prezintă lucruri mari și înalte, pe care ceilalți nu le au. Dacă după aceea se va constata că totul a fost numai minciună, ce-i de făcut atunci? Totdeauna la noile învățături să ne așteptăm că ele sunt minciuni ale dușmanului, căci Dumnezeu nu are să ne spună nimic nou despre Fiul Său. El ne-a făcut deja totul cunoscut, și »copiii« au primit adevărul, așa cum este el în Fiul Său și cum era de la început. El este Adevărul; de aceea adevărul este prezent pe deplin în El. De aceea orice vorbire despre adevăruri noi este o înșelăciune a lui satan. Unii dintre noi au trăit cum lucrează duhul rătăcirii, căci în zilele noastre este la lucru mai mult decât oricând. Nu trebuie să mergem departe, ca să ne lovim de învățături greșite.

În versetul 29 apostolul pune deci accent mare, pe faptul că dreptatea (neprihănirea) practică este de cea mai mare importanță, deoarece ea se bazează pe relațiile noastre de filiațiune. Nu este și pentru noi o lecție importantă? În general creștinii de astăzi sunt foarte indiferenți în această privință. Ei nu prețuiesc suficient noile relații, în care ne-a așezat harul. Nimeni altul decât Domnul Isus ne-a creat aceste privilegii noi. Lui și Tatălui se datorează acest cel mai înalt drept la aceste relații, și Duhul Sfânt locuiește în noi ca putere divină, prin care noi putem practica această relație cu Dumnezeu. Găsim la sfârșitul capitolului 3, că această temă referitoare la Duhul Sfânt este reluată și este tratată în capitolul următor. În aceasta recunoaștem caracterul

strict sistematic al acestei scrisori. Comunicările ei sunt într-adevăr îmbrăcate în cuvinte simple, conțin însă gânduri și simțăminte foarte profunde, care corespund harului și adevărului lui Dumnezeu.

Unii își vor aduce aminte de timpul când între noi a fost condamnat tot ce se numește „sistem”. Această reacție a fost declanșată de inovațiile uluitoare din denominațiuni, care se aflau în opoziție cu libertatea sfântă a Duhului, care potrivit Scripturii ar trebui să existe în Adunare. A dat naștere la unele pripeli în discuțiile cu „sistemul” tău, deoarece se credea, că singurul lucru corect este să nu recunoști nici un sistem. La ce s-a ajuns este însă regretabil pentru cei implicați. Adevărata întrebare este: În ce constă sistemul lui Dumnezeu? Sistemul oamenilor este absolut fals. Dar departe de noi, să respingem sistemul lui Dumnezeu, indiferent în ce constă el; căci El are totdeauna sistemul Său propriu, pe care omul firesc niciodată nu-l înțelege. Numai Cuvântul Său poate să ni-l prezinte și Duhul Său ne poate face capabili să-l transpunem în faptă. Pentru aceasta trebuie să simțim, că numai harul Său și acțiunea plină de putere a Duhului Său ne-a dat prin Sfânta Scriptură capacitatea să găsim ieșirea din labirintul rătăcirilor vechi și noi și să mergem pe calea Sa în afara tradițiilor și rătăcirilor omenești. Calea divină pare acelor care au fost încurcați în aceste rătăcirii a fi o cale aspră, nesigură, strâmtă, fariseică și multe altele. Dimpotrivă ea oferă în realitate o lărgire a inimii, o libertate și o franchețe, precum și o smerenie înaintea lui Dumnezeu, dacă în lumina sistemului lui Dumnezeu judecăm sincer sistemul omenesc; căci sistemul Său este revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare carte și fiecare capitol al Scripturii este așezat minunat de sistematic. Și această scrisoare a lui Ioan poartă această caracteristică, care este cu atât mai importantă cu cât nu apare la suprafață, ci este împletită adânc în text. Aceasta o găsim mereu în Biblie, și totdeauna la baza ei este o anumită intenție. Aici aceasta constă în aceea, că vrea să ne introducă în mod deosebit de insistent în înălțimile și adâncimile adevărului referitor la viața lui Hristos, așa cum cu greu se găsește în alte locuri ale Noului Testament.

»Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« Umblarea practică în dreptate (neprihănire) lasă să se recunoască clar izvorul vieții noi. S-ar putea întreba, la cine se referă »El« din prima propoziție. Probabil că mulți credincioși se gândesc la Hristos, și în privința aceasta ar avea dreptate deplină. Nu sunt puțini aceia care au răspuns la această întrebare spunând că Dumnezeu este aici Acela care este numit »drept«, căci „a fi născut” din „El” se referă în acest context desigur la Dumnezeu. Această justificare are o greutate indiscutabil mai mare, căci nimeni nu poate să tăgăduiască, că Dumnezeu este drept. Însă prin aceasta s-ar trece cu vederea particularitatea foarte evidentă a acestei scrisori, și anume, că niciodată nu se poate spune cu absolută certitudine, dacă într-un anumit loc se referă la Dumnezeu sau la Hristos. Motivul în privința aceasta este foarte prețios, căci Hristos este în același timp Dumnezeu. În acest caz Tatăl nu este nicidecum exclus, căci natura divină este tot așa de specifică Fiului cum este și Tatălui, ceea ce nici un credincios nu o va tăgădui. Ioan, care mai mult decât ceilalți apostoli s-a preocupat cu Cuvântul lui Dumnezeu și și-a găsit plăcerea în el, se mișcă permanent – cu respect spus – pe cercul demn de adorare, care conduce de la Hristos la Dumnezeu, de la Dumnezeu la Hristos și iarăși înapoi la Dumnezeu, atunci când în această scrisoare vorbește despre »El« și »Lui«. Aceasta se arată deja în prima parte a capitolului doi. Aici, la sfârșitul capitolului, vedem același lucru, și se continuă la începutul capitolului trei până la sfârșitul scrisorii, unde cu privire la Hristos apostolul spune fără ezitare: »El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.« Unui învățat nenăscut din nou i se va părea aceasta de neînțeles. Însă aceia care știu, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și împreună cu Tatăl este Dumnezeu, văd în aceasta o frumusețe a adevărului. Pe această bază Domnul se referă în Ioan 5,23 la lucrarea Tatălui și adaugă: »Pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul cum onorează pe Tatăl.« Deoarece Dumnezeirea caracterizează ambele persoane, este imposibil să se poată stabili cu absolută certitudine, dacă este vorba de Tatăl sau de Fiul, și deoarece ambele persoane ale Dumnezeirii lucrează prin dragoste, apostolul schimbă intenționat și totodată pe neobservat de la o persoană la alta. »Dacă știți că El este drept, să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.«

Dacă am crede că »El« de la începutul frazei este valabil pentru Hristos, am putea tot așa de justificat să spunem, că »El« de la sfârșitul frazei se referă la Dumnezeu.

Scriitorul inspirat trebuie să fi avut un motiv divin pentru a folosi un astfel de stil neobișnuit de scriere. Deoarece această nedeterminare în denumirea Dumnezeirii nu apare numai ocazional, ci se întâlnește pe tot parcursul scrisorii, lasă să se recunoască o intenție deosebită. Scriitorul nu arată nici un fel de ezitare în folosirea ei. Noi știm, că orice scriitor scrupulos este deosebit de grijuliu, ca la temele obișnuite să evite ceva de felul acesta. Un literat sau învățat este mândru să respecte anumite reguli, care fac stilul lui așa de evident, că și un neinițiat poate să diferențieze folosirea dublă a unui „El” într-o frază. Cu siguranță apostolul a fost departe de orice osteneală zadarnică, ca prin cuvinte cu sens neclar să trezească impresia că scrie cu înțeles deosebit de adânc. Nu se poate pune la îndoială, că motivul pentru stilul lui de scriere constă în taina Dumnezeirii, la care Tatăl și Fiul sunt părtași în aceeași măsură. Unde este înțeleptul, unde este cărturarul, unde este vorbărețul veacului acestuia, când este vorba de un astfel de adevăr? Tocmai din cauză că Singurul Fiul era Dumnezeu Însuși, Ioan nu a vrut să-l pună pe aceeași treaptă cu omul. Cu toate că în harul nemărginit El a devenit om, Ioan nu a vrut să ofere o prezentare limitată, omenească, ușor de priceput, despre El. Prin această contopire și schimbare a înțelesului pronumelui personal ne lasă să vedem, că el dorește să ne prezinte pe Dumnezeu și Hristos în așa fel uniți, că ei sunt ne despărțit prin felul de exprimare omenească. Cum poate el să facă o astfel de afirmație în versetul 29: »... să recunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El«? Deoarece sfinții sunt născuți din Dumnezeu și posedă viața lui Hristos. Acest adevăr stă și la baza întregii scrisori. Pe baza faptului că Hristos ne-a dat viața Sa, rezultă că »Hristos este viața noastră«. Un semn caracteristic deosebit al vieții lui Hristos este neprihănirea Lui desăvârșită, fără nici o pată, pe care El a revelat-o în toată umblarea Sa. Și este viața Sa, care acum a devenit și viața noastră, cu care ne putem lăuda. Este viață divină, deoarece prin harul nemărginit vine de la Dumnezeu, care ne-a dăruit viața cea mai bună, cea mai înaltă, cea mai valoroasă și cea mai desăvârșită, care a existat vreodată. Ea era din veșnicie în Fiul, care ne-a dat-o acum. Prin practicarea neprihănirii (corespunzător realității că El este neprihănit) noi trebuie să mărturisim că izvorul vieții noastre este în El.

Cât de trist este, că există creștini, care se îndoiesc de acest fapt! Aceasta înseamnă realmente, să pui la îndoială creștinismul, deoarece prin comportarea practică, așa cum am explicat mai înainte, s-a dovedit a fi așa. Este inutil să vrei să aduci scuze unei astfel de îndoieli. Rătăcirea este prea clară și prea fundamentală, ca să poată fi explicată prin neclaritatea în exprimare a textului biblic sau prin părerea că aici este vorba de un alt aspect, greșit înțeles, al adevărului. Această rătăcire este așa de gravă și de periculoasă, că ea trebuie respinsă și trebuie încercat să se elibereze fiecare care a căzut în această cursă nimicitoare. Aici se arată clar, că o umblare în dreptate se trage din părtășia morală cu Hristos. Toți care umblă în dreptate, pot fi socotiți că sunt născuți din Dumnezeu, deoarece El este drept. Fiecare trebuie să recunoască, că în acest verset nu este vorba de justificare, ci de dreptatea (neprihănirea) practică. Că noi pe baza crucii lui Hristos, unde Dumnezeu L-a făcut pe El păcat pentru noi, prin credință devenim neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, este absolut adevărat, însă aceasta este poziția noastră prin har! Textul nostru vorbește despre umblarea care urmează după această justificare. Apostolul accentuează faptul deosebit de important, că dreptatea practică înseamnă a fi una cu Hristos, și este indisolubil legată de a fi născut din Dumnezeu.

Realitatea și caracterul relațiilor noi cu Dumnezeu ne sunt prezentate aici. Noi suntem născuți din Dumnezeu, și suntem copiii Săi. Se poate imagina o cătuși de mică nedreptate în Dumnezeu sau în Hristos? Noi putem să inversăm constatarea, că oricine practică dreptatea este născut din Dumnezeu, și putem spune, că oricine este născut din Dumnezeu practică și dreptatea. Este deci vorba de a practica, și nu numai de a spune sau a mărturisi. Aici nu se ține seama de poziția noastră, ci de ceea ce harul dă naște prin natura nouă în umblarea noastră, și prin aceasta arată izvorul acestei vieți noi. Ce poate să lucreze mai mult la conștiință, decât viața nouă dăruită de Dumnezeu? Dacă aceste cuvinte au fost scrise, ca să întărească credința, atunci ele trebuie să

lucreze puternic și la conștiință; căci dreptatea înseamnă să fi în concordanță cu o relație care nu permite nici o simpatizare cu păcatul.

Versetul următor (capitolul 3,1) arată că noi avem nevoie de har în toată plinătatea lui. Cu cât conștiința trebuie să fie mai clară și mai liberă, cu atât mai mult avem nevoie de pacea pe care ne-o oferă harul desăvârșit. Acest gând pare să rămână aici total nebagat în seamă, și anume, pentru a scoate în evidență noile noastre relații de filiațiune, caracterizate de dragostea Tatălui. Această relație nouă nu este scoasă aici în evidență numai ca premisă necesară pentru umblarea noastră; ea este prezentată și ca bază a bucuriei noastre față de dragostea Tatălui, care întrece orice pricepere, și rezultatele ei minunate. Când dacă de aceea pare o trecere bruscă de la o temă la alta, pe care o găsim mereu în scrierile lui Ioan, recunoaștem totuși în ea înțelepciunea divină, care ne face cunoscut exact ceea ce noi avem zilnic nevoie. »Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl!« Nu numai mărimea, ci și felul acestei dragoste este minunat. Ea se arată în aceea, că Tatăl ne-a dat această dragoste nelimitată, »ca noi să ne numim copii ai lui Dumnezeu«. »Copii« este aici expresia corectă, nu »fii«. Ioan folosește în mod normal cuvântul »fiu« numai cu privire la Hristos, deoarece el este cuprins de gelozie pentru onoarea Fiului. Apoi, grija pentru adevărul revelat, încredințată lui de Dumnezeu, îl călăuzește să vorbească mai puțin despre filiațiunea noastră și mai mult despre faptul că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. În afară de aceasta relația de copil în familie exprimă mult mai mare intimitate decât poziția de fiu. Noi posedăm înfierea, dar ca copii legătura familiară cea mai intimă ne leagă cu Tatăl. Ambele privilegii le posedăm prin Fiul Său. Așa de minunată este dragostea, care ne-a fost dată, că noi ne putem numi copii ai lui Dumnezeu.

»De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu l-a cunoscut pe El.« Ce onoare este pentru noi, să avem aceeași soartă ca și Hristos, să nu fim cunoscuți de lume! Poziția noastră și natura noastră nouă în Hristos, precum și relația noastră strânsă cu Dumnezeu sunt de neînțeles pentru lume.

Probabil că este necesar să amintim, că unele din cele mai vechi manuscrise cunoscute, înapoia frazei »... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu« au concordant adăugarea: »și suntem!« Această propoziție scurtă nu apare în versiunea engleză „Authorized Version” (și tot așa de puțin și în unele traduceri germane). Eu nu sunt însă în stare să mă exprim cu hotărâre despre acest punct special. Vreau să mai remarc, că aceste manuscrise vechi conțin uneori ceva comun, care cu siguranță este greșit. În această frază însă este o particularitate: »... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu. Și suntem!« Această ultimă constatare este fără îndoială adevărată și se exprimă cu un deosebit accent la începutul versetului doi. Uneori sunt interpretările manuscriselor vechi, acolo unde sunt diferite de alte manuscrise, evident greșite; dar această adăugare este adevărată. Se pune însă întrebarea, dacă a fost preluată din versetul următor și a fost adăugată aici, și în acest caz trebuie privită ca o completare omenească (pe baza altor manuscrise descoperite, în general se acceptă astăzi că expresia »Și suntem!« aparține textului original – adnotarea editorului).

Tema de față este de o importanță așa de mare, că o remarcă suplimentară este justificată. Versiunea latină Vulgata, care cu toate că este numai o traducere, recunoscută de biserica romano-catolică ca Sfânta Scriptură competentă, greșește în acest loc. Ea redă într-adevăr această frază ca și scrierile vechi grecești cu caractere unciale, dar este eronată acolo unde acestea sunt în concordanță cu adevărul. Vulgata scrie în acest caz – călăuzită de expunerea de idei naturală, firească – „... ca să ne numim copii ai lui Dumnezeu și așa ar trebui să fim.” Deci textul ei latin nu spune »Și suntem!«, ci „trebuie să fim” sau „să vrem să fim”. Aceasta nu corespunde adevărului. Prin aceasta se neagă faptul, că noi suntem deja acum copii ai lui Dumnezeu, și încearcă să prezinte aceasta ca un lucru viitor, probabil cu gândul, că ar depinde de umblarea noastră bună. Astfel de idei nu sunt compatibile cu cuvintele următoare ale apostolului și nu pot rămâne în picioare, deoarece nu sunt adevărate. Însă adăugarea »Și suntem!« este fără îndoială adevărată în sine. Dacă ea face parte din textul inspirat, rămâne o întrebare deschisă. Însă aceeași constatare stă la începutul versetului următor.

»Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.« Prin aceasta credincioșii obțin o asigurare importantă, pe care ei trebuie s-o cunoască. Această comunicare depășește propoziția îndoielnică amintită mai înainte, căci »acum« este deosebit de important. Noi nu suntem numai copii ai lui Dumnezeu, noi suntem deja »acum« copii ai lui Dumnezeu. Acest cuvânt merită toată atenția noastră, ca și fraza anterioară. »De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.« În ce mod remarcabil se exprimă aici unitatea noastră cu Domnul! Lumea nu a înțeles nici pe Hristos și nici pe ai Săi. Niciodată omul nu-L poate înțelege cu adevărat, chiar dacă el afirmă probabil că Îl cunoaște. Numai Tatăl Îl cunoaște în chip desăvârșit. Însă lumea a aflat suficient din gura Lui și din viața Lui, ca să-L urască. Din acest motiv El a rămas necunoscut pentru ea ca o Persoană căreia I se cuvine respect, onoare și dragoste. El este un Nimeni pentru lume, cu care nu este nimic de făcut, și tot așa vede ea și pe adevărații credincioși. Prin har am fost introduși în aceeași relație, în care El stă față de Tatăl, și ca urmare avem aceeași soartă ca El, suntem nimic în lumea aceasta. Așa cum El a fost un necunoscut în lumea aceasta, tot așa suntem și noi. Să nu privim aceasta ca o onoare mare?

Este cunoscut, că în lume se năzuiește cu eforturi mari după putere și onoare, confort și plăceri. Nu se ostensc cei mai mulți oameni să obțină în această lume bogăție și ceva onoare? Se afirmă prea mult, când se spune că aceasta este și năzuința multor creștini? Hristos nu s-a preocupat niciodată cu aceasta. Nu numai că El nu a năzuit după lume, ci El a respins-o la orice ocazie care I s-a oferit. El a fost permanent aici jos slujitorul credincios și putea spune: »După cum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care Mă mănâncă pe Mine (adică, ca hrană pentru credință) va trăi și el datorită Mie« (Ioan 6,57). Din aceasta rezultă că dragostea Tatălui este contrară dragostei lumii. Acolo unde nu este dragostea Tatălui, este dragostea lumii sau dragostea pentru lume; unde, invers, locuiește dragostea Tatălui, dragostea lumii nu are nici un loc. Lumea L-a disprețuit, și tot așa ea tratează pe toți care înaintază în credință cu credincioșie, așa cum se cuvine copiilor lui Dumnezeu. S-ar putea felul de gândire al lumii prezenta mai clar și mai precis decât în această totală desconsiderare? Lumea este așa de deplin convinsă despre sine, că ea crede că poate s-o scoată la capăt fără Dumnezeu și fără ai Săi. Copiii lui Dumnezeu nu sunt pentru ea nimic altceva decât numai persoane ingrate care strică chefurile lor.

»Preaiubiți« spune apostolul iarăși copiilor – un cuvânt foarte remarcabil, așa cum am văzut mai înainte. El descrie aici poziția înaltă, pe care noi o posedăm deja acum, precum și speranța la gloria care ne așteaptă; ambele le-am primit însă numai prin dragostea Tatălui. »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă se va arăta, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.« Aici găsim iarăși cuvântul »dacă«, și iarăși nu trebuie înțeles sub aspect temporal, ci legat de o stare (grecește *ean*, în cazul că, sau ceva asemănător). Dacă de exemplu în această propoziție »când se va arăta« cuvântul »dacă« se înțelege ca dată, s-ar putea ajunge la concluzia greșită, că odată cu arătarea Sa este și momentul în care noi vom fi transformați asemenea Lui. Această interpretare a pus desigur pe mulți în încurcătură, dar noi știm din 1 Corinteni 15,51-52; 1 Tesaloniceni 4,16-17 precum și 2 Tesaloniceni 2,1, că transformarea noastră va avea loc în momentul când El va veni pentru noi. Atunci trupul nostru va fi asemenea trupului Lui și noi vom fi ca El. Și dacă la venirea Lui pentru noi vom fi transformați asemenea Lui, atunci este sigur că aceasta va fi starea noastră și la arătarea Sa sau la descoperirea Sa. Lumea întreagă ne va vedea așa împreună cu El și va recunoaște că noi suntem ca El și posedăm aceeași glorie cu El (compară Ioan 17,22-23 și Coloseni 3,4). Deci transformarea noastră nu va avea loc în acest moment, ci ea a avut deja loc mai înainte, și de aceea este important să se înțeleagă corect cuvântul »dacă« de aici. Nu spun aceasta, ca să afirm ceva care ar trebui confirmat printr-o dovadă din Scriptură, ci din simplul motiv, că acesta este înțelesul acestui cuvânt: dacă (sau; sub premisa că) El va fi descoperit (ceea ce cu siguranță va fi așa), noi vom fi ca El. Din locurile citate știm că noi vom fi ca El, înainte ca El să ne introducă în cer și să ne ducă în Casa Tatălui. Și când noi vom veni din cer împreună cu El și ne vom arăta lumii, vom fi tot ca El, și nu abia în momentul acela vom fi transformați. Căci

aceasta a avut loc atunci când L-am văzut venind pentru noi. Trebuie ținut cont de aceasta, căci altfel »dacă« ar putea conduce în acest caz la concluzii greșite.

Ce privilegii sunt acestea, iubiți frați! Dacă ne gândim la credințioșii și dăruirea noastră nesatisfăcătoare, ce să mai spunem atunci? Însă dorința inimii noastre este să ascultăm de glasul Său și să-L urmăm. Dacă prin credință privim la Hristos și ne preocupăm cu El, atunci prin Duhul Sfânt vom fi transformați tot mai mult după chipul Lui. Pe pământ însă nu vom fi niciodată ca El. Noi avem voie să ne străduim să-L imităm, pe El, care a suferit pentru noi și ne-a lăsat un exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui. Noi suntem de asemenea solicitați să facem cum a făcut apostolul Pavel, care a fost un imitator credincios al lui Hristos. Însă niciodată nu se spune, că noi vom fi deja acum ca El; aceasta va avea loc abia atunci când vom fi transformați și vom fi răpiți, nu înainte. Ar fi o aroganță mare să afirmi, că cineva este deja acum ca El. Acum noi posedăm totul numai parțial. Când Cel ce este desăvârșit va veni pentru noi, atunci vom avea parte de gloria Sa, cu nimic nu vom fi atunci mai puțin decât El. Ce impresionantă și cuprinzătoare este prezentată în versetul nostru transformarea uriașă de care vor avea parte credințioșii la venirea Domnului! Dacă El va fi arătat, atunci și noi vom fi arătați, și anume cu aceeași glorie, și toată lumea ne va vedea atunci. Noi vom fi transformați deja atunci când Îl vom vedea, căci Îl vom vedea așa cum este, și aceasta are loc nu în ziua când El se va arăta lumii, ci la prima fază a »venirii« Sale, când va veni să ia pe ai Săi la Sine. Atunci Îl vom vedea așa cum este, și vom fi ca El.

La arătarea Lui și a noastră, orice ochi Îl va vedea. Speranța, care ne este prezentată aici, are o influență spirituală actuală a cărei însemnătate pentru cel credincios nu poate fi suficient de accentuată. »Și oricine are speranța aceasta în El se curățește așa precum El este curat.« Aici nu este vorba de speranța în om, ci de speranța care se bazează pe (*epi*) Hristos. Înțelesul corect al acestui cuvânt este »pe« El, și nu spre El. Este o speranță care este îndreptată spre El și se întemeiază pe El. Prin aceasta credinciosul »se curățește însuși«. Din această constatare se deduce de la sine, că noi nu suntem încă ca El. Hristos nu a trebuit niciodată să Se curățească. El Însuși S-a sfințit, aceasta înseamnă, El S-a pus deoparte, și S-a reîntors înapoi în cer, ca să fie pentru noi, care suntem pe pământ, un model mare, pentru ca și noi să fim puși deoparte pentru Tatăl prin Adevăr (compară cu Ioan 17,19). Noi însă trebuie încă să ne curățim permanent, deoarece noi în afară de viața lui Hristos avem și natura veche în noi. Noi trebuie să ținem în moarte pornirile ei, pentru ca ele să nu iese la iveală și să ne conducă la păcat. De aceea noi trebuie să ne curățim de orice murdărire, care ia naștere prin neveghe și neglijarea rugăciunii, și mereu să ne orientăm după modelul care este în Hristos, căci se spune: »așa cum El este curat«. El a fost permanent absolut de curat. Această afirmație s-ar putea iarăși aplica cu privire la Dumnezeu, căci Dumnezeu este lumină și este curat în Sine Însuși, ceea ce nici un credincios nu poate pune la îndoială. Aici însă este vorba, că Hristos este curat, și aceasta este cu atât mai demn de luat în seamă cu cât este pe deplin sigur, că El a fost și Om cu adevărat. Cu toate că S-a născut dintr-o femeie, El este curat în sensul absolut al cuvântului. Toți cei care nu folosesc această afirmație cu privire la Hristos, pierd foarte mult. Ei diminuează onoarea care I se cuvine, dacă neagă, că locul acesta vorbește despre El. Unii oameni învățați și chiar evlavioși au făcut-o.

Ajungem acum la tema care este exact contrariul curăției, și anume cu dezbateră întrebării, ce este de fapt păcatul. »Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire« (capitolul 3,4). Aproape că nu cunosc un alt verset din Noul Testament, care, dacă am voie să spun așa, a fost mai mult desfigurată sau care să fi dat la așa mare neînțelegere.

(Textul englez din „Authorized Version” are sensul următor: „Cine comite păcat, încalcă Legea, căci păcat este încălcarea Legii”. Expunerile care urmează au ca bază de plecare această traducere greșită – nota traducătorului). Ce pagubă, că în general excelenta „Authorized Version” se abate aici în mod clar și dureros de la gândurile revelate ale lui Dumnezeu și de la singurul înțeles legitim al Cuvântului Său.

Motivul nașterii acestei erori și al recunoașterii ei generale constă în influența iudaizantă, care domină de mai mult timp în creștinătate. Nu consideră multe denominațiuni Legea lui Moise ca

fiind ghidul vieții creștinului? Cât de greșit este, căci numai Hristos și Cuvântul Său este ghidul pentru fiecare detaliu al vieții credinciosului! Nu este locul din Ioan 1 versetul 17 »harul și adevărul au venit prin Isus Hristos« în opoziție cu Legea? Legea este, în opoziție cu harul, slujba aducătoare de moarte și condamnare (2 Corinteni 3,7-9) și prin aceasta era sentința de moarte a păcătosului. Tot așa s-a dovedit a fi și față de israelit. Aceasta este valabil nu numai pentru Legea ceremonială, ci în mod expres pentru cele zece porunci săpate în piatră, așa cum ne învață apostolul Pavel.

În ceea ce privește traducerea textului grecesc, în acest verset nu este nici cel mai mic indiciu cu privire la „încălcarea Legii”. Cu toate acestea aproape că nu se găsește nici un catehism – de orice origine ar fi – în care autorii, induși în eroare de traducerea greșită, nu definesc păcatul ca fiind „încălcarea Legii”. Această definiție este însă absolut greșită și nu corespunde nicidecum cu ceea ce scrie apostolul. Nelegiuirea merge mult mai departe și este mai perfidă și merge mult mai departe decât încălcarea Legii. Ea se exteriorizează nu numai în practici rele, ci se manifestă în activitatea unei naturi răuvoitoare. De aceea în mod deosebit nelegiuirea se găsește la acei oameni, care nu au auzit niciodată ceva despre Lege și fără scrupule trăiesc propria voință. Cum se poate vorbi despre încălcarea Legii la oameni care nu știu nimic despre existența Legii? Fapta lor rea se poate cu greu numi „încălcare”, căci aceasta înseamnă acționare împotriva unei legi cunoscute. Expresia „încălcarea Legii” se explică singură foarte clar și se diferențiază clar de »nelegiuire«. Ultima expresie este singura traducere corectă în locul acesta, în timp ce expresia cealaltă induce numai în eroare.

Desigur noi putem presupune, că aproape fiecare creștin atent a auzit deja înțelesul adevărat al acestui verset, căci de mai mult de o sută de ani mulți slujitori ai lui Dumnezeu au stăruit insistent asupra lui și l-au vestit.

Păcat înseamnă mai mult decât numai plăceri carnale și lumești, despre care se atenționează în capitolul 2,16. Sentința lui Dumnezeu asupra păcatului este prezentată aici reciproc (alternativ): »Păcatul este fărădelege« și »fărădelegea este păcat«. În el se dovedește voința proprie, care ori nu cunoaște voia lui Dumnezeu, ori nu vrea s-o ia în seamă. Versetul 4 spune fără echivoc, că oricine face sau practică păcat, face și nelegiuire. Prin aceasta nu se înțelege, că se cade într-un păcat, ci că se „practică” păcatul, adică, ceea ce păcătosul face permanent, în ce trăiește el. Atâta timp cât un om este un păcătos, el nu poate face nimic altceva, decât numai păcat. Ca păcătos el nu poate să se abțină să nu păcătuiască, deoarece păcatul este starea lui naturală și el este o creatură decăzută. El nu face dreptatea, el este departe de sfințenie; păcătuiră caracterizează viața lui întregă. »Oricine«, spune Ioan aici; în această privință nu contează dacă persoana respectivă este iudeu sau păgân. »Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea.« Iudeul și-a înmulțit vinovăția prin aceea că el a încălcat Legea. Păgânul dimpotrivă, a practicat nelegiuirea și prin aceasta a devenit păcătos, chiar dacă el nu a știut nimic despre Lege și de aceea nu putea fi numit călcător de Lege. Scriptura nici nu-l denuște așa, ci îl numește »păcătos dintre neamuri«. Pretinșii și adevărații călcători de Lege (iudeii) au fost vinovați de ambele; ei au făcut voia lor proprie, și în aceasta constă nelegiuirea. Ea înseamnă să desconsideri complet pe Dumnezeu și să acționezi după voința proprie, deoarece așa îți place. Omul îndrăznește să se ridice în felul acesta împotriva lui Dumnezeu! Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit; El îl va judeca. Dacă omul își astupă și acum urechile, totuși în ziua aceea va trebui să stea cu groază înaintea lui Dumnezeu.

»Nelegiuirea« este deci aici sensul cuvântului, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, care are un înțeles mult mai mare decât noțiunea tradusă greșit, „încălcarea Legii”. Cele două expresii se deosebesc esențial între ele și se folosesc diferit. Cuvântul încălcarea Legii se întâlnește în Noul Testament și de exemplu în Romani 2,23. »Încălcare« fără determinativul „Lege” are același înțeles în locurile din Romani 4,15; Galateni 3,19; Evrei 2,2 și Evrei 9,15. Dar în versetul nostru, în opoziție clară cu aceasta, este vorba de »nelegiuire«. Aceasta devine deosebit de clar la sfârșitul versetului, căci el include pe fiecare om păcătos și toată viața lui. Un astfel de om trăiește o viață de nelegiuire, și aceasta este în opoziție absolută cu Hristos, care este introdus în

versetul 5 (fără să I se numească Numele). »Și știți că El «, accentuat, »S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre.« Aici nu este vorba de »a purta« (ca în 1 Petru 2,24), ci de »a înlătura«, cu toate că El le-a făcut pe ambele printr-o singură lucrare. Nu poate fi nici o îndoială, cine este acest »El« care a suferit așa de mult. Nu era Dumnezeu, Tatăl, ci a fost exclusiv Fiul, Domnul Isus. Pe cruce El singur a purtat păcatele noastre și le-a îndepărtat pentru totdeauna. Această lucrare de mântuire nu s-a extins pe o perioadă mai lungă din viața Sa, ci ea s-a înfăptuit pe parcursul a câteva ore și are totuși efect pentru toată veșnicia. »Și în El nu este păcat.« Aceasta vorbește despre Persoana lui sfântă, așa cum a fost ea caracterizată pe parcursul întregii Lui vieți, de la nașterea Sa și până la moartea Sa, de la învierea Sa și până la înălțarea Sa în glorie.

Dacă se studiază numai partea existenței Sale veșnice, divine, ca Fiu, atunci nu poate să fie nici o neînțelegere cu privire la nevinovăția Lui. Dar deoarece El a fost născut de fecioara Maria, cu toată minunea întrupării Sale (compară cu Luca 1,35) s-a îndrăznit să se pună la îndoială această lipsă de păcat. Însă »în El nu este păcat« - păcatul nu a fost niciodată în El și nici nu poate fi vreodată. Hristos a fost pe pământ exact opusul a ceea ce caracterizează pe păcătos. Păcătosul nu are nimic altceva decât numai păcat. Chiar și în sentimentele lui el nu are pe Dumnezeu în gând, ci numai pe sine însuși. Ele nu corespund dragostei care era în Dumnezeu și în Hristos, care a fost turnată în inimile copiilor lui Dumnezeu și care lucrează prin ei. Acele sentimente de simpatie le are omul în comun cu câinii și pisicile, căci între acestea sunt animale supuse, nu toate sunt mușcătoare. Sufletul nemuritor al omului oferă într-adevăr pornirilor inimii un caracter înalt, însă omul este un păcătos, nu este o creatură fără rațiune! Și deoarece are un suflet nemuritor, el va merge la judecată. Animalele nu vor fi judecate, ci numai omul, ca singura creatură de pe pământ. Nu vorbim acum despre îngeri, îngerii care au căzut vor fi de asemenea judecați.

Însă dintre creaturile de pe pământ, omul este singurul care a fost creat în așa fel că poate fi tras la răspundere; el este direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu.

Aici Hristos este pus înaintea ochilor noștri într-un fel unic. El nu numai că nu avea nici un păcat în Sine, ci El a venit să înlăture păcatele noastre, oricât de mare ar fi fost prețul. Există ceva care să nu-l datorăm Lui? Și cum arată practica, corespunde ea relațiilor de har, în care noi am fost deja acum aduși? Răspuns: »Oricine rămâne în El nu păcătuiește.« Deci dacă cineva nu rămâne în El, ne putem atunci mira că el păcătuiește? »Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.« Aici Ioan vorbește în mod principial. El are înaintea ochilor exclusiv ființa și caracterul naturii noi a credinciosului. Cealaltă, natura veche a omului îi slujește acestuia numai pentru a-i face rușine și îl duce în necazuri. Orice înclinație de a o lăsa în voia ei este condamnată fără cruțare de către apostol, fie că este vorba de el însuși sau de alți credincioși. Însă natura nouă poartă în sine semnele caracteristice lui Hristos și nu păcătuiește, nici nu poate păcătui.

»Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.« Păcătuirea este imposibil să fie adusă la unison cu dragostea sinceră față de Hristos. Păcatul caracterizează starea în care se află omul de la natură; el nu poate să facă altceva, decât să păcătuiască. Însă ca păcătos el nici nu a văzut și nici nu a cunoscut pe Hristos. Dacă L-ar fi primit cu adevărat ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci L-ar fi crezut. Dacă L-ar fi cunoscut ca atare, și-ar fi dăruit viața lui Hristos, și de aci înainte ar fi urât păcatul. Cine posedă această viață nouă și sfântă, acela privește la Hristos și rămâne în dependență de El, ca să rămână păzit față de cel rău. El dorește să stăruiască în neprihănire practică, așa cum și El este neprihănit. Despărțiți de El nu putem face nimic și nu putem aduce roadă plăcută lui Dumnezeu. Un suflet mântuit ar putea să se simtă înrobite, slab și nenorocit, așa cum este descris în Romani 7,7-24, dar prin har este adus acolo, să renunțe total la sine și să se agațe de Hristos și de puterea Lui eliberatoare, va fi eliberat de legea păcatului și a morții și va fi introdus în libertatea creștină. Numai apostolul Pavel descrie acest proces, care aduce eliberare sufletului. Epistola noastră ocolește acest proces și privește întreaga familie a lui Dumnezeu, inclusiv pe copilași, ca fiind în starea de pace consolidată și pe adevăratul fundament creștin. Tema lui principală este viața nouă în Hristos.



Punctul de vedere prețios în mărturia apostolului Ioan își are originea în cuvintele Domnului nostru, pe care el le-a scris în evanghelia după Ioan 14,20: »În ziua aceea«, (care acum durează deja începând cu ziua de Rusalii), »veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.« Dacă aceasta este cu adevărat partea cunoscută de noi, atunci noi posedăm noul „Eu”; noi nu mai suntem »în carne«, nici nu ne mai temem de judecată cu privire la păcatele noastre, ci Hristos Cel înviat este viața noastră în Duhul. Trebuie să ne păzim de gândul că această schimbare are loc exclusiv în mintea noastră, căci ea ne face să posedăm practic felul de gândire al Duhului (Romani 8,6). Mult mai puțin avem voie să ne gândim la Lege, care cere neprihănire de la noi; Legea Duhului vieții în Hristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului și a morții.

În mod foarte clar apostolul nu vorbește în aceste versete, ca în capitolul 2, despre poftete și aroganța omului fără Hristos, ci el merge mai departe. El pune înaintea ochilor tuturor sfinților pe Hristos în absoluta Sa lipsă de păcat și în lucrarea Sa de ispășire. De aceea el descopere rădăcinile păcatului și dă pe față public pe urzitorul păcatului, a cărui independență rebelă și arogantă față de Dumnezeu se continuă în aceia care poartă denumirea a fi »din diavolul« (versetul 8). Fiul lui Dumnezeu S-a arătat nu numai ca să înlăture păcatele noastre, ci și să nimicească lucrările diavolului. Această nimicire depășește păcatele omului și include hotărârile și eforturile premeditate ale lui satan de a dezonora pe Dumnezeu și de a nimici pe oameni. Nu se poate trece cu vederea, că Fiul lui Dumnezeu în locul acesta stă personal direct împotriva diavolului, tot așa cum în capitolul 2 dragostea față de lume stă în opoziție evidentă cu dragostea Tatălui.

În versetul 9 iese la iveală cauza ascunsă a acestei diferențe radicale: »Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.« Omul dintâi, voința cărnii sau voința omului, nu sunt luate aici în considerare. Carnea și sângele nu au nimic în sine care ar putea sluji ca izvor al vieții noi. Predicile morale („echiparea morală”) sunt tot așa de lipsite de putere ca și organizările religioase, căci »ce este născut din carne este carne«. Trebuie să fi născut din Dumnezeu; însă aceasta are loc prin credința în Fiul Său. El este subiectul credinței și lucrarea Duhului Său prin Cuvânt lucrează nașterea din nou. În felul acesta credinciosul este născut din Duhul; și aici este de asemenea adevărat, că ceea ce este născut din Duh este duh (Ioan 3,6). Carnea și Duhul rămân sever despărțite una de alta; una nu poate avea nici o legătură cu cealaltă. Duhul nu îmbunătățește și nici nu schimbă carnea. Fiecare natură rămâne să existe corespunzător originii ei.

Credinciosul posedă astfel nu numai justificarea prin credință și curățirea inimii lucrată de aceasta. Lucrarea de împăcare făcută de Domnul pentru păcătos și lucrarea Duhului Sfânt în el sunt fără îndoială o realitate. Dar există și o viață nouă care descinde nu din primul om, ci din Omul al doilea și care este dată păcătosului. Până în momentul acela el a fost mort spiritual, așa cum Domnul confirmă clar în Ioan 5,24. Aceasta explică și vorbirea apostolului în această secțiune, când vorbește despre faptul că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește. El este privit ca fiind în concordanță cu natura divină, de care harul i-a făcut parte (compară cu 2 Petru 1,4). Se are ca premisă, că el detestă vechiul eu păcătos și trăiește din viața nouă, pe care o are din Fiul; că este conștient de vicleniile, ispitele și ademenirile diavolului, care încearcă în tot felul să lucreze în omul cel vechi.

Deoarece credinciosul posedă viața lui Hristos, el este răspunzător să recunoască înclinațiile naturii vechi, să le urască și să nu le permită nici un loc. Însă în aceste versete nu se pune accentul pe răspundere, ci pe faptul că natura lucrează totdeauna corespunzător caracterului ei, căci fiecare natură rămâne principial credincioasă față de ea însăși. Deoarece credinciosul are acum o natură nouă din Dumnezeu, el trăiește în concordanță cu ea. Ea se deosebește clar de creația veche, decăzută; și prin credință el recunoaște că ea este tot așa de reală și are o importanță deosebit de mare. Pornind de la această situație, apostolul scrie nu numai »el nu păcătuiește«, ci »el nu poate păcătui, deoarece el este născut din Dumnezeu«, și aceasta este pe deplin adevărat. Că el nu păcătuiește se bazează pe faptul că »sămânța Lui rămâne în el«.

Sămânța este viața lui Hristos dată prin puterea lui Dumnezeu în har, care nu este supusă vremelniciei și morții, ca și vechea creație, și ea rămâne în el. Natura nouă nu este capabilă să păcătuiască, și cine o posedă în Hristos, poartă în sine exclusiv caracterul ei. El nu mai cunoaște păcatul în carne, păcatul a fost judecat deja de Dumnezeu în Hristos, care la cruce a fost jertfit pentru el. Despre felul în care Dumnezeu a înfăptuit lucrarea de mântuire se vorbește aici tot așa de puțin cum se vorbește despre natura noastră păcătoasă. Auzim numai de faptul, că credinciosul este caracterizat de natura omului nou. Acesta trăiește exclusiv în și prin dependența de Hristos, care este izvorul lui. Când credinciosul încetează să umble prin credință și nu se mai sprijină pe Domnul, atunci natura veche iese la iveală și păcătuiește.

În timp ce noi posedăm această viață numai în Hristos, este deosebit de important și de interesant să vedem cu câtă grijă Duhul Sfânt se străduiește să prezinte permanent pe Fiul concret și obiectiv înaintea ochilor noștri. Prin aceasta vrea să ne păzească de misticism și mulțumire de sine, aceste curse așa de nimicitoare pentru sufletele temătoare de Dumnezeu. El ne îndreaptă privirile spre nădejdea nespus de mare, că noi vom fi ca Hristos, atunci când Îl vom vedea așa cum este. Să observăm și constatarea făcută cu toată intensitatea: »În El nu este nici un păcat.« Ea este pentru inima credinciosului așa de prețioasă, deoarece el privește la Omul Hristos Isus, care stă înaintea noastră în opoziție strălucitoare cu toți ceilalți oameni. Cât de respingător trebuie să fi fost pentru apostol gândul că s-ar putea să-i reușească lui satan să ne convingă de minciuna grosolană, că Hristos a avut păcat, deoarece El, ca Dumnezeu adevărat, s-a coborât să unească natura omenească cu dumnezeirea Lui! Că în natura Lui a fost păcat, aceasta este o insinuare deosebit de rea a diavolului. Și învățătura, că din cauza nașterii Lui umane El a fost inevitabil într-o relație de îndepărtare de Dumnezeu, nu este mai puțin greșită. Atât prima, cât și cea de-a doua minciună sunt incompatibile cu lucrarea de ispășire desăvârșită precum și cu Persoana Sa divină.

### **1 Ioan 3,7-10**

Mă folosesc aici de ocazie să revin scurt la ceea ce am studiat deja în versetele anterioare. Prin aceasta vedem mai clar marile principii și fără multe detalii. Aceste principii au o importanță enormă în orice privință, cu toate că felul în care apostolul exprimă cea de-a doua parte pare ciudat la prima vedere. Însă el o face potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Numai din cauza neștiinței noastre ni se pare ciudat. Putem fi pe deplin convinși că tot ce spune sau ce face Dumnezeu trebuie să fie totdeauna calea cea mai bună.

Am văzut că tema dreptății noastre este studiată pentru prima dată în ultimul verset al capitolului 2, aceasta înseamnă, aici se spune pentru prima dată referitor la dreptatea noastră ce este ea ca principiu și cum se exercită practic. Mai înainte (în capitolul 1,9) am văzut deja că Dumnezeu este drept, și – ce minunat! – că El »este credincios și drept«, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. După părerea omului dreptatea Sa ar consta în aceea, că El ar condamna sever răul. Însă Hristos, prin moartea Sa ispășitoare a schimbat totul pentru cel care crede, așa că iertarea păcatelor sale este acum nu numai o chestiune a harului lui Dumnezeu, ci și a dreptății Sale. Fundamentul pentru aceasta este El Însuși, Isus Hristos, Cel drept, și moartea Lui pentru păcatele noastre. Pe baza lucrării Sale Dumnezeu poate să fie nu numai îndurător și să ne facă parte de favoarea Sa nemeritată de noi, ci El poate de drept să ne ierte păcatele, care au fost așa de jignitoare pentru El. De îndată ce noi suntem născuți din Dumnezeu, noi renunțăm la păcat. Am înțeles să condamnăm păcatul ca atare și totodată și pe noi din cauza vinovăției de păcat. La un credincios aceasta are loc din prima clipă când s-a întors la Dumnezeu. În lumina lui Dumnezeu el se detestă deci pe sine și păcatele sale. El știe încă foarte puțin, însă aceasta el o recunoaște personal și sincer prin învățătura lui Dumnezeu. Când prin puterea Duhului Sfânt se înțelege lucrarea Domnului Isus și Persoana Sa, chiar și cel mai tânăr credincios vede lucrurile așa de clar, cum ele sunt cu adevărat în ochii lui Dumnezeu. Nu numai aceasta, ci el învață să-L

cunoască pe Dumnezeu Însuși în sentimentele Sale, care se manifestă în dragostea Sa desăvârșită față de ai Săi.

În locul acesta se accentuează că dreptatea noastră este legată indisolubil cu nașterea noastră din nou. Aceasta neliniștește deseori pe cei ce sunt tineri în credință, căci ei își îndreaptă imediat privirea spre interior. Însă ei nu găsesc în ei înșiși nici un fundament care să le dea satisfacție, și nici nu vor putea să-l găsească vreodată. Noi trebuie în primul rând să ne odihnim în Hristos, care a devenit dreptatea noastră; privirea credinței noastre trebuie să fie îndreptată spre El. A privi la noi înșine nu este un act de credință; atunci vom face experiența că noi suntem total neputincioși. Numai când Hristos umple orizontul privirii ochiului spiritual, puterea Lui va fi desăvârșită în slăbiciunea noastră. Aceasta va avea atunci ca urmare adevărata dreptate practică.

Acesta este aspectul pe care apostolul îl pune din nou înaintea ochilor întregii familii a lui Dumnezeu. În această privință el prezintă principiul următor: »Dacă știți că El este drept, să cunoașteți că oricine practică dreptatea este născut din El.« S-a spus deja, că dreptatea înseamnă în orice caz concordanță cu relația respectivă, fie că este vorba de dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu sau de dreptatea noastră limitată, a celor născuți din El. Tocmai din acest motiv pare ca apostolul să lase netratată tema dreptății în primele versete ale capitolului 3, cu toate că el a început-o în ultimul verset al capitolului 2. El izbucnește deodată în acele cuvinte minunate: »Vedeți ce dragoste ne-a dat Tatăl ...!« În felul acesta el cuprinde laolaltă în harul lui Dumnezeu față de copiii Săi, har care întrece orice pricepere, dragostea actuală a Tatălui și gloria viitoare, care constă în aceea, că noi vom fi ca Hristos, »căci Îl vom vedea așa cum este. Și oricine are nădejdea aceasta în El« (în Hristos, pe care se întemeiază nădejdea), »se curățește, așa cum El (Hristos) este curat.« Desigur creștinul nu este curat așa cum ar trebui să fie, căci altfel nu ar trebui să fie solicitat să se curățească. Dar deoarece Hristos este etalonul și El este absolut curat, fiecare urmaș al lui Hristos, care Îl are pe El ca viață și dreptate a sa, simte propria necurăție ca fiind incompatibilă cu curăția Lui. El nu va putea altfel, decât să se curățească de tot ce este nedemn de Hristos. Să ne gândim numai la discuțiile noastre zilnice! Foarte des eșuăm în acestea. Însă Ioan nu se preocupă cu nereușitele umblării zilnice, ci cu principiul. Pe acesta el îl prezintă în toată simplitatea, căci el a fost îndreptățit s-o facă.

Acesta este singurul fel corect în a studia un principiu; trebuie renunțat la complicațiile posibile sau chiar reale. Dacă ajungem să tăiem ceva din stânga și din dreapta, și de jur împrejur, atunci niciodată nu vom putea să înțelegem corect un principiu. Foarte ușor se poate ajunge acolo, ca să-l pierdem din ochi, dacă privim la împrejurări. Un principiu stă deasupra tuturor împrejurărilor, dacă este un principiu al harului, principiu care este deja acum partea noastră în Hristos, în timp ce noi suntem pe acest pământ. Nu ne ajută aceasta să recunoaștem de ce Ioan se îndreaptă spre slava și harul nespuse de bogat, după ce a început cu dreptatea practică? »Vedeți ce dragoste!« De ce spune el aceasta în acest loc? Deoarece tot acest har este necesar pentru dreptatea noastră practică. Cum ar putea această dreptate să fie de durată fără acea sursă imensă de ajutor pe cale? Cum ar putea creștinul să găsească mângâiere suficientă, cu toate pericolele lumii din afară și ale cărnii, dinlăuntru, cu bucurie și încredere să facă nestingherit voia lui Dumnezeu, dacă nu ar fi sigur de dragostea Sa desăvârșită? Dragostea Lui minunată este introdusă în momentul potrivit și la locul potrivit, cu toate că pare să fie o îndepărtare ciudată de la tema tocmai dezbătută. Însă ea slujește, prin dragostea Tatălui, să ofere tocmai ceea ce dă putere dreptății noastre practice.

Noi nu vom împlini niciodată corect obligațiile noastre față de Dumnezeu și față de ceilalți, dacă prin har noi nu stăm deasupra obligațiilor. Dacă ajungem să stăm sub ele, totdeauna vom eșua. În acest caz totdeauna va fi ceva, pe care noi nu-l vom îndeplini. Mulți creștini se mulțumesc să meargă mai departe pe o astfel de punte care se clatină. Ei sunt pe deplin mulțumiți dacă au numai speranța îndreptățită că nu se vor pierde. „Am încrederea modestă, că Dumnezeu în îndurarea Lui nu mă va arunca în iad; sper, ca din pricina lui Hristos să ajung în cer.” Cu aceste gânduri merg liniștiți mai departe pe drumul lor, ca și cum Evanghelia nu ar avea mai mult de oferit. Dar se împacă aceasta cu relația pe care o are un copil cu Tatăl? Cât de

sărăcăcioasă este o astfel de speranță față de ceea ce este revelat aici credinței și care ar trebui să umple pe credincios deja acum cu permanentă desfătare și bucurie deplină. Căci un creștin nu ar trebui să se mulțumească cu ceva mai puțin. De ce? Deoarece este vorba de Hristos! Pentru credincios totul se bazează pe El. De aceea aici se apelează la credința lui, cu care el trebuie să apuce toate făgăduințele. Pe nici un alt drum nu putem să obținem de la Dumnezeu vreodată vreo binecuvântare, de când păcatul a venit în lume. Cine a obținut vreodată o mărturie divină, decât numai prin credința în ceea ce Dumnezeu este în Hristos? În El Dumnezeu este pentru cel care crede un Dumnezeu salvator. Numai El salvează, însă niciodată El nu va fi de acord să mântuiască pe altă cale decât numai prin Domnul Isus, și Duhul Sfânt, care glorifică pe Hristos, lucrează în creștin ca el să devină conștient de aceasta. Fără puterea dinlăuntru a Duhului Sfânt, el nu ar avea adevărul locuind în sine, oricât de prețios ar fi el. Când însă cineva se odihnește în Hristos și în lucrarea Sa de mântuire, Duhul Sfânt face atunci din cunoaștere o realitate lăuntrică și transformă chiar și cele mai aspre necazuri în cele mai mari bucurii. Noi nu trebuie să presupunem că a fost un privilegiu special pentru primii creștini, că ei au putut să aibă părtaşie cu apostolul Pavel, atunci când el le-a cerut: »Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Și iarăși vă spun: bucurați-vă!« În timpul nostru această bucurie este foarte puțin savurată de copiii lui Dumnezeu. De aceea este bine, dacă ne punem singuri întrebarea, dacă noi stăm în această desfătare.

Să năzuim, ca în noi și în frații noștri, prin harul lui Hristos, al Domnului nostru comun, să se realizeze ceea ce citim în Cuvânt. Găsim aici, că această nouă relație cu Dumnezeu este scoasă în evidență cu o deosebită căldură, și cu ce scop? Numai ca prin aceasta să se spună că noi suntem străini și călători ca Avraam? Nu. Noi suntem într-adevăr așa, sau cel puțin ar trebui să fim, dar nu este poziția noastră mult mai mare decât aceasta? Avraam a fost pus deoparte dintre națiuni, deoarece acestea erau slujitori la idoli. El și familia lui au fost chemați să umble puși deoparte pentru Dumnezeu. De aceea ei aveau nevoie de o protecție puternică. Ei trebuiau s-o poarte ca scut al lor în mijlocul dușmanilor, care îi urau, deoarece ei s-au pus deoparte pentru Numele Său. Dacă s-ar fi înrudit cu ei ca și ceilalți concetățeni, dacă ar fi luat parte la năzuințele lor, la prietenii și războaiele lor, atunci totul ar fi fost în ordine. Și pentru noi astăzi este valabil același principiu. Creștinii au pierdut foarte mult prin legătura cu lumea. Ei s-au pornit exact ca și oamenii lumii împotriva burilor, germanilor, japonezilor, rușilor și multor alte evenimente din lumea aceasta. Ce avem noi a face cu astfel de evenimente? Dacă am fi aparținători numai ai națiunii noastre și nimic mai mult, atunci ar trebui să ne ocupăm foarte mult cu toate aceste lucruri. Ca oameni în carne am avea o obligație naturală față de acestea, dacă la oamenii păcătoși, vinovați, pierduți se poate vorbi de obligații. Ca credincioși însă noi nu ne mai aparținem nouă înșine, ci noi am fost cumpărați cu un preț. Noi am fost salvați și aduși la Dumnezeu, ca să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Acela care a murit și a înviat pentru noi. Noi suntem chemați să facem voia lui Dumnezeu în timpul scurt pe care îl trăim aici pe pământ în mijlocul unei lumi rele. Prin urmare noi avem o legătură mult mai înaltă. Avraam avea nevoie de protecție, și el a avut-o în Numele binecuvântat al Celui »Atotputernic«. Cât de potrivit a fost acest Nume pentru relația în care sta el și ai lui față de Dumnezeu! Dușmanii lui stăteau în apropierea lui și îl înconjurau; astfel putea foarte ușor să se știe între ei că urmașii lui vor alunga pe amoriți și pe celelalte națiuni. Fără îndoială unii izraeliți puteau să povestească că Dumnezeu a dat țara Canaan părinților lor și urmașilor lor pe vecie. În orice caz faptul că Avraam a venit în această țară și s-a stabilit acolo, trebuie să fi fost un indiciu în acest sens pentru canaaniți și restul locuitorilor țării. Nu arăta aceasta că ei trebuiau să evacueze țara și nu era aceasta o atenționare cu privire la judecata care va veni? Gândește cineva că ei au rămas indiferenți? Poporul ales nu se vedea încă, erau puține persoane care veniseră. Însă adevărul a devenit clar din faptul că ei au devenit tot mai numeroși și mai puternici, mai ales lucrarea uriașă de eliberare a lui Israel din Egipt, cu toate eforturile împăratului rău de a ucide bărbații.

După aceea copiii lui Israel au fost duși la Sinai. Înainte ca ei să ajungă acolo, Dumnezeu le-a făcut cunoscut în legătură cu salvarea lor din Egipt – care desigur era numai o salvare exterioară

-, că El avea intenția să li se descopere sub un Nume nou. El Și-a dat Numele de Iehova față de poporul Israel. Denumirea de »Tată« nu ar fi corespuns adevărului, căci acest popor mare consta în cea mai mare parte din oameni neîntorși la Dumnezeu. Nici nu era vorba ca ei să fie înnoiți prin har. Ei au fost chemați de Dumnezeu ca popor să stăpânească, și aceasta nu cerea neapărat ca un astfel de popor să aibă viață divină în sine însuși. Guvernarea sau domnia slujește ca răul să fie reținut; și astfel Dumnezeu a luat numele unui suveran divin. El era Dumnezeul părinților lor, dar acum era și »Iehova«. La Sinai, Israel ca popor al Lui a luat asupra sa, ca condiție pentru poziția lor și pentru primirea binecuvântărilor Sale, să împlinească Legea Sa. Însă Dumnezeu a știut exact, că ei nu Îi vor fi supuși, ci că ei tot mai mult se vor răzvrăti împotriva Lui. Din păcate felul de gândire carnal poartă în sine numai principiul egoismului și niciodată nu vrea să se subordoneze lui Dumnezeu. El este dimpotrivă dușmănie față de Dumnezeu și se opune voii Sale. De aceea a fost sigur mai dinainte – și Moise a fost conștient de aceasta -, că poporul se va strica total. El va părăsi pe Iehova și de bună voie va sluji idolilor străini și din cauza aceasta va fi alungat din țara minunată. Ce atenționare serioasă pentru toate națiunile este acest popor, pentru care Dumnezeu a înfăptuit faptele mari și căruia El i-a dovedit atâta bunătate, dar care apoi a devenit nu numai nesupus ci și necredincios! Ca urmare a trebuit să fie aspru pedepsit, vizibil pentru toată lumea, și să fie dus sub jugul celor mai răi dușmani ai lui, uneltele smeririi lui.

Toate acestea au avut loc atâta timp cât Iehova S-a preocupat cu Iuda potrivit relațiilor Sale cu ei, până când a apărut Fiul lui Dumnezeu. Curând după aceea au urmat alte judecăți și în privința aceasta trebuie să se împlinească încă multe prorocii. Fiul lui Dumnezeu a apărut ca Om; aceasta a fost singura posibilitate să apară în har și potrivit cu principiul Său. Era și drumul care era absolut necesar pentru venirea Lui pentru ca să se împlinească Scriptura. Prin faptul că El a luat chipul în care omul a făcut permanent și sub toate formele răul, El poate nu numai să introducă pe Dumnezeu în lumea aceasta, ci și să înlăture păcatul din ea. Desigur toate acestea nu puteau să aibă loc în același moment. În timpul acesta răutatea necredinței din poporul Iudeu a crescut așa de mult, că ei au respins pe Isus ca Mesia al lui Iehova, cu toate că El le-a oferit dovezi covârșitoare cu privire la adevărul trimiterii Sale. Și cu toate acestea egoismul lor încarnat și rebel nu L-a primit. De aceea ei au contribuit cel mai mult, ca El să fie răstignit. Nici măcar romanii păgâni nu au vrut aceasta. Între guvernatorii romani, Pilat era considerat aspru și sever; însă în comparație cu marele preot, cu bătrânii, cu cărturarii și restul iudeilor Pilat era mai bun decât ei. Mulțimea poporului, indiferent de ce clasă, era plină de dușmănie și împotrivire față de Mesia al lor și orbită de egoismul carnal. Oamenii lumii acesteia numesc aceasta „voința liberă”.

Însă aceasta este numai „voința liberă” a lui satan și a păcatului. Ce drept poate avea oare omul ca atare la o voință proprie? Nu este el considerat ca ființă inteligentă, că trebuie să slujească lui Dumnezeu? Drept urmare pretenția la practicarea voinței proprii este total lipsită de sens. Nu este el ca om decăzut un sclav al lui satan? Și nu este aceasta starea în care ne-am născut și am trăit tu și eu și toți ceilalți oameni, până când Dumnezeu ne-a dăruit să ocupăm locul sentinței de moarte? Acolo am primit prin credință viața nouă din El, din Acela care a venit din cer. Și El, Fiul lui Dumnezeu și totodată Fiul Omului, în timpul umblării Lui pe pământ a făcut cunoscut ucenicilor Săi Numele nou, pe care Dumnezeu îl revelează credincioșilor ca copii ai Săi. Este același Nume, căci Fiul L-a cunoscut și L-a iubit nu abia în momentul acela, ci deja din veșnicie – Numele Tatălui. Fiul are un drept divin să rostească acest Nume, și de asemenea și noi îl avem acum prin harul nemărginit.

Roadă dragostei, care a ajuns inimile noastre aflate odinioară în întuneric și la care se face referire aici, este de așa natură, că nouă nu numai ni s-a iertat și am fost justificați, ci și că noi suntem »numiți copii ai lui Dumnezeu«. Cel de-al doilea verset din capitolul 3 (dacă nu chiar și primul) spune că noi suntem deja acum. Această denumire va deveni realitate nu abia în cer sau la înviere. Se spune: »Acum suntem copii ai lui Dumnezeu«. Am spus deja că apostolul nu folosește aici expresia »fiu« cu privire la noi, ci el folosește cuvântul »copii«. Traducătorii noștri, care au tradus Biblia, au fost învățați erudiți, însă inimile noastre doresc ca Cuvântul să fie tradus

potrivit cu Scriptura și în dependență permanentă de Duhul, care este Autorul Cuvântului. Dacă ar fi avut a face cu o altă carte, cu siguranță ar fi tradus corect; dar cu privire la Biblie prejudecățile lor teologice i-au făcut deseori să greșescă. Greșelile lor par să fi luat naștere în principal din felul lor de a gândi. Nu era lipsă de erudiție, ci tendința spre gândirea tradițională, care i-a sedus spre astfel de erori. Ei au constatat, că anumite personalități înaintea lor au tradus deja într-un anumit sens, și ei au mers pe urmele trasate. Poate însă să existe o relație mai strânsă cu Dumnezeu decât a fi »copil al lui Dumnezeu«? Omul nu poate să facă dintr-o persoană străină, care nu are nici o relație cu el, copilul său; Dumnezeu poate aceasta, și El a făcut-o. În aceasta constă deja acum relația de filiațiune marcată prin har. Nu numai Hristos a numit pe Dumnezeu Tatăl Său; Tatăl Său este acum și Tatăl nostru. El a adăugat, că »Dumnezeul Său« este și »Dumnezeul nostru«, după ce El a purtat judecata asupra păcatelor noastre, le-a ispășit și a înviat din morți. Este însă foarte important, că Hristos în mod normal nu I S-a adresat ca Dumnezeu, ci ca Tată. După ce a înviat din morți și a înfăptuit lucrarea de mântuire, El nu a spus numai »Tatăl vostru«, ci și »Dumnezeul vostru«. Aceste cuvinte devin deosebit de importante printr-o comparație cu momentul când Domnul a strigat »Dumnezeul Meu, Dumnezeu!« În zilele vieții Lui pe pământ, înainte de acest moment, El spune totdeauna »Tată«, când El I-a vorbit sau a vorbit despre El. Când grozăviile Îl urmăreau, să fie făcut păcat și din cauza aceasta să fie părăsit de Dumnezeu, El L-a numit scurt înainte de moartea Sa iarăși »Tată«, ca să ne facă să știm că tot ce era împotriva noastră a fost înlăturat. Căci El, încărcat cu păcatele noastre, S-a dat acestei judecăți nemărginit de mari și în duhul Său avea acum certitudinea că s-a terminat și lucrarea de salvare a fost primită. În felul acesta a putut în ultimul moment, înainte să vină moartea, să strige »Tată«, căci judecata trecuse cu adevărat. Învierea a oferit dovada publică că pacea a fost făcută, însă înainte ca El să moară, a spus: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!« În concordanță cu aceasta aici ni se arată privilegiul minunat, că Tatăl ne-a dat dreptul să ne numim copii ai lui Dumnezeu; aceasta ne caracterizează acum. Și ca să facă și mai clar, că este cu adevărat vorba de o natură, pe care El ne-a dat-o, și nu de un titlu oarecare, apostolul adaugă: »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.« Ceva general a fost mărturisit deja mai înainte, că fiecare, care face dreptatea, așa cum este El, »este născut din Dumnezeu«.

Aceasta este foarte important, pentru ca să posedăm un fundament tare și sigur pentru dreptatea noastră; căci pentru a obține dreptatea nu este nicidecum necesar ca noi să ne achităm de anumite obligații. Aceasta era temelia pe care sta israelitul odinioară. Legea îi impunea anumite obligații, pe care el trebuia să le îplinească, ca să obțină viața. El însă niciodată nu le-a împlinit. De aceea Legea putea numai să-l condamne. Creștinul stă dimpotrivă pe un cu totul alt fundament. Aceasta este arătat clar prin aceea că noi am primit asigurarea că suntem copii ai lui Dumnezeu și Îl avem pe El ca Tată în același fel în care L-a cunoscut Hristos. El L-a cunoscut ca Tată pe baza Persoanei sale divine, noi Îl cunoaștem exclusiv prin har. Dar nu avem noi acum nici o obligație? Dacă da, atunci care sunt acestea? Sunt obligațiile copiilor lui Dumnezeu. Noi am fost aduși într-o relație care este mult mai presus de toate obligațiile. În comparație cu poziția sublimă, pe care noi o posedăm ca copii ai lui Dumnezeu, ce am mai putea noi face mai mult prin împlinirea obligațiilor? De aceea noi stăm permanent deasupra obligațiilor noastre. Noi am fost aduși așa de aproape de Dumnezeu, cum niciodată nu am fi putut obține prin împlinirea vreunei obligații. Noi am primit acest drept prin harul nemărginit, pe când eram total pierduți și copii ai mâniei, ca și ceilalți; atunci El ne-a dat viața în Fiul Său.

Mulți trebuie să recunoască mai întâi adevărul binecuvântat, că obligațiile noastre rezultă din relația existentă cu Tatăl și nu că ele trebuie mai întâi îndeplinite, ca să se obțină înfierea. Împlinirea obligațiilor din partea noastră nu ne aduce în această relație. Mai mult chiar, poziția noastră determină felul obligațiilor care ni se cuvin, și pe care noi ar trebui să le împlinim. Relația noastră intimă și binecuvântată cu Tatăl (și nu există o alta mai intimă) este rezultatul faptului că noi suntem acum copiii Lui. Ea este o realitate fixă, care nu poate fi prin nimic schimbată. O excepție ar fi, că cineva, care a mărturisit că este creștin, lasă mai târziu să se recunoască că în el nu este nici o urmă de viață divină, prin aceea că întoarce spatele lui Hristos.

O astfel de stare va vorbi la judecată chiar împotriva lui. Ce s-a spus despre obligație este desigur un principiu general și poate fi ușor înțeles cu privire la obligațiile noastre naturale. Lumea nu are niciodată dreptate cu ideile ei etice, deoarece ea niciodată nu întemeiază obligația pe o relație existentă. Dimpotrivă, ea deduce obligația din presupusa putere morală a omului. Ea consideră ca premisă, că omul este capabil să-și împlinească obligația, dacă el ar vrea. Prin aceasta îndeplinirea obligației unui om nu este mai mult decât ceea ce poate el să facă, dacă se hotărăște să facă ceva. Este un lucru trist, că omul eșuează total în obligațiile lui față de Dumnezeu; dar filozofii se gândesc cu greu la aceasta. Greșeala în această concepție arată clar că întreg sistemul etic nu-și are originea în revelația divină, ci este exclusiv un produs al omului decăzut. Nu conține nici adevărul lui Dumnezeu și nici nu arată adevărata natură a omului, așa cum îl vede Dumnezeu.

Pentru clarificarea celor spuse vrem să privim o pereche de părinți. Pe ce se bazează obligațiile copiilor față de părinți? Pe relațiile familiare. Deoarece este copilul tatălui său, el trebuie să-l iubească și să fie ascultător de cel care l-a conceput. Nimeni altul nu poate lua locul tatălui. Dacă copilul ar avea aceste relații intime cu o altă persoană, decât tatăl lui, sau ar permite ca tatăl să fie alungat din această poziție, atunci este clar că totul trebuie să se transforme în dezordine. Să luăm ca exemplu și relația dintre doi soți; acolo obligațiile sunt mult mai evidente. Este obligația soțului să-și iubească soția și să nu iubească o altă femeie (chiar dacă ea uneori îl ispitește). Și este obligația soției să fie ascultătoare de soțul ei, chiar dacă fără îndoială ea trebuie uneori să suporte unele lucruri din partea lui.

Aceste obligații sunt total independente de împrejurările temporale existente sau de voința bărbatului sau a femeii. Orice gânduri și sentimente ar putea ei să aibă, obligația, datoria lor de a face, rezultă din relația de familie existentă. Aceasta justifică obligația și cere împlinirea ei, indiferent dacă obligația va fi împlinită sau nu. Și în relațiile de serviciu, chiar dacă într-o formă mai redusă, se cuprinde ceva din acest principiu. Aceasta devine clar în mod deosebit în timpul nostru, unde salariații devin tot mai mult dezgustați de conducătorii lor, în timp ce conducătorii lor sunt înclinați să se despartă ușor de ei, deseori din motive ușoare. În sine însuși o astfel de relație de serviciu desigur nu este ceva durabil, ci ceva temporal, așa cum citim în Ioan 8. Însă relațiile familiare amintite mai înainte rămân permanent pentru viața aceasta pământească și de aceea pot servi mai bine ca ilustrații ale relațiilor pe care le-a instaurat harul, și nu vor înceta niciodată. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreptățește pe deplin să păstrăm tare prin credință aceasta. Însă în timp ce noi purtăm încă carnea în noi, avem nevoie de har (vezi și Iacov 4,6: »El dă un har mai mare«), ca să putem împlini obligațiile noastre față de Dumnezeu și între noi ca frați potrivit relațiilor dintre noi. Chiar și cele mai lejere relații conduc la obligații corespunzătoare; însă cele mai importante obligații rezultă din drepturile sublime și suverane ale lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu este pus înaintea noastră în dragostea Sa incomparabilă: »Vedeți ce dragoste ...« Ea depășește pe deplin orice sentiment, pe care omul și-l poate imagina. Numai Dumnezeu poate să iubească așa și El ne dăruiește această dragoste în legătură cu Numele Său de Tată. Așa L-a cunoscut Domnul Isus; și după ce El a murit și a înviat, El a făcut cunoscut ucenicilor Săi acest Nume, care acum ne aparține tot așa de real cum Îi aparține și Lui. Această parte binecuvântată, care depășește orice gândire omenească, care este deja acum a noastră, ne dă curajul și puterea să împlinim toate obligațiile care rezultă din această relație cu Tatăl.

Nu are atunci această relație mult a face cu dreptatea? Dacă aceasta este așa, atunci se poate recunoaște imediat cât de potrivite și de frumoase sunt aceste cuvinte ca să ne dea putere deosebită pentru păstrarea acestei dreptăți, aceasta înseamnă, să ne menținem în concordanță cu relația noastră. Dacă undeva în Scriptură, atunci această relație familiară este exprimată aici în toată realitatea ei și harul bogat actual. Pasajul ne conduce până la venirea Domnului, când Îl vom vedea așa cum este și vom fi ca El. În felul acesta textul aruncă o lumină divină completă asupra acestei teme, care este prezentată într-un mod așa de neașteptat și de necesar și cu

siguranță este apt să ne dea energia necesară pentru practicarea dreptății. El ne slujește și ca să ne ofere o bucurie imperturbabilă și o sursă de putere în toate împrejurările.

Să ne gândim numai la pericolele care rezultă când pierdem conștiința relațiilor noastre și începem să ne îndoim că suntem adevărați copii ai lui Dumnezeu; nu suntem noi atunci potriviți pentru influențele lumii și predispuși la păcat? Nu este de mirare dacă noi mergem pe căi rele pentru că nu ne ținem strâns de relația actuală cu Dumnezeu, vie și veșnică. Dacă ne ținem strâns de ea, atunci nu avem nici o scuză pentru păcat. Atunci posedăm viața nouă ca impuls, legătura strânsă cu Tatăl și dragostea Sa, o dragoste cu cea mai mare putere. Natura noastră nouă poate fi privită ori în legătură cu relația noastră cu Tatăl, ori despărțită de această relație, ca să vedem cum ea acționează asupra ei. Însă drumul cel mai bun și mai corect este să lăsăm atât natura noastră nouă cât și relația noastră de filiațiune să acționeze și să influențeze umblarea noastră. Și aceasta o face apostolul nostru aici în cele trei versete în felul lui caracteristic, pe care el le introduce între primele versete și următoarele, care tratează problema dreptății.

După ce el a inclus în prezentarea sa dragostea Tatălui, relația noastră cu El ca și copii și speranța minunată care este în legătură cu aceasta, el se îndreaptă din nou spre aspectul moral și urmărește păcatul până la rădăcinile lui, așa cum el nu a făcut-o până acum. El nu desemnează păcatul ca fiind o »încălcare a Legii«, și anume dintr-un motiv foarte important. El îl tratează în mod mult mai cuprinzător decât în legătură cu Legea sau cu iudeii. Probabil că într-o oarecare măsură ei s-au obișnuit cu noțiunile de nedreptate și dreptate, cu toate că ei, din cauza necredinței lor, nu au înțeles prea mult despre ele. Ei au citit într-adevăr din obișnuință în Sfânta Scriptură a lor, în Vechiul Testament. Astfel au putut să se minuneze des adâncimea cuvântului dreptate, pe care Domnul l-a spus, pe când El Însuși lumina ca adevărata lumină în mijlocul lor.

Dar ce știau păgânii despre dreptate? Ei nu aveau nici o relație conștientă cu Dumnezeu. El era pentru ei un Dumnezeu necunoscut. Singurul sentiment moral, pe care ei îl aveau în baza lucrurilor făcute de ei pentru închinare, era teama. Ei nu aveau nici cea mai mică părere că Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. Zeii lor erau sfinți protectori ai viciilor și trivialității, ființa lor nu s-a ridicat niciodată la un nivel mai înalt decât egoismul lor. Dacă ei vor coborî vreodată la omul de pe pământ, atunci probabil numai cu scopul ca să facă pe unul sau pe altul favoritul lui, sau pentru ceva respingător, căci ei erau cu adevărat infami în imoralitatea lor. A adus elenismul din punct de vedere religios vreodată mai mult decât idoli vrednici de disprețuit, care nu posedau nici o urmă de sfințenie sau de dragoste? Nu erau ei toți răi din punct de vedere moral, începând cu Zeus și până la cei mai de jos idoli? Idolii păgânilor reflectau în proporții mai mari caracterul adoratorilor lor.

Aici însă avem adevărul lui Dumnezeu, cum el lucrează în harul neîngrădit; el ne face cunoscut binecuvântarea pe care nu am meritat-o nicidecum. Creștinul poate numai să recunoască, că pe fundamentul primului om el era total stricat și rău, dar acum în Hristos stă pe fundamentul harului și dreptății desăvârșite. Toate virtuțile, forța activă și toată binecuvântarea vin de la Dumnezeu, care dă de bună voie tuturor celor care cred în Hristos. Cât de mult bine a dăruit Dumnezeu și Tatăl nostru credinciosului, deoarece el a renunțat la vechiul lui eu și a biruit toate obstacolele, ca să mărturisească pe Hristos ca Domn și Mântuitor al său! El are voie să se bucure de apropierea binecuvântată și de intimitatea relației lui cu Tatăl, și să ducă o viață nouă, primită prin har.

Faptul că credinciosul, ca unul născut din Dumnezeu, este drept și acum împreună cu Hristos împărtășește ura lui Dumnezeu față de păcat, este ceva măreț; căci din a fi una cu El rezultă și o umblare corespunzătoare. Oricine face dreptatea este născut din Dumnezeu și știe că a fost adus în această intimă relație, deoarece el este subiectul dragostei divine, desăvârșite a Tatălui. În felul acesta natura nouă și relația cu Tatăl se îndreaptă una spre alta și se unesc, și aceasta ne explică apostolul în locul acesta. După ce el ne-a prezentat această parte minunată și ne-a îndreptat atenția spre realitatea prezentă și speranța copleșitoare, el continuă să scoată în evidență, că natura lui Dumnezeu – fie ea în Hristos sau în noi – este inevitabil incompatibilă cu păcatul.



»Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire« (versetul 4). Aici nu se spune „cine păcătuiește”; această expresie se folosește în general pentru o faptă singulară. Se spune de exemplu, cineva a făcut păcatul acela și acela sau acea faptă rea. Însă în expresia »a practica păcatul« se include mai mult, ea desemnează atât principiul răului din om cât și practicarea lui continuă; căci omul natural nu poate să facă altceva, decât să păcătuiască, așa este natura lui. Despre cine vorbește apostolul aici? Despre orice om natural, căci fiecare om nu face nimic altceva în ochii lui Dumnezeu decât să păcătuiască. Aceasta se referă nu numai la națiuni, ci și la iudei. În lumina Sa este clar, că nu există nici o diferență între oameni, chiar dacă ei în ura lor reciprocă și disprețul lor se dușmănesc. Ar fi avut omul vreun motiv să se laude înaintea ca Dumnezeu să se descopere pe deplin în Hristos? Omului i se cuvine locul ca păcătos în țărână.

Orice om, fără excepție, este în starea sa naturală un păcătos. Nu a fost aceasta starea mea și starea ta înainte de a cunoaște pe Hristos? Dumnezeu era necunoscut sufletelor noastre, noi simțeam numai o anumită teamă de El – frica, că El ne va arunca într-o zi în iad. Dacă gândul nostru nu a fost umplut de Dumnezeu, cu siguranță el a fost umplut de păcat. Care este deci caracterul adevărat al păcatului? Nelegiuirea, principiul voinței proprii și independența totală de Dumnezeu. Astăzi nu îi este ușor omului să fie independent de semenii lui; însă el nu are nici o reținere să se comporte total indiferent față de Dumnezeu. Ce stare absurdă, rea și îngrozitoare! El nu se gândește deloc la Dumnezeu, și aceasta este păcat. Să studiem caracterul real al păcatului, așa cum el se descoperă aici, și vom vedea că el este valabil pentru toți oamenii, fie ei iudei sau dintre națiuni. Iudeul avea pretenția că posedă dreptatea, căci el se afla sub Lege. Aceasta a avut ca urmare, că în cazul când el încălca o lege cunoscută lui – Legea lui Dumnezeu – el păcătuia, și prin aceasta ca „contravenient” se încărca cu o vină suplimentară. Păgânul nu putea să fie un contravenient, deoarece el nu cunoștea Legea ca prescripție generală. Cei mai mulți păgâni nu au aflat de existența ei. De aceea expresia „contravenient” s-ar aplica pe nedrept cu privire la un păgân. Nici Scriptura nu îl numește așa, ci îl caracterizează ca „nelegiuit” sau »păcătos dintre neamuri« ca de exemplu în Galateni 2,15.

Cu privire la iudei citim însă despre nelegiuire. Dacă el nu a crezut în Hristos, cu toată lauda lui cu privire la Lege el era de asemenea un nelegiuit, căci faptul că păcătuia era dovada că el trăia realmente fără Dumnezeu. Atâta timp cât a existat Templul, el putea să meargă la Templu și să aducă jertfele sale. Fiecare iudeu a făcut aceasta. Omul – oricât ar fi el de rău – se îmbracă cu plăcere cu puțină religie. Dragostea lui Cain era nu numai pentru sistemul lumii, așa cum sistemul a luat naștere prin el, ci el avea și o religie lumească după imaginația oamenilor. Nicidecum el nu aparținea acelor care nu aveau „biserica” lor, „capela” lor. El voia să aducă Domnului o jertfă, însă după gândirea lui proprie. Această jertfă nu a însemnat nimic altceva decât numai o jignire a Aceluia care singur poate să hotărască în ce fel noi putem să Îi aducem adorare. Astfel în jertfa lui Cain era o absolută ocolire și ignorare a păcătoșeniei proprii. El a adus roadele și florile pământului. Ceva asemănător fac oamenii și astăzi la înmormântări. Așa cum știm, florile au atunci „ziua lor cea mare”; ele se găesc chiar și la mormânt. Ceva mai lipsit de sens, decât să pui flori pe sicriu, nu se poate imagina, dacă ne gândim la aspectul de principiu. Grozăvia morții și urmările care rezultă din moarte devin total șterse prin această practică. Pentru credincios moartea nu înseamnă nimic altceva decât despărțire, pentru a fi la Hristos. Dar ce este ea pentru păcătos? Nimic altceva decât clopotele morții, care îi vestesc judecata dreaptă, de care nu poate scăpa. Ce caută atunci florile la una sau la alta din înmormântări? Este de mirare când chiar oameni rezonabili ai lumii acesteia trimit prietenilor lor anunțuri cu remarca „Flori nedorite”? În orice caz nu se poate imagina un obicei mai irațional și mai nebun, decât să legi moartea cu ofrande de flori. Pe grădinari s-ar putea să-i intereseze aceasta; corespunde gustului omenesc și stimulează comerțul, însă nu folosește la nimic.

»Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.« Păcatul nu este încălcarea Legii, ci nelegiuire. Acesta este adevăratul sens al acestui cuvânt, și oricare altă traducere este inadmisibilă. Cine se gândește la încălcarea Legii face o mare greșală, prin aceea că face Legea ghid pentru viața unui creștin în locul lui Hristos. Unii, care nu înțeleg corect

Scriptura, au căzut în această greșeală. »Și știți că El S-a arătat ca să înlăture păcatele noastre; și în El nu este păcat.« Cu acest verset apostolul pune imediat contrastul înaintea ochilor noștri. Încotro să privim, ca să găsim pe cineva care este pe deplin liber de nelegiuire? Este numai Unul, și este așa de evident cine este, că nu a fost necesar să I se spună Numele. Da, noi știm, că Domnul Isus este acela, care a fost descoperit ca să ne ia păcatele. Numai o persoană divină putea să fie, care totodată a fost om cu adevărat. El a detestat cu adevărat păcatul, și imediat după amintirea lucrării Sale se adaugă: »Păcat nu este în El.« Aceasta nu înseamnă numai că în El „nu era” păcat, deci înainte de venirea Lui pe pământ, și nici în El »nu va fi nici un păcat«, cu referire la timpul după învierea Lui; ci este un adevăr absolut, că în El nu este nici un păcat. Niciodată nu a fost păcat în El, în El nu putea să fie păcat. Însă tocmai pe Acest fără păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat, pentru ca noi, care am fost cu adevărat păcătoși, să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Prima parte a versetului 5 se referă la lucrarea unică și la scopul morții Sale ispășitoare, cealaltă parte se referă la caracterul sfânt și neschimbător al vieții Sale, care a fost prezentată și încercată în chip deosebit în această lume. Ea s-a revelat înaintea ochilor tuturor; numai cei orbi, sau cei care nu voiau să vadă corect, nu au văzut-o.

»Oricine rămâne în El nu păcătuiește.« Nu există nici un alt leac împotriva păcatului, decât să rămânem permanent și cu deplină încredere în El. Nu prin aceea că odinioară am chemat Numele Domnului ești acum apărat împotriva păcatului sau ești în posesia unui mijloc de apărare. Acesta a fost primul pas, ca să se înceapă drumul de credință. Multora dintre cei care astăzi zic »Doamne, Doamne!« El le va spune în ziua aceea că nu-i cunoaște. A rămâne în Hristos este piatra de încercare pentru a vedea dacă cu adevărat se are credința vie în Hristos, care nu este fără roadă sau zadarnică. Ea trebuie să se dovedească prin lucrările dragostei, așa cum s-a spus și Galatenilor, care erau plini de râvnă pentru Lege: »Am fost răstignit împreună cu Hristos, și nu mai trăiesc eu (acesta este omul vechi), ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20; 5,6). El nu se rușinează să ne numească frați. El Și-a dovedit până la extrem dragostea față de noi într-un fel în care nu-l putem aplica nici la Tatăl și nici la Duhul Sfânt, dar care corespundea cerințelor divine. Nici Tatăl și nici Duhul nu au venit vreodată în carne, ca într-un trup pământesc să prezinte ascultarea absolută și apoi prin moarte să suporte judecata divină asupra păcatului. Dar toate acestea le-a făcut Fiul. În aceasta se cuprinde un imbold puternic pentru noi, în mod deosebit pentru că El ne-a făcut parte de natura Sa dreaptă și ne-a adus într-o legătură așa de intimă cu Dumnezeu, cum numai dragostea care întrece orice pricepere a Tatălui putea s-o gândească și s-o facă.

Ajungem acum la versetele pe care încă nu le-am studiat.

»Copilașilor, nimeni să nu vă amăgească!« (capitolul 3,7). Există vreo temă care a fost mai frecvent greșit înțeleasă? Aproape că nu există o altă temă la care oamenii să fie mai mult înclinați nu numai singuri să se rătăcească, ci să ducă în rătăcire și pe alții, care se reazemă pe Cuvânt. Împotriva amăgirii protejează numai Hristos și Cuvântul Său și rămânerea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Ce poate ajuta erudiția în privința aceasta? Nici măcar frica de Dumnezeu nu poate ajuta mult, dacă noi nu rămânem cu adevărat în El. »Fără Mine nu puteți face nimic«, a spus Domnul odinioară. Dacă rămânem în El, atunci răul nu ne poate face să păgubim, atunci când suntem permanent expuși vicleniilor lui. Însă intențiile lui nu ne sunt necunoscute. Nu de noi se teme el, ci de Hristos, care l-a biruit. Credința noastră și rămânerea noastră în Hristos Îl pune pe El între noi și diavolul, care prin această împotrivire este constrâns să plece de la noi. Natura noastră veche, carnea, nu va fi transformată prin har și adevăr într-o natură bună. Carnea, felul de gândire al cărnii, este iremediabil rea. Această carne a judecat-o Dumnezeu în Hristos pentru noi care credem în Hristos ca jertfă pentru păcat. După ce El a murit și a înviat, El ne-a făcut parte de viața Sa de înviere. În felul acesta noi suntem o creație nouă; cea veche nu a fost îmbunătățită, ci a fost judecată la crucea lui Hristos și înlăturată pentru totdeauna. Cum este constituită viața Lui? A fost ea pătată de vreun păcat, sau a fost El câtuși de puțin întinat? Însă aceasta este viața pe care noi o posedăm deci, și de aceea asupra noastră se

odihnește plăcerea și dragostea Tatălui, ca și copiii ai Săi – copiii ai lui Dumnezeu, Tatăl. Noi am primit astfel în primul rând natura nouă și prin aceasta am fost făcuți capabili să practicăm dreptatea. Această natură poate să facă numai dreptatea; orice nedreptate îi este potrivnică.

Legea s-a îndreptat spre israelit ca spre un om cu natură păcătoasă. Ea a presupus porniri păcătoase la el; de aceea el a trebuit să fie înconjurat din toate părțile de interdicții. El nu trebuia să recunoască nici dumnezeii falși, nici să-și facă o imagine a Dumnezeului adevărat. Serviciul lui divin era valabil exclusiv pentru singurul Dumnezeu adevărat, invizibil, care a scos pe Israel din Egipt și al cărui Nume nu trebuia folosit abuziv. Israelitul nu avea voie să ia proprietatea altuia, nici măcar să poftască ce aparținea aproapelui lui. El trebuia să respecte sabatul în ziua a șaptea a săptămânii și să onoreze pe părinții lui. Astfel existau cele mai severe prescripții pentru toate. De ce așa? Deoarece el în natura lui era nedrept, din cauza împotrivirii lui față de voia lui Dumnezeu. Legea avea pregătită pentru el viața și moartea – viață, dacă era ascultător, moarte în cazul neascultării. Se spunea: »Blestemat să fie omul care nu respectă cuvintele Legii acesteia, ca să le împlinească! Și tot poporul a spus: Amin!« Conform cu acest lucru poporul a fost demult căzut pradă morții. Va veni însă ziua, când și ei vor trăi, și atunci și ei »vor face dreptatea«. Cine face dreptatea și iubește, acela are viață nouă în Hristos; Dumnezeu o dăruiește în harul Său, fără ca noi să fi putut contribui cu ceva la aceasta. Prin acțiunea Duhului Său în noi, noi ne pocăim și credem Evanghelia. Cu viața nouă începe și noua responsabilitate creștină. Noi suntem chemați să umblăm în concordanță cu Hristos, a cărui viață dreaptă ne-a fost dăruită. »Cine practică dreptatea este drept, după cum El Însuși este drept« (versetul 7). Aceasta lucrează natura Sa în noi, în timp ce omul decăzut nu poate face nimic altceva, decât numai să păcătuiască.

Acum Ioan devine mult mai sever, arătând spre sursa stricăciunii: »Cine practică păcatul este de la diavolul« (versetul 8). El a arătat izvorul binecuvântării; acum privește la obârșia păcatului. El nu merge înapoi la ceea ce a făcut Adam și Eva, ci la ceea ce diavolul a insuflat în inima lor. Cât de mult i-a reușit diavolului întotdeauna, la fiecare aparținător al neamului de oameni să adauge mereu la primul păcat încă o nelegiuire nouă! Aici se spune clar, că oricine, care practică păcatul, este de la diavolul. El este conducătorul, pe care oamenii îl urmează de bună voie. Omul se poate lăuda cu înaintașii lui. Însă este un altul, satan, care într-adevăr nu este literalmente tatăl său, dar pe care omul decăzut l-a făcut practic dumnezeul său. Tot așa îl numește și Scriptura »dumnezeul veacului acesta« și »stăpânitorul lumii acesteia«. Cât de adevărat este, că oricine practică păcatul este de la diavolul! Aceasta nu este o afirmație omenească, negândită, ci este adevărul lui Dumnezeu. Cine practică păcatul, este nu numai un păcătos, ci »este de la diavolul«. »Pentru că diavolul păcătuiește de la început«, aceasta înseamnă din timpul când nu i-a mai fost de ajuns să fie un înger al lui Dumnezeu, ci în mândria lui s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Începând din clipa aceea el a fost diavolul. Vedem aici de fapt, că »de la început« nu înseamnă același lucru cu »la început«. Ultima expresie se folosește cu privire la »Cuvânt«, la Fiul, și înseamnă din veșnicie, înainte să existe creația. În Geneza 1,11 expresia »la început« arată începutul acțiunii lui Dumnezeu, nu însă la începutul existenței Sale. »De la început« înseamnă pretutindeni unde se întâlnește, începând din momentul când persoana despre care se vorbește se face cunoscută. Cu privire la Hristos »de la început« înseamnă din momentul când El S-a făcut cunoscut. La diavolul »de la început« nu este timpul când a început existența lui ca înger, ci este momentul când a devenit vizibilă răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu și prin aceasta s-a văzut apoi răutatea lui, care și la oameni este rezultatul mândriei.

»Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului« (versetul 8b). Aceasta pare să nu fie exact același lucru cu îndepărtarea păcatelor noastre. Însă nu se poate pune la îndoială, că acest eveniment mare se referă la același moment în timp. Trebuie să ne amintim, că moartea lui Hristos a produs rezultate mult mai mari, decât numai îndepărtarea păcatelor noastre. Pentru noi aceasta este desigur cel mai important. Se poate de asemenea spune, că în orice caz tot ce a pregătit harul lui Dumnezeu pentru noi, practic își are începutul în lucrarea, că păcatele noastre au fost îndepărtate. Însă El a fost și Robul lui Dumnezeu și prin aceasta Tovarășul Său în lupta împotriva lui Satan, împotrivorul permanent față de Dumnezeu

și față de om. Hristos a fost revelat nu numai ca să ne împace pe noi cu Dumnezeu, ci ca să nimicească tot ce a dat naștere satan în existența sa infamă. Și Hristos va face aceasta. Contribuția lui satan la războaie, foamete, cutremure de pământ, epidemii etc. este enormă, așa cum știm din prima parte a cărții Iov și din alte locuri din Scriptură. Dumnezeu însă păstrează supremația și transformă răul, pe care l-a făcut satan, în bine, cu toate că satan se ostenește fără pauză să aducă nenorocire, căci el poartă totdeauna această nenorocire în sine. Acesteia îi stă împotrivă dragostea lui Dumnezeu care nu se sfârșește niciodată. Ea transformă totul spre ce este cel mai bine pentru aceia care ascultă de El și de ceea ce El revelează despre Domnul Isus. »Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul.« Dreptatea este viața lui, care se dovedește în practică și în adevărata temere de Dumnezeu. Credinciosul este caracterizat de viața nouă, care nu păcătuiește. Să ne transpunem în timpul sclavagismului și să ne imaginăm, că un om a fost sclav din naștere. Într-una din zile vine un om bun, apare la mijloc și îl răscumpără de la proprietarul lui. După legea țării sclavul este imediat un om liber – o binefacere cu totul neașteptată pentru el. Dacă după acest eveniment el se gândește la sine sau vorbește despre sine, se va vedea el încă un sclav? Nicidecum, nici pe departe nu se va gândi așa. El a fost odinioară un sclav, dar acum el este un om liber. S-ar putea replica că în cel credincios mai este încă omul vechi. Răspunsul la aceasta este, că Dumnezeu l-a eliberat de omul vechi prin moartea lui Hristos. Această ilustrare conține suficiente argumente, ca să justifice aplicarea ei la tema noastră. Învățăturile spirituale nu sunt însă așa ușor de înțeles și de perceput ca argumentele omenești.

»Oricine este născut din Dumnezeu ...« Să fi născut din Dumnezeu este adevăratul punct de plecare – nu al gândurilor Sale în planurile veșnice, ci al lucrării Lui practice în suflet. Ioan nu vorbește aici de viața veche, ci vorbește clar despre oricine s-a născut cu o natură care niciodată nu păcătuiește. Misiunea noastră este să nu lăsăm natura veche să reapară, ci s-o ținem sub puterea morții lui Hristos și să omorâm tot ce-i aparține. Întăriți prin har putem să nu-i permitem niciodată să devină activă. Noi putem greși, și din păcate aceasta are loc de multe ori din vina noastră. Dar deoarece Duhul locuiește în noi, ca să se opună cărnii, noi suntem totdeauna fără scuză, dacă ajungem să cădem. Însă de la început dreptatea este principiul nostru, și este o realitate binecuvântată că noi o posedăm ca natură a noastră nouă. Noi nu o așteptăm ca pe o răsplătire, așa cum este în cazul israeliților abia în viitor. Prin harul nemărginit dreptatea este deja partea noastră, nu numai pentru justificarea noastră, așa cum spune apostolul Pavel, ci și în noi ca o natură nouă, așa cum vedem aici. Deoarece Dumnezeu ne-a dat această binecuvântare, noi trebuie să umblăm în concordanță cu ea, prin aceea că noi privim la Dumnezeu, Izvorul ei, și la Domnul Isus, prin care noi am primit-o. Prin aceasta vom rămâne în el și pe drumul vieții noastre vom aduce multă roadă spre glorificarea Tatălui.

»Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el.« Cuvântul lui Dumnezeu nu spune aici, că cel născut din Dumnezeu nu trebuie să mai practice păcatul, ci se spune clar, că el nu mai practică păcatul. Fiecare creatură acționează potrivit naturii ei, și noua natură a creștinilor este creată așa fel că nu poate păcătui. Natura nouă condamnă păcatul, și ea nu păcătuiește niciodată. Practicarea păcatului înseamnă o abatere regretabilă de la natura nouă, prin aceea că se permite vechii naturi stricate să devină din nou activă. Aceasta contrazice foarte clar voința lui Dumnezeu, care vrea ca vechea natură să fie ținută în moartea lui Hristos. Nu am murit noi față de ea în momentul în care am trecut din moarte la viață? Nu a dat botezul nostru mărturie despre aceasta? Tot ce este necurat și mort trebuie să dispară dinaintea câmpului nostru vizual, da, să fie alungat complet din viața noastră. »Și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.« Este clar că viața nouă oferă puterea pentru a nu mai păcătui, de aceea poate apostolul să spună așa de hotărât.

»În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu.« Mai există încă o piatră de încercare, dacă cineva este născut din Dumnezeu, și aceasta este dragostea; de aceea apostolul adaugă: »... nici cine nu-l iubește pe fratele său« (versetul 10). Cui îi lipsește această dragoste în ființa sa, acela arată că el niciodată nu a primit natura nouă, care iubește dreptatea și o practică. Cu această ocazie vreau să atrag

atenția la hotărârea extremă a apostolului, cu care el împarte pe oameni în aceste două grupe. Unii creștini distinși neagă dreptul sfinților de a face astfel de aprecieri. În această atitudine se referă la interdicția Domnului nostru din Matei 7,1-2: »Nu judecați, ca să nu fiți judecați; deoarece cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.« În folosirea acestui loc ei nu sunt prea înțelepți. Prin aceste cuvinte Domnul nu ceartă nicidecum aprecierea spirituală a persoanelor sau a lucrurilor. Acesta este dimpotrivă un privilegiu clar și deosebit al credinciosului atât pentru orientarea proprie cât și pentru a fi un ajutor pentru alții și să-i atenționeze. Tot așa constată și apostolul Pavel în 1 Corinteni 2,15, că omul spiritual (în opoziție cu cel natural) judecă toate lucrurile sau le supune unei verificări, el însuși nu este judecat de nimeni. De ceea ce Domnul vrea să atenționeze pe ucenicii Săi este patima rea de a critica, duhul de judecată, care deseori conduce că noi fără motive și lipsiți de dragoste suspectăm de motive rele alte persoane.

Prin gândul că noi nu avem voie să apreciem cine este un copil al lui Dumnezeu, dragostea ar fi dimpotrivă sufocată. Dacă ne-ar fi interzis să recunoaștem pe copiii lui Dumnezeu ca atare, cum am putea noi atunci să-i iubim? Tocmai cuvintele Domnului care urmează în locul acesta dovedesc că noi suntem capabili să apreciem și suntem chemați să apreciem. Domnul nu consideră că este numai de dorit, ci că este corect și necesar, când spune: »Nu dați ce este sfânt câinilor și nu aruncați perlele voastre înaintea porcilor« (Matei 7,6). Dacă noi suntem obligați în felul acesta să recunoaștem ce este necurat, cu cât mai mult este atunci privilegiul nostru să căutăm oile și mieii turmei lui Dumnezeu și să fim alături de ei în necazurile lor, atât cât ne este nouă posibil.

Noi nici nu trebuie să ieșim în afara versetului nostru pentru a găsi adevărul care este cuprins în această temă. »În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului.« Apostolul prezintă diferența pe cât se poate de simplu. Cât de obișnuit este pentru el să dea dovezi precise, clare și practice. Prin aceasta urmărește un scop, fără să se preocupe cu tratarea fățarnicilor, care eventual un timp îndelungat au putut să se țină ascunși. El prezintă cu toată seriozitatea familia lui Dumnezeu, la ce trebuie ei să ia seama și ce este permanent important și prezintă interes pentru toți copiii lui Dumnezeu. Nu este nicidecum greu să ajungem la o sentință sănătoasă cu privire la aceia a căror umblare ne este cunoscută, dacă ei umblă în dreptate sau în nedreptate. Desigur este lipsă de responsabilitate să presupui un rău ascuns, unde nu a devenit nimic vizibil. Tot așa de puțină responsabilitate ar fi să justificăm acordarea unui merit cuiva, pe care numai și-l imaginează. O sentință dreaptă se formează numai pe un fundament, pe care nu-l poate ataca nici un creștin sincer, consolidat în har, în mod deosebit când este vorba de cazuri așa de generale.

Viața omului din lume este plină de nesiguranță și aparență fără conținut. Creștinul, dimpotrivă, să nu umble așa. Din relația cu Dumnezeu și cu frații săi rezultă pentru el obligații clare, corespunzător cărora el trebuie să acționeze. El are zilnic a face cu oameni, care sunt ori copii ai lui Dumnezeu ori copii ai diavolului. Dragostea divină, care lucrează în el, nu poate fi indiferentă față de niciuna din cele două clase de oameni. Ea se manifestă însă foarte diferit, după cum este vorba de oameni din lume sau de copii ai lui Dumnezeu. Pentru apostol nu a fost nici un obstacol în această privință; de aceea el încurajează pe credincios să fie activ atât pentru Dumnezeu cât și pentru copiii lui Dumnezeu. El dorește să-l păzească să nu-și formeze prea repede o sentință pe baza chibzuielii neclare și nesigure. »În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului.« Dreptatea și dragostea au efecte, pe care oricine le poate vedea. Ambele se descoperă în copiii lui Dumnezeu. Dar este tot așa de vizibil, că ele nu se găsesc în copiii diavolului; la aceștia se arată contrariul.

Este dureros să vezi cum se face că credincioșii cad într-o astfel de greșală îngrijorătoare și răstălmăcesc locurile din Scriptură sau le trec cu vederea. Cât de des Dumnezeu în Cuvântul Său consideră ca premisă că și cei mai simpli credincioși recunosc pe frații lor și îi iubesc. Tot așa trebuie să simtă și obligațiile lor, să scoată pe cei fără griji din orbirea funestă și să atenționeze pe disprețuitori și batjocoritori de soarta lor. Este din cauza decăderii mărturiei creștine, că astăzi

domnesc păreri așa de primejdioase cu privire la obligațiile unui creștin. Lumea este parțial religioasă și bisericească, dar biserica a devenit mult mai lumească. De aceea starea actuală a credincioșilor poartă amprenta încurcăturii. Ei s-au amestecat cu aceia care nu posedă nici un fel de bunuri spirituale și drept urmare atrag în întunericul lor pe acei credincioși care ar fi trebuit să stea nestingheriți și liberi la dispoziția Domnului. Nimeni nu se îndoiește că nici un sfânt nu va putea pe un om neîntors la Dumnezeu să-l introducă în părtășia cu gândurile lui Dumnezeu. Nu este pe deplin sigur și natural, că la un jug nepotrivit omul firească prin supragreutatea lui lumească îl va atrage tot mai jos pe omul spiritual, până când în cele din urmă acesta nu mai poate să se deosebească în gândurile și căile lui de modelul lui rău?

### **1 Ioan 3,11-17**

Ultima propoziție din versetul 10 este, așa cum s-a spus, veriga de legătură, cu care apostolul trece de la neprihănire (dreptate) la dragoste. Oamenii au adus aceste caractere în opoziție unul cu celălalt. Dar în Hristos, care este dreptatea și dragostea desăvârșită, ele sunt pe deplin unite și sunt valabile în totalitate și pentru creștin, deoarece Hristos este viața sa. Prin credință am primit viața care era în El Însuși. Nu este viața lui Adam, pe care o au toți oamenii, ci este o viață nouă, pe care nimeni dintre noi nu a posedat-o înainte de a crede în Domnul Isus. Deoarece ea este viață în sine, ea nu are caracteristici perceptibile în exterior; ea este invizibilă, chiar și pentru noi. Noi însă o putem recunoaște pe baza acțiunilor și efectelor ei, acolo unde ea este prezentă. Dacă așa este deja în cazul natural, să nu fie atunci cu mult mai adevărat în cazul vieții supranaturale, sau spirituale? Să nu ne rugăm pentru primirea acestei vieți, căci prin aceasta am dovedi numai, că nu știm nicidecum ce este această viață. Chiar dacă este greu să definim ce este viața, totuși oricine știe că de îndată ce viața zboară apare moartea. Influența morții se face imediat perceptibilă, înainte ca noi să murim, ea este prezentă de la căderea în păcat. Mortalitatea este o realitate, însă ea devine vizibilă abia în moarte. În general omul o poate constata când moare un alt om sau un animal. Știm însă că aici și colo sunt excepții. Nu există regulă fără excepții, și aceasta o întâlnim în orice lucru. Însă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu nu există astfel de greutatea, care ar putea să dea naștere la astfel de obstacole. Pentru cei care nu au cunoașterea lui Dumnezeu există fără îndoială greutatea de netrecut; dar prin credința în Hristos primim această cunoaștere. »Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu« (Ioan 17,3).

Cine posedă deci această natură nouă? Orice credincios o are începând cu viața sa de credință, ea este acum prezentă în toată plinătatea ei în fiecare credincios. Căci pe când Domnul era pe pământ, El a vorbit despre faptul, că noi o vom avea din belșug:

»Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug« (Ioan 10,10). Expresia »din belșug« nu are un grad de comparație mai ridicat. Cum a devenit totul altfel prin această viață! Viața, pe care o aveau ucenicii, atunci când Domnul a fost pe pământ, i-a reținut stăruitor să o rupă public cu Templul și cu sistemul iudaic. În opoziție cu aceasta, ce mai avea Domnul nostru, care în harul Său binevoitor S-a supus legii sistemului iudaic, a face cu Legea, după ce El a murit și a înviat? Ar fi anormal să vorbim, că Hristos înviat s-ar fi dus la Templu sau ar fi luat parte la ceremoniile iudaice, la sărbătorile lor, și așa mai departe. Ucenicii trebuiau mai întâi să fie învățați în privința aceasta. Ei nu înțelegeau totul deodată. Și noi suntem înclinați să înțelegem cu greu aceste schimbări mari. Însă viața de înviere era prezentă în acești credincioși și astfel ei erau morți față de toate aceste lucruri. Hristos a murit nu numai pentru păcatele noastre. El a murit și pentru păcat; păcatul nu a fost niciodată în El, dar noi eram adânc cufundați în păcat. El a murit o dată pentru totdeauna pentru păcat și după aceea nu a mai avut niciodată a face cu păcatul. El a fost permanent total nereceptiv pentru efectele păcatului; tot ce păcatul a putut să dea naștere în viața Lui a fost durerea și compasiunea față de aceia care au fost duși în rătăcire prin păcat. Prin moartea Sa, Domnul Isus a împlinit cea mai măreață lucrare pe care Dumnezeu a făcut-o

vreodată. Reîntoarcerea Lui în slavă va face ca în ziua aceea să se vadă public și cu putere toate calitățile Sale deosebite, pe care El le-a descoperit deja la cruce.

În felul acesta, această viață, cu toate că nu este perceptibilă în exterior, poartă în sine puterea imposibilității de a se desface. Ea este dotată cu putere de către Duhul Sfânt, căci El nu este un Duh de frică, ci de putere și dragoste și chibzuință. Apostolii trebuiau să fie dotați cu putere. Ei trebuiau nu numai să fie martori pentru alții, ci trebuiau inițiați în lucruri mult mai înalte, pe care ei atunci nu le puteau pricepe. Aceste lucruri le puteau pricepe nu numai abia atunci când vor poseda viața de înviere, ci după ce Duhul Sfânt va fi trimis din cer. Aceste două lucruri nu trebuie să le confundăm. Nici să nu limităm acțiunea Duhului la vorbirea în alte limbi, la facerea de minuni și alte dovezi asemănătoare de putere, care erau numai semne exterioare ale acțiunii pline de putere a divinității Sale. Acestea au dispărut în momentul când Adunarea a început să decadă și a renunțat la dragoste, la adevăr și lumină. Cum putea Dumnezeu să mai pună pecetea acordului Său pe o stare nedemnă de lucruri? Să ne amintim cum chiar și Adunarea din Efes a fost amenințată; căci ea își părăsise deja dragostea dintâi, când Ioan a scris cartea Apocalipsa. După plecarea lui, creștinii în general au decăzut în această stare. Prezența apostolilor a împiedicat simțitor decăderea, care apăruse așa de intensiv.

Este bine dacă noi privim viața nouă din acest punct de vedere, căci ea unește dreptatea practică cu dragostea activă a credincioșilor. Ioan nu vorbește aici despre dragostea lui Dumnezeu – cu toate că ea este inclusă aici -, ci de dragostea noastră, tot așa cum el nu se referă la dreptatea lui Hristos, care slujește la îndreptățirea noastră, ci de dreptatea noastră, atunci când el le pune aici în discuție. Este clar, că această dreptate constă din roade bune. Dar cum pot fi roade bune fără să fie un pom bun? În starea noastră naturală noi am fost orice altceva, numai pomi buni nu am fost; eram pomi răi, care aduc roade rele. Ca să putem aduce roade bune, a trebuit să ni se ofere mai întâi o natură divină, altfel aceasta nu era posibil. La un pom sălbatic trebuie să i se altoiască o ramură nobilă, pentru a putea culege roade bune. Ioan se preocupă aici cu această viață, cu viața veșnică. În ceea ce privește dreptatea – nu este aceea, care este pentru noi (noi nu aveam niciuna, am devenit însă dreptate în Hristos, compară cu 2 Corinteni 5,21) -, ci aceea care acum este în noi, care în fiecare zi dă la iveală din nou dreptatea noastră practică. S-ar putea ca oamenii să nu asculte cu plăcere adevărul, însă el este scris aici în cuvintele apostolului. Totodată chestiunea este prea serioasă, ca s-o trecem cu vederea. Nimeni nu este un creștin adevărat, dacă nu posedă atât dreptatea care, în afara noastră, își are fundamentul în Hristos, așa cum El are în Sine atât natura dreaptă cât și viața nouă, care este viața lui Hristos. În privința aceasta putem deosebi două lucruri: partea „obiectivă”, din afara noastră și partea „subiectivă”, ceea ce suntem noi. Ambele se bazează pe faptul că credinciosul posedă viața lui Hristos. Această viață nu se diferențiază de El Însuși. El ne-a dat-o, pentru ca noi să posedăm viața pe care o are El și ca să trăim în ea și prin ea.

Așa începe apostolul cu cuvintele: »Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început.« În capitolul 1 versetul 5, găsim aceleași cuvinte: »Și acesta este mesajul pe care l-am auzit de la El.« Versetul nostru însă este mai precis. Mesajul era nu numai »de la El«, ci el a fost auzit »de la început« (nu mai înainte). Ambele sunt decisive. Orice ar fi adăugat omul, este fără importanță. Adevărul neschimbabil al creștinismului practic rămâne, și aceasta are o importanță cu atât mai mare cu cât el stă în opoziție absolută cu concepțiile dominante ale omului. În mod deosebit el combate evident părerile care există despre așa-zisa evoluție. Ideea evoluției este absolut falsă, atât în ce privește lucrurile naturale și într-o măsură mult mai rea cu privire la lucrurile divine. Ea se bazează pe idei păgâne, care mai târziu au fost aplicate cu privire la natură. Ideea evoluționistă neagă puterea și voința lui Dumnezeu de a hotărî toate lucrurile după soiul lor. Adevăratul principiu al zoologiei constă în specii create de Dumnezeu. Ele sunt tot așa de fixate de Creator ca și oricare alte așa-numite legi ale naturii. Clasificările umane sau asemănări exterioare conduc ușor în rătăcire. De aceea învățătura evoluționistă, la o analiză clară, stă total în contradicție cu creația, da, cu drepturile lui Dumnezeu cu privire la creație. Cât este de umilitor, că o asemenea concepție păgână arogantă și nechibzuită revine la viață în

timpul nostru! Că oamenii care trăiesc în întuneric, care nu au cunoscut pe Dumnezeu, au gândit în felul acesta, este normal. Ei au avut această concepție cu mult înainte lui Darwin și a tovarășilor lui de convingeri. Astăzi ea pare să fie calul de bătaie al așa-zisilor „filozofi” și al adeptilor lor, sclavii dedați unei idei construite pe pură fantezie. Dacă ideea evoluționistă s-ar aplica numai la ființele inferioare, aceasta ar fi ce-i drept greșit, dar nu ar juca un rol mare, făcând excepție de la legea drepturilor lui Dumnezeu – așa cum se imaginează evoluția unui șoarece, unei maimuțe sau a altor animale. Dar dacă se pune problema omului și a legăturii lui cu Dumnezeu, prin aceea că se afirmă, că el a luat naștere dintr-o algă marină sau o oarecare altă celulă din natură, atunci aceasta este o învățătură rătăcitoare care trebuie luată foarte serios. Prin aceasta se nimicesc conștiința și responsabilitatea precum și drepturile lui Dumnezeu asupra omului create de El. Din cauza necredinței, pe care o impune această teorie, ea nu poate fi niciodată tolerată; de aceea este necesar să fie clar combătută.

Ajungem acum la un alt loc de un deosebit interes, căci aici este vorba de »mesajul«, ca și în cuvintele introductive din capitolul 1, care urmează după facerea cunoscut a dragostei divine și a vieții divine în Fiul Omului pe pământ. Acolo ne-a fost prezentat și aplicat cu privire la noi »mesajul«, că Dumnezeu este lumină. El este tot așa de sigur un adevăr al învățaturii creștine, ca și faptul că Dumnezeu este dragoste. Da, înainte ca aceasta din urmă să ne fie prezentat în capitolul 4, găsim deja constatarea, că Dumnezeu este lumină. Este adevărat, că deja primele patru versete ale capitolului 1 fac clar aluzie, că Dumnezeu este dragoste, însă afirmarea directă a acestui fapt o găsim abia mai târziu. Era deosebit de important ca omul, adus la Dumnezeu prin harul nemărginit, să nu uite niciodată, că Dumnezeu este lumină. Primirea vieții veșnice în Hristos nu trebuie niciodată să ne facă să ne ducem sfințenia noastră practică după bunul plac. Dumnezeu a dovedit cât de detestabil este păcatul, atunci când El la cruce L-a părăsit pe Domnul Isus, care a fost încărcat cu povara noastră insuportabilă. Tot așa poziția noastră în har înaintea lui Dumnezeu ar trebui să facă, ca păcatul să fie tot așa de detestabil și din partea noastră. Dacă El ne-a dăruit deja binecuvântări nespuse de mari, noi nu ne putem sustrage responsabilității morale de a umbla într-un mod demn de lumină. Aceasta este totodată și un mare privilegiu. Ce binecuvântat este, că noi, odinioară prin păcat fii ai întunericului, am fost strămutați în lumina minunată, și anume chiar aici în lumea aceasta, și nu abia atunci când vom intra în cer. Dacă ni s-ar cere să mergem așa cum se cuvine pe acest drum, fără ca Tatăl nostru să ne vegheze permanent asupra noastră, am fi total suprasolicitați, căci la orice greșală am cădea de la Dumnezeu. Păcatul întrerupe într-adevăr părtașia, dar el nu distruge viața lui Hristos din noi. Viața Lui se deosebește de toate celelalte prin aceea că ea nu poate fi niciodată nimicită. Prin natura ei este veșnică. În aceasta constă cea mai mare mângâiere pentru noi, cu toate că se apelează serios la inima și conștiința noastră.

Așa spune din nou apostolul: »Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început.« Aceasta a fost atunci când Hristos a venit în dragoste și ne-a dat viața. Atunci ni s-a cerut nu numai să credem în dragostea lui Dumnezeu pentru noi arătată în Hristos, ci și să ne iubim unii pe alții, așa cum ne-a iubit El. Este o binecuvântare și o chemare minunată, demnă de Domnul. Ea presupune, că pentru noi și în noi a avut loc o schimbare totală. Dacă există ceva, care caracterizează omul decăzut, atunci este faptul că el este permanent punctul central al gândurilor și sentimentelor sale. Noi suntem ceea ce năzuim și prețuim. Egoismul nu este niciodată dragoste. Eul propriu este valabil pentru lume, și ca să vorbim cu cuvintele ei, este „numărul unu”. Pentru om, nu Dumnezeu este »Numărul unu”, ci sârmanul, nenorocitul, decăzutul lui eu. Fiecare este propriul lui Dumnezeu. Din punctul de vedere al Celui Preaînalt, numai El este și poate fi Dumnezeu. Neconștient în inima mea Dumnezeu trebuie să ocupe locul „Numărul unu”. Așa ar fi, dacă eu nu aș fi un om decăzut, păcătos. Domnul pune capăt acestei depărtări față de El prin aceea că ne face o astfel de solicitare a harului. Ea este în orice caz rezultatul faptului că Dumnezeu a coborât aici jos în El, ca să devină pentru noi dăruitorul binecuvântării. Și aceasta nu numai printr-o lucrare, pe care El a lăsat-o să se facă pentru noi, ci prin viața pe care ne-a dat-o. Astfel creștinismul practic constă dintr-o viață pentru Dumnezeu și în



concordanță cu Cuvântul Său. Noi ne odihnim nu numai în afară pe Hristos și lucrarea Sa, ci noi avem pe Hristos și în noi. Ambele realități sunt adevărate, și anume deja de la început. În privința aceasta nu se poate schimba nimic; orice schimbare a acestui adevăr ar fi numai pierzare. Acest »mesaj« a fost auzit de la început. Cât de clar este că »de la început« nu înseamnă același lucru cu »la început«, când numai Dumnezeu singur a existat. Nici măcar un înger nu era acolo, ca să-L audă, cu atât mai puțin un om. Dar dacă se spune: »l-ați auzit de la început«, atunci evident mesajul răsună din timpul când Hristos a fost pe pământ. Nu a fost nici măcar o solicitare de a iubi pe aproapele ca pe sine însuși; aceasta ar fi fost numai o lege.

Prin »aproapele tău« se înțelegea atunci în primul rând iudeii. Iudeii nu iubeau pe păgâni. Ei au avut probabil mai puține greutăți cu privire la păgânii care veniseră »să-și caute scăparea sub aripile Dumnezeului lui Israel«. Aceștia puteau prin har să fie numărați în rândul aproapelui lor. Acești aproape dintre națiuni erau însă, luați la un loc, numeric mai puțini decât restul omenirii. Rut și-a căutat adăpost sub aripile Dumnezeului lui Israel. Cu toate că nu făcea parte din sămânța lui Avraam, ea s-a căsătorit cu un israelit bogat și prin aceasta a fost înscrisă împreună cu el în genealogia din care urma să vină Păstorul lui Israel, Domnul Isus Însuși. Astfel de persoane erau practic israeliți. Dar aceasta nu trebuie spus aici. Oricine dintre noi știe, că până la venirea Domnului »iubește pe aproapele tău!« a fost foarte meschin înțeles. Domnul a extins foarte mult înțelesul expresiei, atunci când cărturarul, cu care El vorbea, i-a pus întrebarea: »Cine este aproapele meu?« Atunci când adevărul este prezentat simplu și de înțeles, așa că ascultătorii cu greu pot scăpa de el, ei pun cu plăcere întrebări, ca să scape din încurcătură. Domnul a spus atunci minunata pildă despre samariteanul milostiv. Ce lovitură a fost aceasta pentru mândria iudaică! Nu „israelitul milostiv” a fost prezentat ca model, ci „samariteanul milostiv”! În ce a constat puterea acestei pilde? Samariteanul nu a văzut pe unul din poporul său, care avea nevoie de ajutor, ci pe un israelit, de care toți s-au îndepărtat, numai el nu, samariteanul. Chiar și atunci când un levit a văzut pe cel suferind, sau un preot – o, nu, aceasta nu era treaba lor. Ei au desconsiderat total pe aproapele lor, și anume, deoarece suferința acestui om cerea dragoste și milă. Altfel a fost la samaritean. El i-a legat rănilor și a îngrijit de el. Nu era un tablou potrivit al Domnului Însuși? Și ce plăcut, că Domnul aceasta a vrut să spună, atunci când a prezentat pilda aceasta. El, care S-a coborât să devină „rob”, a fost gata să se ascundă sub înfățișarea unui „samaritean”. El a venit să poarte păcatele noastre pe trupul Său pe lemn și să le anuleze și ca Cel drept să sufere pentru cei nedrepti.

Nu este de mirare, că El nu S-a rușinat să fie în această pildă un samaritean; dar ce ticăloșie din partea iudeilor, când Îl leapădă caracterizându-L în felul acesta (Ioan 8,48)!

Avem aici un alt fel de dragoste. Ea poartă parfumul dragostei proprii lui Dumnezeu. Cui îi este arătată dragostea divină în toată plinătatea ei? Copiilor Lui. Faptul că această dragoste este așa de puțin prețuită este o dovadă cât de mult s-a abătut creștinătatea. Nici chiar cei mai slabi creștini nu au sentimente mici pentru păcătoșii care sunt în pericol să se piardă veșnic. Dar pentru interesele copiilor lui Dumnezeu, fie că ei glorifică sau nu pe Dumnezeu și pe Fiul Său, par să aibă simțăminte puține. Marea temă a lor este, ca păcătoșii să vină la credință; restul este de importanță minoră. Ce pagubă, să rămână la acest punct! Corespunde aceasta simțămintelor lui Dumnezeu? Aceasta a fost totul, pentru care Fiul Său S-a ostenit, atunci când El a fost pe pământ? El a fost subiectul întregii dragoste și favoare a lui Dumnezeu pe parcursul întregii perioade a prezenței Lui aici pe pământ, înainte ca El să poarte păcatele noastre pe cruce; și cât de mult a iubit El pe copiii lui Dumnezeu!

Poziția Lui este acum și poziția noastră, cu excepția lucrării de ispășire. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și dragostea, care se odihnea asupra Lui, se odihnește acum și asupra noastră, așa cum ne asigură Domnul la sfârșitul capitolului 17 din evanghelia după Ioan. Dar aceasta depășește cu totul ceea ce majoritatea copiilor lui Dumnezeu consideră a fi suficient. Desigur, ei nu tăgăduiesc cuvintele Domnului; însă ei nu dau impresia că le înțeleg. Sau vorbesc și acționează ei conform acestora, așa că aceste cuvinte le sunt un model al privilegiilor și

îndatoririlor lor? Conștiința de a fi iubit astfel trezește dragoste pentru aceia care de asemenea sunt subiecte ale dragostei lui Dumnezeu.

Este de asemenea important să se înțeleagă, că o dragoste ca a Lui este ceva cu totul nou. Atunci s-a spus pentru prima dată a lor Săi, că copiii lui Dumnezeu ar trebui să se iubească. Domnul a stabilit aceasta în »porunca nouă«. Era realmente ceva nou de aflat, că Dumnezeu era acum în momentul de a crea o familie, în care trebuia să fie adunați toți copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu.

Aceasta nu a existat niciodată mai înainte. Dumnezeu a făcut aceasta în două feluri deosebite. În scrierile lui Ioan găsim unitatea familiei, în scrisorile pauline găsim unitatea trupului lui Hristos. Ambele se contopesc ca două feluri diferite ale unității divine. Pe de o parte Hristos a revelat pe pământ natura lui Dumnezeu, ca s-o facă cunoscut aici celor care cred și să-i adune într-unul ca și copii ai lui Dumnezeu. Pe de altă parte există trupul lui Hristos, deoarece Hristos este glorificat în cer și prin Duhul noi suntem uniți cu El în înălțime. Aici unitatea este între Cap și trup. Capul trupului este Omul glorificat, și punctul central al familiei este Isus, Fiul lui Dumnezeu; Hristos înălțat este ambele.

Prin aceasta este jalonat domeniul în interiorul căruia acest trup este activ. Este dragostea reciprocă, nu dragostea evangheliei, care merge spre omul pierdut. Ea nu are nimic a face cu Legea sau cu aproapele nostru. Este dragoste în relații divine față de familia lui Dumnezeu. Dragostea față de copiii lui Dumnezeu se extinde asupra tuturor sfinților de pe întreg pământul și nu se limitează numai la țara noastră. Toți sunt mădulare ale trupului lui Hristos. Acest adevăr trebuie înfăptuit cu privire la orice credincios, oriunde s-ar afla el, în apropiere sau în depărtare. Nu se poate exclude nimeni din domeniul dragostei, fără a fi în pericol să lezezi Cuvântul lui Dumnezeu sau să-L desconsideri și astfel să întristezi pe Duhul Sfânt, care locuiește în noi, pentru ca noi să facem permanent voia lui Dumnezeu.

Aceasta oferă apostolului ocazia să plaseze sonda și mai adânc. El pune în opoziție evidentă pe copiii lui Dumnezeu cu copiii diavolului și în ambele cazuri merge până la rădăcină. Nu-i este de ajuns să-i numească pe ultimii ca fiind răi, sau copii ai mâniei, așa cum ei sunt numiți în alte locuri. El spune aici: »copii ai diavolului». Aceasta duce la un punct cu o însemnătate deosebit de mare. În mod ciudat el se referă la zilele cele mai de demult ale omului căzut, când lui Adam și Evei li s-au născut copii, și începe cu fiul lor cel mai mare: »nu după cum era Cain, de la cel rău.« Cain nu poate fi niciodată modelul nostru, dimpotrivă, noi trebuie să ne depărtăm de el. Și de ce? »El a omorât pe fratele său.« Așa de departe l-a dus răutatea lui. Cu siguranță aceasta nu era dragoste, ci ură, și aceasta vrea Ioan să prezinte aici. El nu se gândește la o neutralitate între dragoste și ură; el nu vrea să acorde valabilitate ideilor atenuante, care la unii creștini par să fie așa de iubite. Orice reacție afectivă, care aduce scuze pentru Cain, este un compromis față de adevăr. Este însă deosebit de important să se recunoască, că trebuie să existe o despărțire clară între ceea ce este de la Dumnezeu și ceea ce este de la diavolul. Aceasta vrea Ioan să ne arate clar aici.

Este remarcabil, că aici ne este prezentat adevărul cu consecințe mari, că Cain a fost cel care a introdus două lucruri noi. El a fost primul om care a instaurat o religie „carnală”. Cain nu putea fi nicidecum numit un om fără religie. El corespundea oamenilor din timpul nostru, care merg regulat la biserică sau adunare. El posedea numai religiozitatea naturală a cărnii, care nu a dat naștere la nici un gând în sufletul lui, dacă jertfa sa corespundea stării lui sau dacă ea corespundea gândurilor lui Dumnezeu. În general oamenii nu se interesează de astfel de întrebări. Pentru cei mai mulți este suficientă justificarea: „Părinții noștri și bunicii noștri au mers și ei la această biserică.” Ei au fost botezați acolo, confirmați și iau parte la sacramente; sau, așa cum numesc alții, ei erau membrii ai bisericii sau adunării. Toate acestea, după părerea lor, se cuvin unui om onorabil. Iezuiții merg mai departe, spunând că toate să fie spre gloria lui Dumnezeu. Aceasta este pretinsa îndreptățire a strădaniilor lor fără inimă, lipsite de scrupule și rele. Ei sunt obligați să asculte necondiționat de generalul lor, când el explică, că scopul sfințește orice mijloc. Generalul lucrează împreună nu numai cu papa, ci și ca locțiitor al său, și uneori

este mult înaintea lui în ceea ce privește deciziile. Toate au loc, după cum se afirmă, spre mărirea gloriei domnului lor, a papei!

Cain avea deci o anumită imaginație a felului în care el se putea apropia de Dumnezeu, ca să-L omagieze. Probabil s-a gândit: „Nu este nimic mai frumos ca florile și roadele pe care Dumnezeu le-a făcut în lumea aceasta.” Dar era deja o lume decăzută, și oamenii erau aceia care au fost alungați din Paradis. Cât de repede a uitat el aceasta și mult mai mult a uitat cauza care a condus la aceasta! Cain nu s-a mai gândit la păcatul neascultării rebele, care l-a obligat pe Dumnezeu să alunge prima pereche de oameni din Paradis. Nu era atunci obligația lui religioasă, ca după părerea lui să aducă ca jertfă ce era mai bun din produsele pământului? Desigur a fost îngrozit de jertfa fratelui său Abel. „Ce să se gândească despre el? Gândește numai, cât de prost este! El vrea să jertfească un mielușel și chiar să-lucidă pentru Domnul! Ce să mai spui la aceasta? Cât de barbar și de îngrozitor trebuie să fie aceasta pentru Dumnezeu! Ce rău a făcut mielușelul? De ce ia el din cei întâi născuți ai turmei și din grăsimea lor? Cu siguranță el a înțeles total greșit caracterul Domnului. Are El plăcere de sânge și grăsime? Se bucură El, când este sacrificat un animal nevinovat, căruia El i-a dat existența?”

Găsim la Cain în detaliu ceea ce în general astăzi constituie majoritatea motivelor logice ale oamenilor. Pe această bază s-a dezvoltat în toate timpurile religia naturală, religia cărnii (firii) în toate formele ei. Este o religie, pe care omul și-o face pentru sine însuși și pentru alții și pe care el o consideră potrivită pentru Dumnezeu. Dar deoarece omul este singura sursă a acestei religii, ea nu conține nici un element divin, ci numai gânduri și pretenții omenești.

Și care era situația cu Abel? El a cumpănit temeinic în credință aceste lucruri și a descoperit cel puțin realitatea îngrozitoare, că el este un păcătos în ochii lui Dumnezeu. Căci noi putem fi siguri, că Abel a auzit de la părinții lui despre sentința lui Dumnezeu cu privire la căderea în păcat. El a aflat de asemenea, că Dumnezeu a vorbit despre un Mijlocitor, sămânța femeii, care va înfăptui lucrarea, pe care nici o creatură nu era în stare s-o facă: nimicirea șarpelui și a urmașilor lui dușmani. Însă mai mult decât aceasta: el a mai auzit și că Dumnezeu a îmbrăcat pe părinții lui cu haine de piele, în loc de frunze de smochin, și aceasta nu i-a fost indiferent. Pentru Cain aceasta nu a avut nici o însemnătate. Abel însă a recunoscut cu siguranță, că în aceasta era un mare adevăr. „Aceasta înseamnă moarte!”, trebuie să-și fi zis el. „Ce înseamnă să fi acoperit cu rezultatul morții? Și anume, nu al morții mele, ca plată a păcatului, ci a morții altuia, a unuia cu totul tainic!” Căci suntem convinși, că Domnul în harul Său a arătat spre singura îmbrăcăminte posibilă pentru omul decăzut, păcătos, și soția lui, care cu toate șorțurile lor din frunze de smochin (îmbrăcăminte confecționată din natura decăzută) erau în orice privință goi din pricina păcatului lor. Înainte de căderea în păcat erau goi în starea de nevinovăție, dar acum devenea vizibilă încălcarea lor temerară. Încercarea lor grăbită de a acoperi acest pas greșit cu îmbrăcăminte din frunze de smochin, trăda numai, că părerea lor nu era mai bună decât a lui Cain. Numai Dumnezeu a adus în ordine problema îmbrăcării lor, și ei au recunoscut măsura luată de El. »Și Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.« Era o îmbrăcăminte întemeiată pe moarte. De aceea Abel a fost învățat prin credință să lege aceste fapte și corespunzător să aducă ca jertfă pe cei întâi născuți ai turmei sale. Fără credință este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu. Credința se reazemă pe mărturia lui Dumnezeu. Nu ni se cuvine nouă să decidem, cât de departe a fost călăuzit Abel prin credință. Un lucru este clar, că prin credință el a căpătat înțelegere, Cain nu. Credința lui s-ar putea să fi fost mică, dar ea includea toate adevărurile deja revelate. Aceasta este totdeauna important: credința trebuie să fie o realitate și să fie lucrată de Dumnezeu.

Credința lui Abel a fost de o simplitate mare, dar pentru aceasta plină de înțelegere spirituală. El a adus un miel din cele dintâi roade ale turmei sale, care trebuia să moară. Nu era o jertfă care exprima putere pentru a birui șarpele, așa cum ar fi un lup, un leu sau un urs; era numai un mielușel, care trebuia să moară. »Și Domnul a privit la Abel și la jertfa sa.« El a văzut în ea, ceea ce a văzut din veșnicie, ceea ce chiar și credincioșii din timpurile acelea au recunoscut foarte neclar. El a văzut »Mielul fără cusur și fără pată«, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, dar

descoperit la sfârșitul timpului în Hristos din pricina noastră. În felul acesta din când în când devine vizibilă o rază a adevărului divin, și Abel s-a declarat de partea lui și a respins orice idei omenești. Însă Domnul nu a putut avea nici o plăcere de Cain și de jertfa lui adusă din roadele pământului.

Am amintit mai înainte felul în care Cain a dat primul impuls pentru dezvoltarea în continuare a lumii. În afară de acțiunile exterioare, Cuvântul face precizări suplimentare din care rezultă că Cain a devenit fondatorul religiei lumii. Asupra acestui fapt pare Duhului Sfânt să se ocupe în mod deosebit în epistola lui Iuda. Aceasta arată mai mult decât oricare altă epistolă un context lăuntric cu prima epistolă a lui Ioan, cu toate că felul ei, antitezele ei se armonizează uimitor cu a doua epistolă a lui Petru. Asemănarea marcantă dintre epistola lui Ioan și epistola lui Iuda constă în aceea, că ambele se ocupă cu decăderea creștinătății. Acești nori amenințatori, întunecoși, de la orizont caracterizează ambele epistole. Ele arată rădăcinile răului, acțiunea duhului necredinței, a prevestitorului decăderii viitoare. În epistola apostolului Ioan sunt »mulți antihriști«, care apar deja ca premergători ai antihristului. Pentru Acela, care locuiește în Adunare, acest indiciu nu putea să rămână ascuns.

Iuda, fratele lui Iacov și »rob al lui Isus Hristos«, vorbește despre »calea lui Cain«. Acest indiciu nu se limitează la uciderea fratelui său. El arată mai degrabă (ca și la Balaam și Core) spre răul religios, care a oferit prilejul direct pentru ucidere. În afară de aceasta, Cain era, în ceea ce privește caracterul lui, un om temerar, arogant și rău. »Lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.« El era omul potrivit ca să devină întemeietorul „lumii” și al religiei carnale. Nu este de mirare, că el nu s-a mulțumit să trăiască în propria lui casă. „Nu”, probabil și-a zis el, „unitatea face puterea! Trebuie să ne unim.” Fiind un om plin de energie a găsit curând oameni care au fost de aceeași părere cu el. Voința lui s-a dovedit a fi mai puternică decât a lor. El a fost primul care a construit o cetate, și putem fi convinși, că el a și domnit peste această cetate, de îndată ce ea s-a dezvoltat. Așa este format omul și voința lui: el iubește puterea. Așa a fost și la Cain. Dar mai înainte el s-a îndreptat în exterior spre religie, și acesta a fost prilejul propriu-zis, evident al decăderii lui. Căci prin aceasta a rupt-o pentru totdeauna cu Dumnezeu; rezultatul îngrozitor este prezentat ochilor noștri în această epistolă. Este în realitate așa, că religia lumii și civilizația ei se potrivesc bine una altora. Este neadevărat, când oameni răi afirmă, că Adam și Eva erau barbari; nicidecum nu erau așa ceva. Dar cine ar denumi starea în care ei se aflau, ca fiind o treaptă de civilizație? Să trăiești potrivit voii lui Dumnezeu este o realitate mai presus de orice treaptă de civilizație. Și dacă ne gândim la progresul cu care se laudă omul: ce este el în ochii lui Dumnezeu, sau ce valoare are el pentru sufletul nostru și duhul nostru?

Lumea este în culmea bucuriei în zilele noastre din pricina progresului ei. El a avut deja atunci începutul. Deja urmașii lui Cain au inventat instrumente de suflat și cu coarde pentru a face muzică, tot felul de scule și unelte de tăiat din bronz și fier și prin aceasta au adus lux și comoditate în existența pe pământ. Fără arta prelucrării metalelor nu putea să aibă loc nici un progres, și astfel familia lui Cain a devenit curând zeloasă în acest meșteșug. În zilele lui Lameh s-a introdus poligamia. Primul vers de cântare, care ne-a fost transmis, nu a fost dedicat lui Dumnezeu ca laudă, ci femeilor lui Lameh. El a dedicat o cântare lui Ada și Țila, în îndreptățire de sine și aroganță, dar și să le liniștească în temerile lor. Într-un fel provocator a răstălmăcit afirmația lui Dumnezeu și credea că Dumnezeu trebuie să aprobe faptele lui. Dacă Cain ar fi trebuit răzbunat de șapte ori, atunci Lameh cu siguranță ar fi trebuit de șapte ori șaptezeci. Promisiunea lui Dumnezeu dată lui Cain a aplicat-o Lameh cu aroganță la sine însuși. Aceasta este natura lumii acesteia, și acesta era caracterul religiei ei chiar de la început.

În epistola noastră adevărul iese clar la lumină: »Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.« Scriptura constată starea morală a lui Cain și a lui Abel, care îi caracteriza, înainte ca ei să aducă jertfa lor. Lucrările lui Cain erau „rele”, dar ale fratelui său erau „drepte”. „Rău” este o expresie mai puternică decât „greșit”, ea arată spre o intenție și o viață în răutate. Nu este vorba numai de fapte rele, ci de o înaintare și perseverare în rău. Faptele lui erau rele, ale fratelui său dimpotrivă, erau drepte. Aceasta era deja starea inimii celor doi,

înainte de veni prilejul care a provocat supărarea lui Cain. Este însă instructiv să vedem, care a fost acest prilej. Domnul a primit pe Abel și jertfa sa, jertfa lui Cain a fost însă respinsă. Cain nu a putut să suporte aceasta. Mândria lui s-a revoltat, mânia lui nu cunoștea limite. Deoarece nu putea să întreprindă ceva direct împotriva Domnului, s-a îndreptat spre fratele său. Atacul a fost foarte clar îndreptat împotriva Domnului. Faptul că Dumnezeu l-a respins a fost în ochii lui mult mai grav decât primirea lui Abel, cu toate că și aceasta a provocat furia sa. Cain nu simțea în conștiința lui nici un sentiment pentru păcat și nici un sentiment pentru Dumnezeu. Dumnezeu și păcatul se condiționează reciproc în conștiința omului. Căci sentimentul de a fi păcătuitor conduce sufletul în prezența lui Dumnezeu, și anume, înaintea Lui ca Judecător al păcatului. De aceea, ce urmări trebuie să aibă vina noastră înaintea ochilor Săi? Dar nu există îndurare pentru păcătos? Da, îndurările Lui nu sunt la capăt. Credinciosul știe aceasta, și cu siguranță Israel o va afla prin harul Său. Cain n-a crezut niciodată în aceasta; astfel el a ajuns din împietrire la deznădejde. Deoarece el era rău în sine însuși, nu avea nici o imaginație despre bunătatea lui Dumnezeu, pe care El o arată chiar și unui om rău, dacă la chemarea harului el se îndreaptă spre El. Una știa el foarte bine: dacă cineva l-ar jigni, acela nu va putea să se bazeze pe îndurarea lui. Și deoarece el niciodată nu a simțit nevoia de Mântuitorul și nu avea nici încredere în hotărârea de har a lui Dumnezeu cu privire la sămânța femeii, el a apreciat pe Dumnezeu potrivit cu gândurile lui. El credea că Dumnezeu, ca și el sau într-un mod și mai grav, va arăta față de vinovat o severitate fără milă.

În versetele următoare aceasta este prezentat practic. »Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.« Această schimbare a formei de adresare este foarte importantă. Găsim în general adresarea »copii«, de două ori »copilași«, apoi »preaiubiți«, aici însă expresia »frați«. Nu este greu de recunoscut, cât de potrivite sunt aceste expresii la locul lor. Apostolul vrea să vorbească fraților despre dragoste; de aceea el îi denumește acum în mod corespunzător »frați«. Niciodată să nu trecem pe negândite peste un cuvânt al Scripturii, ci să căutăm să înțelegem de ce Dumnezeu folosește tocmai acest cuvânt și nu altul. Credința poate confirma, că folosirea Cuvântului sub această formă este permanent de cel mai mare folos. Pe lângă aceasta nu trebuie să uităm caracterul nesigur al omului și urmările lui, prin care s-a ajuns uneori la alegerea greșită a unui cuvânt la traducere. Noi ne putem explica strecurarea unor asemenea greșeli și în general avem suficiente puncte de reper pentru corectarea lor, chiar dacă aceasta nu este posibil în toate cazurile.

Ce se spune în aceste versete este foarte ușor de înțeles. »Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.« Cine erau aceia care alcătuiau această lume? Și cine erau aceștia, care urau, pe care apostolul îi avea în mod deosebit în atenție? Cel puțin în principal aceia care au fost în părtașia Adunării, dar care apoi au părăsit-o. Aceștia sunt permanent adversarii cei mai răi. Oamenii, care renunță la adevăr, urăsc apoi nu numai adevărul în mod deosebit, ci și pe aceia care se țin strâns de acest adevăr. Ei nu se pot suporta unii pe alții, și de ce? Din aceleași motive, din care nici Cain nu putea. Ei se simt acuzați de către ei. Nimic nu provoacă mai mult pe un apostat ca gândul, că el va fi condamnat. El încearcă să îndepărteze cât mai mult de la sine orice bănuială cu privire la propria pervertire, deoarece el este complet orbit de dușman. Deoarece el s-a pus la dispoziția minciunii lui Satan, el are parte de gândirea ucigașă a acestuia.

Așa este caracterul duhului lumii, în mod deosebit în aceia care au renunțat la adevărul, pe care l-au mărturisit odinioară, și care joacă un rol așa de trist în toată această epistolă. Odinioară ei au întors spatele lumii – cel puțin așa părea; acum se reîntorc la aceeași lume, pe care odinioară au condamnat-o în exterior. Era numai o despărțire superficială de ea. Legăturile n-au fost niciodată rupte în realitate. Acum s-au întors acolo, unde vechile lor înclinații îi ademeneau, deoarece adevărul s-a pierdut pentru ei și nu i-a mai atras. Numele Isus nu a câștigat niciodată inima lor pentru Dumnezeu, cu toate că El chiar și asupra celor necredincioși exercită deseori o influență evidentă. Vreau să atrag atenția, ce influență remarcabilă exercită Mântuitorul chiar și asupra oamenilor care sunt complet lumești. Să ne gândim la artiști. Evlavia nu este tocmai caracteristica, care îi deosebește ca clasă de ceilalți oameni. Dimpotrivă ei sunt deseori în mod

deosebit dedați satisfacerii simțurilor și patimilor lor și a tot felul de plăceri lumești. Știm desigur că nu puțini au fost pictorii creștini. Deoarece aceste fapte sunt de netăgăduit, nu doresc să așez toți pictorii în aceeași categorie. Prietenul nostru deosebit, poetul William Cowper avea o părere foarte rea despre colegii lui poeții. El spunea, poeții sunt de regulă „o societate rea”; și, desigur, nimeni nu era mai îndreptățit să-i caracterizeze, decât Cowper. Cu toate că el era un poet, el s-a ținut complet departe de colegii lui poeți, nedemni de a fi iubiți, și era bucuros să nu aibă nici un fel de părtașie cu ei. Poeții sunt înclinați ca și pictorii, să lingusească vanitatea bărbaților și femeilor; realmente mulți trăiesc din aceasta, de exemplu părinții iubesc fotografiile măgulitoare ale copiilor lor. Dar chiar și pictorii, și chiar deosebit de pregnant, au fost influențați de învățătura Domnului Isus. Cine cunoaște arta sculpturilor antichității, va trebui să recunoască, că sculpturile grecilor erau deosebit de senzuale. Ele corespundeau punctului lor de vedere. Însă pictura Evului Mediu, în mod deosebit renumitele picturi din timpurile de mai târziu, care s-au păstrat până în zilele noastre, în mod surprinzător au fost marcate de creștinism, cu toate prezentările defectuoase sub papalitate. Ele se deosebeau esențial de arta antichității. Ceva din frumusețea sfântă strălucește din aceste picturi, în măsura în care un om lumesc o poate prezenta. Se găsește exprimarea supunerii smerite și a dependenței de Dumnezeu nevăzut. Femeia nu mai este prezentată ca ademenire pentru bărbat și invers, nici bărbatul în poftele și plăcerile lui. Nici o urmă de Afrodita și Apollo, care incitau pe greci să se strice în lucruri senzuale. Prezentarea fecioarei cu Copilul mărturisește despre omagierea idealului curăției, care până atunci nu a existat între oamenii lumii. Desigur, nu vreau să dau impresia, că eu acord acestor reprezentări înțeleșuri adânci. Dimpotrivă, inima rea a omului s-a arătat în aceea, că prin divinizarea mamei a fost dezonorat Fiul lui Dumnezeu. Era influența puternică, însă numai în exterior, a Numelui Isus asupra oamenilor, care nu puteau să se ridice deasupra naturii lor și nu posedau nici o credință adevărată în Tatăl și în Fiul.

De aceea nu trebuie să fim surprinși, că aceia, care s-au inclus în autoînșelarea bisericii, prin tot ce i-a înconjurat și prin influența spirituală a preaslăvitului Nume Isus au fost profund impresionați. Însă influența n-a pătruns mai adânc, numai simțul lor a fost impresionat. Hristos n-a devenit viața lor, căci altfel ei nu L-ar fi părăsit niciodată, și cu atât mai puțin i-ar fi părăsit El. »Pentru că, dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi.« Și care a fost urmarea, dacă ei nu au rămas în mijlocul credincioșilor? Încetul cu încetul au devenit tot mai neîmpăciuitori, în mod deosebit atunci când credincioșii, din cauza apostaziei lor, au refuzat să-i mai numere în rândul creștinilor. »Nu vă mirați, dacă vă urăște lumea.« Ei aparțineau lumii lui Cain, care totdeauna începea cu aroganța religioasă și sfârșea cu crima.

Însă după aceea Ioan arată imediat opusul: adevăratul creștinism. »Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.« Această frază este de o importanță deosebită, deoarece ea face legătura directă cu locurile din Evanghelie, care au o mare importanță. În Ioan 5,24 Domnul Însuși rostește aceste cuvinte (ultima parte a versetului), fără numirea expresă a pronumelui »noi« și fără să se refere la fiecare credincios în parte: »Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« Câtă binecuvântare au adus deja aceste cuvinte minunate multor suflete!

Însă noi nu trebuie niciodată să ne lăsăm prea mult impresionați de aparent locuri asemănătoare din Scriptură. Se spune, că capul înțelept se arată prin aceea, că el găsește asemănări acolo unde sunt diferențe, spre surpriza și satisfacția altora. Există ceva mai bun, decât a avea un cap înțelept, și aceasta este discernământul sănătos. Acesta se arată deseori în aceea, că se constată diferențe la lucruri care par a fi asemănătoare. Aceasta este exact contrariul abilității, și aici eșuează oamenii în general.

În ce constă deci diferența între cele două locuri citate? Nu arată Domnul acolo, că un om prin credința în mărturia lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său primește viața veșnică și nu vine la judecată, ceea ce este inevitabil partea oricărui om fără Hristos? Căci cine vine la judecată, în realitate el nu va putea niciodată scăpa de ea. Motivul este de înțeles, căci »judecata« înseamnă,

că se primește ce s-a meritat. Ce ai meritat tu și ce am meritat eu de fapt? Nu eram noi datori, incapabili de a face binele, și păcătoși, înainte să fim mântuiți prin har? De aceea să nu gândești, că cineva poate merge la judecată, așa cum este, și apoi poate să iese de acolo. Nu, pentru el este numai drumul în iazul cu foc. Dar cu aceia care cred, Dumnezeu nu acționează așa. Ei au viața veșnică și nu merg la judecată. Aceasta înseamnă nu numai că ei nu merg la „pierzare”; căci acest cuvânt nu exprimă gândul care este cuprins în cuvântul „judecată”. Domnul vorbește clar despre faptul, că cel care crede nu merge la judecată, căci El Însuși a purtat pe cruce judecata asupra păcatelor noastre. Ideea de a lega judecata cu viața veșnică ar fi monstruoasă și total lipsită de sens. Ca să accentueze și mai puternic harul, El a spus, că respectivul »a trecut din moarte la viață«. Moartea era starea lui ca om pierdut, acum el posedă viața Domnului. Această schimbare a avut deja loc aici pentru suflet, nu însă pentru trup; acesta va fi transformat în învierea vieții, așa cum mărturisește Ioan 5,29.

Prin aceasta versetul 24 este un cuvânt foarte binecuvântat pentru păcătosul sărman, care dorește cu plăcere să știe cum poate primi viața veșnică. Dar despre aceasta nu se vorbește nimic în epistola noastră. Aici nu este vorba de a crede, pentru a obține această binecuvântare. Aici se spune, că »noi« (frații) »știm« și, prin faptul că iubim pe frați, oferim dovada practică. Aceasta ar fi imposibil fără a avea viața veșnică, natura divină, singura care poate iubi dumnezeiește. De aceea apostolul accentuează așa de mult cuvântul »noi« și prin aceasta se referă numai la frații în Hristos. Diferența față de Ioan 5,24 este evidentă. Desigur, cuvântul »noi« nu are întotdeauna același sens; numai contextul decide ce se înțelege prin »noi«. Pronumele »noi« este așa de diferit folosit în Scriptură, că dacă s-ar face o regulă care să-i atribuie permanent același înțeles, aceasta ar dovedi numai necunoașterea folosirii lui în locul respectiv. Aici este accentuat »noi«: »Noi știm (total conștienți), că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați.« Cât de clar recunoaștem diferența, dacă comparăm cele două texte!

Ce știe necredinciosul despre această schimbare? Cum ar putea el de fapt să știe ceva despre ea? Necredinciosul este mort în păcate și merge la judecată. Numai credința primește binecuvântarea despre care vorbește Hristos aici. Însă frații se iubesc între ei, căci ei aparțin familiei lui Dumnezeu și ei au crezut deja. De aceea »noi« nu suntem solicitați în acest loc să credem. Se consideră premisă, că noi, care am crezut în ceea ce privește viața veșnică, iubim pe frații noștri. Faptul că am trecut din moarte la viață este confirmat prin dragostea noastră. Noi avem această cunoaștere conștientă și trebuie s-o avem, în opoziție cu aceia, care fără nici o dragoste dumnezeiască înalță o cunoaștere goală la o teorie înaltă. Dintre toți oamenii de pe pământ, numai credincioșii, numai frații în Domnul, numai »noi«, au privilegiul să poată spune, că noi am trecut din moarte în viața veșnică, pentru că iubim pe frați. Această dragoste de frați este mărturia și dovada practică pentru aceasta. Numai credința ne-a așezat în această stare binecuvântată prin harul lui Hristos. Noi nu am primit nici viața veșnică, și nici nu am trecut din moarte la viață pe baza dragostei noastre pentru frați. Odinioară uram pe frați, căci eram morți în păcate. Abia după ce am crezut pe Dumnezeu am trecut din moarte la viață și am învățat să iubim pe frați, ca începând din momentul acela să-i iubim pentru totdeauna.

De aceea apostolul, prin cuvintele »Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte« prezintă o axiomă a creștinismului, aceasta înseamnă, un principiu incontestabil, care nu are nevoie de dovezi. Ce concluzie serioasă se trage din aceasta! Oricine nu are această dragoste, nu posedă nici viața și nici nu a ieșit din moarte. Dar de ce spune Ioan »frați«? Este o constatare abstractă, care se bazează pe crezul lui. Apostolul iubește astfel de afirmații, care sunt ocolite foarte grijuliu de către cei pedanți. El nu se mulțumește nicidecum cu teoria. El întâmpină pe fiecare pe terenul mărturiei lui și mărturisește că »cine nu iubește pe fratele rămâne în moarte«. Tocmai prin ura lui el dovedește că nu este un frate adevărat. Să observăm severitatea felului lui de exprimare! El nu spune numai, că un astfel de om este mort, ci că el »rămâne în moarte«. Orice ar fi mărturisit el, el a fost permanent mort spiritual și rămâne în moarte. Dovada pentru aceasta este, că el niciodată nu a iubit pe acela, pe care a fost chemat să-l iubească ca mădular al familiei

lui Dumnezeu. El n-a avut nici o dragoste; dacă ar fi avut cu adevărat viața lui Hristos în el, atunci ar fi trebuit să posede și dragostea.

După aceea apostolul merge un pas mai departe: »Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș.« Prin aceasta mărește substanțial intensitatea cuvintelor sale. Acum nu este vorba numai de un om care nu iubește, ci de cineva în a cărui inimă ura este activă. Prin cuvintele sale și prin comportarea sa neînfrânată trădează ura sa și este astfel denumit un »ucigaș«. Apostolul pătrunde aici până la rădăcinile răului. Deoarece la verificarea felului de gândire a omului acela se constată ura, în principiu el este un ucigaș. Tot așa Domnul numește din principiu un preacurvar pe bărbatul acela, care se lasă pradă plăcerii nepermise, în loc s-o condamne, să se rușineze de ea și să se smerească din cauza ei. Dumnezeu se preocupă cu inima și nu cu exteriorul creștinilor. Atât ce are lor înlăuntrul cât și ce se arată în afară caracterizează pe mărturisorul creștin, acestea desigur nu ar fi recunoscute și ar fi imposibil să fie recunoscute de un tribunal lumesc.

»Și știți că nici un ucigaș nu are viața eternă rămânând în el.« Găsim aici exact contrariul lui Hristos și cea mai mare asemănare cu natura diavolului. Nu corespunde aceasta pe deplin împotrivorului nostru, mincinosului și ucigașului de la început?

»Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi.« Nu se spune „dragostea lui Dumnezeu”; textul exact al Scripturii spune »dragostea«. Adaosul „lui Dumnezeu” (în „Authorized Version”) a fost făcut cu intenție bună, dar este mai bine să rămânem la adevărul simplu. »El Și-a dat viața pentru noi«. Aici »El« este iarăși remarcabil. Fără îndoială este vorba și de dragostea lui Dumnezeu; dar Ioan combină intenționat noțiunile »Dumnezeu« și »Hristos«, cu toate că numai Hristos Și-a dat viața. În studiile noastre de odinioară am găsit mereu aceasta. Această faptă a lui Hristos este dovada mare și incontestabilă a dragostei nesfârșite, o dragoste care a venit foarte clar din Dumnezeu, dar a fost revelată numai de Hristos. El Și-a dat viața pentru noi. Ar fi o iluzie pură și s-ar arăta că nu s-a înțeles puterea acestei morți, dacă s-ar vrea ca această moarte să se compare cu moartea unui om care din simpatie mare față de prietenul lui se jertfește sau își pune viața în joc pentru a-l salva pe prieten. Privește-L pe Acela care a murit astfel pentru noi! Care a devenit Om, ca să sufere deosebit de îngrozitor și să poată muri, și aceasta pentru noi, care eram pierduți și nu puteam arăta nimic altceva, decât numai păcate!

»Și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.« Suferința Lui L-a dus în adâncimi de neimaginat: nimic nu se poate asemăna în vreun fel cu aceste suferințe. Și cu toate acestea ce a făcut El este un model pentru ai Săi, desigur cu excepția lucrării de ispășire. Sunt însă limite, unde nu-L putem imita? Dragostea ne-a fost dată, ca prin ea să biruim toate greutățile. Dragostea, pe care a avut-o Dumnezeu față de noi, pe când noi eram încă în păcatele noastre, dă naștere în noi la dragoste față de Dumnezeu și față de copiii Săi, frații noștri. Și »noi suntem datori« să ne dăm viața pentru frați. Ioan nu spune: „ne dăm viața”, cu toate că au existat credincioși care au murit nu numai din pricina lui Hristos, ci și pentru frații lor. Dar Ioan se mulțumește să spună: »și noi suntem datori.« Dragostea noastră, care este din Dumnezeu, ne face capabili pentru aceasta. Și dacă moartea noastră ar fi de folos pentru fratele nostru, să fim gata să murim. Însă rar va interveni un astfel de caz neobișnuit, în care ni se cere să ne dăm viața.

Noi suntem însă și instruiți, că sunt destule ocazii practice care apelează la inima noastră, fără ca să se ajungă acolo să trebuiască să dăm această dovadă a dragostei noastre. Nu trebuie să mergem departe, pentru a găsi nevoi care cer activitatea dragostei din inima noastră. Să ne gândim numai la lucrurile zilnice. Aproape că nu vom întâlni o situație pe pământ, în care trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar vom întâlni des lipsuri naturale, și noi știm de cele mai multe ori care sunt obligațiile noastre: să ajutăm pe fratele nostru sau pe sora noastră în nevoile lor. Ce simte sufletul tău într-o astfel de situație? Cum acționează dragostea noastră la suferințele fratelui sau surorii?

»Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?« Cuvântul »a vedea« are aici înțelesul profund de a privi contemplând, a cuprinde cu privirea, a băga de seamă; nevoia fratelui este clar



recunoscută. Probabil el nu a făcut nici cea mai mică aluzie, nu s-a plâns și nu a spus nimănui greutățile lui. Această tăcere ar trebui să fie un apel și mai puternic la inimile noastre. Fratele și-a purtat povara fără să murmure; sora a răbdat și a spus numai lui Dumnezeu nevoia ei. Ochii noștri văd aceasta, privesc la nevoia fratelui, și totuși zăbovim să ajutăm. Avem posibilitatea să ajutăm și să alinăm nevoia sa, dar în loc s-o facem, »ne închidem inima«, înlăuntrul nostru, față de cel ce trebuie să sufere așa de mult. »Cum rămâne dragostea lui Dumnezeu în el?« Apostolul prezintă aceste cuvinte liniștit și precaut, însă totodată serios și înduioșător. El nu îmi cere să mor pentru fratele; dar mă roagă insistent să dovedesc dragostea mea cu mijloacele care îmi stau la dispoziție peste nevoile mele reale, față de cineva care suferă de frig, de foame, este bolnav sau are alte nevoi. Se poate ușura suferința fratelui, și totuși n-o facem: »cum rămâne dragostea lui Dumnezeu în el?«

Dragostea este imboldul naturii lui Dumnezeu, și ea este și în natura nouă a copiilor Săi. Ea trebuie să curgă permanent spre alții, nu numai în ocazii deosebite, ci în lucrurile cele mai mici ale vieții. Fie ca felul de exprimare deosebit de potrivit al apostolului să nu ne scape. În versetul 16 el a vorbit numai despre »dragoste«; aceasta era pe deplin suficient acolo, căci din cuvintele care urmează rezultă clar, că este dragostea Aceluia care Și-a dat viața pentru noi. În capitolul 2 am găsit nu numai »dragostea«, care este în opoziție cu lumea, și nici »dragostea lui Dumnezeu«, ci »dragostea Tatălui«. Dar în acest verset »dragostea Tatălui« nu ar fi avut locul potrivit. Aici avem »dragostea lui Dumnezeu«, cu care El iese în întâmpinarea celei mai neînsemnate creaturi a Lui, și care trebuie să mustre așa de aspru pe copilul Său, dacă inima lui se închide față de nevoia fratelui său așa de încercat.

În încheiere doresc să atrag atenția asupra felului diferit de folosire a morții lui Hristos în capitolul 3. În versetul 5 Îl vedem revelat, ca să înlăture păcatele noastre; în versetul 8 a fost revelat, ca să nimicească lucrările diavolului; și în versetul 16 El Și-a dat viața pentru noi și ne-a dovedit dragostea Sa ca etalon pentru dragostea noastră. Toate acestea s-au arătat unite împreună în moartea Sa, așa cum găsim mai detaliat în Evrei 2,9.10.14.17.

### **1 Ioan 3,18-24**

Ajungem acum la o temă nouă, care până acum nu a fost atinsă, dar care stă în legătură cu dragostea reciprocă a copiilor lui Dumnezeu, despre care am auzit deja. Apostolul se îndreaptă iarăși mai întâi spre »copiii« preaiubiți, și prin aceasta se adresează, ca pretutindeni în această scrisoare, întregii familii a lui Dumnezeu. Adăosul copiii „mei” nu este necesar; el nu este folosit de Duhul lui Dumnezeu și de aceea este nejustificat. Expresia generală a sentimentelor lui cordiale față de ei este „dragii copii”. Numai cuvântul „copii” nu ar exprima suficient această dragoste cordială, de aceea el spune „dragii copii”. Ambele expresii includ întreaga familie a lui Dumnezeu, atât pe părinți, cât și pe tineri și pe copilași.

Deci apostolul ne cere aici să iubim cu fapta și cu adevărul, nu numai cu cuvântul și cu limba, și prin aceasta îndreaptă atenția noastră spre o temă nouă. El adaugă: »Prin aceasta vom cunoaște«; el nu spune »cunoaștem«, ci »vom cunoaște«. Aceasta este important într-atât, că aceasta nu se referă la ceea ce ei erau deja în Hristos. Cu privire la posesiunea actuală a vieții veșnice în Hristos, de exemplu, »copiii« aveau deja cunoștință precisă. Ioan avea însă acum înaintea ochilor îndrăzneala și încrederea inimii, care cresc din umblarea sinceră înaintea lui Dumnezeu în viața veșnică și în mod deosebit din practicarea dragostei. Aceasta este o datorie față de care mulți se înșeală singuri. Este foarte ușor să ceri dragoste și să te plângi că alții sunt așa de lipsiți de dragoste; dar aceia care se plâng cel mai mult de aceasta, arată deseori cea mai mare lipsă de dragoste. Ei doresc cu plăcere să fie subiectele dragostei; noi însă trebuie ca noi înșine să iubim, dacă vrem să fim iubiți. Dacă inima noastră se deschide fără intenții egoiste față de alții, atunci se vor deschide și celelalte inimi față de noi. Cu regret inimile noastre vorbesc prea ușor despre dragoste, fără s-o practice. De aceea Ioan alege aceste cuvinte precaute și prin ele leagă cele spuse până aici de expunerile următoare. »Dragii copii, să nu iubim cu cuvântul,

nici cu limba.« Fiecare creștin, independent de starea lui spirituală, va recunoaște, că aceasta ar fi demn de respins. Dar dacă el se află față de Dumnezeu într-o stare rea, dragostea lui va fi superficială și fără putere. De aceea se spune aici: »nu cu cuvântul, nici cu limba«; așa este redarea cea mai exactă a textului Scripturii. În partea a doua a versetului sunt lăsate la o parte articolele și cuvântul »cu«: noi trebuie să iubim »în faptă și în adevăr«. Omul firesc din creștinătate vorbește în felul lui despre dragoste. Hristos dimpotrivă a dovedit dragostea Sa în toată veridicitatea ei, și noi, care-L mărturisim, să umblăm în aceeași sinceritate și realitate.

Toate acestea rezultă clar din viața veșnică, pe care o posedăm, dacă credem în El. Ea este numită în Efeseni 4,18 în mod neobișnuit »viața lui Dumnezeu; în Coloseni 3,3-4 se spune dimpotrivă »Hristos viața noastră«. O expresie asemănătoare găsim și în Galateni 2,20: »Hristos trăiește în mine«. Ioan unește în mod evident numele »Dumnezeu« și »Hristos«, așa că uneori este greu de spus despre cine se vorbește dintre cei doi. Însă aceasta are loc intenționat, și anume dintr-un motiv sublim: Fiul este în aceeași măsură Dumnezeu ca și Tatăl, aceasta nu avem voie să uităm niciodată. Ioan nu a făcut aceasta din lipsă de respect; el știa exact ce face și gândea exact ceea ce scria. Numai oamenii nebuni, care au prea mare încredere în ei înșiși îndrăznesc să gândească altfel despre scriitorul inspirat. Hristos rămâne tot așa de adevărat Dumnezeu ca și celelalte Persoane ale Dumnezeirii, cu toate că El a devenit Om. Prin smerirea Lui, pe care a luat-o asupra Sa pentru glorificarea lui Dumnezeu și spre mântuirea oamenilor, El nu a renunțat nici pentru o clipă la slava Sa dumnezeiască. El era Dumnezeu adevărat, atunci când S-a coborât să se nască dintr-o femeie. Noi știm cât de dependent este un copil născut de curând de mama sa sau de îngrijitoarea lui. Există vreo altă creatură în lume, care să aibă nevoie de grija iubitoare așa cum o are un copil născut de curând? Dar chiar și în aceste împrejurări Hristos era tot așa de desăvârșit Dumnezeu adevărat ca și în timpul când a înviat pe Lazăr sau pe alți morți. Și atunci când El a murit, El era încă Același, cu toate că era în împrejurări total opuse. El nu putea niciodată să înceteze să fie Dumnezeu adevărat; prin moartea Sa această realitate nu a fost nici atinsă și nici influențată într-un fel oarecare. Nici chiar la un om sufletul și duhul nu sunt atinse prin moarte; ea desparte numai legătura dintre trup și omul lăuntric. Tot așa a fost și la Domnul Isus. El a rămas permanent Fiul. Isus Hristos este într-adevăr Numele, pe care El L-a primit la întruparea Sa, dar El este »mai presus de toate Dumnezeu glorificat în veci. Amin!« El este Dumnezeu în aceeași măsură ca Tatăl și Duhul Sfânt, care niciodată nu au luat trup de carne.

Deci dragostea este ceea ce caracterizează Ființa lui Dumnezeu! Cât de binecuvântat este aceasta în sine însuși și pentru noi! Judecata nu corespunde naturii Lui, și ea n-a fost niciodată aplicată oamenilor, până când a apărut păcatul. O astfel de acționare din partea lui Dumnezeu a devenit necesară abia prin păcat. Dumnezeu însă a fost totdeauna dragoste. Și când a venit momentul potrivit, să facă activă dragostea Lui, în mod deosebit în întruparea lui Hristos și în lucrarea Lui, atunci ea s-a revărsat într-o plinătate fără egal. Ea a depășit cu mult bunătatea Sa față de creația Sa. Grija Lui înțeleaptă și plină de bunătate față de animale, de la cele mai mici până la cele mai mari, oricât de minunată este ea, a fost eclipsată prin această dragoste. Aceasta devine mai expresivă, dacă ne gândim la bunătatea și grija Lui față de oameni.

Este bine să ne gândim la ceea ce ne înconjoară. Domnul S-a referit uneori la lucrurile din natură, care conțin învățături explicative. Să ne gândim numai la învățătura importantă, pe care Domnul o dă ucenicilor Săi cu privire la păsările cerului și la crinii de pe câmp. Ele vorbesc realmente nu numai despre puterea dumnezeiască, ci și despre înțelepciunea Sa, despre bunătatea și grija Sa, care se gândește la ele chiar și în cele mai mici amănunte și care cu tot păcatul și răutatea omului încă se mai extind asupra întregii creații. Dumnezeu ar fi putut după căderea omului în păcat să schimbe culoarea verde a câmpului într-un roșu neplăcut, ca semn de alarmă cu privire la judecata care va veni, dar El nu a făcut o astfel de schimbare. Câmpul verde a rămas verde, și florile sunt încă frumoase și miroase plăcut. Prin aceasta nu vreau să spun, că toate sunt încă tot așa cum au fost în paradis; căci prin căderea în păcat toate aici jos au fost desigur puternic influențate. Dar a rămas incontestabil o stare așa de ideală, cum omul niciodată nu ar fi

putut s-o creeze. Solomon în toată slava lui nu a fost îmbrăcat așa cum sunt florile câmpului, care cresc și înfloresc fără nici un efort omenesc.

Este însă important să se recunoască, că dragostea dumnezeiască locuiește total în afara creației și în ceea ce privește caracterul ei este deasupra naturii omenești. Ea este tot așa de supranaturală ca și viața, natura nouă, asupra căreia lucrează Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să fie o natură care să aducă roadă, pe care Dumnezeu poate s-o recunoască. Fără un izvor viu în sine este imposibil să aduci roadă. De unde vine izvorul, care poate da la iveală sentimente și acțiuni, care se ridică deasupra a tot ce poate să facă omul ca atare? Din ce izvor curge dragostea pe care omul o are pentru Dumnezeu și pentru oameni? Este viața veșnică. Fără aceasta noi nu posedăm nici o natură care ar putea să aducă roade bune. Nu suntem noi înșine dovada cea mai bună pentru acest adevăr? Noi eram odinioară ca oameni firești dotați cu însușirile uimitoare, pe care Dumnezeu le dă omului; ele sunt importante, dar nu au nimic a face cu creația nouă și privilegiile ei deosebite. Din acestea noi nu am posedat niciuna atunci, și noi nu am fi putut nimic înțelege ce s-a spus despre har. Toate acestea s-ar fi părut omului firesc ceva pompos și fără sens, așa cum este totdeauna cazul, cu toate că el este uneori destul de inteligent să-și țină gura și să nu-și spună părerea. Însă oamenii simt că ei nu pot pătrunde în gândurile lui Dumnezeu; nici măcar duhul omului, partea cea mai înaltă din el, nu poate înțelege gândurile lui Dumnezeu. Duhul omului se ridică incomensurabil peste părțile sale inferioare, dar niciodată nu poate pătrunde în gândurile lui Dumnezeu (compară cu Ioan 3,3-6). Duhul omului nu se poate ridica peste lucrurile omului (compară cu 1 Corinteni 2,9-11), tot așa cum de exemplu un câine nu poate înțelege cum funcționează mecanismul unui ceas. Câinele are exclusiv natura unui câine, nu a unui om. Omul dispune de o inteligență mult mai mare, cu ajutorul căreia el se perfecționează mai departe, învață de la alții, se străduiește să ajungă o anumită țintă și de exemplu la confecționarea unui ceas se folosește de gândirea lui și de utilizarea anumitor forțe mecanice. Cu timpul va lucra probabil numai mecanic, dar la început a trebuit să folosească multă muncă intelectuală și aptitudini meșteșugărești, ca să confecționeze primul ceas. Probabil că ceasul a fost masiv, voluminos și a avut nevoie de reparații dese. Cu toate acestea primul ceas a necesitat eforturi spirituale mai mari decât deprinderile de mai târziu, cu care se pot confecționa cele mai bune ceasuri din lume. Fabricanții au astăzi avantajul de a se putea folosi de îmbunătățirile numeroase de până acum aduse pieselor componente, ca să poată construi ceasuri profesionale. Dar cu toată activitatea duhului omului este legată conștiința responsabilității înaintea lui Dumnezeu și o intuiție morală mult mai înaltă decât simplul instinct, de care pe pământ numai omul dispune. Concluzia este: lucrurile lui Dumnezeu sunt tot așa de superioare celui mai bun om firesc și chiar celor mai valoroase părți ale personalității lui, cum este un ceas sau alte produse ale duhului omenesc față de un câine cu toate instinctele lui. Ce nivel moral scăzut, să vrei să uiți aceasta! Această diferență este cu adevărat enorm de importantă; acolo unde ea este simțită, ea poate da naștere numai la mulțumire din partea noastră pentru Dumnezeu. Ea contribuie și la dezvoltarea și păstrarea în conștiința noastră a adâncimilor harului lui Dumnezeu. El ne-a dat nouă, celor care credem, o viață care este capabilă să pătrundă în gândurile și sentimentele Sale, să cunoască hotărârile Sale și gândul Lui, și prin Duhul Sfânt să cerceteze toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaștem, că pentru aceasta avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu. Nu este suficient să fi născut din Duhul. Credincioșii Vechiului Testament au posedat într-adevăr această naștere, dar atunci ei nu puteau încă să primească Duhul Sfânt din cer locuind în ei. El nu a fost partea niciunui credincios, până ce Hristos nu a înfăptuit lucrarea de mântuire. Numai sufletul mântuit, care se odihnește pe această lucrare de mântuire, primește acum darul Duhului Sfânt. Deoarece această odihnire lipsește multor oameni întorși la Dumnezeu, ei sunt lipsiți de putere din punct de vedere spiritual. Ei nu merg mai departe de începuturile adevărului dumnezeiesc, căci ei, cu toate că posedă natura nouă, nu au încă puterea Duhului Sfânt în ei. La o cercetare mai exactă se constată că ei nu posedă o pace consolidată. Realitatea este, că ei încă nu se odihnesc realmente pe lucrarea de răscumpărare a lui Hristos și de aceea ei nici nu pot savura rezultatele

răscumpărării. Ei depun toate eforturile, așa cum spun ei, să apuce ceea ce încă nu au, și caută cu privirea într-acolo. Pe lângă aceasta ei trebuie însă să învețe, că libertatea în Hristos devine partea numai a aceluia care a renunțat total la sine însuși și la eforturile lui, ca să se odihnească exclusiv pe Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare, căci lucrarea de răscumpărare a fost definitiv înfăptuită.

Această banalizare și scurtare a credinței a năvălit ca un șuvoi după moartea apostolilor. În primele zile ale Adunării nimeni nu putea să i se adauge, dacă nu era pecetluit cu Duhul Sfânt. După aceea Adunarea a început să se simtă acasă în lume, prigoanele erau ocazionale, și mulți oameni intelectuali și bogați, puternici și nobili s-au inclus în ea. Din aceasta a rezultat, că cei credincioși au venit în contact cu multe personalități și prin legăturile dragostei creștine ei au devenit mult mai apropiați cu ei, decât era cazul în lume. Acesta a fost nu pentru puțini un motiv să se alătore de ei. Această experiență au făcut-o unii oameni din zilele noastre pe baza aceluiași motiv. În astfel de împrejurări dragostea dumnezeiască a ajuns curând la decădere. Putem bine înțelege cât de necesară este atenționarea: »să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr.«

»Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr«, și anume, dacă umblăm în dragoste. Pentru credincios este o puternică mângâiere în aceasta. Ar fi însă o greșală mare, să se prezinte aceste cuvinte unui om care nu s-a întors la Dumnezeu, ca să-i arătăm calea iertării de păcate! Cine din aceia care cunosc Evanghelia ar putea cere de la un om neîntors la Dumnezeu să dea astfel de roade ale dragostei? Însă la credincioși trebuie să se găsească astfel de sentimente, și anume ca rezultat a ceea ce pe drept se numește căile de guvernare ale lui Dumnezeu. Căci dacă am fost aduși la Dumnezeu, El se poartă cu noi ca un Tată, care ne judecă zilnic fără să aibă în vedere fața omului (1 Petru 1,17). Domnul prezintă acest aspect simbolic în Ioan 15. El Se numește acolo adevărata viță, în timp ce ucenicii sunt mlădițele. Acesta nu este un tablou al nașterii din nou (despre aceasta El a vorbit în Ioan 3,3-6); mult mai puțin acest tablou are a face cu unitatea trupului, așa cum gândesc greșit unii. Cineva, care posedă viața veșnică, nu poate nici s-o piardă și ca mădular al Trupului lui Hristos nu poate nici să fie tăiat. Această realitate este suficientă să combată acele interpretări greșite. Vița ne învață necesitatea părtașiei practice cu Hristos. Dacă rămânem în El și El rămâne în noi, atunci avem puterea să aducem roade. Căci ce îi face pe ucenici capabili să aducă roadă? Nu este dependența de El, păzirea Cuvântului Său și rugăciunea? (compară cu Ioan 15,7). Hristos este izvorul oricărei roade, și mlădițele poartă această roadă, prin faptul că rămân în El. În afara Lui ele nu pot face nimic. Tatăl curăță mlădițele, pentru ca ele să aducă mai multă roadă; însă numai vița oferă seva necesară mlădițelor care sunt legate cu ea.

Domnul nostru a făcut mult mai mult pentru noi; însă pentru a aduce roade, aceasta este activitatea Lui. Dacă mlădițele se taie din viță, ce se petrece atunci? Vor putea ele să rodească iarăși struguri? Se va ajunge atunci la formarea roadei? Nicidecum. Atunci au fost persoane care L-au urmat un timp pe Hristos, dar care apoi nu au mai mers împreună cu El. Ele s-au tăiat singure. Ele nu au mai fost mlădițe în viță. Aici nu trebuie tăgăduit, că ici și colo au fost unii care s-au căit de căile lor greșite și s-au străduit să se reabiliteze. Nimeni nu trebuie respins sau descurajat prin noi. Însă aceia care se depărtează de Hristos vor deveni până într-o anumită măsură împietriți și dușmănoși. Realmente sunt relativ puține cazurile că oamenii care L-au întors spatele, revin iarăși la El. Dar dacă sufletul s-a smerit cu adevărat, cine este atunci așa de binevoitor ca El, ca să-l primească? Dragostea Lui nu cunoaște limite. Dar aici este vorba despre aceia, care nu se condamnă singuri, ci năzuiesc gânduri rele cu privire la Hristos, fără respect degradează Persoana Sa și disprețuiesc lucrarea Sa. Prin aceasta dovedesc că ei niciodată nu au posedat viața veșnică, ci au mers după închipuirea lor.

De aceea este foarte important să ne gândim, că Dumnezeu în căile Lui de guvernare morală se preocupă cu sufletele, și anume cu efect dublu. Pe de o parte Dumnezeu veghează asupra fiecărui sfânt al Său și judecă orice greșală, și anume cu credincioșie și dragoste. Pe de altă parte sunt din aceia care nu au încredere în El și nu pot suporta felul cum îi tratează Dumnezeu. Ei se

împotrivesc exercițiilor, pe care Dumnezeu le folosește pentru restabilirea lor, sau le desconsideră. Dumnezeu pedepsește, și orice pedeapsă nu pare plăcută în timpul de acum. Bucuria ar contrazice total caracterul Lui; însă pedepsirea este folositoare și după aceea aduce roada aducătoare de pace a neprihănirii, celor care sunt încercați prin ea. Dumnezeu pedepsește acum ca Tată pe fiecare după faptele lui; sunt căile Lui morale de guvernare. El Se ocupă cu aceia care sunt copiii Lui sau în orice caz mărturisesc că sunt copii ai Lui. Căci El se ocupă cu omul potrivit mărturie pe care omul o dă și de aceea Se comportă cu totul altfel cu aceia care niciodată nu au purtat Numele Domnului.

De aceea este prima datorie a fiecăruia, care numește Numele Domnului, să se depărteze de orice fel de nelegiuire. Dacă a fost prins în cursele diavolului, el trebuie să se trezească din ele, pentru ca dușmanul să nu câștige influență permanentă și apăsătoare asupra sufletului. Cu cât se amână mai mult cu atât devine mai grav. Destul de grav este pentru aceia care din cauza exercițiilor cred că trebuie să se retragă în izolare. Cu regret nu sunt puțini care se dau mulțumiți cu o astfel de izolare de sine, ca și cum prin aceasta ei s-ar putea sustrage responsabilității lor față de dezordinea mereu crescândă. Ei privesc la greșelile celorlalți creștini, ca să justifice izolarea lor, și prin aceasta ocolesc exercițiile care iau naștere la umblarea împreună cu frații și surorile. Ei acuză fără cruțare eșecul altora. Cu privire la propria stare nu sunt cu adevărat conștienți de ceea ce este spre onoarea lui Dumnezeu. Ce stare sărăcăcioasă, când ne îndreptăm singuri, scoțând în evidență greșelile celorlalți! Dacă se compară umblarea lor cu a acelor oameni care niciodată nu s-au declarat pentru Hristos, se poate ea numi mai bună? Nu este așa, că ei au umblat în lumina focului propriu și în strălucirea scânteilor, pe care singuri le-au aprins? Fie ca ei să ia seama, că ei nici măcar nu zac căzuți la pământ. Drumul lor nu este caracterizat nici de dreptate nici de dragoste; creștinismul însă unește ambele în sine potrivit adevărului lui Hristos.

Dacă am fost aduși la Dumnezeu, atunci taina puterii în umblarea noastră este în dependența de Hristos. Nu ne învață mlădița aceasta, mai bine decât oricare alte exemple? În toată împărăția naturii aproape că nu se găsește nici o altă plantă, care să arate așa de impresionant ca vița, cât de necesar este pentru mlădițe să rămână în ea, ca ele să poată aduce roadă. Între Hristos și credincioși este exact același principiu, și aceasta ne este arătat în acest loc din Scriptură. Nu trebuie să-I displacă lui Dumnezeu, dacă noi iubim numai cu cuvintele și cu limba și nu cu fapta și adevărul? Nu înseamnă aceasta o jignire a Duhului lui Dumnezeu? Dacă noi umblăm ca și copii ai luminii, atunci înfăptuim și principiul divin al dragostei, aceasta înseamnă că noi căutăm să ne facem bine unii altora, fără să avem intenții egoiste. Așa am cunoscut noi dragostea lui Dumnezeu. Hristos a devenit Om, ca să prezinte această dragoste într-un fel cum Dumnezeu însuși nu putea s-o facă. Să ne mirăm atunci că El simte așa de profund chiar și cea mai mică înjosire a Numelui Fiului Său, Isus, Domnul nostru? Hristos a arătat această dragoste prin aceea că El S-a smerit, a devenit Om și a suportat suferințele pe care le-a adus cu sine aducerea Sa de Sine ca jertfă de tăiere. Ea a mers așa de departe, că El a luat asupra Sa judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Dumnezeu nu putea ca Dumnezeu să exprime vizibil dragostea; dar El a făcut-o în Hristos și în lucrarea Sa de ispășire. Din această lucrare strălucește toată plinătatea luminii, dragostei și adevărului lui Dumnezeu într-un fel care depășește capacitatea de gândire a omului. Și aceasta este creștinismul adevărat.

Creștinismului practic îi aparține nu numai dreptatea și ascultarea, așa cum am văzut deja, ci și dragostea. Ioan accentuează, că dragostea trebuie să fie adevărată. Dacă așa este, atunci »noi vom cunoaște«. El se așează aici pe aceeași temelie cu ceilalți credincioși; aceasta mărește frumusețea cuvintelor sale. »Și prin aceasta vom cunoaște«, (voi și eu, apostolul și sfinții), »că suntem din adevăr.« Dar dacă conștiința este întinată, atunci dispare practicarea dragostei și toate celelalte, care rezultă din viața dumnezeiască. Aceasta se referă desigur la copiii lui Dumnezeu, nu la oamenii lumii. Copiii Lui sunt cei care degenerază și suferă lipsuri prin ceea ce ei au pierdut. Totdeauna când părtășia cu El este întreruptă în felul acesta se pierde și bucuria. Probabil unii se miră că viața dăruită de Dumnezeu în Hristos rămâne veșnic, că părtășia savurată prin aceasta poate însă fi așa ușor deranjată prin răul venit din partea noastră. Dacă în

umblarea noastră permitem să intre cea mai mică prostie, în aceeași clipă părtășia este întreruptă. De ce? Părtășia înseamnă, cu privire la binecuvântare să ai o parte comună cu Dumnezeu. Dar cum ar putea Dumnezeu să aibă parte la cea mai mică nebunie din partea noastră? El nu poate avea părtășie cu nici un singur păcat, și noi nu putem umbla în Hristos dacă avem un păcat. Bucuria părtășiei este întreruptă imediat prin păcat. Dumnezeu însă este departe de a considera părtășia irevocabil pierdută; noi o putem recâștiga. Dar cât de mulțumitori putem să-I fim, că viața veșnică nu trebuie recâștigată, căci ea rămâne veșnic. Însă cu privire la părtășie există necesitatea refacerii, atunci când ea a fost întreruptă prin ceva rău. Aceasta poate fi deja un gând rău sau un sentiment rău; prin aceasta părtășia rămâne atâta timp întreruptă, până când a avut loc judecata de sine. Dacă s-a tolerat de către sine însuși astfel de lucruri, părtășia este împiedicată în același fel în care este împiedicată printr-un păcat devenit cunoscut în afară.

Ioan spune deci: »Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui.« Temelia veridicității practice este, că ești »din adevăr«. Dacă se pierde sau se neglijează adevărul, curând se ajunge la o umblare nesinceră. Se ajunge să se iubească cu cuvintele sau cu limba, în loc de faptă și adevăr. Ioan nu se ocupă aici să cerceteze dacă cineva a fost întors la Dumnezeu, și cu atât mai puțin dacă a fost botezat. Prin niciunul din aceste două lucruri Dumnezeu nu vrea să ne dea mângâiere, când El este dezonorat așa de mult prin astfel de împrejurări; El trebuie mai degrabă să ne facă să ne rușinăm. Nu este rușinos, că eu, care am fost adus la El și nu port în mine numai o singură însușire exterioară a primirii mele, m-am comportat așa de rău? Dimpotrivă, dacă umblăm cu atenție și sinceri înaintea lui Dumnezeu, precum și în dragoste și gânduri smerite, atunci »vom recunoaște că suntem din adevăr«. Aceasta ne oferă îndrăzneală sau sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul propriu-zis al acestui verset. Aici nu se referă la poziția noastră sau la siguranța credinței, ci la sinceritatea inimii înaintea lui Dumnezeu, care se face cunoscută într-o umblare în dragoste nemișorată și activă. »Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui.« Acesta este înțelesul simplu și literal al cuvântului. Această „liniștire” lucrează excelent la sufletul nostru și exprimă franchețea care oferă o umblare creștină vie în simplitate și sinceritatea inimii.

În aceste cuvinte din Scriptură sunt multe lucruri care pot să ofere îmbărbătare și întărire unui metodist temător de Dumnezeu. Punctul dureros la metodiști este, că ei nu înțeleg pe deplin viața veșnică în Hristos și acordă prea multă însemnătate simțurilor lor. Harul lui Dumnezeu oferit în Evanghelie oferă spațiu suficient pentru simțurile cele mai calde și mai adânci. Simțurile spirituale își au justificarea lor. Dar harul și adevărul, care au venit prin Hristos și care dau naștere la aceste simțuri și le aduc la lumină, au prioritate. Toți sfinții ar trebui să se afle permanent într-o stare sănătoasă potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului lui Dumnezeu. Pe de altă parte cunoaștem concepțiile severe ale calviniștilor, pentru care cel mai important este cunoașterea că ești predestinat și prin aceasta că ai dreptul la orice mângâiere dumnezeiască. Prin faptul că ei se adâncesc așa de mult în predestinare, ei împiedică orice gând referitor la căile de guvernare morală ale lui Dumnezeu cu noi. Predestinarea este un adevăr minunat, pentru care noi putem preamări pe Dumnezeu. Dar ea nu trebuie să servească ca protecție împotriva cunoașterii dureroase, că noi am dezonorat pe Dumnezeu.

De ce să dorim mângâiere ținând seama de faptul că noi am întristat pe Dumnezeu? El dorește ca noi să ne smerim din cauza aceasta. Și aceasta exprimă nemijlocit versetul următor: »că, dacă ne condamnă inima noastră ...«

Exact aceasta face inima noastră, atunci când am greșit, când sunt prezente lucruri care întristează pe Duhul lui Dumnezeu și noi nu ne-am judecat singuri înaintea Lui așa cum se cuvine. Și dacă noi cunoaștem deja, că inima noastră ne condamnă, cu cât mai mult are Dumnezeu atunci motiv să trebuiască să ne mustre! »Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate.«

Unii calviniști schimbă sensul în felul următor: „Dacă ne condamnă inima – Dumnezeu în harul Său nu ne condamnă.” Ce pagubă, când prin astfel de abateri sistematice de la sensul clar al

Cuvântului se pierde câștigul care este în Cuvântul Său! Ce vrea Dumnezeu să spună aici, este următorul: dacă eu însumi mă condamn, Dumnezeu este mai mare decât mine și știe totul, în timp ce eu am recunoscut numai o parte.

Calviștii se tem, că prin această interpretare poziția noastră ar putea fi zguduită. Dar aceasta nu are absolut nimic a face cu poziția noastră în Hristos, ci cu starea noastră zilnică.

Printr-un păcat nu pierdem poziția noastră, ci părtașia cu El. De aceea noi suntem solicitați să ne condamnăm înaintea Feței Lui, în loc din cauza aceasta să punem la îndoială alegerea noastră sau poziția noastră. Atât alegerea cât și poziția rămân neatinse; este complet greșit când un credincios se îndoiește de una sau de alta. Dar dacă inima lui îl condamnă, atunci putem fi siguri că Dumnezeu știe mult mai mult despre aceasta și cunoaște totul. De aceea el trebuie să se plece în țărână înaintea Lui, pentru ca Dumnezeu să-i poată arăta totul și pentru ca el să deteste nepăsarea lui, deoarece el este subiectul unui har așa de mare. Noi trebuie să condamnăm starea noastră rea, însă în același timp să ținem cu tărie la poziția noastră în Hristos, pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Aceasta rămâne neschimbată. Însă starea noastră era rea, și Dumnezeu nu vrea ca noi să căutăm s-o ascundem sau s-o scuzăm, ci s-o condamnăm fără cruțare.

Ce pagubă este să te încurci în acest sistem omenesc, așa cum trebuie să denumim învățăturile speciale ale calviștilor și arminienilor. Eu acuz numai învățăturile speciale, și nu adevărul pe care și ei ca creștini îl țin cu tărie. În ambele denominațiuni sunt copii iubiți ai lui Dumnezeu. Dar nu suferă ambii puțin din cauza aceasta, că pe de o parte arminienii nu acordă onoarea care se cuvine harului lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică, în timp ce calviștii nu omagiază suficient părtașia, ceea ce deseori conduce la nesiguranță cu privire la propria alegere. Așa a spus unul din ei: „Dacă nu ai nici o îndoială cu privire la tine însuși, atunci eu trebuie să mă îndoiesc din cauza ta”. Ei sunt înclinați să acopere păcatele lor sau să instaureze un sistem al îndoielii. Bărbatul, care a spus cele de mai sus, era temător de Dumnezeu și a scris multe cântări spirituale. Eu pot numai să sper, că cântările lui sunt mai bune decât învățătura lui. O astfel de îndoială este reprobabilă și este nedemnă nu numai unui creștin, ci tuturor creștinilor. Prin aceasta se tăgăduiește practic Evanghelia, care vestește mântuirea prin harul lui Dumnezeu și ne solicită să ne bucurăm de ea cu o inimă plină de pace. De aceea este o realitate, că în general calviștii cu privire la Evanghelie stau pe un fundament labil, chiar dacă sunt și excepții. Ei sunt preocupați mai mult cu predestinarea decât cu dragostea lui Dumnezeu pentru lume, ca să nu mai vorbim de purtarea de grijă a harului pentru sufletele lor. Predestinarea ocupă o poziție dominantă în mărturisirea lor de credință și prin aceasta ea devine un ajutor la nevoie în orice situație. Dar aceasta este un regres trist cu privire la harul și adevărul lui Dumnezeu. Hristos oferă spațiu pentru fiecare element al adevărului, la care calviștii și arminienii țin cu tărie, și în afară de aceasta pentru multe altele care lipsesc celor două denominațiuni. Ce pagubă, că copiii lui Dumnezeu nu renunță la o astfel de schiță didactică unilaterală și în locul acesteia să se agațe de revelația divină, s-o recunoască numai pe ea și să respingă orice fel de înlocuitori. Creștinismul adevărat oferă suficient spațiu pentru sentimente cuprinzătoare și sentința sănătoasă, da, pentru tot ce credința trebuie să primească de la Dumnezeu și ce dragostea are dreptul să facă pentru gloriificarea Sa.

Condamnarea făcută de inima noastră, în versetul 20, ia naștere din cunoștința eșecului nostru pe cale și din convingerea că Dumnezeu în guvernarea Sa morală cunoaște întreaga dimensiune a pasului nostru greșit. Acest principiu este inclus și în rugăciunea: »Și ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor care ne-au greșit.« Și aici nu este vorba de iertarea întregii vinovății prin credința în Evanghelie, ci de vegherea permanentă și atentă a lui Dumnezeu asupra căilor copiilor Săi. Aceasta nu are nimic a face cu nevoile păcătosului în starea sa nenorocită. Este însă clar, că Evanghelia nu promite iertarea păcatelor sub premisa că tu la rândul tău ești gata să ierți. Harul oferă iertarea păcatelor pe baza credinței în Domnul Isus. Dar nu despre aceasta este aici vorba. Dacă tu ca credincios nu arăți atitudinea morală de a fi gata a ierta altora, atunci Dumnezeu este întristat de comportarea ta. Prin aceasta nu te poți bucura de părtașia cu El, și El nu te va reabilita până când tu nu te-ai condamnat sincer din cauza nedreptății tale.

Lipsa atitudinii de a ierta a făcut necesar ca tu să te condamni și să primești dezaprobarea lui Dumnezeu.

Este evident deosebit de important să se diferențieze între fundamentul harului, pe care noi stăm cu privire la viața veșnică și mântuire, și felul de a acționa al lui Dumnezeu cu noi din punct de vedere moral în viața de fiecare zi, când El trebuie să judece căile noastre greșite. Din cauza aceasta ne disciplinează, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale. Aceasta ne face să condamnăm sincer lipsa noastră de concordanță cu El și să aducem în armonie umblarea noastră cu gândurile lui Dumnezeu referitoare la ura Sa față de păcat, așa că noi facem progrese în dragoste, dreptate și adevăr.

Apostolul spune: »Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.« El vede pe aceia care umblă înaintea lui Dumnezeu într-o stare netulburată. Acum ei nu se mai numesc numai „copii iubiți”. Apostolul se bucură să vadă dragostea practică și el îi încurajează să practice dragostea în rugăciune, atâta timp cât la ei totul este în ordine. Noi nu putem avea îndrăzneală să cerem de la El alte favoruri, atâta timp cât Duhul lui Dumnezeu trebuie să se preocupe cu eșecul nostru. Noi trebuie să ne supunem cunoașterii smerite, că, dacă noi trebuie să ne condamnăm din cauza faptelor noastre rele, Dumnezeu trebuie să ne condamne și mai mult. Dar dacă prin puterea Sa savurăm bucuria liniștită a părtășiei, atunci inimile noastre pot cere cu stăruință alt har. »Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.« Dacă este așa, atunci nu este nimic care să îngreieze activitatea dragostei. Harul poate să lucreze neîngrădit orice bine, deoarece noi umblăm cu inima fericită în lumina lui Dumnezeu, așa că inima nu trebuie să-și facă nici un reproș. Atunci noi putem să uităm complet eul propriu și putem să ne bucurăm de Domnul.

Aceasta ar trebui să fie starea sănătoasă a unui credincios în umblarea lui zilnică. Noi trebuie să năzuim după ea: dar, vai! Cât de des se întâmplă, că noi eșuăm. Însă prin har suntem chemați să umblăm în pace, în simplitatea inimii și încredere în El; și aceasta este posibil numai dacă noi ne aflăm în concordanță cu viața noastră în Hristos. Să ne consolăm în cazul când am greșit, că noi posedăm viața veșnică, aceasta nu corespunde a ceea ce se cuvine lui Dumnezeu și stării noastre în astfel de situații. Dacă trăim prin Duhul, atunci să și umblăm prin Duhul. În a-L urma pe Domnul nu aparține numai credința, ci și a avea parte zilnic de aceste lucruri, așa cum a fost și la apostolul Pavel și pe care el se exprimă astfel: »Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20). Tradițiile nu sunt nimic și formele bisericești sunt fără putere. Puterea crucii lui Hristos este pusă aici cu insistență înaintea ochilor noștri. În ceea ce privește viața sa veche, apostolul a fost făcut prin credință una cu Hristos, care a suferit din cauza lui. Acum el trăia în El, Cel care trăiește totdeauna, și anume o viață a credinței în dragostea Sa. O relație asemănătoare a unei persoane individuale nu se întâlnește des în Scriptură. În mod obișnuit se folosesc expresii de felul »Hristos a iubit« sau »Hristos S-a dat pe Sine Însuși« cu referire la totalitatea credincioșilor, ca de exemplu în Efeseni 5,1-2. Dar este foarte prețios să cunoști această parte și personal, cu toate că simpla aplicare personală nu este suficientă, căci prin aceasta pierdem valoarea părtășiei noastre cu Tatăl și cu Fiul în cadrul legăturii binecuvântate a întregii familii a lui Dumnezeu.

Oricât de indispensabilă ar fi pacea cu Dumnezeu și pacea conștiinței, ele nu reprezintă totalitatea binecuvântărilor, cu care harul Său vrea să ne bucure. Cu atât mai puțin ele se epuizează în certitudinea, că toate păcatele noastre au fost iertate. Iertarea păcatelor am primit-o pe baza credinței noastre în vestea bună a lui Dumnezeu. Dar nu despre aceasta este vorba în versetele 19 până la 22. Iertarea păcatelor a stat la începutul drumului fiecărui credincios ca dar mare și necesar din partea lui Dumnezeu. Dacă această credință este prezentă, atunci ar fi greșit să se permită punerea întrebării, dacă se crede cu adevărat sau nu. Scriptura nu cunoaște astfel de



gânduri, că cineva, care crede în Hristos, are astfel de îndoieli în sine. Niciodată privirea lui nu este îndreptată spre ceea ce este în sine însuși. Atâta timp cât cineva este pierdut, Dumnezeu îl îndreaptă spre Fiul Său ca Salvator. Aici este vorba de direcția privirii credincioșilor în umblarea lor zilnică, și este vorba de încrederea practică din inima lor. Prin har noi am fost aduși așa de aproape de El, că tot ce nu se potrivește prezenței Dumnezeului și Tatălui nostru, trebuie să fie și pentru noi insuportabil și ocolit cu grijă.

Mulți dintre noi, care au familie, știu ce înseamnă când un copil este uneori neascultător. Nu se observă imediat că copilul este altfel, decât este de obicei, atunci când iubește cu adevărat părinții? Chiar dacă tatăl și mama nu știe ce este – copilul se arată neliniștit și nemulțumit. El nu poate veni degajat înaintea părinților, ca de obicei; ceva nu este în ordine, și cu cât copilul este mai sincer, cu atât mai mult se simte aceasta. Tot așa este și cu noi față de Dumnezeu și Tatăl nostru, cu excepția că El niciodată nu a greșit și totdeauna știe totul. Din acest motiv judecata de sine este deosebit de importantă; avem nevoie de ea din pricina noastră. Dacă este practică când am făcut un pas greșit, sufletul se reîntoarce în bucuria părtășiei, în care noi avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Nu este vorba de poziția, pe care credinciosul o posedă fără schimbare, ci de relația intimă cu El, care cu regret se poate întrerupe prin nepăsare. Atâta timp cât noi umblăm prin Duhul, această îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu este partea noastră fericită; ea este singura stare care se cuvine unui credincios. Ce trist când starea unei inimii, care nu are parte de aceasta, a devenit obișnuință! Cum ar trebui să strige atunci sufletul cu seriozitate la Dumnezeu, ca să afle, care este cauza acestei lipse! Dacă are loc aceasta, atunci nu va trebui strigat mult la Dumnezeu. Este în natura dragostei Tatălui, ca să-i dea mângâiere, dar să-l facă să simtă și pierderea, când îndrăzneala s-a pierdut din cauza unui pas greșit nejudicat. Noi avem sursa de ajutor necesară în Domnul Isus ca Apărător la Tatăl și nu trebuie să căutăm un avocat pământesc, care numai ar împiedica pe Domnul și niciodată nu va fi capabil să rezolve o astfel de problemă grea cu delicatețea necesară. Noi avem privilegiul să venim cu îndrăzneală și imediat prin Hristos înaintea tronului de har, da, să ne căutăm refugiu la dragostea Tatălui, având certitudinea că acolo nu vom fi respinși.

De aceea aici se adaugă așa de frumos: »și orice cerem primim de la El«. Este un alt exemplu al felului absolut de exprimare, de care Ioan se folosește cu plăcere. El nu se preocupă cu o oarecare limitare pricinuită de situații ocazionale sau obstacole deosebite, care ar putea să se nască. El nici nu face aluzie la posibilitatea unei stări, care nu este în concordanță cu El. El pornește de la premisa că inima nu trebuie să se condamne, că este prezentă îndrăzneala de a veni la Dumnezeu, și că noi ne bucurăm de părtășia cu El. Și care este urmarea acestei părtășii cu El? Ea exclude rugăciuni greșite. Atunci noi nu vom năzui după lucruri care contrazic voia lui Dumnezeu. Noi ne rugăm pentru ceea ce este corespunzător voii Sale, și El nu ne va reține pe nedrept nici un bine. Este plăcerea Lui, dacă noi ne bucurăm de tot ce este spre glorificarea Sa. Și toate acestea noi le-am găsit în Hristos; El atrage permanent inimile noastre și este veriga de legătură cu Tatăl. Hristos este Cel care alege totul pentru noi. În inimile noastre nu este nici o lumină și nici un izvor țâșnitor, fără ca noi să ne rezemăm pe Hristos. De aceea Dumnezeu nostru ne-a dăruit aceasta în Hristos. Orice vom cere vom primi, căci în această stare niciodată nu vom cere fără pricepere. Apostolul spune care este baza pentru aceasta: »pentru că ținem poruncile Lui«. Aceia care nu recunosc că aici este vorba de guvernarea morală a lui Dumnezeu asupra stării practice a credincioșilor, cad în greșeala de a amesteca aceasta cu baza mântuirii și în felul acesta ținerea poruncilor Sale o fac condiție pentru mântuire. Prin aceasta însă harul nemărginit al lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor ar fi nimic. Aici nu este vorba de har, ci de căile de guvernare ale lui Dumnezeu, și aici trebuie neapărat împlinite anumite condiții. Dar harul lui Dumnezeu referitor la mântuirea sufletelor noastre și anularea păcatelor noastre este necondiționat, este gratuit și nelimitat. Singura condiție în privința aceasta este – dacă se vrea să fie numită condiție – ca noi să ne recunoaștem păcătoși și să primim ce dragostea Sa ne dăruiește de bună voie în Hristos.

Însă aici avem un cu totul alt subiect. Este greșeala uzuală a așa-zisei „teologie”, să-l amestece cu harul. De aceea nu este de mirare că credincioșii simpli, fideli și cu judecată nu se încred în astfel de conducători, pe care nu te poți bizui, și îi resping. Ei au toate motivele să fie vigilenți față de învățătura lor; căci în mod obișnuit ei derutează și întunecă pe credincioșii care nu sunt încă consolidați în privința adevărului și cred că sunt călăuziți de ei pe drumul drept. Teologia sistematică se dovedește a fi un „hortus siccus”, aceasta înseamnă flori, frunze, etc., care au fost rupte dintr-o plantă și s-au uscat, așa că ele nu mai au nici o fărâmă de prosperitate sau viață în ele.

Aceasta este natura așa-zisei „teologie”, în timp ce Sfânta Scriptură este »Duh și viață«. Aceasta o găsim și la Domnul Isus, la Cel viu, care a murit, dar este iarăși viu din veșnicie în veșnicie. Tot așa este și cu Duhul Sfânt, cu Duhul dătător de viață, care a fost dat nu numai pentru a trăi, ci El menține proaspăt și plin de putere orice adevăr; și tot așa este și cu dragostea nepieritoare a lui Dumnezeu, a Tatălui. Omul face din revelație o știință, cel puțin se ostenește să facă. Ar putea să existe două lucruri care să se deosebească așa de esențial unul de altul? Cine a găsit vreodată viață sau pace în teologia sistematică? Ea este permanent preocupată să apere una și alta cu arme omenești și să înalțe învățătura ei nesigură și șubredă ca bastion închipuit al credinței. Numai Hristos poate lucra în noi viața și pacea prin Cuvântul Său și prin Duhul lui Dumnezeu. Numai în Biblie posedăm adevărul, și anume tot adevărul, și nimic altceva decât adevărul. Noi avem pe Duhul Sfânt, care a lăsat să se scrie totul, ca să ne călăuzească în tot adevărul. De aceea noi avem încredere în Dumnezeu și în Cuvântul harului Său.

Scriptura este baza divină, Duhul Sfânt este puterea, care a fost trimisă aici jos ca să fie pentru totdeauna în noi și cu noi. Ce mari sunt privilegiile noastre, dacă ne gândim și la darurile pentru slujire, de la cel mai mare și până la cel mai mic, pe care Hristos în harul Său le-a dat! Ele ne-au fost încredințate și Dumnezeu dorește ca noi să condamnăm tot ce stă în calea Lui. Aceasta intenționează și apostolul aici. Și dacă noi facem progrese în credință și în dragoste, atunci și pentru noi este valabil cuvântul: »Orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute Lui«. Și acum să ne imaginăm, că aplicăm aceste cuvinte la Evanghelie! Ultima parte a frazei exprimă exact ceea ce a făcut totdeauna preamăritul nostru Domn, așa cum El mărturisește (Ioan 8,29). În tot ce El a făcut, El era desăvârșit: »Eu fac totdeauna cele plăcute Lui«. În privința aceasta noi eșuăm. Noi nici nu spunem și nici nu facem permanent ce este plăcut Lui. Dumnezeu vede și aude totul, și El ia seama în mod deosebit la copiii Săi; nu ca și cum El ar fi împotriva noastră, nu, El este pentru noi. Dar dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Deoarece acum El nu mai trece nimic cu vederea la noi, noi nu ne mai putem ascunde după locurile din Scriptură ca cele Din Ioan 17 sau Romani 8, ci vom face bine să ne smerim de orice lucru cu care am întristat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Prin aceasta inimile noastre se reîntorc la îndrăzneala înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ne dă iarăși bucurie și putere pentru rugăciune, așa cum se spune și aici: »Orice vom cere ...«. Dacă ne vom ruga pentru dependență mai mare de Hristos, cu siguranță Dumnezeu ne va asculta. Dacă ne vom ruga pentru mai multă perseverență în rugăciune, și pentru a avea mai mult folos din Cuvântul Său, pentru destoinicia de a trăi conform cu viața veșnică și de a o savura, atunci suntem în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Viața veșnică este de fapt baza pentru tot ce cuprinde această scrisoare.

»Și aceasta este porunca Lui: să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos.« Acest verset este tradus uneori prin „să credem în Numele”; dar forma greacă nu permite folosirea cuvântului „în”. S-ar putea să fie greuțăți să se înțeleagă textul așa cum fără îndoială Duhul Sfânt a lăsat să se scrie. Dar chiar dacă noi nu vom înțelege acest fel de exprimare, nu trebuie să recunoaștem noi neîngrădit ceea ce este scris? Noi nu trebuie să facem nici o interpretare deosebită a acestui fel de exprimare. Ne putem mulțumi cu ea, fără să o înțelegem imediat, și să așteptăm până vom obține înțelegere asupra ei. Dar aceste cuvinte sunt aci și au fost scrise pentru familia lui Dumnezeu, cu toate că felul de exprimare pare neobișnuit. Când este numit Hristos, atunci se spune „să credem în Hristos”; așa se exprimă Scriptura în mod obișnuit. Aici însă se folosește exprimarea »să

credem Numelui Său». Când se spune că cineva crede lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său, aceasta înseamnă că se crede mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său, accept ce Dumnezeu îmi spune despre Fiul Său. Dar dacă se spune, că noi »credem Numelui Fiului Său«, nu se spune prin aceasta, ca să credem tot ce acest Nume include în sine? Numele este revelația lui Dumnezeu cu privire la Domnul, aceasta înseamnă, despre ceea ce este El și ce a făcut El; acesta este un mod de exprimare minunat. Aceasta nu înseamnă numai că El ca Om a purtat Numele Isus (aceasta aproape că nu trebuie s-o mai amintesc), și nici nu este vorba numai de titlul Său ca Domn sau a altor demnități oficiale ale Lui. Aici înseamnă să se creadă Numelui, revelației divine, mărturiei lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos. Domnul Isus în această însușire este subiectul cel mai sublim al credinței, și aici pe pământ și în timpul de acum noi trebuie să credem Numelui Său, ca și cum El ar fi personificarea Lui Însuși. Nu este numai ceea ce noi am crezut la început, atunci când ne-am întors la Dumnezeu. Atunci am crezut în Domnul Isus. Apostolul vorbește însă cu predilecție despre Persoana Sa și despre tot ce se va dăruia în Persoana Sa și prin Persoana Sa tuturor celor care cred. De aceea el alege această formă de exprimare deosebită: »ca noi să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos«. Noi cunoaștem dependența de Hristos; dar aici este vorba despre, să credem »Numelui Fiului Său Isus Hristos«, aceasta înseamnă, să credem tot ce se include în acest Nume preamărit potrivit revelației lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Așa credem noi Numelui Său.

Cu privire la cuvântul „a crede” doresc să îndrept atenția asupra unei diferențe în interpretare, care de fapt este minoră. În mod obișnuit în sursele sigure pe care se bazează textul Scripturii găsim forma care exprimă o persistență a credinței. Alte texte importante folosesc „a crede” în sensul unei acțiuni încheiate; realitatea credinței este rezumată în rezultatele ei. La cuvântul „dragoste” dimpotrivă, înțelesul este permanent: a practica zi de zi dragostea. Ambele noțiuni sunt însă rezumate într-o poruncă; este porunca sublimă a învățaturii creștine, în opoziție cu poruncile Legii. Potrivit Legii trebuie să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele. Dar acum se spune, să se creadă Numelui Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, aceasta înseamnă, pe copiii lui Dumnezeu. Ce neînțelegere regretabilă este să se confunde copiii lui Dumnezeu cu aproapele nostru! Nu acesta este înțelesul acestui loc din Scriptură. Noi trebuie să iubim pe aceia, pe care lumea nu-i recunoaște, așa cum nu L-a recunoscut pe Acela, al cărui Nume noi Îl credem. Toate acestea depășesc gândirea omului. Ce ai spune tu despre cineva care ți-ar cere să iubești toți copiii din Londra ca pe copiii tăi? L-ai considera deranjat la minte. Această ilustrare ne poate ajuta să vedem cu cât mai sublimă este »porunca Sa«. Cum am spus deja, între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului există cea mai mare diferență posibilă. Cineva poate fi probabil vecinul locuinței mele și cu toate acestea este cel mai înverșunat dușman al lui Hristos. Față de unul ca acesta, această poruncă, eu trebuie să-l iubesc, nu-și găsește aplicarea. Trebuie să simțim împreună cu el și să dorim și să ne rugăm ca el să primească cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii. Tocmai împotrivirea lui încăpățânată și îndârjirea lui împotriva lui Dumnezeu să dea mai mult naștere la rugăciunea noastră de mijlocire, ca el să devină un monument al harului lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a împlinit în multe cazuri astfel de rugăciuni. Rugăciunile și implorările stăruitoare înălțate cu credință și smerenie pentru un om vinovat au fost răsplătite. Desigur este necesar un curaj mare să intervii în rugăciune pentru un vecin cu un astfel de caracter. Și cu toate acestea un astfel de vecin nu intră în categoria poruncii de față. Ea se referă numai la aceia »care se iubesc unii pe alții, după cum El ne-a dat poruncă«. Aici este vorba exclusiv de dragostea reciprocă a credincioșilor.

Avem aici un alt exemplu despre felul cum Ioan aproape nu face nici o diferență între Dumnezeu și Hristos. La începutul versetului este Dumnezeu Persoana care a fost amintită ultima dată. De la El să cerem și să primim și înaintea Lui să facem cele plăcute. »Și aceasta este porunca Lui: să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții.« Știm foarte bine că Hristos a fost Cel care a dat această poruncă (compară cu Ioan 15,17). Și totuși permanent se face referință la același »El«. Un astfel stil de scriere nu ar fi posibil dacă Hristos nu ar fi în același fel Dumnezeu așa cum este Tatăl. În aceasta constă taina acestei particularități.

Ioan scrie intenționat așa, ca prin aceasta să onoreze atât pe Fiul cât și pe Tatăl; nu este vorba de o neglijență în felul de exprimare. În Sfânta Scriptură nu sunt greșeli de neatenție, așa cum s-ar putea întâmpla chiar și la cei mai renumiți clasici; în Cuvântul scris al lui Dumnezeu domnește pretutindeni intenția divină și înțelepciunea desăvârșită.

»Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el.« Ioan trece aici la tema nouă, și anume că noi rămânem în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în noi. Nu există nici o neclaritate în privința aceasta. Fără ascultare nu putem poseda acest privilegiu minunat. Conform contextului, noi rămânem în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în noi. Același lucru se aplică și cu privire la Hristos și în alte locuri se spune și despre El același lucru. În sine însuși ambele sunt desăvârșit de adevărate, fie că se spune, că noi „rămânem în Hristos” sau că „rămânem în Dumnezeu”. Dacă tu rămâi în Hristos, atunci tu rămâi și în Dumnezeu; și dacă tu rămâi în Dumnezeu, cu nimic mai puțin rămâi și în Hristos. La o interpretare mai exactă s-ar putea ca din context un fel de exprimare să aibă prioritate față de celălalt. Deseori este important să se recunoască aceasta, dar nu creează nici un fel de greutate. Ajută însă la o înțelegere mai bună, când se evită greșelile cu privire la Scriptură și nu se fac diferențieri exagerat de subtile.

»Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat.« Aici darul Duhului este puterea și dovada că Dumnezeu rămâne în credincios. În felul acesta Dumnezeu rămâne în el; El i-a dat Duhul Său. Invers, rămânerea în Dumnezeu în practica zilnică este o chestiune de dependență spirituală față de El. Ea nu ar fi posibilă, dacă Duhul, care locuiește în credincios, nu ar crea o privire netulburată spre El și nu ar lucra primirea de la El. Dacă întristez pe Domnul, atunci nu mai rămân în El. Din nebagare de seamă m-am depărtat de El și probabil un timp merg după propriile gânduri și propria voie și merg pe calea proprie. Dacă este numai o alunecare de scurtă durată sau o îndepărtare mai lungă de El – eu am pierdut savurarea prezenței Sale și nu am rămas în El.

Să observăm contrastul cu prima parte a versetului 24, unde sunt numite ambele părți ale adevărului, partea a doua vorbește numai despre rămânerea lui Dumnezeu în noi. El rămâne în mod simplu în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat. Rămânerea Lui în noi este dependentă numai de locuirea în noi a Duhului Său. Aceasta se bazează pe răscumpărare și continuă să existe așa, după cum și răscumpărarea noastră continuă să existe. Rămânerea noastră în El este o chestiune a stării noastre spirituale; ea este numai amintită aici; în ultima parte a capitolului 4 este explicată detaliat. Primele șase versete din capitolul 4 constituie o intercalare deosebit de importantă și reprezintă baza de plecare pentru explicarea acestor două aspecte.

În versetele 23 și 24 ale capitolului 3 apostolul prezintă poziția adevărată și completă a credinciosului. Cu această ocazie atinge pe cât este de posibil de puțin partea negativă, care a fost pregnant scoasă în evidență în versetele anterioare. Cu aceeași simplitate, dar și cu aceeași profunzime, așa cum este caracteristic acestei scrisori de la început și până la sfârșit, este pus înaintea ochilor tuturor sfinților bogăția pozitivă a privilegiilor noastre. Versetul 23 ne arată însușirile clare și ușor de recunoscut ale credinciosului. În versetul 24 este prezentată mai puțin ușor de recunoscut, dar nu mai puțin reală, activitatea lăuntrică a vieții veșnice prin puterea Duhului lui Dumnezeu care locuiește în credincios, care influențează această viață, sau, mai bine spus, Se manifestă în această viață. Așa cum am văzut, se atrage atenția în mod deosebit la influența dăunătoare, pe care o are o umblare delăsătoare asupra îndrăznelii inimii înaintea lui Dumnezeu, îndrăzneală, care totuși ar trebui să fie partea noastră permanentă.

## **1 Ioan 4,1-6**

Înainte ca apostolul să continue să vorbească despre rămânerea lui Dumnezeu în noi, care este adeverită prin Duhul care ne-a fost dat (cap, 3,24), el se ocupă cu o altă temă importantă. El vrea prin aceasta să ne protejeze de atacurile dușmanului asupra fundamentelor credinței. El face aceasta, prin aceea că el prezintă adevărul cu privire la Persoana lui Hristos, revelarea decisivă a lui Dumnezeu cu privire la El. Aceasta a fost făcută cunoscut apostolilor inspirați și profeților de către Domnul înălțat și este o parte componentă a scrierilor noutestamentale.

În contrast cu învățăturile apostolului de până acum nu sunt semnele de recunoaștere, care conduc la despărțirea creștinilor adevărați de cei neadevărați sau de cei care se înșeală singuri. Sub călăuzirea Duhului Sfânt Ioan se îndreaptă în felul lui caracteristic, deja cunoscut, spre o temă cu importanță fundamentală, și anume, spre pietrele de încercare ale adevărului date de Dumnezeu. Acestea sunt două: Persoana Sa Însăși revelată în carne și revelațiile despre El făcute de martorii aleși. Deoarece El era Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit, și comunicarea acestui adevăr deosebit de minunat purtând pecetea autorității lui Dumnezeu și scrisă de bărbați anume inspirați pentru acest scop, nu trebuia să fie mai puțin dumnezeiască. El este Acela de a cărui primire depinde viața veșnică cu toate privilegiile pentru credincioși și pentru Adunare, al căror slujitor era apostolul Pavel, mai mult decât toți ceilalți apostoli. El este și Acela, prin a cărui respingere mânia lui Dumnezeu (potrivit cu Ioan 3,35-36) rămâne peste toți vinovații. Potrivit caracterului în care El ca Adevărul Însuși a venit din cer în harul neîngrădit, Dumnezeu a purtat de grijă pentru revelarea cea mai demnă de încredere a Fiului Său prin om și pentru om, indiferent dacă acesta ascultă de ea sau o respinge. Această revelare este adaptată la conștiința și inima omului, dar supravegheată și inspirată de Dumnezeu, care nu poate greși.

Dacă I-a plăcut lui Dumnezeu pe baza răscumpărării să dea credinciosului Duhul Sfânt într-o măsură și într-un fel cum nu era posibil înainte de moartea, de învierea și de înălțarea la cer a lui Hristos, atunci Satan a început să imite acest dar ceresc, ca să lucreze împotriva Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Pentru aceasta el se folosește de oamenii necredincioși, de mulți profeți mincinoși, care nu numai conduc pe alți oameni în pierzarea veșnică, ci se încarcă pe ei înșiși cu o pedeapsă mai grea decât iudeii vinovați și păgânii întunecați. De aceea caracteristica dublă a adevărului este prezentată cu mare grijă în forma cea mai simplă și directă, ca să ofere ajutor fiecărui credincios care are nevoie de el.

«Preaiubiților, nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă sunt din Dumnezeu.» Este o chestiune de diferențiere, nu de credință, ci de adevăratul caracter al aceluia care are pretenția că vorbește în Duh. Aceasta a imitat-o și dușmanul, și puterea oratoriei lui rafinate a devenit tot mai mare începând cu prima ademenire a omului în Paradis. Domnul spune despre el (Ioan 8,44): «El a fost ucigaș de la început și n-a stat în adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale, pentru că este mincinos și tatăl minciunii.» Duhurile rele au fost la lucru mai mult ca oricând, ca să se împotrivescă Duhului Adevărului, așa după cum foarte multe duhuri rele au fost alungate prin Duhul Sfânt din cei posedați de duhurile rele, atunci când El umbla pe pământ. În evanghelia după Marcu, evanghelia Robului lui Dumnezeu și a oamenilor, alungarea unui duh necurat este prima minune care ne este relatată. Cuvântul lui Hristos avea putere să binecuvânteze și să alunge demonii. După ce neînfricatul și intransigentul apostol al națiunilor a părăsit pământul, cuvintele de atenționare adresate bătrânilor adunării din Efes s-au împlinit văzând cu ochii: «Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei» (Faptele Apostolilor 20,20-30).

Aceste evoluții ale răului au crescut mai departe sub ochii ultimilor apostoli aflați în viață. El amintește fiecărui credincios de credința lui în Hristos și în Cuvântul lui Dumnezeu. El dă pe față problema legată de aparentele argumentări și emoții cu care dușmanul căuta să acopere cu un voal situația reală. În realitate era vorba de faptul, că sub pretextul unor adevăruri noi și mai înalte să se renunțe la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Unii anticriști negau natura omenească

reală a lui Hristos, alții negau natura Lui divină, iar alții negau unirea celor două naturi într-o Persoană. Prin aceasta ei toți au părăsit adevărul referitor la Persoana Sa și în consecință și adevărul despre lucrarea Sa, și încercau s-o prăbușească. «Preaiubiții» însă cunoșteau pe Tatăl și pe Domnul Isus Hristos, pe care EL L-a trimis, și ei aveau Duhul ca ajutor. În felul acesta ei ca simpli copii ai lui Dumnezeu nu erau numai responsabili, ci prin har erau și în stare să verifice ce duh era la lucru în aceste „inspirații noi”. Ei trebuiau din pricina Lui, precum și din pricina sufletului lor, să verifice atent noile învățături, «pentru că mulți falși profeți au ieșit în lume». Apatineau acești învățători noi acestora? Hristos a dat adevărați «apostoli și profeți», care împreună constituiau temelia doctrinară a Adunării. Avem astfel pe Marcu și Luca, pe Iacov și Iuda, care nu erau apostoli, ci profeți. Satan i-a imitat și s-a folosit de acești necredincioșii, care au ieșit în lume, ca să ducă în rătăcire și să distrugă. Erau deja «mulți falși profeți».

Prima caracteristică de recunoaștere se referă la Duhul. «Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu.» Unele traduceri nu redau adevăratul sens al acestui verset. Adăugarea cuvintelor „că” și „a venit” („că Isus Hristos ... a venit”) este nu numai nepotrivită ci transformă această afirmație într-o simplă mărturisire a realității, în timp ce cuvântul apostolic arată spre mărturisirea Persoanei Sale. Este adevărat, că un duh rău va nega realitatea istorică, că Isus Hristos a venit în carne? Nu recunosc aceasta fără ezitare chiar și adepții lui Mahomed, în timp ce iudeii se opun cu îndârjire? Și cu siguranță unii dintre acești sceptici extremiști și rău intenționați admit această realitate și laudă pe Domnul după imaginația lor, ca fiind cel mai bun Om. Dar o adevărată mărturie cu privire la Persoana Domnului, așa cum este depusă aici de apostol, este posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu. Apostolul folosește puține cuvinte, dar ele conțin nucleul lucrurilor. Între zilele fiului lui Nun și zilele Fiului fecioarei Maria au fost mulți izraeliți numiți „Isus”. Primul om, care a avut acest nume și pe care-l numește Scriptura, era în realitate numai un precursor al nemărginitului de mare „Iosua”. Au fost și alții care au avut același nume, dar total nedemni, în mod deosebit acel om, pe care iudeii l-au preferat în locul Domnului gloriei (dacă vrem să dăm crezare celor aproximativ 20 de manuscrise, care mărturisesc aceasta). Sigur este, că el a avut numele de familie Baraba (aceasta înseamnă: fiul tatălui); el era replica lui Satan la adevăratul «Fiu al Tatălui». Duhul lui Dumnezeu ne dă în evanghelia după Matei capitolul 1 interpretarea Sa cu privire la Numele Domnului nostru: «Să-I pui numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.» Iosua a introdus poporul Israel în țara Canaan, în prezența dușmanilor, care mișunau acolo; dar numai adevăratul Iosua a putut mântui poporul de păcatele sale. El era Iah, Iehova, Cel ce este veșnic în sens absolut, Cel veșnic în sens relativ și istoric. Și deoarece era poporul Său, El trebuia să-I mântuiască de păcatele lor, căci nimeni altul în afară de El nu putea s-o facă. El era totodată și Emanuel, aceasta înseamnă Dumnezeu cu noi; cine altul în afară de El putea să-și revendice acest titlu? Dacă poporul Său L-a lepădat spre propria lui pagubă, atunci harul Său s-a îndreptat spre națiunile păgâne, cel puțin spre aceia care ascultă de glasul Său. Mântuirea a fost trimisă între timp națiunilor, din care facem și noi parte. Păgânii înfumurați prin necredință și mândrie trebuie să fie tăiați, așa cum în parte s-a petrecut cu iudeii, pentru ca noi să putem fi altoiți. În cele din urmă ei se vor întoarce la Mesia al lor răstignit, care atunci va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus (Isaia 52,13). Toată frica lor dinăuntru și din afară va dispărea, și astfel «tot Israelul va fi mântuit» (Romani 11,26). El a așteptat mult în dragostea Sa; ea rămâne neobosită și întregă, până când ei vor recunoaște păcatele lor și cauza suferințelor lor. Îndurarea Lui durează veșnic, Lui nu-I pare rău de darurile harului Său și de chemarea Sa (Romani 11,29).

Acesta este acest «Isus Hristos», pe care Îl mărturisește orice duh care este din Dumnezeu. Acum însă în creștinism El este cunoscut mult mai profund și mai intim decât la descoperirea Lui înaintea poporului Israel; el Îl va cunoaște în gloria vizibilă a Împărăției care va veni. El, Cel care a venit în carne, era Iah, Salvatorul, totodată era și Unsul lui Dumnezeu, Hristos. El este Cel pe care Duhul Adevărului Îl onorează, după cum duhul rătăcirii Îl urăște. Căci și această latură întunecată ne este prezentată: „Orice duh, care nu mărturisește (pe) Isus, nu este din Dumnezeu”.

Forma de exprimare prescurtată din această propoziție, care se bazează pe multe manuscrise vechi, se confirmă prin aceea, că în limba greacă numele „Isus” este însoțit de articol. El se folosește în mod obișnuit înaintea numelor în sens demonstrativ. Însă sensul, care se exprimă prin aceasta, este clar și univoc: «Orice duh, care nu Îl mărturisește (pe) Isus (care tocmai a fost descris) ...», o repetare a cuvintelor lăsate aici la o parte este inutilă, propoziția include în sine această afirmație cu privire la El ca fiind conformă cu adevărul.

Numele Isus este expresia a tot ce este revelat despre El ca Dumnezeu; și tot ce este necesar nevoilor noastre, ne-a fost dăruit în El spre bucuria noastră veșnică. Numele Lui reprezintă nu numai caracterele alese sublime a tot ce se găsește în El și prin El. El, și numai El singur, ne prezintă adevărul cu privire la fiecare om și fiecare lucru, așa cum a fost el realmente creat. Prin aceasta El dovedește, că El Însuși este Adevărul în sens obiectiv, așa după cum Duhul este adevărul ca forță lăuntrică, care ne face capabili să realizăm și să savurăm tot ce ne-a fost dăruit în Hristos și prin Hristos (compară cu 1 Ioan 5,6). Numai El ne conduce într-o cunoaștere a lui Dumnezeu potrivită cu adevărul. El ne arată pe Tatăl. El ne face, nouă și nu lumii, cunoscut pe Duhul Sfânt. El revelează Trinitatea lui Dumnezeu. Numai în Hristos cunoaștem în mod absolut și desăvârșit lumina, viața și dragostea, care sunt din Dumnezeu. În El cunoaștem ascultarea, dreptatea, sfințenia, venerația, dependența, credincioșia, atitudinea de smerenie și blândețea. În El vedem pe om ca subiect demn de plăcerea lui Dumnezeu.

Prin El vedem și ce este omul sub autoritatea lui Satan în dușmănia lui față de Dumnezeu; adevărul despre omul natural, așa cum este el. Așa știm prin El, cine este Satan în ura și înșelătoria sa. Fără Hristos am fi avut numai umbrele lucrării de mântuire și de ispășire, ale jertfei de tăiere și ale jertfei de mâncare, ale preoției și ale Locului Preasfânt. Numai El singur este conținutul și împlinirea modelelor; El Însuși este punctul central a toate, dă tuturor poziția legitimă care li se cuvine și le aduce în adevărata legătură cu Dumnezeu. Te îndoiești tu de vreun lucru și cauți adevărul? Ia-L pe Hristos în greutatea tale, pune-L în legătură cu problemele tale, și vei găsi adevărul pentru fiecare caz în parte. Nu este El cunoscut și pe deplin îndreptățit Piatra de încercare a adevărului?

În timp ce mintea omenească se pierde în labirintul speculațiilor în căutarea adevărului (pe care duhul omenesc cel mai iscusit nu-l poate înțelege), harul poate da credinciosului cel mai simplu, care privește la El ca la Acela care este totul pentru el, adevărul în Hristos. În El găsim rezolvarea problemei. Hristos este Adevărul obiectiv, Duhul Sfânt este Adevărul ca putere pentru duhul credinciosului. Acei «profeți falși» egocentriți, încrezuți, ar putea spune «copilașilor», că ei nu vor putea s-o scoată la capăt fără ei, că numai ei ar avea «duhul», «copilașii» nu ar avea decât «litera». Credinciosul știe că el are pe Hristos, Fiul revelat în carne. El refuză să renunțe la ceea ce «a auzit de la început» și la ceea ce acum găsește scris în Cuvântul lui Dumnezeu. El nu pretinde că a înțeles totul pe deplin și că împlinește totul. Dar el știe că posedă pe Hristos, Adevărul, și astfel are totul în chip desăvârșit în El. El se bazează pe ungera Duhului și se folosește de ea. De aceea el își dă seama cât de extrem de important este, ca tot ce s-a auzit de la început să rămână în el și că și el însuși trebuie să rămână în Fiul și în Tatăl. Dacă se renunță la Hristos, care a fost revelat în felul acesta, atunci s-a terminat cu creștinismul. Și în timp ce dușmanul sub masca aducerii de adevăruri mult mai înalte subminează adevărul în Hristos, Duhul lui Dumnezeu Îl readuce în memorie pe Cel care era și va fi totdeauna Adevărul. De aceea el nu permite nici un gând cu privire la dezvoltarea adevărului, care nu este nimic altceva decât o minciună a lui Satan și nu corespunde Adevărului. Ea se trădează ca fiind minciună, prin aceea că tăgăduiește viața veșnică primită ca dar al Său actual. Minciuna poate oferi numai „idei” ca înlocuitor.

Harul ne oferă deci un semn distinctiv sigur, pentru ca noi să putem recunoaște dacă Duhul lui Dumnezeu învață Adevărul sau dacă un duh rău vrea să răspândească pe neobservate o minciună mare. Duhul Sfânt Îl glorifică pe Domnul Isus; duhul rău dimpotrivă laudă lumea, deoarece el este o unealtă a diavolului, ca să înșele cât se poate de mult pe oameni. Dacă el nu poate înșela pe cei aleși, atunci el îi învinovățește și îi face să apară fără inimă, limitați și bigoți, deoarece ei

nu se lasă abătuți prin culorile sclipitoare, cu care Satan camuflează rătăcirile lui rele. Ei cred pe Dumnezeu și afirmațiile Lui cu privire la Fiul Său. Aceasta este cu totul altceva decât amestecarea credinței cu credulitatea; ultima nu înseamnă nimic altceva decât să crezi afirmații omenești. Nu există nici o altă legătură spre Dumnezeu, decât numai prin aceea că se dă crezare lui Dumnezeu, și anume pe baza Cuvântului Său. De la plecarea apostolilor rămâne valabil numai Cuvântul scris. Duhul Sfânt a depus mărturie despre Domnul ca Fiul al lui Dumnezeu devenit carne. De aceea noi credem în Domnul Isus Hristos pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și prin aceasta obținem viața veșnică. Să recunoști o realitate cu privire la El, oricât de adevărată și de importantă ar fi ea, încă nu înseamnă că crezi în El și Îl mărturisești. Viața este în Fiul Său, și Acesta a venit în carne; căci El a fost în adevăr «Isus», minunea harului divin, piatra de încercare a Adevărului divin. Să-L mărturisești pe El înseamnă că se recunoaște Adevărul Persoanei Sale – venit în felul acesta în carne. Diferența nu este numai esențială, ci de importanță vitală. Nu este vorba numai despre a mărturisi realitatea nașterii Sale, ci de a mărturisi Persoana Sa născută în felul acesta.

Mulți gândesc că aici este vorba numai de realitatea întrupării Sale. Cu toată certitudinea accentul se pune pe întruparea Sa, căci ea este un adevăr de bază al creștinismului, plin de har bogat. Au fost deja atunci unii care o negau și voiau să facă din ea un adevăr fictiv. Nu de mult a fost descoperită o cărticică mică, foarte veche: ea purta titlul „Evanghelia lui Petru”. Această carte este nu numai falsă, ci ea conține învățături dăunătoare și prin aceasta dovedește ce erori grosolane au fost răspândite deja în primele zile ale creștinismului. Este foarte regretabil, că a fost scris cândva așa ceva. Cartea nu este numai complet greșită în sine, ci ea prezintă și o înșelătorie trivială; căci nici Petru și nici un alt credincios nu putea s-o scrie. Petru era cunoscut pentru râvna lui și din cauza aceasta avea încă trecere. Mulți dintre cei care nu se puteau uni pe deplin cu învățătura apostolului Pavel, se bucurau foarte mult de predicile lui Petru. Falsificatorul lipsit de conștiință a abuzat de această trecere a apostolului (probabil abia după moartea lui), ca să găsească ecou pentru minciunile gnostice proprii. Această scriere afirmă că Hristos nu a venit în carne, și astfel să moară la cruce. El a luat trup de carne exclusiv asemenea unuia care intră în casă, ca să locuiască în ea și mai târziu s-o părăsească. Carnea nu era parte componentă reală a Persoanei Sale, și după ce El a locuit un timp în trup, când a mers la cruce a părăsit corpul și S-a înălțat la cer.

Aceasta se aseamănă cu învățătura mahomedană, care își imaginează că în momentul decisiv Dumnezeu a intervenit cu puterea Sa și cu dreptatea răzbunătoare, a pus pe Iuda Iscarioteanul în locul Domnului Isus și a înălțat pe Domnul la Sine. Spus pe scurt, această clasă de gnostici, ca și mahomedanii, erau de părere că Domnul nu a murit niciodată pe cruce. Într-adevăr mahomedanii cred că Domnul va veni să judece lumea și că atunci El va găsi toată lumea într-o stare de decădere. În creștinătate sunt pretutindeni oameni neștiutori, care predică lucruri greșite; și ei se așteaptă ca oamenii de pe pământ să obțină fără Hristos într-o măsură tot mai mare o stare de desăvârșire. Nu este un gând umilitor, că numeroși oameni atât din bisericile statale cât și din cele dizidente (bisericiile libere) trăiesc cu concepția instaurării unei împărății fără împărat? Unii privesc fără îndoială spre o revărsare nouă și mai mare a Duhului Sfânt, care să aducă cu sine această stare. Dar Duhul Sfânt va fi revărsat în felul acesta abia pentru glorificarea domniei lui Hristos pe pământul acesta. Mahomedanii mărturisesc, cu toată orbirea lor, că în criza viitoare ei vor renunța la Coran („cartea sfântă” a lor) și iudeii vor lepăda Vechiul Testament și creștinii vor lepăda Noul Testament. Scriptura ne arată, că creștinătatea merge cu pași mari spre această decădere. Impulsurile cele mai puternice în privința aceasta sunt teoriile scepticilor, care contestă inspirația divină a Scripturii, și aceasta este deja astăzi mult răspândită în creștinătate.

În versetele noastre avem semnul de recunoaștere, piatra de încercare pentru adevăr: «orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu.» Aceasta este redarea clară și corectă a cuvintelor apostolului. Duhul adevărat mărturisește Persoana lui Hristos. Este de cea mai mare importanță să se înțeleagă aceasta, căci la accentuarea prea mare a «venirii în carne» se poate ușor trece cu vederea, cine a venit în felul acesta. Fără îndoială venirea Sa în carne este



deosebit de importantă, dar cu mult mai important este El Însuși, Cel care a venit așa. Cine a fost cel care a venit în carne? Oamenii pricepuți nu vor afirma, că tu sau eu am venit în carne. Să ne gândim la monarhi puternici, întemeietorii imperiilor, la Nebucadnețar, la Cyrus sau Cores, la Alexandru, la Cezar; sau să ne gândim la numele renumite din literatură, filozofie, retorică, știință, și așa mai departe. Niciunul nu ar putea vorbi în mod legitim despre „venirea lui în carne”. Motivul este acela, că noi nicidecum nu am exista, dacă nu am fi fost născuți în carne. Minunea, adevărul, harul nemărginit constă în aceea, că El a venit în carne. El era o Persoană divină, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul. Că El a venit în carne, este din punct de vedere moral o realitate minunată atât pentru Dumnezeu cât și pentru om. Cu această realitate nu se poate compara nimic din veșnicia trecută – cu excepția morții Sale pe cruce - și din veșnicia viitoare.

Evident însemnătatea cea mai mare nu constă numai în ceea ce El a devenit, ci în cine este Cel care a venit în felul acesta. Cu siguranță El putea să vină și altfel. El putea să vină în propria glorie sau în gloria îngerilor (sub această înfățișare ascunsă El S-a arătat deseori pentru scurt timp). Însă Lui I-a făcut plăcere să vină în carne, ca să glorifice pe Tatăl, ca să intervină pentru drepturile lui Dumnezeu, ca să binecuvânteze pe cei care cred, ca să judece pe cei care Îl dezonorează, ca să restaureze creația și ca să nimicească pe diavol și să distrugă lucrările lui. Toate sunt în legătură cu existența Lui veșnică și cu gloria Sa divină. Aceasta este învățătura pe care Ioan o aduce în întreaga lui scrisoare, precum și în evanghelia sa și în sens profetic în Apocalipsa. În locul acesta ea este inclusă în caracteristica esențială prin care Duhul lui Dumnezeu se poate deosebi de duhul rătăcirii.

Nici un duh rău nu-L va mărturisi vreodată. Duhurile rele se gândesc la Domnul Isus numai cu frică și groază. Această frică este de înțeles, căci ei nu s-au îndoit niciodată că El este o Persoană divină și că El este rânduit nu numai ca să judece lumea, ci în mod deosebit și pe ei înșiși, instigatorii permanent activi și vicleni la dușmănie față de Dumnezeu și urzitorii dezastrului fără sfârșit pentru oameni. De aceea ei, ori de câte ori se aflau în prezența Domnului, erau cuprinși de groază mare. Epistola lui Iacov ne spune: «Și demonii cred și tremură». Cu regret aceasta nu are nici un efect asupra omului; el nici nu crede nici nu tremură. Va veni însă ziua când el va tremura înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.

Avem deci în Persoana minunată a Aceluia care a venit în carne primul semn de recunoaștere. Adevărul despre Domnul Isus Hristos parcurge întreaga scrisoare de la primul și până la ultimul capitol. În locul acesta el este prezentat în cuvinte puține, clare, ca piatră de încercare pentru Duhul Adevărului, care a venit aici jos, ca să glorifice pe Hristos.

Acesteia îi urmează partea inversă: «orice duh care nu Îl mărturisește pe Isus ...», așa sună versiunea scurtă și, după cum cred eu, corectă, cu care sunt de acord și cei mai buni critici literali. Dacă se acceptă acest text, atunci în el se găsește confirmarea sensului corect din versetul anterior. El face desăvârșit de clar, că este vorba de mărturisirea unei Persoane, și nu este vorba de o simplă realitate. Căci atunci când este vorba de recunoașterea unui duh rău, Cuvântul nu amintește de venirea lui Hristos în carne, cu toate că acest fapt este desigur schițat. Se spune simplu „Isus”, și anume însoțit de articol hotărât, așa cum am spus deja. «Orice duh care nu Îl mărturisește (pe) Isus nu este din Dumnezeu». El este suficient să demaște orice duh rău. Aici nu este vorba numai de faptul că El a venit aici jos, că El a devenit Om adevărat și că El va reveni. Și mahomedanii cred toate acestea și sunt – cu ceea ce ei desemnează pe ceilalți oameni - totuși necredincioși, căci ei nu cred în gloria Persoanei Sale. Necredința lor îi face să urască pe creștini și într-un anumit sens să se unească cu iudeii în ura lor împotriva lui Hristos. Ei Îl consideră numai un Profet, un Om minunat, care întrece pe toți ceilalți fii ai oamenilor și care este rânduit să fie Judecătorul lumii, atunci când va reveni să domnească aici șapte ani! Dar în natura Sa divină ei cred tot așa de puțin ca și în faptul că El Și-a ascuns gloria divină, ca să reveleze harul lui Dumnezeu.

Dacă textul confirmat prin critica literală este corect, în rezultatul lui final nu schimbă partea negativă în referirea ei la partea afirmativă a acestui verset. Însă el confirmă în modul cel mai convingător, că mărturisirea făcută de Duhul lui Dumnezeu nu se referă numai la un fapt, ci și la

Persoana Domnului nostru. Căci în cazul negativ este numită exclusiv Persoana, cu toate că se face aluzie la afirmația completă. Este probabil interesant să se știe, că nu se duce lipsă de manuscrise care se abat de la versiunea corectă din versetul 2 și prezintă exclusiv numai un fapt. Versiunea latină Vulgata, precum și unii din primii părinți ai Bisericii au preluat această greșală în textele lor grecești și latine. Făcând abstracție de aceasta, nici un editor cu autoritate în domeniu nu a preluat greșala lor.

Prin aceasta este schițat primul semn de recunoaștere al Duhului lui Dumnezeu. El constă în mărturisirea adevărului: Isus Hristos venit în carne. Orice duh care Îl mărturisește este din Dumnezeu; orice duh care nu Îl mărturisește nu este din Dumnezeu. «Și acesta este duhul (sau principiul) lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum este deja în lume.» Nu numai oameni, ci și duhuri rele erau la lucru. Apostolul le-o spune cu dragoste adevărată, dar cu toată hotărârea.

Dacă o Persoană a Dumnezeirii din dragoste față de oameni se coboară atât de mult, ca să fie născută de o femeie, cum ar mai putea atunci să mai fie îndoieli în privința aceasta? Să nu-L mărturisești înseamnă să lupți împotriva lui Dumnezeu.

Cu primul semn de recunoaștere este strâns legată a doua piatră de încercare a adevărului, care este făcută cunoscut credincioșilor. Fără îndoială Hristos Însuși este Adevărul (compară cu Ioan 14,6), Cuvântul devenit carne, care «a locuit» (Și-a ridicat cort) printre noi (Ioan 1,14). Dumnezeu a dat însă o altă revelație, al cărei punct central este El, și aceasta este Cuvântul Său și Adevărul Său. Aceasta este prezentat aici. Este Cuvântul Tatălui, care prin Duhul Sfânt ne face cunoscut pe Tatăl și pe Fiul. Întrebi, unde găsim aceasta? În cartea numită în general Noul Testament, rezumarea învățăturii profeților și apostolilor Lui sfinți. Deja atunci profeți falși afirmă să posedă iluminarea divină înaltă. Ei nu au recunoscut că «învățătura apostolilor» era Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta era pentru început suficient de bună, însă ei aveau adevărul deplin. Ei se prezentau asemenea quakerilor, care depun cu plăcere mărturie, dar prezintă numai gândurile și cuvintele lor proprii. Nu lipsesc nici din aceia care acordă valoare mai mare viselor, ca să cunoască pe Hristos, sau obligațiilor lor creștine, decât pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În afară de aceasta astăzi există sistemul de învățătură raționalist al teologiei moderne. Se tăgăduiește că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că unii recunosc că Cuvântul lui Dumnezeu este inclus în ea. Însă toți neagă, că Sfânta Scriptură în totalitatea ei este Cuvântul lui Dumnezeu. Această necredință pune la îndoială tot ce ne spune Scriptura. Căci cine va putea atunci să decidă ce este Cuvântul Său și ce nu este, dacă noi suntem dependenți numai de afirmații nesigure? Dar tocmai aceasta place scepticului, căci el se teme de autoritatea Sfintei Scripturi și de judecata pe care ea o vestește tuturor acelor care nu vor să se plece înaintea lui Dumnezeu. Este ea însă Cuvântul lui Dumnezeu, cât de mult este jignit atunci Dumnezeu și în mod deosebit Duhul Sfânt, a cărui defăimare niciodată nu va avea iertare, așa cum a spus Domnul.

Destinatarii scrisorii și-au dat seama fără îndoială de gravitatea celor comunicate de Ioan. De aceea el adaugă imediat un alt criteriu asemănător. Este Cuvântul lui Dumnezeu dat de curând, ultimele Sale comunicări, care se bazează pe Domnul Isus și pe lucrarea făcută de El și pe lucrarea de mântuire acceptată de Dumnezeu: «Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiiți». Expresia greacă teknia trebuie redată prin „copii iubiiți” sau „copii preaiubiiți”. Noi toți suntem denumiți «copii ai lui Dumnezeu», și aceasta noi suntem deja acum. Ar fi greșit în acest context să se vorbească despre „fii ai lui Dumnezeu”, cu toate că noi suntem și fii ai Săi. Aici se vorbește categoric de «copii ai lui Dumnezeu», nu despre o înfiere primită; noi suntem născuți din Dumnezeu și prin aceasta suntem copiii Săi. Teknia este diminutivul de la tekna și este strâns legat cu cuvântul „copil”. Este o expresie a sentimentelor, și acesta este motivul folosirii lui în locul acesta. Ne gândim la un tată căruia nu îi este de ajuns să numească pe fetița lui mică „dragostea mea”; el va spune cam așa „drăguța mea” sau „dragul meu”. Tot așa și teknia este o expresie a gingășiei (folosită mereu de Ioan în adresările lui: capitolul 2,1.12.28; 3,7.18; 4.4; 5,21), și aceasta dă aici o idee clară a însemnătății ei. De aceea «copii iubiiți» mi se pare a fi

redarea cea mai bună pentru a putea diferenția pe de o parte între cuvântul «copii» (tekna: capitolul 3,1.2.10; 5,2) și pe de altă parte «copilași» (paidia: capitolul 2,13.18, acolo a treia grupă din familia lui Dumnezeu).

«Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiți», în felul acesta se adresează întregii familii. Să observăm cuvântul energic «voi». Profeții falși afirmă că sunt conducători de încredere. Nu, spune Ioan, ei sunt dușmani ai lui Hristos, trimiși ai lui Satan. «Voi» sunteți copii ai lui Dumnezeu în opoziție cu acei conducători aroganți și inducători în eroare, care disprețuiesc pe «copii iubiți». Dumnezeu este pentru voi în Hristos Izvorul oricărei binecuvântări, al vieții veșnice, al iertării, al legăturilor cu El ca Tată și al Darului Duhului Său care locuiește în voi. «Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiți, și i-ați învins», aceasta înseamnă, pe profeții falși. Dar nu pentru că voi v-ați putea lăuda din cauza înțelepciunii voastre, a puterii sau sfințeniei voastre, ci «pentru că Cel care este în voi este mai mare». Izvorul puterii credinciosului este în Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în el. Dumnezeu Însuși rămâne în el, și anume prin Duhul Sfânt, care locuiește în el. De aceea Ioan poate spune: «pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume». Sau așa cum el spune în capitolul 5,19: «lumea întregă zace în cel rău». Aici se referă evident la diavolul, care este activ prin duhurile lui rele. Astfel accentul pus pe cuvântul «voi» are efect deosebit de încurajator și de întăritor.

Cât de mult trebuie ei să se fi bucurat să audă, că în adevăr ei erau «din Dumnezeu», și anume în sensul, că El era Izvorul tuturor binecuvântărilor lor. La aceasta se adaugă, că El, Dătătorul acestor binecuvântări, nu Se schimbă. Darurile harului lui Dumnezeu nu sunt regretabile pentru El. Dacă nu ar fi vorba de un dar sau de o chemare a lui Dumnezeu, probabil că I-ar părea rău. Așa I-a părut Lui rău cu privire la creația stricată (Geneza 6,1), și El a nimicit-o. Creația nu prezenta un dar, ci o acțiune a lui Dumnezeu, oricât de impunător era actul creației. Dar când El în dragoste divină cheamă la Sine oameni sărmani, păcătoși, ca să-i facă proprietate a Sa, când El dăruiește darul vieții veșnice, iertarea păcatelor sau oferă poziția de copil, atunci aceste dovezi ale harului, darurile harului și chemarea lui Dumnezeu nu sunt regretabile. El nu Își va schimba niciodată poziția în această privință. Oricât de nebun sau de greșit ar acționa copiii. – El nu Se schimbă.

Ceea ce apostolul face aici cunoscut, fără îndoială are mare însemnătate. Ei nu numai au primit toți aceste binecuvântări de la Dumnezeu, ei înșiși erau din Dumnezeu: «Voi (accentuat) sunteți din Dumnezeu».

Ei erau născuți din Dumnezeu, în această poziție erau iubiți de El și se odihneau în această poziție nouă. Și dacă ei au «învins» pe aceia, pe uneltele înșelătoriei satanice, atunci a fost posibil «pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume», Acesta fiind și Căpetenia și Dumnezeu lor. Profeții falși și-au continuat lucrarea răutății spirituale cu fermitate, dar «voi i-ați învins». Credincioșii nu au fost ademeniți de către ei, ci ei au rămas departe de ei. Ei au ascultat de glasul Bunului Păstor și L-au urmat. Ei știau că numai El poate da viață, libertate și hrană (Ioan 10,9). El a venit din proprie inițiativă și la dorința Tatălui, ca să îndeplinească această misiune a dragostei lui Dumnezeu precum și a dragostei Lui proprii față de ei. Numai Fiul lui Dumnezeu putea spune astfel de cuvinte; numai El și-a dat viața ca jertfă de ispășire pentru ei. Ei credeau în El, Cel care Își cheamă oile pe nume, și ele Îl urmează, deoarece Îi cunosc glasul; ele nu cunosc glasul străinilor, ci ele fug de ei și nu-i urmează. Și deci, pentru că ei se odihneau pe baza lucrării de răscumpărare a lui Hristos, Dumnezeu Însuși era în ei prin Duhul Său, și a rămas în ei.

În continuare apostolul descrie pe profeții falși cu cele mai severe expresii și pune un alt accent îngrozitor cu privire la ei: «Ei sunt din lume». Izvorul tuturor învățăturilor lor, al umblării lor și al țelurilor lor nu era Dumnezeu, ci lumea, ceea ce înseamnă vrăjmășie față de El. În felul acesta se desfășurau acțiunile lor sub imboldul lui Satan, care stă înapoia tuturor minciunilor, sub pretenția că sunt adevărul. «Pentru aceasta vorbesc ei ca din lume.» Lumea, care a dat afară pe Dumnezeu aflat în Hristos și L-a răstignit, era originea a tot ce ei învățau. Sensul nu este, că ei vorbeau „despre” lume; lumea era izvorul și nu era tema învățăturilor lor.

«Și lumea îi ascultă.» Lumea iubește ce este al ei. Deoarece ea nu are cunoștințe nici despre Dumnezeu și nici despre păcat, care a făcut necesară intervenția Sa în Persoana Domnului Isus, ca să aducă viața veșnică și mântuirea veșnică, ea se dă mulțumită cu speculațiile lăudăroase ale oamenilor orbi, care pun la o parte pe Dumnezeu și înalță pe omul aflat în starea sa păcătoasă.

Ei nu au auzit niciodată cu adevărat glasul Fiului lui Dumnezeu. Ei sunt morți spiritual și se sprijină pe învățături moarte.

După aceea Ioan prezintă un alt punct principal: «Noi suntem din Dumnezeu». Este o altă afirmație și se deosebește de «voi sunteți din Dumnezeu». Prin exprimarea «voi» este vorba de totalitatea credincioșilor adevărați. Făcând abstracție de partea comună, pe care «noi» o posedăm împreună cu «voi», Dumnezeu ca Izvor al puterii divine ne folosește ca portavoce a Cuvântului Său, așa că voi Îl auziți cu adevărat, dacă voi ascultați de noi. «Noi» - aceștia sunt apostolii și profeții, pe care Hristos i-a dat spre binecuvântarea sfinților Săi. Ei erau inspirați de Dumnezeu și de aceea învățau Adevărul, așa cum el este în Isus (Efeseni 4,21). Noul Testament conține aceste comunicări divine păstrate într-o formă scrisă. Oamenii inspirați au scris ceea ce au învățat; și așa cum ei au scris, tot așa au exprimat și verbal. Deoarece Noul Testament constă dintr-un număr de scrieri, care s-au adăugat treptat una după alta și atunci nu erau legate ca astăzi într-un volum, este posibil ca pentru unii să fi creat unele greutăți. Autoritatea Domnului cu privire la Vechiul Testament era pentru toți credincioșii sfârșitul oricărei împotriviri. În timpul de început al Adunării probabil s-a vorbit cu uimire despre faptul că noile cuvinte erau altfel decât cele ale Vechiului Testament, că în unele locuri ele sunau așa de simplu, iar în altele erau așa de profunde. Unii au avut probabil greutăți să considere toate cărțile mici, care erau atunci în circulație, evangheliile și scrisorile, ca fiind realmente inspirate de Dumnezeu. Apostolul vorbește în locul acesta de aceste «cuvinte noi» ale lui Dumnezeu, care sunt parte componentă a așa-zisului Noul Testament. Acesta este un alt criteriu. Ce apostolii și profeții mărturiseau prin Duhul Sfânt despre Tatăl și despre Fiul, la timpul potrivit și-a adus contribuția la acest Cuvânt inspirat. Apostolul desemnează această mărturie ca adevăr în aceeași măsură cum Hristos Însuși este Adevărul. Hristos este Adevărul în Persoană. Noul Testament, care redă mărturia verbală a acestor martori, prezintă Adevărul în formă scrisă. De aceea Ioan spune despre acești martori: «Noi suntem din Dumnezeu». Prin Duhul Sfânt noi v-am prezentat adevărul lui Hristos de la început și până la sfârșit. Noi suntem «din Dumnezeu» în această lucrare și pe baza acestei lucrări: «Cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă».

Ar putea vreun slujitor al Domnului să aplice în sens absolut aceasta cu privire la sine? Nu numai sciziunile din creștinătate fac aceasta imposibil astăzi; această constatare niciodată nu a trecut în afara cuvintelor apostolilor și profeților. Ioan vorbește numai despre aceia, care în timpul acela, când a fost pus fundamentul creștinismului, au ocupat împreună cu el aceeași poziție. Era corect și necesar, ca de la început credincioșii să recunoască autoritatea divină, pe care Dumnezeu a atribuit-o expres învățaturii apostolilor. Aceasta însă se limitează la scriitorii inspirați ai Noului Testament, tot așa cum la timpul lor era limitată la cei ai Vechiului Testament. Astăzi ca și atunci poate oricine, care vestește Evanghelia sau învață adevărul, fii sigur de călăuzirea îndurătoare a Duhului Sfânt. Inspirația însă poartă caracterul deosebit în sine, că toate principiile comunicate ale credinței sunt pe deplin libere de orice rătăcire.

Să observăm în continuare: cu toate că scriitorii inspirați nu mai sunt, Dumnezeu a purtat grijă ca noi să ajungem în posesia cuvintelor învățate de ei sub călăuzirea Duhului. Noi posedăm nu numai mărturia lor generală, ci cuvintele exacte, pe care Duhul li le-a dat să le spună. Ceea ce ei, prin puterea lui Dumnezeu, au prezentat în timpul acela, trebuie să rămână păstrat pentru noi, spre folosul credincioșilor, atâta timp cât aceștia vor fi pe pământ. Așa avem de exemplu această scrisoare a lui Ioan în același fel în mâini, ca și destinatarii ei de atunci, cărora ea le-a fost adresată pentru prima dată, pe lângă aceasta noi posedăm același Duh ca și ei, care rămâne cu noi în veac. Atunci, la începutul mărturiei creștine, a trebuit pusă temelie prin bărbați inspirați de Dumnezeu. Astăzi nu mai avem o astfel de clasă de slujitori ai lui Dumnezeu pe pământ. Însă posedăm lucrarea terminată prin scriitorii inspirați, principiile scrise ale creștinismului și ale

Adunării. Ioan vorbește simplu despre ce au spus și au scris apostolii și ce au primit credincioșii. În timpul acela Cuvântul exista deja în cea mai mare parte a lui în formă scrisă, unele au trebuit să mai fie adăugate de Ioan însuși. Dar el putea spune fără rezerve: «Cine Îl cunoaște (aceștia sunt fiecare credincios în parte) pe Dumnezeu ne ascultă». El a lepădat pe profeții falși, căci ei erau din Satan și nu din Dumnezeu. El «ne ascultă», aceasta înseamnă că el ascultă pe bărbații pe care Dumnezeu i-a chemat expres să mărturisească adevărul, care acum este conținut în Noul Testament.

Cuvintele apostolului sunt importante și au cea mai mare atracție. Oamenii au îndrăznit să afirme, că Noul Testament nu conține nimic pe care autoritatea lui Dumnezeu ar putea să ia ca pentru Sine. Neștiința lor i-a orbit pentru ceea ce Dumnezeu a spus tocmai în această scrisoare. Această mărturie despre adevăr nu este singura în Noul Testament, mai sunt și altele. Primul loc din Scriptură, pe care vrem să-l cităm, îl găsim în 1 Corinteni 2. Deja în acele timpuri de început ale creștinismului puterile demonice au fost la lucru, de aceea apostolul Pavel și-a dat osteneala în capitolul 12 al epistolei sale către Corinteni să atenționeze cu privire la acel duh, care nu mărturisea pe Isus ca Domn. Dar în capitolul 2 versetul 13 el scrie despre ceea ce Dumnezeu ne-a dat. Sunt lucruri, care din vechime au rămas ascunse chiar și pentru profeții vechiului legământ, dar acum au fost «descoperite» prin Duhul Său. Acum sosise timpul – căci Fiul Omului S-a arătat să ne dezvăluie prin Duhul chiar și «adâncimile lui Dumnezeu». Pavel ajunge apoi să vorbească despre inspirația lor, respectiv comunicarea lor credincioșilor: «Lucrurile ... despre care vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciunea omenească, ci în cele învățate prin Duhul». Prin aceasta Duhul a dat nu numai gândurile. Prin această prezentare mulți au încercat să submineze inspirația textuală. Ei presupun, că desigur gândurile au fost inspirate de Duhul lui Dumnezeu, dar apoi a fost lăsat pe seama oamenilor, ca pe baza aptitudinilor lor cele mai bune să îmbrace în cuvinte aceste gânduri. Nu este de mirare dacă unii prin aceste presupuneri au căzut pradă rătăcirilor. Dar tocmai această afirmație este absolut greșită. Pavel spune în locul acesta, că ei au vestit sau au vorbit în cuvinte lucrurile descoperite, care au fost învățate prin Duhul. Nicidecum formularea cuvintelor nu a fost lăsată în seama sentimentelor de neputință omenească. Spus pe scurt, Duhul, care a revelat Adevărul, a vegheat cu aceeași atenție asupra cuvintelor în care el a fost îmbrăcat. El a purtat grijă, ca «lucrurile spirituale prin (cuvinte) spirituale» să fie prezentate. Mijloacele pentru darea mai departe, cuvintele, au fost învățate de Duhul Sfânt și nu au fost lăsate în seama omului slab. În locul acesta ne este mărturisit categoric, că și cuvintele au fost inspirate, și nu numai gândurile.

Să luăm o a doua mărturie în același sens din ultima scrisoare pe care a scris-o apostolul Pavel, și anume din a doua sa scrisoare către Timotei. Acolo el arată, că în timpurile pline de pericol din ultimele zile siguranța activă nu constă în tradiții nesigure cu origine necunoscută, ci în perseverarea în Adevărul pe care noi L-am primit cu deplină convingere și al cărui izvor îl cunoaștem. Pentru noi astăzi el este Cuvântul scris. Noi trebuie să ne uităm la aceia care ne vorbesc, cum se comportă, cum este umblarea lor, cum este constituită întreaga lor viață. De aceea Pavel spune: «Dar tu ai cunoscut cu exactitate învățătura mea, purtarea, planul, credința, îndelunga-răbdare, dragostea, răbdarea, persecuțiile (nu: „popularitatea” mea), suferințele, câte mi s-au făcut în Antiohia, în Iconia, în Listra, ce persecuții am îndurat; și Domnul m-a scăpat din toate. Și în adevăr, toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.» Acestea sunt caracteristicile principale ale creștinului adevărat, atât astăzi cât și în toate timpurile. «Dar tu» - se adresează el apoi lui Timotei - «rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat». Punctul de însemnătate decisivă este caracterul acestor bărbați; ei trebuie să fie pătrunși de adevăr. Orice ar spune un om, oricât de dotat, de abil, și oricât de sentimental ar putea el vorbi – toată vorbirea este fără valoare, dacă el nu trăiește adevărul înaintea conștiinței aleșilor lui Dumnezeu.

«Și că de copil cunoști Sfintele Scrieri» - așa denumește Pavel în versetul 15 Vechiul Testament -, «care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus.» În versetul 16 el ajunge să vorbească despre «fiecare Scriptură»: «Fiecare Scriptură este insuflată

de Dumnezeu». Prin aceasta se referă fără îndoială și la Noul Testament; de aceea și expresia categorică «fiecare» Scriptură, căci o parte a Noului Testament, cel puțin scrierile lui Ioan, atunci nu erau încă scrise. Dacă ar fi spus „toate Scripturile”, atunci prin aceasta s-ar fi înțeles tot ce a fost scris deja. Dar prin expresia «fiecare Scriptură» a rămas o ușă deschisă pentru tot ce urma să fie inspirat. «Fiecare Scriptură» este de aceea forma corectă de citire, chiar dacă canonului Noului Testament trebuia să i se mai adauge ceva. Nu este vorba numai de faptul că scriitorii au fost inspirați. Apostolul mărturisește aici că orice afirmație, care purta caracterul Sfintei Scripturi, era inspirată. Și aici se exprimă din nou clar, că nu numai gândurile, ci și cuvintele scrise au fost inspirate. Prin expresia «Sfânta Scriptură» noi trebuie să înțelegem cuvintele ei. Cuvintele au fost la fel inspirate ca și Adevărul, pe care ele îl exprimă. Dacă nu ar fi așa, atunci Scripturile nu ar fi desăvârșite. Să nu ne ocupăm de aceia care sunt deschiși pentru compromise între inspirație și rătăcirii și contradicții. Noi, cei care credem în inspirația divină, care exclude astfel de greșeli, suntem solicitați să aruncăm peste bord părerile omenești și să ne ținem strâns de realități. Respingem însă categoric, că astfel de obiecții sunt întemeiate, cu toate că nicidecum nu nesocotim greutățile multiple pricinuite de cei care au transcris textele și de aceea nu au nimic a face cu inspirația.

Din toate teoriile de felul acesta cu siguranță nu este niciuna așa de ne la locul ei și lipsită de respect ca părerea că o parte așa de importantă a Noului Testament, cum sunt Evangheliile și Faptele Apostolilor, constă dintr-o amestecătură de inspirație divină și de erori, respectiv, contradicții. Cum ar putea autoritatea lui Dumnezeu să poarte în sine o astfel de amestecătură colorată sau să-și asume dreptul de a fi numită «Cuvântul lui Dumnezeu»? Aparentele contradicții rezultă, așa cum se poate dovedi, în realitate din diferitele intenții, pe care Dumnezeu le-a urmărit cu fiecare din uneltele Sale. În harul Său El a dotat pe fiecare în parte corespunzător scopului misiunii Sale. Toate împreună constituie o mărturie comună mult mai bogată în conținut spre glorificarea Domnului Isus, care depășește gândurile fiecărui scriitor în parte, dar în această formă stau la dispoziție creștinilor pentru a fi folosite. Pe de o parte însă să recunoști, că Dumnezeu a inspirat pe diferiții scriitori conform voii Sale, ca să glorifice pe Hristos în puterea Duhului Sfânt, iar pe de altă parte să se argumenteze, că scriitorilor le-a fost posibil deseori să greșească (printre altele, să scrie greșeli mari și cu nebagare de seamă), este teoria cea mai nesatisfăcătoare dintre toate teoriile și din punct de vedere logic cea mai puțin verosimilă, ca să nu mai vorbim de faptul că ea este absolut nedemnă de Duhul Sfânt și de Acela, care este Adevărul. Această teorie a jumătăților de lucruri, ca toate compromisele în lucrurile divine, nu se poate recomanda nimănui decât numai inventatorilor ei și foarte probabil nici măcar acestora. Noi toți știm, că Domnul a făgăduit puterea Duhului Sfânt, care va învăța pe apostoli despre toate și le va aduce aminte de toate cele spuse de El lor. Însă această ipoteză deplorabilă nu spune nimic altceva decât că Duhul a putut să le aducă aminte apostolilor de cuvintele Domnului numai în mică măsură, așa că ei au fost expuși multor pretense greșeli. Fără să vrea să afirme despre sine, că el ar putea clarifica toate greutățile, totuși credinciosul are siguranța că Duhul Sfânt a făcut ceea ce Domnul a făgăduit la timpul Său, și că fiecare Scriere este demnă nu numai de scriitorul ei, ci și de Dumnezeu, adevăratul Scriitor.

Dacă deci este așa, că «cine este din Dumnezeu ne ascultă», atunci fiecare credincios va recunoaște Noul Testament ca fiind de la Dumnezeu. Cine nu face aceasta nu este credincios adevărat, ci este un sceptic. Căci ascultarea de apostoli și de profeți în scrierile Noului Testament nu poate fi despărțită de cunoașterea lui Dumnezeu. Această a doua piatră de încercare a adevărului merge mult mai departe decât întrebarea, dacă cineva este creștin sau nu. Să mărturisești pe Hristos și să pui la îndoială inspirația totală a Cuvântului lasă să se recunoască activitatea duhurilor rele. Necredința începe de cele mai multe ori la Vechiul Testament, însă cu siguranță apoi atacă și Noul Testament și îl leapădă. Un domn cu renume în lume și cu o poziție foarte importantă, care a fost activ în școala duminicală și era cunoscut ca un creștin adevărat, mi-a dezvăluit deodată într-o zi într-o discuție, că el crede pe deplin Vechiul Testament, dar nu crede Noul Testament. Această mărturisire desigur ar trebui să rănească adânc pe un credincios.

Mie mi-a apărut a fi un păcat mult mai mare față de Dumnezeu, decât dacă el ar fi ucis cu revolverul un om. Nu este îngrozitor, să găsești o astfel de necredință la un om care era recunoscut ca învățător creștin?

«Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.» Noi ar trebui să luăm bine seama la dimensiunea principiilor prezentate aici cu toată fermitatea: «cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă». Aceasta este o îmbărbătare pentru credinciosul care își găsește cea mai bogată hrană spirituală a sa nu în Vechiul Testament, cu toate că și acesta este tot așa de inspirat, ci în Noul Testament, în care Hristos nu mai este voalat sau departe de noi. Aici El este prezentat în toată plinătatea gloriei Sale și a harului Său, în maiestate divină și totodată în blândețea și smerenia celui mai smerit Om care a pășit vreodată pe pământul acesta. Prin profeți, robii Săi, auzim pe Dumnezeu vorbind; dar ca Tată El ne vorbește în Fiul – ca Tată al Său și Tată al nostru, ca Dumnezeu al Său și Dumnezeu al nostru. Prin aceasta este condamnat atât omul religios cât și omul lumesc; Dumnezeu este așezat la locul Lui și eu sunt așezat la locul meu. Superstiția evlavioasă ca și necredința lumească sunt total condamnate, dar și fiecare din multele nuanțe ale necredinței care nu vrea să asculte de glasul lui Dumnezeu în cuvintele scriitorilor inspirați, aici în mod deosebit ale apostolilor și profeților lui Hristos. Noi ar trebui de altfel să luăm seama la ceea ce apostolul Pavel nu în mică măsură își atribuie pentru sine, precum apostolul Ioan atribuie tuturor: «Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului. Iar dacă cineva este neștiutor, să fie neștiutor!» (1 Corinteni 14,37-38). Ce muștrare pentru toți creștinii care, ca și corintenii, se dedau aroganți pe un teren așa de lunecos, fără să observe!

«Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face» (Evrei 4,12-13). Avem noi nevoie de biserică, pentru ca ea să ne explice că sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu, când acesta ne străpunge ca nimic altceva? Așa a spus Domnul nostru în ultima Sa vorbire adresată iudeilor necredincioși: «Dacă cineva aude cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu Îl judec; pentru că n-am venit ca să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea. Pe cine Mă respinge pe Mine și nu primește cuvintele mele, are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua de apoi» (Ioan 12,47-48).

Și aici în 1 Ioan 4,6 Duhul Sfânt l-a inspirat pe apostol să mărturisească același lucru despre Cuvântul rostit de apostoli și de profeți. Avem noi nevoie de biserică, ca să recunoaștem că El a rostit adevărul lui Dumnezeu, spre binecuvântarea celor care cred, dar spre nimicirea profeților falși și a tuturor oamenilor care disprețuiesc ce poartă autoritatea divină? Bărbații inspirați au fost robi ai lui Hristos și administratori ai tainelor lui Dumnezeu, și cuvintele, pe care ei le-au spus sau le-au scris, nu au fost nimic altceva decât cuvintele lui Dumnezeu, ca și cum El Însuși le-ar fi rostit fiecărui ascultător în parte. Atât Adunarea cât și fiecare credincios în parte este apelat direct prin Cuvântul Său. Aceasta se recunoaște de la prima vedere din scrisorile Noului Testament. Ele au fost scrise, cu puține excepții, mulțimii generale a credincioșilor. Numai unele scrisori scurte au fost adresat colaboratorilor, ca îndrumare pentru lucrarea care nu putea fi făcută de mulțimea credincioșilor, ci numai de anumiți bărbați care erau echipați cu autoritatea necesară. Aceste scrisori se adresează tot așa de realmente și credincioșilor din timpul nostru, precum a fost în timpul acela. Dacă apar greutăți, așa cum au fost și la primii creștini, atunci știm că noi avem același Interpret viu ca și frații noștri din timpul acela. Principiul principal al credinței constă în aceea, că Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său direct copiilor Săi. Să interpui biserica sau „clerul” ca mijlocitor între Cuvântul Său și copiii Săi înseamnă împotrivire față de Dumnezeu. Este fundamental greșit (ceea ce se găsește frecvent în protestantism) să accentuezi dreptul omului, atunci când este vorba de ascultarea Cuvântului Său scris. Dimpotrivă, este pe deplin corect, să mărturisești dreptul lui Dumnezeu de a vorbi familiei Sale

ca să-i dea învățătură, s-o mângâie sau s-o mustre, da, mai mult chiar, să se adreseze conștiinței fiecărui om în parte, așa cum a făcut Domnul și apostolii Săi, precum și robii Săi în general.

Aproape că nu există nici un principiu mai greșit decât acela care a fost răspândit în toată țara prin mișcarea de trezire Oxford, și anume al unei papalități fără papă. În privința aceasta se face uz de o afirmație a renumitului Augustin, episcop de Hippo, a cărei afirmație este însă nedemnă de evlavia lui. El a spus, că el nu ar crede Evanghelia, dacă autoritatea bisericii catolice nu l-ar fi călăuzit să facă aceasta; însă prin aceasta el jefuiește pe Dumnezeu de ceea ce I se cuvine. Oricât de mare era el ca om, evident aici el n-a știut ce spune. Căci dacă nu se dă crezare Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că El L-a rostit prin bărbați inspirați, atunci nu se dă crezare cu adevărat nici lui Dumnezeu, ci mai de grabă oamenilor lui de încredere, și aceasta este o insultă evidentă a lui Dumnezeu. Dacă eu cred pe Dumnezeu Însuși, atunci credința mea are origine divină și are caracter divin. Dumnezeu nu poate recunoaște un alt fel de credință. Oamenii, care au crezut în Hristos, pentru că au văzut semnele Sale, au avut o credință pur omenească, care nu putea fi recunoscută de Dumnezeu. De aceea «Isus Însuși nu se încredea în ei» (Ioan 2,24). Este un păcat grosolan față de Dumnezeu, să acorzi unor persoane sau organizații dreptul de a confirma Cuvântul Său. Prin aceasta se face și o mare nedreptate față de oameni. Da, ar putea să aibă repercusiuni fatale, dacă omul nu are o credință reală mai bună decât o credință bazată pe alții.

Cine își caută refugiul sub scuza că apostolul vorbește exclusiv despre cuvântul rostit, acela trebuie să știe că el se află într-o greșală fatală dacă el prețuiește așa de puțin Cuvântul scris. Domnul Însuși a mărturisit că Sfânta Scriptură din cauza autorității ei este mai presus de orice cuvânt rostit, chiar și acolo unde El Însuși era Vorbitorul care a vorbit așa cum nimeni mai înainte nu a vorbit. De aceea El a spus iudeilor care se certau: «Să nu credeți că Eu vă voi învinui la Tatăl; este cine să vă învinuiască, Moise, în care voi ați sperat. Pentru că, dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine. Dar, dacă nu credeți scrierile lui, cum veți crede cuvintele Mele?» (Ioan 5,45-47). Ambele, scrierile lui Moise și cuvintele Domnului, erau Cuvântul lui Dumnezeu incontestabil, pe care Unul L-a vorbit iar celălalt L-a scris călăuzit de Duhul Sfânt. Dar în ceea ce privește autoritatea lui Dumnezeu față de om, Domnul acordă incontestabil Cuvântului scris locul cel mai înalt. Este mărturia care rămâne a gândurilor lui Dumnezeu și ea permite mult mai bine decât cuvântul rostit o reflectare (meditare) în inimile noastre înaintea lui Dumnezeu. Putem compara cu aceasta cuvintele apostolului Pavel din Romani 16,26. Unii traducători redau greșit acest loc prin: „... prin scrierile profeților”; dar aceasta este în contradicție flagrantă cu cele spuse anterior, că «dar arătată acum»; și tot așa, pe lângă aceasta, că ele au fost «făcute cunoscut tuturor națiunilor». În afară de aceasta forma în limba greacă nu este însoțită de articol, așa că corect ar trebui spus: «... prin scrieri profetice» (în opoziție cu Romani 1,2). Întreaga afirmație a acestui verset se referă realmente la scrierile Noului Testament, care au apărut în cea mai răspândită limbă între națiuni (limba greacă) și s-au răspândit în aceeași măsură cum a fost Evanghelia adusă tuturor națiunilor.

Apostolul încheie cu aceste cuvinte această temă; ele constituie o încheiere demnă de admirat. Fie că este vorba de a mărturisi pe Hristos, așa cum este El în realitate, adevărul cu privire la Persoana Sa, sau de autoritatea Cuvântului, care Îl revelează pe El – aici găsim adevărul care este în El și care a ieșit de la El, în forma lui cea mai simplă. Acesta este duhul adevărului, dar și duhul rătăcirii este prezent. Izvorul plin de activitate în forma lui cea mai ucigătoare este diavolul. Este deci normal, că acei oameni, care nu cred în prezența Duhului lui Dumnezeu în har, se dovedesc tot așa de necredincioși cu privire la partea uriașă pe care o are Satan la toată nenorocirea din lume, atât în general cât și la suferința fiecărui om în parte, a tuturor națiunilor și a popoarelor necivilizate. Însă partea cea mai rea a activităților lui rele are loc în interiorul creștinătății, prin ceea ce el întreprinde și infiltrază în taină împotriva lui Hristos și a adevărului revelat al lui Dumnezeu. Aici nu se vorbește despre duhul răutății, ci despre «duhul rătăcirii», și acesta este cel mai periculos. El nu se arată prin stricăciuni grosolane sau prin acte sângeroase de brutalitate, ci printr-o formă care în exterior lucrează convingător, lăuntric însă este plină de șiretenie și viclenie. Înapoia unui puțin adevăr se ascunde o minciună mare. Voinței proprii i se



deschid ușile și porțile, pentru conștiință nu este nici un loc. Isus nu este făcut cunoscut, ci se încearcă să se răstălmăcească Persoana Sa, și Tatăl este necunoscut. Așa se manifestă duhul rătăcirii, și din el va rezulta decăderea și va ieși «omul păcatului». Mărturia creștină stă în pericol de decădere, eșecul ei total și judecata ei sunt revelate în Cuvânt, fără să existe nici măcar o făgăduință în perspectiva unei resaturări. Cât de mare este totuși harul lui Dumnezeu, că ținând seama de aceste realități El a purtat de grijă pentru siguranța și bucuria celor credincioși, oricare ar fi încercările prin care ei vor trece: ea constă în mărturisirea credincioasă și în credința în Domnul Isus, în Cuvântul lui Dumnezeu, și ambele prin acțiunea Duhului adevărului. Acesta este conținutul esențial al primei secțiuni intercalate, pe care o avem înaintea noastră.

De la aceia care în ceea ce privește siguranța și călăuzirea lor se reazemă pe orânduielei exterioare și funcții oficiale și nu pe Cuvântul Scripturii, deseori se cere „să asculte de biserică”. În mod ciudat trebuie însă să se constate, că ei niciodată nu gândesc să folosească aceste cuvinte ale Domnului nostru conform indicațiilor Sale din Matei 18,17. El prescrie acolo acțiunea de disciplinare pentru cazul când un frate păcătuiește împotriva altui frate. În privința aceasta este evident vorba de o chestiune personală între cei doi, despre care nimeni altcineva nu știe. Ca urmare a nesupunerii celui vinovat chestiunea devine în cele din urmă cunoscută, așa că Adunarea ca ultimă instanță trebuie să participe. Folosesc acești oameni în felul acesta cuvintele din Matei 18,17? Ei folosesc locul acesta într-un fel pe care Domnul nici aici și în nici un alt loc din Scriptură nu l-a intenționat. Așa cum fiecare știe, prin „ascultarea de Adunare (biserică)” ei înțeleg ascultarea de preot sau de preoțime, sau în cazul extrem ascultarea de „preotul suveran”, de papa. Însă aceasta este ori o rătăcire gravă, ori – dacă ei folosesc conștient greșit cuvintele Sale – înșelătorie.

Scriptura însă merge mult mai departe. Ea ne arată, că decăderea a făcut progrese așa de mari deja înaintea morții ultimilor apostoli, că Domnul a trebuit să-l însărcineze pe Ioan, în Duhul să scrie celor șapte Adunări alese ultimele Sale scrisori credincioșilor de pe pământ. Prima a fost adresată Adunării din Efes, care în primele zile stătea așa de luminoasă, dar pe care Domnul a trebuit s-o amenințe că-i va lua sfeșnicul din locul lui. În ultima scrisoare El vorbește despre faptul că El va vărsa din gura Sa Adunarea din Laodiceea ca pe ceva insuportabil de dezgustător. Domnul nu este văzut acolo ca Slujitor în har, ci ca Judecător în mijlocul celor șapte sfeșnice. De aceea El apare ca Fiu al Omului îmbrăcat cu o haină care Îi ajunge până la picioare: El nu a încins-o sau dezbrăcat-o, ca să slujească. Fiecăreia din cele șapte Adunări, care au fost hotărâte să reprezinte Adunarea în totalitatea ei pe pământ într-o taină, înainte ca ea să fie luată de pe pământ și să nu mai fie văzută aici, Domnul adresează cuvintele de încheiere (precedate sau urmate de o făgăduință): «Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor». Domnul a trebuit să Se ocupe foarte serios cu adunările, începând din zilele apostolilor. Deja atunci ele ca adunări locale se îndreptau spre decădere, și Domnul a trebuit în cele din urmă să le amenințe cu refuzarea recunoașterii din partea Lui. Profetia care urmează în capitolul 4 arată, că înfățișarea exterioară a Bisericii acum nu mai era subiectul comunicărilor Lui. Vedem pe biruitori glorificați în cer, strânși în jurul unui tron, din care ies judecățile divine asupra iudeilor și națiunilor. Numai o rămășiță din fiecare este cruțată. Pe pământ nu apare în continuare nici o Biserică, ci lovituri ale judecății lovesc națiunile. Toate acestea urmează să aibă loc și trebuie să aibă loc, după ce perioada Bisericii («ce este») s-a încheiat.

Cât de extraordinar de serios și puternic este un astfel de mesaj al Domnului adresat acelor «cine are urechi să audă». El este împotriva strigătului rostit contrar Scripturii; „ascultați de Adunare (de Biserică)”, și solicită pe fiecare credincios fidel «să audă ceea ce Duhul spune adunărilor (bisericilor)». Adunarea nu a fost niciodată un etalon al Adevărului, acesta este exclusiv Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială Adunarea (nu Israel, nici islam, nici păgânismul) este martora responsabilă a adevărului, prin aceea că ea îl prezintă în cuvânt și în faptă. În nici un alt domeniu și în nici o altă epocă nu este mărturisit recunoscuta mare «taină a evlaviei» ca în perioada Adunării. Ea însăși nu este adevărul, ci ea este stâlpul și temelia adevărului. Hristos este în Sine Însuși Adevărul și Duhul este puterea lăuntrică care lucrează, ca să ne aducă Adevărul

mai aproape. Dar când decăderea și rătăcirea au găsit intrare, Biserica încă mărturisitoare în afară a încetat să mai fie o martoră credincioasă. Începând de atunci Domnul poruncește aceluia care au ureche de auzit să audă ceea ce Duhul spune adunărilor.

Autoritatea adevărului este întru chipată în El, ale cărui cuvinte au caracter divin, și nu în stâlpul și temelie adevărului, în Adunare, care cândva a respectat cuvintele Sale, pentru ca adevărul să fi putut fi văzut și auzit (compară cu 1 Timotei 3). Stâlpul ar putea fi avariat sau deformat, dar adevărul rămâne neschimbat în Hristos, în Duh și în Cuvânt. În 2 Timotei 3 este vorba de oameni care au o formă de evlavie, dar puterea lor îi tăgăduiește; noi suntem atenționați să ne depărtăm de astfel de oameni. Pe parcursul mărturiei creștine au luat naștere curând sisteme bisericești, care nu numai au fost în ceartă unele cu altele, ci se blestemau reciproc. Aceasta a constrâns pe toți creștinii, cu excepția celor superficiali, să-și dea seama cât de importantă este cunoașterea Cuvântului, ca să poată decide care din cele două biserici era cea adevărată (atunci era pe de o parte biserica greacă, și pe de altă parte biserica romană, nota traducătorului), sau probabil nici una din ele nu avea dreptate. În felul acesta solicitarea adresată de șapte ori de către Domnul, de a auzi ceea ce Duhul spune adunărilor, a căpătat importanță mare. Ea este într-adevăr valabilă pentru toate timpurile, dar acum ea a fost aplicată judiciar și personal. Și după Reformă a rămas valabilă necesitatea de a respecta și a aplica atenționarea Domnului, când nu numai împărații și statele și-au luat dreptul să întemeieze propriile lor biserici ca organizații religioase separate, ci chiar și oameni de seamă au solicitat un astfel de drept pentru comunitățile lor. În felul acesta în harababura generală din interiorul creștinătății s-a pierdut foarte mult adevăratul sens al Adunării.

Nu ne miră că oameni, care deja de mult timp nu mai credeau în prezența și activitatea Duhului Sfânt în Adunare, drept urmare au renunțat practic și în principiu și la autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei au tăgăduit lumina, care s-a dovedit a fi așa de convingătoare conștiinței omului și au afirmat că biserica slabă, aflată în decădere, ar fi necesară ca să acorde autoritate Cuvântului. Greșeala lor în acest punct este tot așa de evidentă ca și aroganța lor. Ei se folosesc de acea aparență înșelătoare, bazată pe o înțelegere greșită a Scripturii, ca să ofere împuternicire propriului sistem religios. Principiul, biserica trebuie să autorizeze Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărată necredință. Toți cei care susțin intenționat aceasta, dovedesc prin aceasta că ei s-au îndepărtat de autoritatea lui Dumnezeu. Deja în zilele de Rusalii apostolul Petru a folosit Cuvântul lui Dumnezeu ca să mărturisească darurile Duhului Sfânt. Nici lui și nici unui alt apostol nu i s-a părut necesar să se refere în privința aceasta la Adunare. Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de nici o justificare omenească; dacă se răspunde afirmativ la o astfel de necesitate, aceasta se învecinează cu blasfemia. Apostolul Pavel a acordat valoare Vechiului Testament, când a lăudat pe iudeii din Bereea, pentru că ei nu numai au primit cu bună voie Cuvântul, ci ei cercetau și Scrierile, «să vadă dacă aceste lucruri erau așa». Ei știau că vechile cuvinte veneau de la Dumnezeu și au procedat corect, când au verificat vestirea verbală adusă de un om pe care ei nu-l cunoșteau. Prin cercetarea permanentă a Scrierilor au găsit confirmarea mărturiei făcute de el. Cuvântul vechi, scris, a fost ghidul care i-a întărit să primească cu toată inima cuvântul nou.

### **1 Ioan 4,7-10**

După intercalarea primelor șase versete apostolul revine la tema nouă, pe care a început-o la sfârșitul capitolului trei. El a arătat acolo, că adevărata dragoste de frați poartă caracterul sentimentelor divine și că ea nu este numai de dorit, ci este de o așa de mare importanță, că ea prezintă însușirea decisivă a credinciosului adevărat. Cât de mult ne atenționează acest fapt, în mod deosebit să fim atenți cu privire la orice înșelare de sine însuși. «Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu.»

Deoarece această concluzie divină este sigură și obligatorie, nu există nici o scuză pentru noi pentru lipsa de dragoste. Cu toate acestea noi trebuie să ne gândim la faptul că această dragoste

nu înseamnă numai amabilitate față de cei care au aceeași credință ca și noi; ea este credincioasă și față de Dumnezeu. Uneori credincioșia practică din dragoste este considerată deplasată, în loc să fie bine-venită. Un frate, care într-un astfel de caz este supărat că a fost muștrat și gândește, că acționarea cu credincioșie a celorlalți este în contradicție cu dragostea, are motive bine întemeiate să se verifice cu atenție. Dacă se lasă biruit de mânia sa, așa cum cu regret se întâmplă câte o dată, atunci după aceea se poate eventual dovedi că el niciodată nu a avut parte de darul divin al vieții veșnice. Permitearea chiar și a celei mai mici abateri de la dragoste este destul de des în indiciu foarte serios. Aceasta s-ar putea numi un sindrom al leprei morale la omul respectiv; căci noi suntem învățați aici, că la un om, la care lipsește dragostea, nu este prezent nimic Dumnezeiesc și nu este nimic cu adevărat sănătos. În principiu aceasta este foarte clar. Cu siguranță ura nu vine de la Dumnezeu, însă dragostea vine de la El. Ea reflectă energia activă a Ființei Sale. Elementul de bază moral al Ființei Sale, dacă avem voie să ne exprimăm așa, este dragostea, care în curăție desăvârșită descopere și detestă tot răul. Căci în Dumnezeu lumina este legată cu sfințenia absolută, și aceasta este valabil și pentru un creștin, dacă el posedă cu adevărat viața veșnică. Dragostea, dimpotrivă, este desfășurarea activă a naturii divine. Ea caută binele acelora care sunt subiectul ei, fără ca aceștia să ofere vreun motiv în acest scop. Motivul acțiunilor ei este în ea însăși, în izvorul oricărui bine. Dragostea lui Dumnezeu nu numai este gata să dea totul, ci și să ierte totul. Iertarea este posibilă față de noi numai pe baza lucrării Mijlocitorului, căci Dumnezeu este consecvent în toate acțiunile Sale. Acolo unde este prezent păcatul, trebuie să fie un fundament pentru dreptatea Sa; și unde s-ar putea găsi acesta? Cu siguranță nu în omul păcătos. Dumnezeu a știut de la început unde se găsea singura dreptate perfectă, chiar și în timpuri când nedreptatea a crescut excesiv.

Chiar și în zilele cele mai întunecate ale poporului Său Israel, prin profeții Săi El a indicat spre mântuirea Sa care va veni și spre revelarea dreptății Sale (Isaia 56,1). Niciunde pe pământ nu se putea zări așa ceva. Însă credința s-a uitat permanent într-acolo. În oameni nu se găsea nimic din aceasta, nici chiar în credincioșii adevărați, ca Enoh sau Ilie, ca să nu mai vorbim de ceilalți oameni. Însă ei cercetau cu privirea în speranță după ea. Mântuirea lui Dumnezeu încă nu era un fapt împlinit. Nădejdea fiecărui credincios era îndreptată spre Unul, care urma să vină. El a fost, așa cum știm, vestit oamenilor imediat după căderea în păcat. Iehova Elohim a prezentat aceasta perechii vinovate într-un mod impresionant. El nu a spus aceasta direct perechii de oameni decăzuți, ci în sentința Sa asupra șarpelui. Cine în afară de Dumnezeu s-ar fi gândit vreodată ca în sentința dată dușmanului să se integreze totodată vestirea unui Salvator? El a arătat cu o demnitate sfântă, că Salvatorul va veni ca să distrugă puterea răului și să elibereze victimele lui. Totodată Salvatorul la exercitarea acestei lucrări de salvare va lua din dragoste chinuri asupra Sa. Căci numai un necredincios ar putea să nu înțeleagă ce vrea să se spună prin zdrobirea călcâiului. Cu toate aceste suferințe, Sămânța femeii va zdrobi însă capul șarpelui; răul nu se va mai reface niciodată din această distrugere.

Dragostea, despre care este vorba în secțiunea noastră, nu își are originea în creatură; ea este «din Dumnezeu». Dacă Dumnezeu nu ar fi izvorul și puterea ei, nimeni nu ar putea fi mântuit și nici un credincios nu ar putea umbla în această dragoste a Sa. Căci dragostea este în stare să deschidă toate izvoarele de ajutor ale harului pentru păcătosul aflat în stricăciune totală. Vedem aceasta împlinit în Hristos, care a murit pentru păcatele noastre și acum trăiește pentru noi ca Mijlocitor la Tatăl. Ce dragoste se revelează aici în toate privințele! Scriptura ne spune nu numai că păcatele credinciosului au fost iertate. Dacă aceasta ar fi totul, atunci ar putea însemna că credinciosul care a căzut ar trebui să reînceapă de la capăt, aceasta înseamnă, să se întoarcă din nou la Dumnezeu. Sunt credincioși care efectiv sunt de părerea că atunci când un credincios a păcătuit, el pierde toate privilegiile de până acum și trebuie să facă un început nou. Cine împărtășește această părere în mod evident nu crede în viața veșnică ca posesiune actuală a credinciosului în Hristos. Cu regret sunt păreri, care tăgăduiesc viața veșnică și în alte forme, ceea ce este rușinos pentru creștini. O astfel de tăgăduire este în orice caz o încălcare a unui adevăr de bază al creștinismului.

Apoi ni se spune: «Oricine iubește este născut din Dumnezeu». Să fi născut din El include în sine, că iubești și pe copiii Lui, căci ei posedă natura Sa. Cine nu iubește, nu este născut din Dumnezeu. Ar putea totuși fi, că cineva nu a fost învățat suficient și el nu a învățat să condamne pornirile cărnii. Urmare acestui fapt s-ar putea să nu fie conștient că sentimentele de ură sunt total incompatibile cu poziția unui creștin. Ele sunt așa, deoarece ele sunt în contradicție cu ființa lui Dumnezeu și cu viața pe care credinciosul o posedă în Hristos. «Dragostea este din Dumnezeu. Și oricine», (cât de clar se exprimă!), «iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu.» Ce minunat, că despre un om de aici de pe pământ se poate spune așa ceva! Noi știm puțin unul despre altul. Este o dovadă a lipsei noastre de cunoștință, că noi înșine uneori suntem surprinși de lucrurile mărunte ale prietenilor apropiați și ale rudelor, care conduc la probleme mari, necaz și suferință nesfârșită. Dacă ne-am cunoaște mai bine și am avea o natură iubitoare, atunci aceste lucruri nu ar mai avea loc. Ce uimitor apare apoi, ca noi să fim capabili să-L cunoaștem pe Dumnezeu, în timp ce știm așa de puțin chiar și despre vecinul nostru cel mai apropiat! Noi cunoaștem desigur pe frații noștri mult prea puțin, din cauză că dragostea noastră este așa de slabă. Dacă dragostea noastră ar fi întărită prin credință, și dacă viața nouă în noi ar fi neîngrădit activă, atunci am cunoaște mai bine pe toți frații noștri. Cu Hristos și din pricina Lui ne-am preocupa de necazurile lor într-un fel care place lui Dumnezeu, le-am aduce mângâiere și binecuvântarea sufletelor noastre. Încrederea crește din dragoste; dacă dragostea este cunoscută și savurată, atunci ea va da naștere la încredere, atât față de Dumnezeu cât și față de copiii Săi. Cine nu știe de faptul, căci chiar și între copiii lui Dumnezeu este o încredere relativ mică? Lipsa de dragoste este în realitate foarte regretabilă și în nici un caz nu este potrivită cu poziția noastră de cetățeni ai Casei lui Dumnezeu. În textul nostru se spune în cuvinte scurte și clare, care sunt gândurile lui Dumnezeu în privința aceasta.

Lumea aceasta este plină de probleme majore, care prin decăderea din creștinătate devin tot mai grave. Pe lângă aceasta dușmanul este la lucru fără încetare și în mod rafinat. Am văzut aceasta în versetele anterioare («nu credeți orice duh ...»). Duhul Sfânt a fost trimis aici jos de Tatăl și de Fiul. Însă Satan nu a așteptat mult să trimită duhurile lui rele, ca să imite pe Duhul lui Dumnezeu. În același fel a încercat el înainte să strice și lucrarea Domnului Isus pe pământ. În privința aceasta a lucrat nu numai prin cei posedați de duhuri rele, ci și prin învățători mincinoși, care s-au ridicat împotriva Persoanei Domnului Însuși. Când Hristos a dat apostoli, profeți și învățători, care prin puterea Duhului Sfânt slujeau pentru întărirea mădularelor trupului Său, Satan a lucrat în toate domeniile în mod contrar. De aceea se spune: «Nu credeți orice duh!» Urmează apoi semnele de recunoaștere, pe care le-am studiat deja. Aici este vorba de umblarea noastră în dragoste, nu de atacurile îndreptate asupra adevărului. Dumnezeu dorește ca aceia pe care El i-a născut din nou prin Cuvântul adevărului să fie pătrunși de dragoste în viața lor de credință practică mai mult decât orice altceva. La copiii Lui dreptatea și ascultarea sunt considerate a fi prezente, dar și dragostea trebuie să fie prezentă. Deoarece dragostea este imboldul plin de putere în Ființa lui Dumnezeu, tot așa ea este și puterea nemărginită în viața credincioșilor în relația lor unul cu altul. Ea apare probabil mai pregnant decât toate celelalte virtuți creștine. Dragă frate, este așa la tine? Duci tu probabil lipsă de dragoste?

Așa cum a făcut deja mai înainte, apostolul abordează această temă prin adresarea «preaiubiților». Prin aceasta el a apelat în mod deosebit la sentimentele cititorilor, cu toate că el leagă a atenționare de aceasta. El a văzut că credincioșii erau amenințați de pericole mari. Duhuri rele erau la lucru și din păcate este totdeauna înclinația, atât cu privire la Duhul Sfânt, pe de o parte, cât și cu privire la existența lui Satan și a trimișilor lui, pe de altă parte, să fi necredincios. În creștinătatea de astăzi sunt la lucru duhuri rele mai mult decât oricând, da, activitatea lor se extinde în principal în ea. Ei lucrează nu numai în țările păgâne cu superstiția lor cruntă, întunecată. Duhul rătăcirii se arată în interiorul creștinătății camuflat sub diverse forme; el pretinde chiar că aduce cele mai mari adevăruri. Se aude spunând cam așa: „Nu posedăm noi adevăruri, despre care nimeni nu a știut ceva și au cea mai mare valoare? A fost foarte corect să se vorbească despre dreptatea lui Dumnezeu, despre chemarea cerească, despre taina Adunării, și

așa mai departe. Dar noi avem acum ceva mult mai bun. Atunci instrumentele au fost acordate; acum însă cântă toată orchestra, și acesta este meritul nostru!” Fără îndoială astfel de afirmații sunt total greșite, dar duhul rătăcirii lucrează în felul acesta asupra sentimentelor duse în rătăcire ale acestor oameni, care se lasă influențați de duhurile rele. Cât de evident stă o astfel de lăudăroșenie în opoziție cu blândețea Domnului tuturor lucrurilor! Astfel de învățători greșiți slujesc numai la distrugerea adevărului și nu la zidirea sufletească a acelor care le acordă încrederea lor. Faptele lor sunt mai condamnabile decât ce Scriptura descrie prin cuvintele: «ei slujesc pântecelelor lor» (Romani 16,18). Ei sunt din lume și de aceea vorbesc ca din lume și își iau motivele din lume.

Este o realitate binecuvântată, că dragostea, care este din Dumnezeu, își găsește toate motivele de acționare în propria bunătate, în timp ce natura omului arată exact contrariul acestei dragoste. Pe când credinciosul era încă un păcătos pierdut, el a primit harul în fără nici o îngrădire. Deoarece el posedă viața veșnică în Hristos, el are acum permanent parte de revărsarea acestui har. Duhul este activ în natura nouă a celui născut din Dumnezeu. El are dreptul să se laude cu Dumnezeu și dragostea Sa, și anume numai pe baza bunătății care se găsește în Dumnezeu și pe care el o face cunoscut cu plăcere și altora. Aceasta este partea celor care cred în Hristos. Ei sunt umpluți de faptul că ei sunt iubiți de El cu dragostea Sa dumnezeiască și prin Duhul lui Dumnezeu ei practică apoi această dragoste și față de frații lor, și despre aceasta este vorba aici. Principiul este desăvârșit de clar: practicarea dragostei nu poate fi despărțită de nașterea din Dumnezeu. Însă prin practicarea dragostei credinciosul dovedește că el este un copil al lui Dumnezeu. Aceasta nu are absolut nimic a face cu înclinațiile naturale, care, așa cum oricine știe, chiar și în cel mai rău om pot fi foarte pregnante. Dușmanii categorici ai lui Dumnezeu, care se dedau poftelor și patimilor josnice, cu toate acestea pot fi foarte plini de dragoste și binevoitori. Dar toate acestea nu au nimic a face cu dragostea dumnezeiască, cu despre ceea ce este vorba aici și cu ce s-a arătat în chip desăvârșit în Domnul. «Dragostea este din Dumnezeu», spune apostolul. Tot ce descinde din noi, nu este din Dumnezeu. Această dragoste însă nu este din noi, și nici măcar la un credincios; el o primește exclusiv de sus. El este născut din Duhul, și ce este născut din Duhul este duh și nu carne. El este născut din Dumnezeu, și Dumnezeu este dragoste.

Versetul nostru stă în legătură cu ceea ce s-a spus la sfârșitul capitolului trei, unde noi auzim pentru prima dată în această scrisoare despre Duhul lui Dumnezeu. În acest context era vorba că Dumnezeu rămâne în credincios și dovada pentru aceasta este Duhul, pe care El ni l-a dat. Duhul, dăruit credinciosului, locuiește în el și prin aceasta dovedește că Dumnezeu rămâne în el. Ce pas enorm este aceasta, mult mai mult decât posedarea vieții noi! Oricât de mare ar fi privilegiul de a avea parte de natura dumnezeiască – faptul că Dumnezeu rămâne în noi este mult mai mult. Această rămânere a lui Dumnezeu în noi este lucrată și făcută posibil prin darul Duhului, ceea ce este caracteristica decisivă a credinciosului.

Apostolul urmărește deci scopul, să trezească dragostea reciprocă între credincioși prin aceea că el arată izvorul dragostei, precum și natura, în măsura în care ea este activă, care trebuie să fie în concordanță cu ea. Este de la sine înțeles că sunt obstacole mari, care stau împotriva practicării dragostei, atât dinăuntru cât și dinafară. Ele sunt așa de mari, că este necesară rămânerea lui Dumnezeu în cel credincios, pentru ca dragostea să poată să se manifesteze liberă și în deplină măsură. Deci noi avem nevoie nu numai să fim născuți din Dumnezeu, ci noi avem nevoie și de puterea divină, da, mai mult, ca Dumnezeu să rămână în noi, ca să ne putem iubi unii pe alții potrivit lui Dumnezeu. Dacă numai am fi născuți din Dumnezeu, ar rămâne totuși un obstacol mare, care nu este atins prin nașterea din nou. Ce este acesta? Lipsa de cunoștință cu privire la mântuirea noastră? Credința în lucrarea lui Hristos pentru noi și în sângele Său, care curățește de orice păcat, trebuie să fie prezentă. Înainte să se poată odihni în răscumpărarea care este în Isus Hristos, trebuie să fi avut mai întâi loc o lucrare dumnezeiască în suflet.

Putem vedea aceasta din fiecare loc din Scriptură, care se referă la aceasta. Să luăm întâmplarea cu femeia din Luca 7, despre care Duhul Sfânt spune așa de multe în cuvinte puține:

«Și, iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă.» Cu toate că ea era o păcătoasă, spre marea uimire a lui Simon fariseul ea a venit în casa lui, atunci când el sta la masă cu Domnul și cu ucenicii Lui. Cu toate împrejurările exterioare respingătoare, ea a venit în casa în care cu siguranță în oricare alte ocazii nu ar fi intrat cu plăcere. Ce i-a dat această îndrăzneală? Ea a privit în credință la Domnul, de aceea nimic nu o putea reține ca și în astfel de împrejurări să nu intre într-o astfel de casă (căci așa trebuie să fi arătat ea înaintea celor prezenți, și oricine ar fi caracterizat așa apariția ei). Însă puterea credinței poate să învingă cele mai mari obstacole. În momentul acela ea încă nu știa nimic despre faptul că păcatele ei erau iertate; în clipa aceea ele încă nu erau realmente iertate. Dar ea se afla pe drumul într-acolo. Ea iubea pe Domnul. Ea ar fi mers mai departe, s-ar putea spune, că ea iubea și pe ucenici. Ea nu avea sentimente mai reduse pentru Simon, decât avea pentru ceilalți oameni de seama lui. Ca să ia naștere o astfel de dragoste era necesară o altă lucrare puternică a lui Dumnezeu. Domnul a atras-o la Sine printr-o forță divină necunoscută ei, care radia din El. Era dragostea, cea care a dat naștere la un astfel de efect al dragostei. Harul Său a dat naștere la un sentiment în ea, pe care ea nu l-a cunoscut niciodată mai înainte. Ea era pe deplin convinsă, că Domnul era umplut de dragoste sfântă. De ce umbla El așa neobosit prin țară? Ce forță era motivul întregii Sale vieți, al cuvintelor Sale și al acțiunilor Sale? Nu era dragostea Lui divină?

În felul acesta a început viața să lucreze deja în ea, cea care până atunci era o femeie păcătoasă plină de necurăție și fără cinste. Ea credea deja în Domnul, și ea iubea mult, așa cum Domnul a mărturisit lui Simon și celorlalți prezenți. Ea a găsit viața nouă în El, și ființa ei a fost alcătuită din nou prin Domnul binecuvântat. Probabil ea nu-l va mai vedea niciodată, și ea nu ar mai fi avut o altă ocazie de felul acesta, ca să-l întâlnească (chiar dacă atitudinea ei părea foarte nepotrivită în ochii celorlalți). De aceea pentru sufletul ei însemna „acum sau niciodată!” Când credința sinceră impulsionează inima, ea nu poate să acționeze altfel. Nu se pierde nici un timp și nu te lași reținut de nimic. În felul acesta ea a intrat în casă, «stătea la spate, la picioarele Lui, și plângea». Comportarea ei posedă, fără ca ea să-și dea seama, frumusețe morală; cu siguranță aceasta nu descindea din viața ei de odinioară, ci a fost luată în sufletul ei prin credința în Hristos. Ea a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei. Domnul a recunoscut toate acestea și nu a trebuit să se întoarcă ca să vadă pe cea care plângea înapoia Lui. El știa totul în chip desăvârșit, ca nimeni altul. Însă toate acestea au dat la naștere la Simon la desconsiderare. Nemulțumirea necredinciosului se îndreaptă într-o măsură mai mare împotriva Domnului decât împotriva ucenicilor Săi. El nu exprimă totdeauna aceasta și probabil el însuși deseori nu-și dă seama că el simte în felul acesta. Posibil că Simon nu ar fi recunoscut sentimentele lui launtrice. Toată morala lui era morala diavolului. Așa și-a zis el ca pentru sine: «Acesta, dacă ar fi un profet, ar cunoaște cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge, pentru că este păcătoasă» (Luca 7,39). Însă Domnul Și-a dat seama și a răspuns. Nu a venit El să salveze pe cei pierduți? Și dacă Simon, asemenea femeii, s-ar fi prăbușit înaintea Lui, nu l-ar fi salvat El atunci și pe el? Dar pentru un fariseu mândru, lipsit de spirit autocritic, era mult mai greu să ocupe locul unui păcătos, decât pentru o femeie, care nu avea nimic de pierdut înaintea oamenilor.

Harul și adevărul au putut să zdrobească pe Saul din Tars, tot așa cum ele pot unui om imoral să-i trezească profund cunoștința păcătoșeniei lui. Ce a făcut în acest caz, ca femeia să se prăbușească și în același timp să arate o astfel de dragoste? Era credința în Domnul Isus, dragostea divină, care s-a revelat în El. Însă femeia avea nevoie mai mult decât aceasta, și harul a fost imediat gata să-i dea mai mult. Ce câștig enorm este pentru inimă, să aibă siguranța că păcatele îi sunt iertate! Domnul nu S-a limitat să facă numai o aluzie la aceasta. El i-a vestit Cuvântul dumnezeiesc, după care striga sufletul ei: «Păcatele tale sunt iertate!» El era îndreptățit să facă aceasta. Lucrarea, pe care se bazează iertarea, într-adevăr nu era încă înfăptuită. Însă Judecătorul celor vii și al celor morți nu spune niciodată ceva, care nu ar fi pe deplin adevărat, tot așa cum Judecătorul întregului pământ niciodată nu poate acționa altfel decât drept. Astfel Domnul S-a preocupat cu problema ei și a contrazis necredința fariseului. El S-a dovedit a fi

Domn peste toți profeții prin iertarea păcatelor, care se cuvine numai lui Dumnezeu. Din plinătatea harului Său El a dăruit femeii siguranța, că credința ei a mântuit-o și a lăsat-o să plece în pace.

Dacă noi încă nu știm, că credința noastră ne-a mântuit și că păcatele noastre sunt iertate, atunci această problemă ne va neliniști permanent. Aceasta este urmarea inevitabilă, atunci când sufletul devine conștient de vina sa. Cum poate el să găsească liniște într-o astfel de stare, fără să aibă certitudinea, că păcatele lui au fost anulate și el este salvat? Atâta timp cât el este nemulțumit și nesigur, inima se va preocupa constat cu această problemă. Ea nu este atunci nici în stare să lase ca dragostea ei să se reverse spre alții, care deja au ajuns la liniște în privința păcatelor lor. În tot acest timp nici nu se poate cu adevărat ocupa poziția unui copil al lui Dumnezeu. Așa după cum femeia din Luca 7 a primit asigurarea din gura Domnului, tot așa și noi trebuie s-o primim în credință prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dacă prin Scriptură nu am lăsat să ni se dăruiască siguranța iertării și noua noastră relație cu Dumnezeu, atunci noi ne putem baza numai pe propriile sentimente și gânduri, sau pe cele ale unui om, care el însuși nu posedă siguranța deplină. Predicatorul cel mai excelent, care nu vestește nimic altceva decât numai adevărul curat, nu ne poate dezlega, ca să primim personal mărturia lui Dumnezeu, pe care El a dat-o despre Fiul Său. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși.» Numai singur Dumnezeu ne poate ajuta în privința aceasta, și numai Cuvântul Său este ghidul pentru credință. Noi putem primi adevărul numai de la Dumnezeu. Și cum are loc aceasta? Prin Cuvântul scris, pe care El ni l-a dat.

Nu se poate întreprinde un atac mai grav asupra adevărului, ca atunci când se neagă autoritatea dumnezeiască a Sfintei Scripturi. Una din caracteristicile actuale dominante ale necredinței este afirmația gânditorilor liberi „moderați”, Scriptura conține (parțial, dar nu în exclusivitate) Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce învață Domnul și apostolii este însă realmente Cuvântul lui Dumnezeu. După cum am văzut deja, «toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu» și prin aceasta adevărate ce a fost dăruit Adunării lui Dumnezeu. În aceste „scrieri profetice” pot fi și cuvinte ale diavolului sau ale oamenilor răi. Ele însă desigur nu au fost scrise pentru ca noi să le urmăm, ci pentru ca să fim instruiți și cu privire la comportarea dușmanilor, în măsura în care Dumnezeu a considerat aceasta bun. Numai necredința are greutate în privința aceasta; credinciosul primește toate spusesele lui Dumnezeu, fie ele cu privire la bine sau la rău. Tot ce cuprind Scripturile este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să tragem foloase din adevărul Său, ca să scăpăm din orice cursă a lui Satan sau a naturii vechi și să ne păzim de ele.

De când a fost vărsat sângele lui Hristos, sau spus în general, de când El a murit și a înviat, oamenii pot obține pace numai prin credința în Vestea Bună. Duhul vestește prin mesajul Evangheliei harul salvator al lui Dumnezeu. Cel care crede găsește în Hristos nu numai viața, ci și pacea. Prin aceasta el este pregătit atât să umble în ascultare, cât și să iubească pe credincioșii, care în același fel ca și el sunt copiii ai lui Dumnezeu. Nu este nici o îndoială de faptul că ființa noii naturi este dragostea. Viața veșnică, care ne-a fost dată, posedă această aptitudine. Dacă însă carnea nu este judecată definitiv, atunci ea se așează ca un obstacol în cale. Harul ne conduce mai întâi la cunoașterea cât de incompatibile sunt aceste două feluri de naturi, înainte ca noi să putem progresa în credință. O mașină poate fi gata cu toate piesele ei componente, însă ea poate fi pusă în funcțiune abia după ce i se dă energia necesară. Aceasta ar trebui să ne prezinte simbolic ce vor să ne spună versetele studiate.

Și aici se arată iarăși partea negativă: «Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu.» Nu este vorba de ce dar posedă un om, ce activitate practică el, dacă are prestigiu și influență – dacă el nu iubește, el nu a cunoscut pe Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu condamnă fără cruțare orice autoînșelare. Cine este născut din Dumnezeu, iubește pe fratele său și a cunoscut pe Dumnezeu. Sentimentele lui noi, dumnezeiești, se extind spre un domeniu foarte precis. El are și acea cunoaștere a lui Dumnezeu, pe care Domnul nostru o denumeste categoric ca viața veșnică. Ceea ce El prezintă Tatălui în Ioan 17,3, este reluat aici ca o constatare doctrinară scurtă în sens negativ. «Cine nu iubește nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.»

Acolo unde nu se găsește dragoste, nu este nici cunoaștere de Dumnezeu. Motivul este pe cât de clar tot așa și de convingător: «Pentru că Dumnezeu este dragoste.»

Versetele care urmează prezintă dragostea lui Dumnezeu, care într-o plinătate și har neîngrădit se revarsă în inima goală, ca s-o facă capabilă de a iubi. Duhul vorbește despre desfășurarea strălucitoare a dragostei în Fiul Hristos, care în harul nemăsurat a fost trimis în această lume a păcatului, egoismului și întunericii. Este greu să găsești în Scriptură un alt loc care să se asemene cu măreția prezentată aici așa de simplu. «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi ...» Aici nu se spune „față de noi” sau „față de toți” ca în Romani 3,22. Principial dragostea lui Dumnezeu s-a revelat fiecărui om. Însă în acest loc ea este văzută în sens restrâns și se referă mai mult la «toți cei care cred», așa cum se spune și în versetul respectiv din Romani 3. Ea a fost «arătată în noi». Prin aceasta se arată spre acțiunea, pe care ea o are în noi. De aceea cuvântul «în» pare aici să stea la locul potrivit. Prin aceasta se spune corect: «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi (sau: cu privire la noi).» În acest verset este văzută venirea Domnului nostru în toată dimensiunea ei pentru introducerea vieții veșnice. De aceea expresia «Dumnezeu a trimis» stă în limba greacă la timpul perfect, care exprimă persistența rezultatului acțiunii avute loc în trecut. În versetul următor (versetul 10) această expresie este la timpul aorist. Aici este numai numită realitatea, însă ea are scopul cel mai profund, cel mai sublim și cel mai însemnat cu care s-a preocupat Tatăl și Fiul în timp sau în veșnicie. Diferența în modul de exprimare este mică, deoarece în ambele locuri se folosește același verb, dar la forme de timp diferite. Dar deoarece și aceste diferențe mici în Scriptură au fost date de înțelepciunea dumnezeiască, vom face bine, dacă cercetăm însemnătatea lor în fiecare loc. Timpul aorist exprimă simplu realitatea care aici este de cea mai mare însemnătate posibilă. Timpul perfect dimpotrivă exprimă rezultatul actual al unei acțiuni care a avut loc în trecut, rezultatul misiunii Sale, și anume, ca noi să trăim prin El.

«În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi (sau: cu privire la noi), că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu.» Cu câtă atenție se prezintă aici gloria Persoanei Sale! »Singurul Său Fiu!« O repetare a acestor cuvinte în versetul următor (versetul 10) nu este necesară, căci denumirea «Fiul Său» spune desigur același lucru. Dar ce înțelepciune se arată aici, o lucrare așa de măreață cu urmări veșnice să fie îmbrăcată în cele mai simple cuvinte, prin aceasta inima să fie umplută de mărimea sa nemărginită și profunzimea de nepătruns și să fie inundată de dragostea lui Dumnezeu. «Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.» Aceasta a fost prima faptă a harului divin, ea satisfăcea cea mai importantă necesitate a acelor care erau morți spiritual. Și aceasta este valabil pentru orice suflet până în zilele de astăzi. Căci dovada primordială și cea mai necesară a dragostei Lui demnă de adorare a dat-o Dumnezeu prin aceea, că El a dăruit viață subiectelor acestei dragoste, care erau moarte față de El. Ele nu erau conștiente de starea lor proprie, nu aveau nici o cunoaștere despre Dumnezeu și în stricăciunea lor morală erau total indiferente față de Amândoi. S-ar putea să fi fost probabil o oarecare imaginație despre Dumnezeu, dar nu era nici un semn de viață, de nici o înclinație spre Dumnezeu. În cunoașterea lor Dumnezeu era subiectul unei groaze mai mari decât demonul cel mai îngrozitor. Având în vedere o astfel de stricăciune «Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lume!» Ce adevăr! Cât de minunat este chiar și numai simplul fapt, dacă ne gândim la aceasta, că trimiterea a avut loc dintr-o dragoste curată! Nu era o acțiune, care a avut loc în cer. Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lumea aceasta, ca să dea viață, ca să ne facă potriviți pentru domeniul din care El a venit. Nici o lucrare făcută în cer nu putea să satisfacă pe Dumnezeu și pe oameni, chiar dacă ea ar fi fost făcută de Fiul. Drumul dragostei trebuia parcurs, prin aceea că Fiul a devenit Om, ca să glorifice pe Dumnezeu și prin credință să dea omului mort spiritual viața în desfășurarea ei cea mai înaltă. Pe pământ trăiau iudei și națiuni, însă toți erau în aceeași măsură morți în păcate și fărădelegi și din natură erau copii ai mâniei. Ei erau morți spiritual, chiar dacă „trăiau”. Ei nici nu urau păcatul și nici nu iubeau harul. Atât lăuntric cât și în exterior totul era stricat la ei. Fie că este vorba de cei circumciși sau de cei necircumciși, gândurile cărnii lor nu erau altceva decât dușmănie față de Dumnezeu. Și cu toate acestea



Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, desfătarea Tatălui din veșnicie, pentru ca noi prin El să avem viața; și viața, pe care El a dat-o, era propria Lui viață.

Vechiul Testament ne relatează cum s-a comportat neamul de oameni – fie iudei, fie păgâni – față de Dumnezeu în toate miile de ani; relatarea Noului Testament ne arată lucruri și mai grave. Însă El, Cel care știa toate mai dinainte, a trimis pe singurul Său Fiu în lume; și pentru ce? Ca să facă judecată? Nu, exact contrariul. Sufletele moarte trebuiau aduse la viață cu viața veșnică care era în Fiul Său. Căci exact aceasta este exprimat în cuvintele: «Pentru ca noi să trăim prin El». Este vorba de o viață nouă, pe care omul obișnuit nu o posedă; nici măcar Adam în starea de nevinovăție în grădina Eden nu o poseda. El a căzut în neascultare, atunci când totuși în el și în jurul lui erau încă într-o stare bună, și prin aceasta a atras moartea și judecata. În Lege a fost făgăduită viața omului firesc, Israel; dacă el era ascultător nu trebuia să moară. Dar singurul rezultat a fost, că Legea a devenit o slujbă a morții și a condamnării (compară cu 2 Corinteni 3,7.9). Căci introducerea Legii a pus condiții voinței omului. El a devenit călcător de Lege și prin aceasta se găsea ca păcătos într-o stare mai rea decât a avut-o înainte de Lege. Astfel păcatul, ca să se arate ca păcat, a dat naștere la moarte prin bine, pentru ca păcatul să se arate deosebit de păcătos (Romani 7,13). De acum încolo păcătosului i s-a oprit continuarea vieții de odinioară. Rezultatul pentru păcătosul sub Lege era pierzarea totală.

Dar exista o altă viață, viața veșnică, și această viață era în Fiul, în singurul Fiu, pe care Dumnezeu în dragostea Sa L-a trimis în lume. Fără îndoială Tatăl înviază morții și le dă viață; este privilegiul suveran al lui Dumnezeu. De aceea și Fiul dă viață cui vrea El. Dar prin faptul că El a devenit Om (cu toate că El niciodată nu a încetat să fie în același timp Dumnezeu), El a primit, în supunere totală, totul de la Dumnezeu, așa cum se cuvenea Omului desăvârșit. De aceea «după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine» (Ioan 5,26). Era Fiul, Cel care a fost trimis ca să devină Om și să aibă legături cu omul. El era permanent subiectul credinței. Și de când El a devenit Om, El este mai evident și mai deplin, Isus Hristos și totodată Fiu al lui Dumnezeu, ambele într-o Persoană. De asemenea a devenit tot mai clar cu ce scop L-a trimis dragostea lui Dumnezeu aici jos. El a venit să se intereseze de oameni și nu de îngeri. «Viața era lumina oamenilor.» Dar o iluminare exterioară nu era suficientă pentru om în natura lui. Cu toate că El a venit în lumea aceasta și a luminat pe orice om (sau: l-a pus în lumină), totuși era necesar mult mai mult. El era viața pentru fiecare care credea. «Tuturor celor care L-au primit le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.» Ei nu au fost născuți pe cale naturală, ci din Dumnezeu. Însă fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără Duhul nu este posibilă nici credința și nici nașterea din nou. Cuvântul lui Dumnezeu este necesar, deoarece El aparține naturii propriu-zise a credinței, că se crede în Dumnezeu și Cuvântul Său, în loc să te sprijini pe propriile gânduri sau pe alți oameni (compară cu Romani 10,17; Iacov 1,18; 1 Petru 1,23-25). Hristos este Sămânța divină, care este făcut cunoscut prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne. Adam și Eva au căzut în păcat în grădina Eden, deoarece ei au fost indiferenți de Cuvântul lui Dumnezeu și nu I s-au supus. Eva a fost înșelată prin ispita șarpelui; Adam nu, dar fărâdelegea lui era mai temerară. Cuvântul lui Dumnezeu nu a stăpânit toată ființa lor. Dușmanul șiret a putut să semene neîncredere în inimile lor față de Acela care le-a interzis să mănânce din pom și prin aceasta să obțină aptitudinea de a cunoaște binele și răul. Dorința după acest rod a urmat după ce femeia nu s-a temut să trateze un timp mai îndelungat cu creatura, cu toate că sigurul lui scop era s-o facă neascultătoare față de porunca categorică a lui Dumnezeu și s-o facă să se îndoiască de pedeapsa cu moartea, cu care au fost amenințați. „Nu-i chiar așa, Dumnezeu nu poate fi chiar așa de aspru! Privește numai rodul frumos! Cât este de dorit ca să te faci priceput. Dumnezeu dorește să păstreze numai pentru Sine cunoașterea binelui și răului. Dar tu vei vedea, ce stare nouă va fi, când voi înșivă veți putea singuri diferenția între bine și rău. Acum voi nu știți nimic despre aceasta; dar dacă ați mâncat odată din rodul pomului, atunci veți putea cu conștiința voastră să judecați dacă un lucru este bun sau rău. De ce nu vreți să vă faceți independenți de El, Cel care tratează pe om așa de disprețuitor? De ce nu vreți să vă revendicați drepturile voastre peste toată împărăția voastră?” Așa au acționat conform voinței proprii, care

este rădăcina tuturor relelor. În dragostea Sa, Fiul lui Dumnezeu S-a coborât aici jos ca să intre în spărtură. Prima cerință pentru suflet nu este ispășirea prin sângele vărsat al Mântuitorului. Nimeni nu va crede vreodată Evanghelia, fără să fi primit o natură din Dumnezeu, care roagă și imploră pe Dumnezeu pentru ceea ce numai Evanghelia poate oferi. În orice caz ești deja născut din Dumnezeu înainte ca să poți să te odihnești pe deplin pe lucrarea de ispășire a lui Hristos. Căci de îndată ce s-a primit viața nouă, se simt și nevoile acestei vieți și se recunoaște valoarea ei. Prin credință se mănâncă carnea lui Hristos și se bea sângele Său. De aceea se spune în Romani 10,9, că se crede în inimă, că Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Aceasta nu înseamnă un progres deosebit în trezirea sentimentelor; și nici nu are nimic a face cu faptul că sufletul se dedă afecțiunilor. Înseamnă simplu, că inima primește de bună voie vestea bună care i se aduce de la Dumnezeu și nu se mai împotrivesc adevărului. Cu inima se crede spre dreptate; în privința aceasta ea se reazemă pe faptul cum Dumnezeu prețuiește lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus. După aceea se mărturisește cu gura spre mântuire, spre onoarea lui Dumnezeu și a Fiului Său, a Domnului, care astăzi este încă lepădat.

Prima cerință este deci viața, viața veșnică în Fiul. Cum se poate fără aceasta să se aibă un sentiment potrivit pentru propriile păcate, sau să cunoști întrucâtva natura sfântă a lui Dumnezeu? Se simte numai frică de Dumnezeu. Aceasta este prezentă și la un păgân, și chiar și demonii cred și se cutremură. Așa ne spune Cuvântul autorității divine și prin aceasta explică anumite fapte arătate. Motivul pentru comportarea lor este cunoașterea că nu există iertare pentru răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu. Cu toate că ei știu cine este Isus, aceasta nu le folosește la nimic; ei sunt condamnați la pierzarea veșnică. Păcatul lor nu poate fi anulat. Pentru un duh rău, un înger căzut, nu există nici o posibilitate de salvare.

Cu totul alta este starea omului căzut. Nașterea lui Hristos dovedește buna plăcere față de om; cu cât mai mult vorbește moartea Sa ispășitoare despre aceasta! Pentru ca sângele Său vărsat să poată însă curăți inima și conștiința, omul primește o natură nouă prin primirea Domnului Isus. Încă nu se odihnește pe lucrarea Sa, se crede însă în harul Său revelat în carne și în gloria Aceluia care a îndeplinit această misiune minunată a dragostei lui Dumnezeu. În momentul în care inima primește pe Domnul Isus ca pe Darul lui Dumnezeu, sufletul are parte de viață. Viața este totdeauna dăruită imediat, în timp ce pacea cu Dumnezeu nicidecum nu totdeauna este așa. Este o realitate, că sufletul trebuie să facă unele experiențe și deseori are nevoie de luni sau chiar de ani, ca să ajungă să savureze pacea cu Dumnezeu. Cu toate acestea el poate fi tot timpul părtaș al naturii divine, deoarece el s-a plecat înaintea Fiului lui Dumnezeu, fără să posede o pace consolidată. De îndată ce el a primit pe Domnul, viața este partea lui. Prin aceasta există și capacitatea divină de a constata răul dinăuntru precum și cu privire la umblarea de odinioară. Se cunoaște nu numai ce s-a făcut, ci și ceea ce ești. Acestea sunt consecințele vieții dumnezeiești în credincios. De aceea viața este introdusă aici, exact la locul care i se cuvine, înainte ca să se vorbească despre lucrarea de ispășire, care ne-a eliberat de povara vinei.

«În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în (cu privire la) noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.» Motivul pentru aceasta l-am arătat deja. Până în acel moment noi am fost morți spiritual față de Dumnezeu și fără nici cea mai mică legătură de viață cu El. Noi aveam numai responsabilitatea îngrozitoare, să fim din descendență divină în ceea ce privește natura, dar prin faptele noastre rele ne-am dovedit a fi dușmani față de Dumnezeu. În starea noastră stricată prin păcat nu ne-a ajutat nimic, în opoziție cu creaturile neînsemnate am fost creați după chipul lui Dumnezeu; sufletele noastre nu puteau fi mântuite prin aceasta. Omul aflat sub responsabilitate a căzut în păcat, și îndrăzneala iudeilor de a fi ascultători față de Legea lui Dumnezeu, a mărit numai responsabilitatea și cu nici un chip nu putea salva pe om de mânia care va veni. Omenirea consta atunci ori din aceia, care fără Lege făceau propria lor voie, ori din iudei, care prin împlinirea Legii năzuiau să capete favoare la Dumnezeu. Dar harul salvator nu se găsește în păcătos, ci în Salvator. «Dumnezeu Își arată propria lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit

pentru noi» (Romani 5). Așa sună Evanghelia. Nu noi L-am iubit, ci El ne-a iubit, pe când noi eram încă păcătoși, din propria inițiativă cu dragoste nemeritată de noi.

În versetul nostru (versetul 10) ne este prezentată această a doua parte a dragostei Sale. Apostolul ne arată cum a lucrat dragostea lui Dumnezeu cu privire la povara păcatelor noastre, nu numai cu privire la starea noastră de moarte spirituală. Dragostea lui Dumnezeu a făcut o lucrare foarte dureroasă pentru inima Sa și inima Fiului Său. Omul nu poate niciodată să înțeleagă ce a însemnat pentru Domnul Isus să îndure judecata din partea lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. Aceasta depășește pe deplin chiar și capacitatea de înțelegere a sfinților. Chiar și apostolii au văzut la început numai aspectul exterior al crucii, până când Domnul le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile.

Scriptura a prezentat simbolic mai dinainte harul împăciuitoare și suferințele nespuse de mari ale Domnului deja în Lege, în Psalmi și în profeți. Nu a fost nici un ucenic al Domnului, care să nu fi luat parte la ritualurile solemne din marea zi a ispășirii, care să nu fi auzit Psalmul 22, unic în felul lui, și să nu se fi minunat de cuvintele din Isaia 53, nu pentru că nu ar fi înțeles exprimarea, ci din cauza adevărurilor uluitoare prezentate. Răspunsul la aceste întrebări în toate cele trei părți din Scriptură se găsește în lucrarea de ispășire împlinită de Domnul Isus pentru păcatele noastre. Niciunul din cuvintele Sale rostite înainte de a fi răstignit nu oferă cheia înțelegerii lor. Nici măcar priveștea oferită de Cel răstignit nu a deschis inima ucenicilor pentru adevăr. Sângele crucii Sale însemna pentru Dumnezeu, că pacea a fost obținută. Pentru sufletele ucenicilor crucea a însemnat până atunci numai chinuri amare și dezamăgiri îngrozitoare; căci cuvintele Sale referitoare la însemnătatea morții Sale s-au lovit până atunci de urechi surde. Ei încă nu au înțeles Scriptura, că El trebuia să sufere în felul acesta, căci altfel nici un om, și nici măcar ei înșiși, nu putea să devină mântuit. În ziua învierii, cei doi ucenici pe drumul spre Emaus au exprimat ceea ce îi preocupa pe toți, atunci când I-au zis: «Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel». – Dar tocmai pentru aceasta a pus El temelie veșnică și eficace, așa cum ne arată versetul 21. Dar ce răspuns le-a dat Mântuitorul nostru binecuvântat? «O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții! Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?» (Luca 24,25-26). Abia puțin înainte le spusese: «Dar întâi trebuie ca El să sufere multe și să fie respins de generația aceasta» (Luca 17,25).

Să studiem mai detaliat unul din aceste locuri din Scriptură în lumina Domnului înviat și potrivit cu mărturia pe care a dat-o Duhul Sfânt. Ce a însemnat acel strigăt, care nu a venit de la cei doi tâlhari de lângă El ci de la Mesia Cel lepădat, din mijlocul lor? «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» El arăta amărăciunea cea mai mare a acestor suferințe fără asemănare, că Robul Cel drept, Fiul preaiubit, a fost părăsit de Dumnezeul Lui, atunci când El, detestat de poporul Său, batjocorit de păgâni și părăsit de ucenicii Săi, atârna acolo. Lumina feței Tatălui Său I-a făcut neîncetat bucurie la fiecare pas în tot timpul vieții Sale pe pământ, cu toate ispitele și durerile ei. De ce acum ea era ascunsă de El, când El avea cel mai mult nevoie de mângâiere și întărire? Însă El știa totul; dar răspunsul trebuie să-l dea în credință aceia care odinioară erau morți iar acum puteau să mărturisească, că ei nu aveau nimic altceva decât păcate, și anume prin harul Aceluia care le-a purtat pe trupul Său pe lemn. O, cât de mare a fost vina noastră! Dar mult mai mare a fost dragostea Aceluia care a trimis aici jos pe Fiul Său, nu numai ca viață pentru cei morți, ci și ca ispășire pentru păcatele noastre, oricât de mare ar fi putut fi prețul. Și prețul, care trebuia plătit, era nespuse de mare. Ocară, dispreț, râsete batjocoritoare și ironie de la oamenii mari și mici, de la oamenii religioși și oamenii lumii, de la soldați, da, chiar și de la tâlharii răstigniți, au rănit sufletul Său. Mulți tauri l-au înconjurat, tauri puternici din Basan L-au împresurat; câini și o ceată de răufăcători L-au împresurat. El a simțit suferințele corporale mult mai intens, pe baza desăvârșirii Sale personale, atunci când a fost vărsat ca apa și toate oasele Sale s-au despărțit. Inima Lui s-a topit ca ceara, puterea I s-a uscat ca un vas de lut, limba I s-a lipit de cerul gurii. Dar ce erau toate acestea în comparație cu părăsirea Lui de către Dumnezeu, așa cum El însuși a simțit-o și a exprimat-o?

Mulți credincioși ai Vechiului Testament au suferit din partea păgânilor, da, și din partea iudeilor, chinuri corporale în cele mai mari dimensiuni, și le-au suportat cu răbdare și bucurie. Cete mult mai mari de ucenici ai Săi au suferit torturi infernale mult mai mari din partea pe nedrept numită biserica „universală”, în mod deosebit prin copilul ei, inchiziția oribilă. Dar și ei au triumfat în Numele Său asupra acestor prigonitori pământești îngrozitori. Însă Hristos a trebuit să mărturisească, că El a fost părăsit de Dumnezeu Său; El a mărturisit aceasta Dumnezeului Său în chinurile sufletului Său pe cruce, ca fiind suferința Lui cea mai mare, așa că și dușmanii Lui au putut să audă. Ei au înțeles tot așa de puțin ca și prietenii Lui, până când Domnul înviat a pus totul în lumina adevărată și adevărul ca putere a păcii prin Duhul Sfânt a pătruns în mintea lor și a putut fi mărturisit tuturor. Însă Domnul smerit a mers mai departe. Chiar și în clipele când a primit în sufletul Său sfânt și plin de dragoste grozăvia părăsirii de Dumnezeu, El a justificat pe deplin pe Acela care L-a lovit și L-a zdrobit peste măsura de înțelegere a minții omenești: «Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.» Da, mai mult chiar, El a recunoscut, că părăsirea Lui de către Dumnezeu constituia o excepție unică: «Părinții noștri s-au încrezut în Tine; s-au încrezut și Tu i-ai scăpat. Au strigat către Tine și au fost salvați; s-au încrezut în Tine și nu au fost dați de rușine. Dar Eu sunt vierme, și nu om: ocară oamenilor și disprețul poporului.» Însă toate acestea trebuiau să aibă loc, dacă El trebuia să devină ispășire pentru păcatele noastre. Căci noi, vinovații, în mod justificat nu puteam fi salvați, dacă Dumnezeu nu ar fi făcut păcat pentru noi pe Cel fără păcat, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Acesta, și numai acesta este răspunsul la întrebarea Sa «De ce?», singura și completa dezlegare a enigmei. Pentru toți necredincioșii însă această realitate rămâne de necercetat, în mod deosebit pentru Israel. Când însă acoperitoarea, care încă mai este pe inima lor, va fi dată la o parte, atunci tocmai suferința lui Mesia va fi prilejul cântării de laudă veșnice. Aceasta ne-o descoperă în toată claritatea și certitudinea a doua parte a acestui Psalm 22. Ea începe cu mica ceată a creștinilor, înainte ca lumina cerului să răsară peste «Adunarea cea mare» (versetul 25) și să arate tuturor marginilor pământului drumul adevărat, pentru ca ei să-și amintească și să se întoarcă la Domnul și toate generațiile națiunilor să cadă înaintea Lui în închinare. Aceasta nu va avea loc în perioada Bisericii sau a creștinismului, ci în zilele Împărăției Sale, când El va domni în mijlocul națiunilor, ceea ce astăzi nicidecum nu este așa.

Este deosebit de important și necesar să se țină cu tărie adevărul, că Hristos a fost părăsit de Dumnezeu din cauza ispășirii păcatelor. Numai așa poate fi însușită și ținută cu tărie, cu adevărată înțelegere spirituală, temelia harului lui Dumnezeu și a păcii noastre. Numai atunci putem, chiar dacă cu slăbiciune mare, prețui corect suferințele de nepătruns, pe care Omul durerii le-a suportat pentru Dumnezeu și pentru noi, pentru ca să-L glorifice pe Dumnezeu și să salveze pe cei care cred. În acest punct teologiei, chiar și cei cu adevărat temători de Dumnezeu, sunt superficiali și nesatisfăcător în aprecierile lor. Aceasta se dovedește a fi o pierdere atât pentru sufletul propriu, cât și pentru toți care se încredințează călăuzirii lor. În privința aceasta nu trebuie să ne gândim numai la biserica greacă sau romană, unde în privința aceasta domnește extremă sărăcie spirituală. Dar să privim și la reprezentanții de seamă ai orientărilor evanghelice, anglicani, luterani sau reformați. Sau să luăm pe nonconformiști, care se laudă că în gândirea lor sunt liberi de tradiții și prejudecăți. Dintre aceștia nu s-ar putea gândi la un reprezentant mai potrivit ca genialul Matthew Henry, fiul evlavios al unui tată evlavios, care în 1662 prin așa-numitul „act de uniformitate” a fost constrâns să iese. Dar chiar și acest comentator (al Scripturii) englez cu renume s-a dovedit, ca toți ceilalți, total incapabil să înțeleagă gândul central, de ce Domnul Isus a fost părăsit de Dumnezeu la cruce. Cu privire la Psalmul 22 versetul 1 și 2, el spune: „Este o plângere tristă, că Dumnezeu S-a întors. Ea se poate aplica cu privire la David sau la oricare alt copil al lui Dumnezeu, care suspină sub povara nemulțumirii sale și duce lipsă de semnele harului Său ...” Desigur, și Henry a crezut că acest loc din Scriptură se aplică la Hristos, căci atunci el nu ar putea fi privit ca credincios. Dar chiar și acolo, unde el o face, are loc în mod superficial, așa cum totdeauna va fi cazul, dacă acest loc nu se aplică exclusiv la

Hristos. Psalmul 22 vorbește permanent numai despre El, ca temă principală, și în versetele de la început arată părăsirea Sa exclusiv ca urmare a lucrării Sale de ispășire pentru toți sfinții, care au trăit înainte, respectiv trăiesc după actul de pe cruce. Niciunul din ei nu a avut parte vreodată de părăsirea sa de către Dumnezeu; aceasta a putut s-o suporte numai El, cu toate că pentru El, Sfântul lui Dumnezeu, a însemnat nespun mai mult decât pentru toți sfinții care au trăit vreodată. Domnul a negat categoric aceasta înaintea Dumnezeului Său (versetele 4 și 5), aceasta cu privire la toți cei care au trăit înainte de El. Același lucru spune și Duhul Sfânt în Noul Testament cu privire la fiecare creștin. Hristos a fost părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre, pentru ca noi și toți cei care cred în El niciodată să nu fie părăsiți. De aceea este absolut greșit să se aplice acest loc la „David sau oricare alt copil al lui Dumnezeu”. Cine face așa ceva, slăbește, fără să observe, în primul rând Evanghelia. Chiar dacă păcatul unui credincios necesită cea mai aspră disciplinare, totuși Dumnezeu acționează permanent cu el ca Tată. El pedepsește pe cei care îi iubește și lovește cu nuiua pe fiecare fiu, pe care îl primește; căci noi toți greșim în multe lucruri. Însă El a făgăduit: «Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi». Acesta este adevărul absolut despre harul Său; și deoarece el se referă la greutățile noastre pământești, cu cât mai mult atunci la tot ce este necesar pentru relațiile noastre cu Tatăl pe baza lucrării de ispășire făcută de Hristos!

În ceea ce privește învățătura exemplară a zilei ispășirii doresc să mă limitez aici la diferența frumoasă dintre cei doi țapi. Ambii luați împreună arată simbolic spre jertfa de ispășire pentru copiii lui Israel. Un sorț era pentru Domnul, celălalt pentru Azazel (țapul care era alungat). Primul țap a fost sacrificat și sângele lui era dus înapoia perdelei. Pe țapul al doilea, care este o completare a primului, marele preot mărturisea toate nelegiuirile poporului Israel și toate călcările lor de Lege după păcatele lor și le pune simbolic pe capul lui. După aceea, printr-un om rânduit pentru aceasta, el alunga țapul într-un loc pustiu, pentru ca el niciodată să nu mai fie văzut. Această acțiune mărturisește despre faptul cum Hristos ca Suplinitor a dus păcatele noastre într-o țară a uitării, în timp ce țapul sacrificat vorbește despre ispășirea pentru păcatele care au fost judecate înaintea Domnului pentru justificarea Naturii Sale, a maiestății Sale și a Cuvântului Său, care au fost dezonorate prin rău. Luată împreună cele două acțiuni simbolizau lucrarea de ispășire făcută de Hristos. Ele arată că Dumnezeu nu a cruțat pe Salvatorul, pe propriul Său Fiu, ca să poată dovedi har păcătoșilor vinovați, așa cum suntem noi. În jertfa, pe care Hristos a adus-o înaintea lui Dumnezeu din pricina noastră, pentru ca în veșnicie să ne prezinte cu certitudine ca salvați, vedem dragostea lui Dumnezeu, atât a Tatălui cât și a Fiului, revelată în mod desăvârșit.

Trebuie să spun ceva cu privire la Isaia 52,13 până la Isaia 53. Această secțiune vorbește foarte clar despre Mesia, care va fi înălțat și va fi foarte sus, care mai întâi va trebui să Se aducă jertfă pentru poporul Său păcătos, pentru ca ei să poată lua parte la binecuvântările și la gloria pe care El prin harul Său le va dobândi pentru ei. Noi luăm parte la suferințele pe care El le-a îndurat în viața Sa aici; unii devin chiar martiri în participarea la suferințele Sale. Dar la suferințele Sale de ispășire și la moartea Sa de suplinire nu poate lua parte nici o creatură. În privința aceasta El este absolut singur. Și numai aceste suferințe au fost prezentate simbolic în Levitic 16. Numai ele au necesitat părăsirea Lui de către Dumnezeu, pe care o găsim la începutul Psalmului 22. Numai El singur a suportat judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și asupra păcatelor noastre; nimic altceva nu a avut ca urmare, ca Dumnezeu să trebuiască să-L părăsească. S-ar putea ca noi, din cauza greșelilor noastre, să trebuiască să suportăm pedepse severe, dar Dumnezeu acționează totdeauna cu dragoste față de noi. Însă El, și numai El singur, a suferit ca jertfă pentru păcat pentru noi. Ce înseamnă, că El a fost rănit din cauza fărâdelegilor noastre, zdrobit din cauza nelegiuirilor noastre, și că pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui? Ce înseamnă, că Domnul a pus asupra Lui toate nelegiuirile noastre? «Pentru fărâdelegea poporului meu El (nu Israel, așa cum spun iudeii) a fost lovit.» Și profetul spune și mai clar: «Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină ...» Ce înseamnă aceasta altceva decât lucrarea de ispășire făcută de El? În continuare se spune: «Va

purta nelegiuirile lor», și «a purtat păcatul multora». Numai necredința oarbă, egoistă, poate tăgădui ceea ce Dumnezeu exprimă așa de clar, cum nu se poate exprima mai clar prin cuvinte. «În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ...» A iubi pe Dumnezeu era o cerință a Legii lui Dumnezeu, care tot așa de puțin a fost împlinită ca și cerința de a iubi pe aproapele. Omul se înșeală ușor singur în prețuirea dragostei. Cât de mulți iudei au încercat să facă pe alții să creadă, că ei au iubit atât pe Dumnezeu cât și pe oameni. Dar faptele lor au rămas de deplâns înapoia etalonului divin, așa cum Domnul Isus le-a dovedit, atunci când El a fost aici pe pământ. Înainte ca inima să fie eliberată prin lucrarea de mântuire a lui Hristos și ca ea să posede pace cu Dumnezeu, este imposibil dragostei să străpungă barierele și obstacolele morții. Chiar și credincioșii, care se așează sub Lege, se aseamănă cu Lazăr legat cu giulgiurile, care într-adevăr era înviat, dar trebuia dezlegat, ca să poată umbla. Cum se poate câștiga inima? «În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.» Cu cât conștiința simte mai puternic cerințele Legii, cu atât ea este mai nefericită. Sufletele care sunt încercate în privința aceasta nu vor umbla indiferent înaintea lui Dumnezeu. Ele simt eșecurile lor și sunt dureros încercate cu privire la starea lor. Ele se tem, că Dumnezeu este față de ele în aceeași nesiguranță de care sunt cuprinse și ele în mod justificat față de El. Că El îndreptățește pe păcătos pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos este însă dovada incontestabilă a dragostei Lui față de noi, și El ne-a iubit pe când eram încă păcătoși.

Așa cum am văzut, posedarea vieții trebuie să premerge savurarea păcii. Sufletul poate fi trezit din somnul păcatului prin unele locuri din Scriptură, probabil printr-un cuvânt grav al lui Dumnezeu cu privire la păcat și la păcătos. Găsim aceasta de exemplu în pilda despre fiul pierdut, care urmează după cele două pilde; pilda despre oaia pierdută și drahma pierdută. În pilda a doua Domnul prezintă pe cel pierdut în starea lui de moarte; în pilda anterioară ca pe o oaie, care din proprie voință s-a îndepărtat de turmă. Omul poate trăi o viață rea și conștient se poate îndepărta de Dumnezeu; există o altă viață, față de care el este mort spiritual. Aceste două aspecte ale morții spirituale sunt arătate în primele două pilde. Oaia pierdută, care cu nesocotință fuge și se expune la tot felul de pericole, arată pe om în îndepărtarea sa egoistă de Dumnezeu. Banul pierdut arată pe omul mort în păcat. Păstorul depune tot efortul să caute ce era pierdut. Lumina activității Duhului luminează, până banul pierdut va fi găsit. Dar aceasta nu este totul. Este nevoie de pilda fiului pierdut, ca să se completeze tabloul. În aceasta devine vizibilă o lucrare divină dublă. Mai întâi cel pierdut «și vine în sine», aceasta înseamnă, el se căiește. Se condamnă singur ca fiind păcătos. El recunoaște că a păcătuit împotriva cerului și împotriva tatălui său, așa cum exprimă cuvintele pildei. Prin aceasta el se află pe drumul bun, el caută pe Dumnezeu. Înainte a căutat satisfacerea poftelor și plăcerilor proprii. Acum, după ce și-a venit în sine însuși, «se scoală și pleacă la tatăl său». Însă el încă nu posedă pace. Lăuntric se află încă sub cerințele legii: «Fă-mă ca pe unul din argații tăi!» Aceasta este exact limbajul Legii, în loc să conducă spre libertate, ea poate duce pe om numai la robie. Numai Evanghelia poate mărturisi, că toate legăturile au fost sfărâmate de Mântuitorul și că sclavul se află acum în libertatea lui Hristos. Observă aceasta în felul în care harul întâmpină pe fiul pierdut: «Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.» Fiul a fost fără îndoială foarte întristat cu privire la sine însuși și și-a zugrăvit primirea, pe care tatăl i-o va pregăti. Însă tatăl este cel care aleargă înaintea fiului, și nu invers. De asemenea este tatăl, cel care îl îmbrățișează, cu toată umblarea lui rea și zdrențele lui. Ce imagine tristă oferă fiul în starea în care l-a adus nebunia și păcatele lui! În tatăl vedem dragostea care biruie totul. El nu lasă pe fiu să ajungă să spună: «Fă-mă ca pe unul din argații tăi!» El lasă să se aducă haina cea mai bună pentru el, să i se pună un inel în deget și sandale în picioare. Vițelul îngrășat este tăiat și se serbează sărbătoarea cum niciodată în casa aceea nu a avut loc. Toate acestea au avut loc pentru fiul său, care era mort dar acum era iarăși viu, care era pierdut, dar acum a fost găsit.

Prin această pildă învățăm concret ceea ce Scriptura învață ca realitate: bunătatea lui Dumnezeu, care conduce la pocăință, care conduce de pe căile rele pe căile drepte și care dă

naștere la judecată de sine în suflet, toate acestea sunt semne ale vieții dumnezeiești. Fiul a fost eliberat de frică și de Lege abia atunci când a stat în brațele tatălui și a primit pe deplin filiațiunea dăruită prin har. Abia atunci și în acest fel a obținut el siguranța că totul a fost pus în ordine. Îmbrățișarea din partea tatălui i-a dat înțelegerea deplină, și toate celelalte fapte ale tatălui față de el erau rezultatul acesteia. Tot așa se petrece și cu Evanghelia, dar mulți se opresc deja în prag. Ei au părăsit într-adevăr țara, care nu satisfăcea nici cele mai elementare nevoi, dar încă nu au intrat în domeniul în care Tatăl și Fiul dăruiesc din belșug totul. Vedem aceasta și în subiectul studiului nostru. «În aceasta este dragostea ...», că morților li se dă viața și se face ispășire pentru vinovați. Nu este aceasta o binecuvântare mai mare, decât dacă niciodată nu ai fi fost păcătos? Adam în Paradis nu a savurat nimic din acestea. El nu posedea viața din Hristos. Aceasta nu a fost dăruită în Paradis. El a primit-o mai târziu pe baza credinței, ca și toți ceilalți sfinți din Vechiul Testament. Dar în timpul cât a fost în Paradis nu a posedat-o. Este efectiv așa, că Dumnezeu a dat ce este cel mai bun, atunci când omul a evoluat la starea cea mai rea. Darul Său a fost Hristos, care nu numai a venit aici jos, ca să ne dea viața, ci ca să moară ca ispășire pentru păcatele noastre.

Dacă ne gândim la gloria Aceluia care a îndurat această moarte, la toate suferințele Sale, în mod deosebit sub judecata lui Dumnezeu, la păcatele și nelegiuirile pe care El ca Suplinitor le-a luat asupra Sa, atunci stăm plini de admirație înaintea Lui, Cel care a conciliat în chip așa de minunat ruptura dintre Dumnezeu și păcătos, cum nimeni altul nu ar fi putut s-o facă. Aceasta o găsim exprimat aici: «Nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu»; noi am fi putut încerca să facem aceasta, dar am fi eșuat jalnic. Aceasta era Legea. Aici însă găsim Evanghelia: «... ci pentru că El ne-a iubit, și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.» Cu o lucrare, cu suferințele Sale unice, El a înfăptuit totul. «Hristos a suferit o singură dată (*aceasta a fost suficient*) pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu» (1 Petru 3,18). El era Om, dar totodată Dumnezeu. El era Fiul, și El este Cel înviat. Prin aceasta s-a adus dovada plină de glorie, că El a avut parte de biruință. Efectiv, El nu putea să eșueze; cum ar putea ceva să nu-I reușească lui Dumnezeu? Și nu era El singurul Fiu al lui Dumnezeu? Dacă credem Scriptura, atunci nu avem voie să o punem la îndoială. Frica și eșecul caracterizează pe omul decăzut. El este un păcătos și de aceea se teme de judecata lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu nu cere ca omul să se încreadă în sine însuși; El îi poruncește să creadă în Domnul Isus Hristos. El știe foarte bine, că omul nu Îl iubește. Dar El îți cere să crezi în dragostea Sa, care s-a revelat în Hristos și în moartea Sa ca ispășire pentru om. Nu spune, că ești prea rău pentru aceasta. Într-adevăr tu ești așa de rău, pe cât poți fi de rău, și ești mult mai rău decât tu însuși crezi. Dar fi atât de sincer, ca să ocupi locul celui pierdut și atunci toate discuțiile referitoare la jосnicia ta se vor sfârși. Căci numai pentru cei pierduți El a venit și a murit pe acest pământ.

Fiul pierdut credea că se va smeri profund, atunci când și-a propus să se roage să primească locul unui slujitor. Însă în realitate el nu era absolut deloc în stare să ocupe locul unui slujitor. Gândești tu, că se va angaja ca rob sau ca slujitor un astfel de om cu un astfel de trecut? Dar nicidecum nu este vorba de caracterul nostru, căci harul neîngrădit se înalță peste toate păcatele și peste toate fărădelegile. Sufletul trebuie să ocupe locul, de a nu fi nimic altceva decât un păcătos și să lase pe seama lui Dumnezeu, să-i acorde nimic altceva decât numai dragostea Sa. El îmi dă nu numai viața, prin care eu îmi dau seama ce se cuvine lui Dumnezeu și ce se cuvine pentru copilul Său, ci și ispășirea, care rezolvă problema tuturor păcatelor mele și le anulează. Dar observă: toate păcatele, ori niciunul! Acesta este drumul arătat în Evanghelie, cum Dumnezeu rezolvă problema păcatelor. Fiecare credincios este chemat să se odihnească în aceasta.

Iubiți frați, ați ajuns voi în felul acesta la odihnă în Hristos? Sau vreunul din voi, care crede în Isus, Singurul Fiu al lui Dumnezeu, spune: „Fă-mă ca pe unul din argații Tăi”? El a venit ca Om, dar ne-a adus viața veșnică. Tocmai prin acest dar al vieții devenim conștienți de păcatele noastre, și noi putem crede, că El este ispășirea pentru păcatele noastre. În sistemul iudaic au fost aduse permanent jertfe, în mod deosebit jertfe pentru păcat. Acum însă, deoarece Fiul Însuși S-a

adus ca jertfă, se oferă iertarea păcatelor, nu mai este necesară nici o jertfă pentru păcat (Evrei 10,18). «Pentru că printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna (sau: „fără întrerupere”, un mod de exprimare mult mai pregnant) pe cei sfințiți.» Ca «cei sfințiți» se înțeleg aceia care sunt puși deoparte pentru Dumnezeu prin sângele lui Hristos, nu prin Lege.

Preaiubiți frați, este aceasta și credința voastră? Domnul să dăruiască, ca așa să fie și ca voi să vă bucurați de dragostea lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o cunoscut prin trimiterea aici jos a Fiului Său, așa cum o prezintă apostolul Ioan aici în scopul dublu al venirii Sale (compară versetul 9 și 10). Ar putea altceva să exprime mai desăvârșit adevăratul caracter al dragostei lui Dumnezeu și totodată faptul că ea nu are nicidecum a face cu eforturile noastre? Ea a izvorât pe deplin din Dumnezeu. Dacă însă noi suntem născuți din Dumnezeu, atunci noi avem parte și de natura Sa. Dacă suntem părtași naturii Sale divine, atunci El a purtat de grijă să dea la o parte tot ce împiedică dezvoltarea corectă a acestei naturi. Este o realitate, că omul nostru vechi încă mai există, însă noi îl știm răstignit împreună cu Hristos, pentru ca trupul păcatului să fie lichidat și noi să nu mai slujim păcatului.

Dar dacă privirea noastră se îndepărtează de la Hristos, atunci cu siguranță natura noastră veche se va așeza ca obstacol în cale. De aceea noi trebuie să avem claritate cu privire la felul în care Dumnezeu a acționat cu păcatele noastre și cu rădăcina lor, păcatul. S-ar putea să ia naștere un obstacol prin aceea că noi nu umblăm în armonie cu El, așa că dragostea Sa din noi nu se poate revărsa potrivit cu natura ei spre aceia pe care trebuie să-i iubim potrivit gândurilor Sale. Dragostea Sa dă naștere în noi la dragoste pentru toți cei care sunt ai Lui, pentru toți copiii Săi. Premisa pentru aceasta ne-a fost dată prin credința noastră, prin viața nouă și prin Duhul care locuiește în noi. Nu este vorba dacă noi prețuim o însușire sau o comportarea a fraților noștri și a surorilor noastre. Dumnezeu consideră că noi, cu toate problemele care sunt, îi iubim cu dragostea care este din Dumnezeu. Pentru aceasta El ne prezintă cele două revelații enorme ale dragostei divine, căreia îi datorăm relația noastră cu El și anularea păcatelor noastre. Prin aceasta El ne așează pe poziția să ne iubim unii pe alții ca membrii ai familiei lui Dumnezeu.

Aceasta nu este nicidecum totul, dorim însă să încheiem aici acest capitol. Dacă Domnul va voi, vom vedea mai târziu, că El are să ne spună mai mult, și anume comunicări de însemnătate covârșitoare ca încununare a dragostei Sale. Am văzut, că dragostea a coborât din înălțimea cerească în Persoana Fiului și a coborât pentru noi în adâncimea de nepătruns pentru noi. Vom vedea acum cum ea ne-a ridicat la acele înălțimi. În încheiere doresc să citez cântecul unui agnostic renumit, care înainte de a muri s-a întors la Dumnezeu. Ce pagubă, că el nu a cunoscut pe nimeni care din Cuvânt putea să-i dea asigurarea dragostei lui Dumnezeu revelate în Hristos și prin aceasta să-i împrăștie toate îndoielile! Acest bărbat, J. G. R., avea mai multă nevoie de mângâierea din Luca 15 decât de cea din Psalmul 27.

Doamne, nu Te rog pentru dragostea Ta.

Durerile nu pot niciodată ispăși ce am făcut eu.

Ah, dacă mi-ai arăta numai îndurarea Ta,

Mie, oaia încercată, ce s-a rătăcit;

Ale cărei plângeri despre căile de neuitat nu amuțesc niciodată.

O, trimite-mă înapoi, la acele pășuni, pe care le-am cunoscut odată;

Dacă nu, lasă-mă singur în pustiu,

Și omoară-mă cu mâna îndurătoare.

Nu Te rog pentru dragostea Ta,

Și nici ca Tu, Doamne, să mă faci să sper

Că mă voi odihni vreodată la pieptul Tău scump.

Însă rămâi Tu Păstorul meu, a cărui îndurare desfătează inima,

Și care Își cheamă oița,

Pentru ca să aud pașii picioarelor Tale,



Și să simt atingerea mâinii Tale,  
Cu ochii împăienjeniți să văd Fața Ta,  
Înainte de a trece din viață în moarte.

## **1 Ioan 4,11-16**

Așa cum am văzut deja în versetele studiate 9 și 10, apostolul aduce în amintire revelarea dragostei lui Dumnezeu în Hristos, pentru ca să prezinte adevăratul caracter al acestei dragoste, la care noi am fost chemați. Dragostea lui Dumnezeu se manifestă în sens dublu. Mai întâi El ne-a dat viața, pe când noi eram morți spiritual. Când am primit viața și am simțit povara și caracterul condamabil al păcatelor noastre, atunci am învățat să prețuim lucrarea de ispășire, pe care a înfăptuit-o dragostea Sa, ca să îndepărteze toate păcatele noastre. Aceasta este ordinea în care Dumnezeu acționează asupra sufletului. Recunoaștem din aceasta cât de importantă este pentru noi primirea vieții noi; căci fără această viață noi nu putem nici să înțelegem lucrurile lui Dumnezeu și nici să ni le însușim așa cum trebuie. Sufletul este atunci încă într-o stare de moarte, și concepția, că Duhul Sfânt poate acționa într-o astfel de stare a sufletului, în care nu este viață, este pur și simplu de nesușinut. El poate acționa în concordanță cu viața, numai acolo unde aceasta este prezentă.

Fără îndoială Hristos este viața credinciosului, și prin credință vechiul eu este privit ca inexistent înaintea lui Dumnezeu. El există de fapt, dar prin harul lui Hristos el nu mai posedă nici un fel de drepturi. Ca credincios, noi îl respingem în Numele Său și recunoaștem că el nu are nici o valoare. Ne decidem total de el, deoarece noi îl vedem acum așa cum Dumnezeu l-a văzut dintotdeauna, și anume, total rău.

Această cunoaștere este total independentă de faptul cum ne apreciază ceilalți oameni. Cineva poate fi considerat un om genial și poate dispune de aptitudini mari. Însă vechiul lui eu este total despărțit de Dumnezeu și total răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, așa că el niciodată nu poate sta în prezența lui Dumnezeu. Cum ar putea așadar omul vechi fi folosit vreodată prin Duhul Sfânt și sfințit pentru Dumnezeu? De aceea Scriptura nici nu vorbește despre sfințirea vieții vechi stricate, ci de răstignirea omului vechi împreună cu Hristos. Ea ne arată, că Dumnezeu în Hristos, jertfa pentru păcat, a condamnat păcatul în carne, pentru ca trupul păcatului să fie desființat și noi să nu mai slujim păcatului. Eul păcătos nu mai trăiește, ci «Hristos trăiește în mine» (Romani 6,6; Galateni 2,20).

Așadar este prezentă o viață nouă, cu care Duhul Sfânt poate lua legătură pe baza lucrării de răscumpărare. Deoarece fără viața nouă este prezent numai omul vechi, necesitatea vieții noi în Hristos este dovedită clar. Bineînțeles, toți credincioșii Vechiului Testament, ca și fiecare credincios din timpul nostru, a posedat viața. Și care credincios ar ști despre o altă viață, de care are nevoie omul păcătos, decât numai viața lui Hristos? Ca și ne putrezirea trupului, și viața în Evanghelie va fi adusă curând la lumină, cu toate că ea era activă în toți credincioșii deja înainte de timpul Evangheliei. Fără această viață ei nici nu ar fi putut fi sfinți. Oricât de diferit s-a manifestat în exterior această viață, în aceia, care L-au urmat pe Domnul, după ce El a devenit om, în orice caz ea a devenit mai vizibilă. Atunci a devenit așa de clar, ca niciodată mai înainte, ce este viața nouă și cine sunt aceia cărora El le-a făcut parte de viață pe baza credinței. Ea era pentru oameni, nu pentru îngerii. «Viața era lumina oamenilor»; atât cât Scriptura ne permite să vedem, ea a fost dăruită numai acestora. Îngerii aleși nu au căzut niciodată; deoarece ei au rămas păziți de păcat, ei nu au nevoie de o viață nouă. Pentru îngerii căzuți nu este posibilă nici pocăința și nu este posibil nici harul. Îngerii au o viață, oricum ar fi ea alcătuită, despre care nouă nu ni se spune nimic. Nici nu este treaba noastră să vrem să știm. Ce avem noi a face cu astfel de întrebări? (compară cu Coloseni 2,18) Este permanent un efort zadarnic, dacă omul vrea să se ocupe cu îngerii. Am cunoscut un creștin, care s-a preocupat așa de intensiv cu îngerii, că își imagina că el are viziuni atât de la îngerii buni cât și de la îngerii răi, care în fiecare noapte

priveau la el; el credea chiar că le cunoaște și numele. Erau însă simple închipuiri și sentimente, cu toate că era vorba de un credincios adevărat. Aproape că nu există o nebunie mai mare ca aceea să te lași antrenat la astfel de speculații despre lumea invizibilă.

Aici însă avem a face cu realitatea binecuvântată a participării intime a lui Dumnezeu și a dragostei Lui active față de om. Dragostea Lui S-a arătat mai întâi în caracterul ei suveran în aceea că ea ne-a dat viața pe când noi eram încă morți. Când am posedat viața, ea ne-a eliberat de toată vina noastră. Căci același Domn Isus, care ne-a adus viața, a devenit și ispășirea pentru păcatele noastre. Când am posedat această viață sfântă, păcatul a devenit pentru noi o povară insuportabilă. Însă sângele Lui vărsat o singură dată a înfăptuit ispășirea. Noi suntem acum solicitați să primim în credință harul lui Dumnezeu și să ne bucurăm de adevărul minunat, care ne face cunoscut toate acestea.

Însă aceasta nu este totul; pas cu pas apostolul ajunge să vorbească despre ceea ce urmează. În ultimul verset din capitolul 3 a început cu aceasta: «Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el.» Cine primește o astfel de binecuvântare este ascultător. Și cine poate fi ascultător? Numai creștinul adevărat. Aceasta însă este valabil nu numai pentru unii, ci pentru toți cei care cred cu adevărat. Ei aparțin lui Dumnezeu, deoarece ei au devenit părtași naturii Lui, a vieții, care este Hristos și de care El le-a făcut parte. În acest verset 24 apostolul nu dă alte explicații în privința aceasta; dar revine mai târziu la locul potrivit să vorbească despre aceasta. El adaugă numai în ultima parte a versetului o remarcă scurtă, dar importantă: «Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat». Se are impresia că expresia «rămâne» este aici mai potrivită decât expresia «locuiește». Prin aceasta este exclusă orice îndoială și totodată este traducerea corectă. Mai există și un alt cuvânt pentru „a locui” (oikei), de care se diferențiază acest cuvânt (menei). Dumnezeu «rămâne» în noi, aceasta este redarea clară și corectă. Nu este vorba de o acțiune trecătoare sau de o vizită scurtă. În cuvântul «rămâne» avem unul din cuvintele caracteristice ale învățaturii creștine, care exprimă continuitatea veșnică. Poporul Israel știa ceva despre ce era foarte bun, dar care era numai pentru un timp. Mai târziu i s-a luat înapoi, așa cum s-a scris evreilor: «Iar ce este învechit și îmbătrânit este aproape de dispariție». Așa a avut loc cu rânduielile și obiceiurile iudaice; ele trebuiau să facă loc creștinismului, care va avea durabilitate în sine însuși și în sufletele credincioșilor. Fiecare binecuvântare creștină are caracter de durabilitate, cu excepția acelor care sunt legate de condiții, și care de asemenea există. Dar noul poartă în sine amprenta veșniciei, în mod deosebit viața pe care noi o posedăm în Hristos. De aceea ea este caracterizată cu această expresie remarcabilă «rămâne» și noi ar trebui să ne bucurăm foarte mult de aceasta. Acesta a fost și sentimentul nostru atunci când împreună cu mulți credincioși am mărturisit deschis această viață și am adus laude pentru ea; spre durerea noastră, mulți se învâluie astăzi în tăcere cu privire la «viața veșnică». Există însă mai mult decât viața veșnică, cu toate că natura binecuvântărilor noastre este caracterizată prin viața în Hristos. Hristos a exprimat-o în timpul vieții Sale pe pământ în toate acțiunile Sale. Era dependența Sa de Dumnezeu, care s-a făcut cunoscut în ascultarea Sa infailibilă. Când El ne cere să ne străduim să imităm ascultarea Sa și ne dă porunci, atunci acestea nu au a face cu cele zece porunci. Legea era o cerință adresată cărnii; ea promitea viața aici pe pământ, dar nimeni nu a avut parte de ea. Ea spunea: «Fă aceasta și vei trăi!» Poruncile lui Hristos dimpotrivă sunt prescrieri deschizătoare de perspective pentru aceia cărora prin har, pe baza credinței, li s-a dat deja viața nouă. În Hristos, Cel care este viața lor, ei posedă cea mai mare binecuvântare dintre toate binecuvântările. Nimic nu este mai sigur decât că Dumnezeu a dăruit pe Hristos celor credincioși și că Hristos Însuși S-a dat pe Sine Însuși pentru ei. Un adevăr minunat și totodată așa de simplu! Este Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii noastre. Însă adevărul Evangheliei se pierde imediat pentru oameni, din momentul în care ei încep să speculeze, în loc să creadă.

Deoarece această viață este o viață dependentă de Dumnezeu, noi avem nevoie de prezența și de puterea lui Dumnezeu, deoarece pe drumul nostru sunt greutăți și pericole uriașe de învins. În afară de aptitudinile acestei vieți avem nevoie în sens spiritual și de putere. Dacă aceasta lipsește, nu vom putea învinge obstacolele. La noi va apare lenea, sau ne vom baza pe energii carnale.

Oricât de binecuvântată ar fi dependența, ea nu înlocuiește însă puterea. Adevărata energie a creștinului se revarsă din Duhul Sfânt care locuiește în el, nu din viața în sensul abstract, cu toate că viața în Hristos este neapărat necesară pentru poziția noastră nouă. Noi avem nevoie însă de Duhul ca izvor al puterii în noi. Când creația a luat ființă, și Duhul Sfânt a devenit activ. Când creația a căzut în haos, Duhul plutea peste scena haosului și întunericului. Atunci când Dumnezeu a vrut să aibă o locuință în mijlocul poporului Său pământesc, El nu a permis lui Israel s-o construiască după propria lor imaginație. Toate detaliile au fost date de El Însuși. În afară de prescripțiile Sale, Dumnezeu a dat constructorilor, care au îngrijit de execuția lucrărilor, prin Duhul Său puterea și înțelepciunea necesară. Nimic nu a fost lăsat pe seama omului, toate au fost făcute de Duhul lui Dumnezeu prin mâna omului.

Acum Duhul lui Dumnezeu urmărește un țel incomparabil mai mare. Acum nu mai este vorba de un cort pământesc sau de un templu impunător, cu toate că noi știm că ambele au fost atunci construite prin inspirația divină.

Duhul lui Dumnezeu se coboară acum, ca să Își facă locuință în credincios. El este Cel care pecetluiește pe fiecare credincios pentru ziua răscumpărării. Sfinții Vechiului Testament nu au posedat acest privilegiu. Cu toate că ei aveau viață din Dumnezeu, se pare că ei știau puțin, sau chiar deloc, despre aceasta. Aparține privilegiilor creștinismului, că noi putem spune astăzi: noi știm că Dumnezeu a revelat ceea ce lor le era încă ascuns. «Cea ce nici un ochi nu a văzut, ... și în inima niciunui om nu s-a suit», revelează El acum prin Duhul Său. El este pentru noi mai puțin Duhul profeției decât Duhul părtășiei; desigur El nu este nici un duh de teamă înrobitoare, ci este un Duh de putere și de dragoste și de chibzuință. Deoarece tocmai de aceste însușiri avem nevoie, Dumnezeu ni le-a și dat. «Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat.»

Prin aceasta apostolul trece la adevărul necesar, pe care el în context cu solicitarea la dragoste în versetul 7 nu l-a tratat încă. «Preaiubiților», acest cuvânt îl folosește și aici iarăși ca adresare, tot așa cum a făcut mai înainte în versetul 1, unde Dumnezeu i-a atenționat cu privire la profeții mincinoși, care erau călăuziți de dhuri rele. El a prezentat credincioșilor cu grijă plină de dragoste, ce pericol mare exista în puterea seducătoare a durilor rele, care au pășit înaintea lor în încrederea de sine a omului dintâi, în loc să pășească în credința în Cel de-al doilea Adam. Numai Isus este biruitorul asupra lui Satan; credinciosul poate de asemenea să biruiască, dar numai prin El, Cel care l-a iubit și a murit pentru păcatele lui. Nici un duh rău nu mărturisește pe Domnul Isus venit în carne, ci numai Duhul Sfânt Îl mărturisește așa. În aceasta constă siguranța față de prorocii mincinoși, care cu toată puterea înalță pe omul decăzut și vor să coboare Cuvântul devenit carne. Însă apostolul repetă denumirea «preaiubiților», când începând cu versetul 7 îndeamnă pe credincioși să se iubească; în ambele cazuri motivul este, că «dragostea este din Dumnezeu». Evident, oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu; tot așa cum acela care nu iubește, nu a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste. Aici în versetul 11, unde apostolul continuă să dezbată tema, el repetă cuvântul «preaiubiților».

«Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.» Apostolul nu spune niciodată, că noi trebuie să iubim pe Dumnezeu, căci el consideră totdeauna, că noi Îl iubim. Aceasta va fi așa și la fiecare credincios, care a cunoscut dragostea lui Dumnezeu, care l-a întâmpinat în păcatele și dușmănia lui. Prin Evanghelie cunoaștem dragostea neîngrădită față de noi, în starea noastră păcătoasă și pierdută, care a dat la moarte pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu. «Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru nelegiuiri» (Romani 5,6). «Timpul potrivit» a venit pentru dragostea, de care noi aveam așa de mare nevoie și era nespus de mare și era demnă de Dumnezeu și Fiul Său, atunci când oamenii, atât iudeii cât și păgânii, s-au unit ca să răstignească pe Salvatorul. Prin aceasta ei au ratat orice dovezi ale harului divin, numai harul Său nemărginit se mai putea interesa de ei. Iudeii se lăudau cu Legea, cu toate că ei au încălcat-o permanent, însă niciodată mai înainte așa de neobrăzat ca prin răstignirea Domnului. Romani se lăudau cu legile lor și cu domnia peste

celelalte popoare. Dar cu toată această presupusă superioritate și mândrie a lor, Pilat din frică de amenințarea rea a poporului, că el ar pierde prietenia cezarului, a condamnat un Nevinovat la moarte; căci el a fost convins de nevinovăția lui Isus. Iudeii și păgânii s-au unit în acea nedreptate păcătoasă împotriva lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul și ocazia lui Dumnezeu să arate dragostea Lui față de noi prin aceea că El, pe când noi eram încă păcătoși, a lăsat pe Hristos să moară pentru noi. Ce nebunie să-ți închipui că Dumnezeu cere de la păcătos să obțină favoarea lui Dumnezeu prin fapte bune și mari! Aceasta va ignora faptul că Dumnezeu a fost Cel care a făcut singura și cea mai bună și cea mai mare faptă, pe care numai El putea s-o facă, prin aceea că El Însuși a oferit jertfa a tot suficientă pentru cel care crede. Dacă această jertfă este primită prin credință, atunci chiar și inima cea mai mândră și cea mai întunecată se va umple de dragoste.

Acesta însă nu este singurul motiv pentru care credinciosul iubește pe Dumnezeu. Cu primirea lui Hristos el a primit viața veșnică, el este născut din Dumnezeu și a devenit copil al Său. El iubește acum pe Dumnezeu ca Tată al său. Chiar și în împrejurările normale pământești un copil iubește pe părinții săi, cu toate că de ambele părți sunt multe greșeli. Cu cât mai mult natura nouă pune în mișcare pe credincios nu numai să iubească pe Tatăl său plin de bunătate și har, ci și pe toți cei care posedă aceeași viață și același Duh.

«Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții.» Nu este greu de recunoscut în Scriptură, că în toate îndemnurile adresate credincioșilor este considerată ca premisă posedarea deja a harului divin. Dumnezeu ne solicită să iubim abia după ce El Însuși a dovedit dragostea Sa față de noi în Hristos și ne-a făcut-o cunoscut. Cum această dragoste a satisfăcut nevoia dublă a păcătosului, s-a arătat deja puțin mai înainte pe baza altor locuri din Scriptură. Noi am găsit-o aici prezentată pe scurt dar în cuvinte impresionante în versetele 9 și 10 ale capitolului nostru. Nu este nici o exagerare că acela, care a fost născut din Dumnezeu și a fost răscumpărat prin sângele lui Hristos, nu poate altfel, decât să iubească pe Dumnezeu. Acesta este motivul clar și suficient pentru care apostolul nu ne îndeamnă niciodată să iubim pe Dumnezeu sau pe Hristos.

Omul firesc se comportă în privința aceasta cu totul altfel, așa cum a fost și la noi în starea noastră de odinioară, când nu eram întorși la Dumnezeu. Aceia dintre noi, care au avut privilegiul să aibă părinți credincioși și din copilărie au fost obișnuiți cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu rugăciunea, au avut atâta timp o conștiință încărcată, până când inimile lor au primit adevărul. Noi ne-am temut de Dumnezeu, dar am neglijat o mântuire așa de mare. Am tremurat la gândul morții și al judecății, atunci când astfel de tablouri au apărut nemijlocit înaintea noastră. În această stare ne-a fost imposibil să iubim pe Acela, de a cărui judecată veșnică conștiințele noastre conștiente de vină erau umplute din când în când de neliniște. Eram încă în alergare după plăceri, după ascensiune în lumea aceasta, după bogăție și tot felul de alte lucruri fără valoare, care se năzăreau înaintea noastră. Dacă era prezentă dragostea, în cel mai bun caz era dragoste firească, fără nici un fel de legături ale inimii cu Dumnezeu. O astfel de dragoste depășea sentimentele pe care le arată și un câine și o pisică, exclusiv în aceeași măsură în care poziția omului depășește pe cea a creaturii iraționale. Însă dragostea naturii noi are origine supranaturală. Natura ei, impulsurile și izvoarele ei sunt în Hristos. Este greșit și periculos să atribui harului bunăvoința firească. Dragostea creștină are aceleași însușiri ca și dragostea lui Dumnezeu, pe care El ne-a dovedit-o pe când în noi nu era nimic demn de a fi iubit. Citim: «Pentru că și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți diferitelor poftes și plăceri, trăind în răutate și invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții» (Tit 3,3). Aceasta a spus-o acela a cărui neprihănire, pe care o dă Legea, era fără cusur. Însă lumina gloriei lui Hristos, care a luminat în inima lui, a descoperit stricăciunea sa. Începând de atunci el a considerat lucrurile enumerate, precum și tot ce slujește la glorificarea omului, ca un gunoi, în comparație cu Persoana lui Hristos. De aceea el nu ezita nici un fel de suferințe în osteneala lui de a ajunge la învierea dintre morți, aceasta înseamnă la gloria lui Hristos.

Apostolul Ioan ne spune: dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi să ne iubim unii pe alții. Căci chiar dacă noi avem parte de aceeași viață în Hristos și de aceeași ispășire pentru păcatele noastre, totuși carnea și lumea ne provoacă greutatea de tot felul. Nu este nimic altceva decât necredință, dacă noi ne îngrozim de Dumnezeu nostru și ne temem să ne vărsăm inimile înaintea Lui cu privire la nebuniile și absurditățile în care am căzut. El stă ca și mai înainte în legătura Sa ca Tată față de noi ca și copii ai Săi, în timp ce dușmanul face eforturi să ne îndepărteze de El. Copiii lui Dumnezeu sunt în pericol prin firea lor să cadă în cursă. Dacă nu sunt atenți, se arată înclinația de a căuta greșeli la frații lor și de a ascunde sau înfrumuseța propriile greșeli. Nicidecum aceasta nu dovedește dragoste reciprocă și cu atât mai puțin dragostea cu care Hristos ne-a iubit. El este etalonul pentru creștin, așa după cum Legea era etalonul pentru israelit, care trebuia să iubească pe aproapele lui ca pe sine însuși. Această diferență trebuie să se cunoască și să se simtă. Israel era un popor după carne și sta sub Lege, noi suntem în Duhul (Romani 8,9) și stăm sub har (Romani 6,14), dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește cu adevărat în noi. Atunci se iubește și familia lui Dumnezeu ca urmare a harului care se revarsă de la Dumnezeu spre noi. Legea nu a dus nimic la desăvârșire (Evrei 7,19). Ea nici nu a fost dată pentru cei dreți, ci pentru cei păcătoși, desfrânați și așa mai departe, ca să-i condamne și să-i conducă la singurul loc de scăpare pentru păcătos. În creștinătatea apostată s-a obișnuit din totdeauna și se obișnuiește și astăzi, ca cel drept să se așeze sub Lege. Apostolul declară această practică ca ilegală. Noi stăm categoric sub har, care, cu toate obstacolele, ne face capabili să ne iubim unii pe alții.

Noi nu putem altfel, decât să-L iubim, pe Cel care ne-a iubit mai întâi, pe când eram încă în zdrențe la porci. Aceia, care probabil s-au bucurat de desfrâul nostru în păcate și nebunie, nu ne-au arătat nici un fel de milă și nu au fost gata să ne ajute în necazul nostru. Aceasta este natura lumii acesteia; dar cât de cu totul altfel acționează Tatăl! Atunci când fiul pierdut și-a condamnat într-o oarecare măsură căile sale rele și urmările lor dureroase, inima lui s-a îndreptat iarăși spre acela pe care el l-a părăsit și uitat așa de mult timp: «„Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.” Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.» (Luca 15,18-20) Aceasta este dragostea lui Dumnezeu, prezentată de Acela care o cunoștea cel mai bine. El a prezentat-o înaintea vameșilor și păcătoșilor, care fără să țină seama de murmurul fariseilor și cărturarilor se înghesuiau în jurul Lui, ca să audă mesajul minunat al harului. Tatăl nu s-a mulțumit numai să ierte pe fiul, și nici nu i-a permis să ocupe un loc printre argații lui. Noi auzim cuvintele: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.» Acesta este harul, în opoziție cu Legea; el ne arată natura lui Dumnezeu ca Tată în cuvintele prețioase ale Fiului Său. Dacă El Se coboară într-un fel așa de îndurător la păcătosul cel mai părăsit, care se întoarce la El, cât de trist este atunci să pui la îndoială harul în care stă credinciosul sau să pui la îndoială dragostea Sa îndurătoare față de credinciosul care se rătăcește, și care este un copil al Său!

Dacă însă El niciodată nu Se schimbă, totuși cu regret la copiii Lui se întâlnește inconsecvență. De aceea era absolut corect și necesar, să fie îndemnați să se iubească reciproc, așa cum apostolul face aceasta cu smerenie: «suntem datori să ne iubim unii pe alții». Prin aceasta el se așează pe aceeași treaptă cu ceilalți, cărora li se impune această obligație, a cărei îndeplinire nu totdeauna este așa de simplă, cum ar putea considera unii. Dragoste potrivită cu Dumnezeu nu constă din „sentimente frățești”, oricât de nobile ar fi acestea, atunci când sunt practicate în adevăr. În 2 Petru 1,7 se trage linia de despărțire și ni se arată că dragostea merge mult mai profund și este mai presus de dragostea de frați. Acolo unde sentimentul frățesc este gata să întindă mâna, probabil că dragostea adevărată va refuza să facă aceasta, deoarece ea vede o cursă periculoasă sau un păcat evident, pe care sentimentul nu l-a recunoscut în lumina lui Dumnezeu.

Dragostea dumnezeiască privește lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu, în loc să se lase călăuzită de sentimente. Noi trebuie, ca să spun așa, să stăm la izvor, pentru ca noi înșine să fim înviorați și să putem înviora pe alții; cu modestie trebuie să fim practicanți ai dragostei care este din Dumnezeu. Nimic nu stă mai mult în calea acestei practici, ca sentimentul de dragoste omenească, care nu ajunge la conștiința nimănui și acceptă voia fiecăruia. Despre Dumnezeu dimpotrivă se spune: «Pentru că Domnul îl disciplinează pe acela pe care-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește». Aceasta trebuie să se arate și în dragostea noastră, dacă ea trebuie să fie în armonie cu dragostea lui Dumnezeu. Deoarece dragostea este lucrată de Dumnezeu, ea simte și acționează permanent pentru Dumnezeu. Dacă El ne-a iubit în felul acesta, și noi «suntem datori să ne iubim». El a cunoscut mai dinainte toate eșecurile și căderile copiilor Săi, tot așa cum El a cunoscut păcatele și fărădelegile noastre și le-a simțit, pe când noi eram încă copii ai mâniei; și cu toate acestea El ne-a iubit așa de mult, că a dat pe Fiul Său la moarte pentru noi. Ca subiecte ale acestei dragoste ar trebui desigur să ne iubim și noi unii pe alții.

Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Efes: «Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă!» Nu există nimic care să dea naștere la dragoste într-o măsură așa de mare, ca dragostea însăși; și nimic nu produce în noi o dragoste așa de activă și de roditoare, ca dragostea lui Dumnezeu revelată în Hristos, încununarea dragostei Sale. Noi putem mărturisi aceasta, nu numai ca spectatori, așa cum sunt îngerii, ci ca aceia care ei înșiși sunt subiectul acestei dragoste într-o măsură care pune în uimire chiar și pe îngeri. Căci noi ne aflăm în stricăciune profundă, încărcăți cu vină mare, într-o năzuință neputincioasă după ceea ce nu puteam obține. Însă Hristos, Fiul Său preaiubit, S-a smerit sub păcatele noastre în judecata lui Dumnezeu la cruce. După aceea El a înviat și a fost înălțat în gloria cerească mai presus de toate, așa că îngerii, stăpânirile și puterile Îi sunt supuse. Și noi suntem acum uniți cu El prin Duhul Sfânt și suntem un duh cu El.

Versetul al doisprezecelea merită toată atenția; el ne amintește de Ioan 1,18: «Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată». Cum se putea împlini o nevoie așa de mare a omului? Nu a avut Dumnezeu oricărui har nici un sentiment pentru această nevoie? El S-a făcut cunoscut într-un mod deosebit de glorios pentru Sine și pentru Fiul Său. Acest drum a fost deosebit de eficient, desăvârșit în chip divin și Și-a dovedit dragostea Sa mare față de oameni. El a trimis pe propriul Său Fiu și L-a lăsat să devină Om între oameni. Ioan adaugă: «Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut». La întrebarea, cum S-ar fi putut Dumnezeu revela cel mai bine și în modul cel mai clar în dragostea Sa divină, omului aflat în necaz și suferință, nici un om, începând de la Adam, nu ar fi cutezat să propună o rezolvare care ar fi comparabilă cu planul lui Dumnezeu. Însă lui Satan i-a reușit să-l facă pe om prin poftele și patimile lui, prin egoismul lui, prin apărarea presupuselor sale interese și prin religia lui egoistă, spre propria lui pierzare să disprețuiască și să respingă pe Fiul lui Dumnezeu.

Fiul lui Dumnezeu, care a venit aici jos în dragoste divină, S-a reîntors la Tatăl Său. Și apostolul spune iarăși: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu», prin referirea evidentă la afirmația din Evanghelie. Fiul, care a fost lepădat de lume, nu mai este aici, ca să-L facă cunoscut. Care este răspunsul la aceeași nevoie a omului? «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi.» În ce fel surprinzător și solemn se răspunde la nevoia omului! Nu se recomandă acest răspuns în mod personal și plin de putere vouă, frații mei dragi, mie și oricărui copil al lui Dumnezeu? Prin Fiul noi suntem deja acum nu numai curățiți de păcatele noastre, ci am fost făcuți fii ai lui Dumnezeu și prin dragostea reciprocă, care este din Dumnezeu, să-L cunoaștem pe El și să-L mărturisim într-o lume, care nu-L cunoaște. Dragostea lui Dumnezeu trebuie acum să fie reflectată în această lume de către copiii Săi. Domnul a făcut aceasta în chip desăvârșit, atunci când a umblat pe pământul acesta. Cunoaștem noi însă cu adevărat dragostea Lui în acest fel, și rămânem noi în ea?

Până acum am studiat numai primele cuvinte ale răspunsului, pe care apostolul îl dă aici. Să ascultăm ce mai spune el: «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este împlinită în noi». (versetul 12) Dragostea reciprocă între credincioși este puterea părtășiei și este dovada că El rămâne în noi și că dragostea Lui este desăvârșită în noi, în loc să fie sufocată prin carne sau să fie îndreptată în altă direcție prin ademenirile lumii. Vestirea Evangheliei la păcătoșii necredincioși aflați pe calea pierzării nu este răspunsul la întrebarea pusă. Unde și cum poate Dumnezeu să fie văzut acum? Ținând seama de eforturile lui Satan, pentru a dezbină pe copiii lui Dumnezeu, dragostea lor unii pentru alții trebuie să dovedească potrivit dragostei lui Dumnezeu revelate în Hristos, că Dumnezeu rămâne în noi și că dragostea Lui este desăvârșită în noi. Ce îmbărbătare, într-un fel smerit și liniștit să umblî în dragostea care își are originea în Dumnezeu! Și ce muștrare pentru fiecare care prețuiește puțin valoarea și binecuvântarea acestei dragoste! Însă afirmația din 1 Ioan 4,12 nu putea fi făcută, dacă mai înainte nu ar fi fost Ioan 1,18, da, dacă Hristos nu ar fi murit și nouă nu ni s-ar fi dat darul Duhului. Viața trebuie să fie Hristos, dacă dragostea lui Dumnezeu trebuie să fie prezentată în noi. Când ucenicii au văzut prezentarea desăvârșită a dragostei dumnezeiești în Hristos, ei au cunoscut însă puțin că Dumnezeu a fost revelat în El. După ce El a murit și a înviat, ei au înțeles mai mult. Însă după ungera cu Duhul Sfânt ei au avut parte de savurarea deplină; umblarea lor era legată cu rămânerea în această dragoste, care este principiul naturii divine. În principiu aceasta este valabil și pentru noi astăzi, și din punct de vedere practic în măsura în care noi ne aflăm într-o stare spirituală.

Mulți dintre cei care se numesc evanghelici susțin părerea că dragostea lor trebuie în principal să se arate în efortul de a salva suflete. Aceasta este desigur o slujbă bună, dacă ea este făcută cu credință și în dragoste pentru Hristos. Însă aceasta nu este dragostea pe care Domnul o avea pe inimă, pe care El a încredințat-o alor Săi. Nici nu se poate tăgădui, că evangheliștii zeloși împreună cu toți colaboratorii lor deseori au puțină înțelegere pentru porunca nouă, ca noi să ne iubim unii pe alții. Ei sunt înclinați în lucrarea lor să procedeze așa fel, că ei evaluează dragostea în cea mai mare parte după ajutorul adus intereselor lor. Tot așa sistemul modern de asociații deosebite solicită metode noi, ca și cum astăzi cuvintele Domnului ar fi învechite. Departe de mine să spun un cuvânt neprietenos despre cineva; însă noi trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt, și eu mă refer la relații, pe care nimeni nu le poate tăgădui.

Este ușor să se recunoască în ce măsură dragostea din Dumnezeu, pe care noi o avem față de frații noștri, depășește simplele obligații morale. Dacă Duhul Sfânt nu ne-ar fi lăsat aceasta scris prin apostol, am putea considera o exagerare gravă, să facem dependentă rămânerea lui Dumnezeu în noi și desăvârșirea dragostei Sale în noi, de dragostea unii pentru alții. Să întâmpinăm Cuvântul Său cu o credință simplă și deplină, pentru ca noi să fim făcuți capabili să iubim în felul acesta. Atunci sufletele noastre vor fi convinse, că, așa după cum dragostea este din Dumnezeu, și El rămâne în noi, pentru ca noi să umblăm despărțiți de lume. Lumea poate distruge această dragoste în natura ei prin amestec, în loc să contribuie, ca ea să fie desăvârșită în noi. Nimeni nu poate avea parte de această dragoste și nu o poate înțelege, dacă nu este născut din Dumnezeu, și chiar și atunci numai în măsura în care el umblă în credința în Hristos și astfel îl privește pe Cel nevăzut și veșnic. Privirea cu ochii și simțurile naturale poate distruge caracterul ei.

Noi suntem răspunzători să cunoaștem pe Dumnezeu, și ca unii care cred în Hristos, vom avea parte și de bucuria acestui privilegiu. Fiecare Cuvânt și lucrare a Sa, orice privire de la El, despre care ne relatează Cuvântul, ne introduce în această relație familiară; căci bărbații inspirați au să ne relateze multe despre Dumnezeu în toate detaliile vieții lui Hristos. Cele mai neînsemnate detalii, precum și gloriile cele mai mari, ne revelează pe Hristos în Scripturi. Însă Domnul nu mai călătorește aici; El, Cel care a făcut cunoscut pe Dumnezeu, S-a reîntors în cer. Nu mai există din cauza aceasta nici o mărturie actuală vie despre Dumnezeu? Apostolul reia în scrisoarea sa: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu». Dragostea Sa a fost revelată în chip desăvârșit în Hristos; spre deosebire de toată nedesăvârșirea omenească El a fost văzut în

desăvârșirea Sa divină. Unde este deci această mărturie în timpul nostru? «Dacă ne iubim unii pe alții.» Cât de serios trebuie noi să luăm faptul că Dumnezeu împlințește pe creștini să-L prezinte în această lume întunecată! Noi suntem chemați, în mod deosebit prin activitatea dragostei dumnezeiești în inimile noastre și pe căile noastre, să fim martori ai lui Dumnezeu în lumea care tăgăduiește orice certitudine cu privire la El. Când Hristos a revelat pe Dumnezeu, atunci El era desăvârșit ca și Dumnezeu Însuși. Dar care este situația cu noi, care suntem înconjurați de tot felul de slăbiciuni? «Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Și aici apostolul scoate în evidență principiul și nu se uită la eșecul credincioșilor. Așa cum noi am putut constata deja odinioară, acesta este felul lui Ioan de a ne prezenta lucrurile. El nu uită niciodată, că Dumnezeu este izvorul și Hristos este canalul care ni le-a făcut cunoscut. El prezintă credincioșilor revărsarea harului dumnezeiesc în concordanță cu natura nouă.

De ce trebuie noi să rămânem permanent la mărturisirea, că noi nu umblăm în adevăr? Dacă creștinii perseverează în aceasta, nu va fi atunci Duhul întristat? Vom face bine, dacă vom descoperi motivul și îl vom condamna înaintea lui Dumnezeu; căci noi suntem atenționați, să nu întristăm Duhul. În primul rând este carnea cea care se împotrivesc Duhului. Apostolul Pavel scrie galatenilor (Galateni 5,16-17): «Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini poftele cărnii. Deoarece carnea poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ce doriți.» Carnea este permanent cel mai mare împotrivor al Duhului. Uneori ea se comportă în mod plin de dragoste, dar nu este o dragoste adevărată; uneori se arată în toată grosolănia și nerușinarea ei, așa că nu poate fi vorba de dragoste. Dar dacă noi ne iubim unii pe alții, împotriva tuturor eforturilor rafinate ale duhului falsității și răutății, atunci dragostea lui Dumnezeu se arată și mai puternic și mai vizibil, ea nu se întemeiază pe ceva din noi, ci pe ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit nouă tuturor în Hristos. Să ne gândim cine am fost noi odinioară, noi, cei care acum suntem copii ai lui Dumnezeu: tot așa de răi ca și aceia care încă mai neglijează o mântuire așa de mare, unii dintre noi probabil și mai aroganți și mai condamnabili decât cei mai mulți dintre ei. Aceasta era adevărata noastră stare. Dacă noi puteam prezenta calități morale sau o religie a cărnii și eram mândri pe ceva, ceea ce nu era altceva decât o mască, aceasta era, din cauza prefăcătoriei, mult mai rea în ochii lui Dumnezeu, decât răul evident. «Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru» (1 Corinteni 6,11). Așa scrie apostolul corintenilor și prin aceasta a recunoscut ce a lucrat dragostea lui Dumnezeu în mulți din acel oraș stricat Corint. Totodată era o muștrare aspră din cauza lipsei de armonie a lor cu poziția nouă. El putea însă să constate spre marea lui bucurie, că eforturile lui de dragoste credincioase (care i-au produs mai multe dureri lui decât lor) nu erau în zadar. Întristarea lor a dat naștere la pocăință, o pocăință pe care niciodată n-o regreți, care duce la mântuire. În contradicție cu sentimentele lui el a regretat cei drept prima sa scrisoare, acum însă prin har putea să-și aducă aminte de ei cu o bucurie, care rămâne. Dragostea mare a apostolului a străpuns conștiința lor și adevărul a pătruns în inimile lor, cu toată dragostea lor mică. Ce râvnă a produs aceasta în ei, ce împotrivire, ce teamă și ce dorință, ce zel și ce răsplată! Ei s-au dovedit prin aceasta curați în toate câte ei au fost pe drept aspru muștrați. În acest exemplu vedem o formă a dragostei reciproce, care este legată cu exerciții și dureri. Dar ea este dragoste adevărată. Cu mult mai mult devii fericit, dacă se respectă Cuvântul Său și astfel rămâi păzit de orice rău.

«Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi.» Aceasta este starea normală, când credința este activă și nu carnea. Prin aceasta apostolul face trecerea la darul Duhului Sfânt, prin care Dumnezeu rămâne în noi. Aceasta încă nu este totul, căci el adaugă: «Și dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Aceasta el a spus-o mai înainte și într-un alt context. În capitolul 2,5 citim: «Dar cine păzește cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns în adevăr desăvârșită.» Prin păzirea Cuvântului Său se dovedește cea mai înaltă și cea mai profundă formă de ascultare. Cine păzește nu numai poruncile Sale în toate detaliile lor, ci Cuvântul Său ca întreg, «în acesta dragostea lui Dumnezeu a ajuns în adevăr desăvârșită.» Această «desăvârșire» nu trebuie să facă



loc rătăcirii fatale, că omul în sine însuși a ajuns la desăvârșire. Atâta timp cât noi trăim, carnea se dovedește a fi de neexterminat. Însă Dumnezeu a judecat-o la crucea lui Hristos, și noi, cei care avem viață în Hristos, omorâm mădulele noastre care sunt pe pământ. Carnea este încă în noi, cu toate că noi nu mai suntem în carne. Carnea nu poate niciodată fi transformată în duh, și nici nu va pieri vreodată, atâta timp cât noi ne aflăm în trupul acesta. Noi însă suntem chemați prin har să nu o lăsăm niciodată să acționeze, ci prin credință s-o ținem sub puterea morții lui Hristos. În felul acesta dragostea sa se va desăvârși în noi, atât prin păzirea Cuvântului Său cât și prin dragostea pe care o avem unii pentru alții. Noi suntem supuși Cuvântului Său și umblăm în dragoste unii cu alții, cu toate greutățile existente. În felul acesta dragostea Sa se desăvârșește în noi potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. În privința aceasta nu avem de ce să ne lăudăm; noi ascultăm și iubim din inimă prin puterea dragostei Sale față de noi și în noi. Aceasta are fără îndoială ca premisă, că noi ne-am uitat permanent spre Dumnezeu și El a împlinit rugăciunile noastre. În felul acesta dragostea Sa devine desăvârșită în noi, ascultarea și dragostea sunt practicate potrivit gândurilor Sale.

Ioan ajunge acum să vorbească despre darul Duhului Sfânt. «Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui.» Această afirmație merge simțitor mai departe decât aceea din capitolul 3,24. Acolo este numit numai «Duhul». Dumnezeu a lucrat în unii oameni prin Duhul, cu toate că nu s-a putut spune, că El le-a dat «din Duhul Său». Noi auzim deseori despre acțiunea Duhului în Vechiul Testament și mult mai frecvent în Noul Testament. În epistola către Evrei 6,4-6 găsim chiar oameni, care au devenit părtași Duhului Sfânt și au gustat minunile veacului viitor și care erau totuși căzuți definitiv de la Dumnezeu. Despre aceștia nu se spune niciodată, că ei au fost născuți din Duhul, și cu atât mai puțin, că Dumnezeu le-a dat «din Duhul Său». Căci aceasta are ca premisă adevărata părtășie cu Dumnezeu. Noul Testament oferă cuvintelor «din Duhul Său» un înțeles mult mai profund decât Vechiul Testament; darul Duhului Său este calea prin care Dumnezeu rămâne în creștin. Și chiar dacă Dumnezeu a urmărit intenții exterioare, El a lucrat în feluri diferite prin puterea Duhului. Deoarece în fiecare caz era Duhul lui Dumnezeu, care este un Duh de putere, au luat naștere și lucrări supranaturale, care au depășit orice capacitate de înțelegere a omului, chiar și puterea vieții veșnice fără acțiunea Duhului.

Ioan scrie, că «Dumnezeu rămâne în noi și noi în El». El vorbește mai întâi de rămânerea lui Dumnezeu în noi, și nu invers. Se va arăta imediat, că este important să se recunoască această diferență. Că Dumnezeu rămâne în noi, aceasta este un act al harului Său față de noi, cei care ne odihnim în lucrarea de răscumpărare a lui Hristos. Că noi rămânem în El, este rezultatul încrederii noastre în Dumnezeu, care a fost lucrată de harul Său în noi. Noi ne retragem totodată de la noi înșine și de la tot ce ne înconjoară aici ca lucruri create, și găsim în Dumnezeu locul de odihnă pentru inimile noastre, în timp ce noi ne aflăm încă pe pământ. Aceasta înseamnă să rămâi în Dumnezeu; și ca să înfăptuiești aceasta, noi trebuie să privim permanent la El, pentru ca prin harul Său să păstrăm această poziție. Dacă rămânem în El, atunci El lucrează în noi, din părtășia cu El, puterea necesară. În concordanță cu aceasta se spune de aceea, că El ne-a dat din Duhul Său. «Din Duhul Său» este o expresie de o deosebită importanță. Ea lasă să se recunoască clar, că noi avem parte împreună cu El însuși la Duhul Său.

Însă nu este un pericol minor, ca noi să înțelegem greșit acest privilegiu mare. Mulți oameni temători de Dumnezeu confundă anumite sentimente de bucurie din inimile lor cu rămânerea lui Dumnezeu în ei. Astfel de gânduri poartă în mod obișnuit un caracter mistic; te preocupi cu tine însuși și trăiești într-o atmosferă sentimentală.

Cine a citit ce a spus renumitul William Law despre suflet, știe ce eu vreau să spun prin aceasta aici. El era unul din acești mistici, dar care atribuia o însemnătate mare acțiunii așa-numitor mijloace de har și a sentimentelor lăuntrice ale omului și prin aceasta camufla sau chiar sacrifică harul lui Dumnezeu în Hristos. El nu a înțeles nici câtuși de puțin întreaga ruină a omului, dar nici întreaga dimensiune a mântuirii sau a vieții în Hristos. La el era vorba de o osteneală de a iubi pe Dumnezeu și prin străduință să capeți recunoștința Lui. Lipsa credința în dragostea

salvatoare a lui Dumnezeu și a judecății Sale necruțătoare asupra cărnii. Numai prin această credință el ar fi putut avea o parte nespuse mai bună în Hristos, Domnul. Începând de atunci există o comunitate, al cărei caracter distinctiv este, să se străduiască pentru așa-numita „sfințire creștină”. În privința aceasta nu este vorba de sfințirea potrivit cu Scriptura, ci mai mult de o părere bună despre starea sufletului propriu, care se bazează pe sentimente de fericire ale inimii. Cauza și totodată rezultatul acestor strădani este o preocupare exagerată cu sine însuși și cu experiențele personale, pe care ei le împărtășesc între ei spre zidirea reciprocă. Acest schimb de experiențe ocupă un loc important în întrunirile lor, așa că ei se strâng regulat săptămânal în grupe, de fiecare dată sub conducerea unui conducător, ca să-și împărtășească ceea ce Duhul Sfânt, după părerea lor, a lucrat în sufletele lor. Desigur în privința aceasta ei nu se pot sprijini pe nici o rânduială sau instituționalizare de felul acesta în Noul Testament.

Duhul lui Dumnezeu glorifică pe Hristos, prin aceea că El primește din ce este al Său și ne face nouă cunoscut. El este Cel care conduce în tot adevărul. Felul amintit de misticism dimpotrivă glorifică eul propriu. Omul se preocupă cu sentimentele proprii. Prin aceasta el este expus direct pericolului de autodivinizare, în timp ce în alte suflete dă naștere la depresiune, dacă prin eforturile depuse nu este mulțumit cu cele obținute. Este util pentru noi să recunoaștem, că nimic din noi nu ne poate crea satisfacție spirituală, așa că noi facem pe Hristos totul pentru noi, ceea ce El de fapt și este. Preocuparea cu inima proprie, cu excepția cazului, că din cauza aceasta ne smerim, Îl dezonorează și ne duce pe noi înșine în pericol. Preocuparea cu sine însuși nu numai este fără folos, ci și ea ne împiedică să creștem în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Fără îndoială sunt însă mulți creștini adevărați atrași în această invenție omenească de preocupare cu sine însuși, care în mod necesar limitează preocuparea cu Domnul Isus. În loc să te bucuri totdeauna în Domnul, se caută bucuria în sine însuși.

Să observăm grija cu care Cuvântul inspirat în versetele următoare întâmpină învățătura misticismului. Adevărul binecuvântat al lui Hristos și realitățile care ne sunt relatate despre El în evanghelii, sunt antidotul cel mai bun pentru acest abuz al preocupării cu sine însuși. Ele așează inima pe un fundament divin și bucuria neciuntită în Hristos exclude preocuparea cu noi înșine și cu presupusa noastră stare bună. În felul acesta Duhul Sfânt ne conduce în locul acesta înapoi la odihna pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi, la Evanghelia însăși. Ce ar fi mai potrivit și mai eficient să ne elibereze de privirea în inima proprie? «Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.» «Noi am văzut», așa pot confirma cu tărie martori inspirați. Indiferent cu ce se preocupă ceilalți și cu ce lucruri înalte se pot ei lăuda, - «noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Ce efect are un astfel de adevăr, ce efect ar trebui el să aibă? Nu ne umple el cu laudă pentru Tatăl și pentru Fiul? Nu ne face el să ne rușinăm, recunoscând nimicnicia noastră proprie? Ni se arată, că noi nu eram nimic altceva decât păcătoși, dar acum suntem mântuiți pe deplin prin intermediul credinței prin harul Său. Puțin credinciosul se îndoiește de faptul că noi am fost așa de răi și că Dumnezeu este cu adevărat așa de bun. Însă credința simplă lucrată prin Duhul Sfânt cu siguranță nu va găsi nimic în noi înșine, care are valoare, care să poată fi comparat cu harul așa de bogat și permanent. În felul acesta Dumnezeu ne eliberează de preocuparea cu noi înșine, cu lumea și cu toate celelalte din jurul nostru, pentru ca sufletul nostru să-și găsească plăcerea în El și în Fiul Său. Cunoștința poate chiar să ne facă să ne umflăm de mândrie; dar dragostea divină a Tatălui și a Fiului lucrează zidirea noastră spirituală.

Adevărul eliberează și de învățătura contrară. Unii se preocupă cu ei înșiși într-un mod legalist. Ei nu caută presupusul bine în ei înșiși, ci consideră ca printr-un pesimism lipsit de speranță să placă lui Dumnezeu și prin aceasta să devină mai buni. Inimile lor nu se pot ridica mai presus de constatarea: «O, nenorocitul de mine, cine mă va elibera de acest trup de moarte?» La aceasta se adaugă, că ei trec total cu vederea ce vestește apostolul Pavel credincioșilor în baza lucrării lui Hristos. În loc să se umilească ca argații cu inimile întunecate și necurățite, Mântuitorul le-a dat dreptul la «haina cea mai bună» și la «vițelul îngrășat», și ei sunt chemați să aibă parte de bucuria Tatălui spre glorificarea Fiului Său. «Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a

eliberat de legea păcatului și a morții» (Romani 8,2). Mângâierea adusă de această eliberare devine tot mai impresionantă, dacă ne gândim că „eu” îndreptat spre Hristos este același care puțin mai înainte ofta sub Lege (Romani 7,24). În loc să te preocupe în atât de felurite moduri cu tine însuși, parțial prin pornirile pătimase ale sentimentelor, parțial prin descurajare, este mult mai bine să condamni carnea fără cruțare și pe deplin, așa cum a făcut și Dumnezeu la cruce, și să primești pe Hristos ca subiect demn de preocupare pentru noi și ca izvor al păcii nepieritoare și al bucuriei permanente. Prin aceasta confirmăm chemarea noastră, voia Tatălui, lucrarea Fiului și că posedăm mărturia Duhului Sfânt ca subiect al bucuriei noastre, așa cum de fapt va fi partea noastră în veșnicie.

În acest context este interesant faptul, că Samaria era locul în care Domnul a fost recunoscut ca Mântuitor al lumii. Această recunoaștere a urmat după întâmplarea minunată de la fântâna lui Iacov, unde sârmanei păcătoase, care a avut cinci bărbați și acum avea unul, care nu era soțul ei, i-a fost dăruită viața veșnică prin credința în Domnul Isus. Domnul îi mai spune și că religiile rivale ale Ierusalimului și Samariei vor fi date deoparte. Începând de acum închinarea va avea un caracter cu totul altul. Natura acestei închinări a fost arătată deja atunci de Domnul: «Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr; pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.»

Așa a fost arătată plinătatea harului unei sârmane samaritene, în a cărei inimă adevărul a început să lucreze. Conștiința ei a fost atinsă și sufletul ei a fost trezit să devină conștient de propria vină. Abia după aceea ea a aflat, cine era Cel care a vorbit inimii ei cu putere divină (de aceasta ea era convinsă). Cu toată simplitatea credinței ea a primit cuvântul Lui și a devenit o martoră față de alții despre Acela în care a crezut. Domnul a arătat har și celorlalți samariteni. El a făcut acolo ceea ce noi nu găsim niciunde în timpul lucrării Sale pe pământ: El a rămas două zile la ei. Samaritenii au putut să mărturisească după aceea, că ei au crezut în El, nu din cauza mărturiei femeii, căreia Domnul «i-a spus totul», ce a făcut ea, ci: «Noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Mântuitorul lumii.» (Adaosul „Hristosul”, care a fost introdus în locul acesta de copiiști, nu corespunde Cuvântului autentic al lui Dumnezeu și nu corespunde contextului.) În zilele acelea era vorba de mărturisirea acestui titlu «Mântuitorul lumii», în timp ce mărturia, că Tatăl a trimis pe Fiul, corespunzător împrăjării lipse. Această realitate nu o cunoșteau încă samaritenii și nici nu îndrăzneau s-o considere ca premisă. Nici lor și nici unui alt credincios nu le-a fost dat până atunci Duhul Sfânt, «prin care noi strigăm „Ava, Tată!”» Ei erau însă primii credincioși, care au mărturisit, că Domnul Isus este «Mântuitorul lumii». Aici nu era vorba de iudei, ci de păcătoși și prin aceasta se referea la samariteni și tot așa de bine la orice alt om. Aceasta a avut loc înainte ca Domnul să înceapă slujba Sa publică. Primele capitole ale evangheliei după Ioan ne relatează despre acțiuni ale Domnului înainte ca Ioan Botezătorul să fie închis și ca El Însuși să meargă în Galileea. Aceste evenimente câștigă însemnătate mai mare prin recunoașterea acestei realități uriașe, că El este «Mântuitorul lumii».

Găsim la samariteni o anticipare a Evangheliei, prin aceea că ei primesc cu adevărat harul arătat în Persoana Domnului. El nu este numai un Mântuitor, și nici numai așteptatul Mesia al poporului Israel, ci El este «Mântuitorul lumii». Adevărul și-a creat drum printre nori și lumina lui a luminat în inimile samaritenilor disprețuiți și neștiutori. Ei erau primii care L-au mărturisit în felul acesta. Aici, în scrisoarea lui Ioan, avem mărturia apostolică: «Noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Cum putem însă noi ști că un păcătos Și-a însușit acest har și adevăr al lui Hristos? Cum putem fi siguri, că adevărul salvator, divin, a pătruns în sufletul unui om și el a fost adus deci în această legătură apropiată cu Dumnezeu, despre care vorbește apostolul? Răspunsul îl găsim în versetul care urmează: «Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.»

Nu obținem noi prin aceasta o asigurare deosebit de uimitoare? În versetul 14 am văzut pe credinciosul adevărat, simplu, care se pleacă sub vestea bună, că Tatăl a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii. Nu este vorba numai de supunerea sub Mesia, Împăratul care va veni al lui

Israel, ci de credința, că El este Fiul lui Dumnezeu. «Cine va mărturisi» se spune, și acest «cine» cuprinde pe toți, fără nici o excepție. Este vorba de «mărturisire» și nu numai de «credință». Cine L-a mărturisit, acela a biruit toate obstacolele, îndoielile și temerile. El a verificat adevărul, și-a dat seama de prezența harului, s-a condamnat pe sine și acum nu mai amână. Urmarea este, că binecuvântarea bogată a Domnului se revarsă peste el. Așa spune apostolul Pavel: «Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit» (Romani 10,9), și prin aceasta pune accentul pe răspunsul lui Dumnezeu la lucrarea lui Hristos. Aici în secțiunea noastră apostolul Ioan rămâne ca de obicei la gloria Persoanei Fiului, în evanghelie dimpotrivă Îl prezintă în toată plinătatea harului Său față de cei pierduți. Dacă păcătosul deci se îndepărtează acum de sine însuși și de orice reazim pământesc și mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, care este atunci urmarea? «Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.» Consider că nimeni nu-L mărturisește cu adevărat ca Fiu al lui Dumnezeu, fără să creadă și în lucrarea de răscumpărare, pe care El a înfăptuit-o și pe care Dumnezeu a recunoscut-o. Pentru necredință toate acestea sunt lucruri dubioase. Oamenii pot folosi cuvintele Scripturii, dar ei nu recunosc nicidecum adevărul, care se exprimă prin aceasta. De aceea premisa, că mărturisirea este sinceră și corespunzătoare cu Dumnezeu. Este vorba de mărturisirea, că Omul Hristos Isus, pe care marea mulțime a poporului L-a considerat a fi numai un om, chiar dacă L-au considerat un Om neobișnuit, este Fiul lui Dumnezeu. Cine ar putea în acest caz să se mai îndoiască încă de eficacitatea lucrării Sale de răscumpărare? Realitatea bătătoare la ochi făcută cunoscut aici este, că oricine mărturisește pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, are nu numai viața veșnică, iertarea păcatelor sale și primește Duhul Sfânt, ci posedă și cele mai înalte privilegii spirituale, pe care noi ni le putem imagina. Căci ce ar putea fi mai mare decât faptul că Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu? Fără îndoială mărimea acestor binecuvântări se va simți cu atât mai profundă cu cât mai spirituală este starea inimii noastre. Apostolul însă îl asigură aici pe credinciosul care depune această mărturie, că aceste binecuvântări sunt partea lui. Să prețuim acest adevăr și să ne bucurăm de el! Fie ca Domnul să îndepărteze totul de la noi, care ar putea să tulbure mintea noastră și prețuirea din partea noastră a binecuvântărilor Sale minunate!

Apostolul prezintă în versetul 16 utilitatea practică a acestui adevăr: «Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi». Principiul de bază este și aici scos iarăși în evidență: «Noi (accentuat) am cunoscut ...». Dragostea Lui este nu numai «față de noi», ci și «în noi» (înțelesul textual al textului original). Noi prețuim și ne bucurăm cu atât mai mult de faptul că dragostea Sa din noi mai înainte s-a revărsat spre noi, pe când eram încă copii ai mâniei. Și aici Ioan repetă: «Dumnezeu este dragoste», însă de data aceasta legată cu constatarea: «Și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el». Aceasta este un fel cu totul nou de a vorbi despre dragoste. Dacă eu rămân în dragostea care vine de la Dumnezeu, atunci eu nu pot altfel decât să mă simt total acasă la Dumnezeu. Dragostea care se revarsă din bunătatea Sa a dat pe Hristos la moarte, ca să creeze o bază desăvârșită pentru darul dreptății. Ea a anulat păcatele mele și m-a făcut copil al Său, fără nici cel mai mic merit din partea mea. Ea Îl face să rămână în mine. Nu este de mirare, dacă această dragoste din El dă naștere în mine la dragoste; dacă rămân în această dragoste, atunci eu rămân în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în mine. Nu este vorba de vizite ocazionale la Dumnezeu, ci de o rămânere permanentă în El. Este obișnuința și căminul credinciosului, să rămână în această dragoste. Ar putea fi o binecuvântare mai prețioasă? Și cât de simplu sunt toate acestea, dacă noi numai credem. Aceasta răstoarnă orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu. Apostolul nu scrie aici la teologi, la filozofi sau la savanții în religie, ci la copiii lui Dumnezeu. Pentru fiecare are ceva, toți trebuie să cunoască mai bine dragostea lui Dumnezeu, care a fost partea lor deja la începutul drumului lor de credință, și să se bucure tot mai mult de dragostea lui Dumnezeu.

Va fi însă bine să îndreptăm atenția spre unele diferențe importante, care sunt între „rămânerea noastră în Dumnezeu” și „rămânerea lui Dumnezeu în noi”. Sunt de diferențiat trei forme diferite ale acestei binecuvântări. Temporal pe primul loc stă rămânerea lui Dumnezeu în cel credincios,

și noi tocmai am văzut, că oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, posedă această binecuvântare în mod dublu (versetul 15): Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Dar cum rămâne Dumnezeu în el? Știm că aceasta are loc prin Duhul, pe care El ni l-a dat (compară cu capitolul 3,24). În capitolul 4,13 se adaugă apoi: «Prin aceasta cunoaștem că rămânem în El, și El în noi, pentru că ne-a dat din Duhul Lui».

Găsim aici deci rămânerea noastră în El; aceasta poate avea loc numai dacă El în harul Său neîngrădit Se coboară, să rămână în noi prin darul Duhului Său.

Aceasta are apoi ca urmare, că noi rămânem în El. Cum se explică atunci ordinea din capitolul 4,13? Versetul arată, că Dumnezeu rămâne în credincios deja pe baza Duhului care i-a fost dat. Prin puterea părtășiei, care se revarsă spre credincios prin partea pe care o are la Duhul lui Dumnezeu, el rămâne însă nu numai în Dumnezeu, ci și Dumnezeu rămâne în el în cea de-a „treia formă” a acestei rămăneri, în desfășurarea deosebită de putere. Aceasta este confirmat prin formularea deosebită din versetul 16: «Cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el». Ca și în versetul 13, și aici se face aluzie la binecuvântarea anterioară a rămănerii lui Dumnezeu și sunt adăugate alte două binecuvântări. Rezultatul al treilea este puterea spirituală ca un alt privilegiu deosebit. În versetul 15 găsim cazul general: mărturisirea că Isus este Fiul lui Dumnezeu, și ca urmare numai primul și al doilea fel de binecuvântări, că Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Binecuvântarea a treia este adăugată numai în versetele 13 și 16. Aici se spune nu numai «Duhul», ci «din Duhul Său», ceea ce arată în mod deosebit spre părtășie.

Dumnezeu rămâne în credincios prin Duhul, pe care El l-a dat; prin aceasta știm, că El rămâne în noi. Aceasta este o realitate minunată, ea însă nu cuprinde toate binecuvântările. Apostolul este garantul nostru pentru această realitate, și aceasta ne este suficient. Dumnezeu rămâne în noi; aceasta exercită o putere mare de atracție asupra noastră, și prin faptul că noi cunoaștem dragostea Lui, rămânem și noi în El. Acest prim privilegiu îl putem denumi activitatea suverană a lui Dumnezeu, pe care El o face pentru glorificarea lucrării Domnului Isus în aceia care Îl mărturisesc ca Fiu al lui Dumnezeu. El ne pecetluiește cu Duhul Sfânt ca fiind ai Săi, care au fost răscumpărați prin sânge (ca să folosim felul de exprimare al apostolului Petru cu privire la această temă). Aceasta înseamnă, că Dumnezeu rămâne în noi. Al doilea privilegiu este răspunsul venit din inima credinciosului, care în mod obișnuit cu o dragoste smerită și încrezătoare se bazează pe Dumnezeu, în loc să caute ajutor la sine sau la alții când este în greutate. În aceasta constă rămânerea noastră în Dumnezeu. În orice situație noi ne adresăm Lui, a cărui dragoste a făcut în noi o locuință pentru El. După ce am fost aduși la El într-o apropiere așa de intimă, potrivit dorinței Lui ne facem căminul nostru în El. Aceasta îmi pare mie a fi diferența între rămânerea lui Dumnezeu în noi și rămânerea noastră în El.

Urmează a treia formă de privilegii divine; ea constă în puterea care rezultă din această părtășie. Prima a fost acțiunea suverană a lui Dumnezeu; a doua este dragostea care rezultă în inimile noastre prin încrederea în El; cea de-a treia constă în puterea spirituală produsă prin Duhul ca urmare a unei binecuvântări așa de mari. Și în acest caz de cele mai multe ori devine vizibilă slăbiciunea noastră. În mijlocul unei lumi trecătoare noi suntem înclinați efectiv să nu pășim în savurarea deplină a acestei binecuvântări. Nu trebuie să fie așa și este foarte umilitor pentru noi. Căci dacă noi, tu și eu, arătăm așa puțină dăruire și putere spirituală, atunci ne este clar că vina este exclusiv de partea noastră. Greșelile altora nu sunt motivul și nici scuza plauzibilă, ci este propriul nostru eșec. Suntem incitați de alții, atunci în noi a fost ceva care s-a lăsat iritat. Acesta însă nu ar fi existat, dacă am fi rămas în Dumnezeu și Dumnezeu ar fi rămas în noi în puterea Sa. Apostolul ne arată clar, că rămânerea lui Dumnezeu în noi și rămânerea noastră în El este partea fericită a fiecărui credincios. Ce pagubă dacă acest privilegiu este recunoscut numai ca principiu, dar în practicarea lui se arată o mare lipsă! Să ne încurajăm unii pe alții, pentru ca acest principiu să se transforme în roadă practică! Vom fi foarte încurajați în privința aceasta, dacă privim cu simplitate și statornicie spre Dumnezeu. Fie ca harul Lui să realizeze aceste binecuvântări în noi și spre glorificarea Numelui Său să le lase să devină

vizibile; tot așa pregătirea de a ne smeri imediat în țărână, dacă devenim conștienți că L-am dezonorat. Oamenilor, care au devenit părtași acestor binecuvântări ca și credincioșii, le va fi greu să înainteze acuzându-se singuri. Fie ca spre bucuria noastră să facem constatarea, că Dumnezeu Își ține totdeauna cuvântul. El ne-a dăruit privilegiu, care sunt așa de minunate, că sunt puțini credincioșii care înțeleg că ele ne aparțin nu numai teoretic, ci că noi avem dreptul să ne bucurăm de ele și să le practicăm în umblarea noastră.

### **1 Ioan 4,17-21**

Secțiunea studiată anterior, din punctul de vedere al caracterului temei sale, a ridicat probabil cerințe mari pentru înțelegerea noastră. Acum însă avem ocazia să studiem ceea ce leagă secțiunea anterioară de versetele care ne stau în față, lăsând la o parte anumite detalii și să le expunem simplu și în mare. Cine se poate îndoi de faptul, că a fost intenția Autorului divin să îndrepte atenția fiecărui credincios spre un subiect și să-l lege de el, subiect pe care credincioșii îl consideră în mod obișnuit prea sublim și de aceea de nerealizat practic? Deoarece el este parte componentă a unei scrisori, care nu este adresată unei singure persoane, ci mai mult ca oricare altă scrisoare este adresată nemijlocit tuturor copiilor lui Dumnezeu, nu ar trebui noi, fiecare din noi, să acordăm cea mai mare atenție acestui subiect? Cu siguranță vom constata, că adevărata credință în Hristos dă dreptul fiecărui credincios adevărat, prin puterea vieții noi și a Duhului lui Dumnezeu care locuiește în el, să studieze din nou aceste binecuvântări în prezența lui Dumnezeu și să cugete la ele. Pe lângă aceasta ne putem aștepta, că El în dragostea Sa nu numai ne va da o înțelegere spirituală mai mare, ci și ne va ajuta să ne însușim și să ne bucurăm de privilegiile, pe care El ni le pune în față. Mulți dintre noi au făcut din când în când experiența minunată, că unul sau altul din locurile din Scriptură sub călăuzirea Duhului au revelat conținutul lor bogat în comori, cu toate că până în acel moment ochii noștri nu au descoperit nimic din această frumusețe. În secțiunea care ne stă în față să căutăm mai intens după aceste comori ascunse, deoarece ele sunt destinate pentru a lărgi și adânci părtașia noastră cu Dumnezeu.

În primele șase versete din 1 Ioan 4 am găsit piatra de încercare dublă a adevărului față de prorocii falși, și anume Isus, venit în carne, și revelația apostolică, aceasta înseamnă, Noul Testament. După aceea apostolul, în felul lui caracteristic, a scos în evidență cu aceeași intensitate marele subiect al dragostei, cum a făcut apostolul Pavel în 1 Corinteni 13. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se iubească unii pe alții, deoarece dragostea este din Dumnezeu; oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Vedem totodată că Ioan privește dragostea ca fiind de nedespărțit legată de adevărul mare al vieții veșnice în Hristos și prin aceasta cu noua relație cu Dumnezeu Însuși și cunoașterea Sa pe baza înțelegerii spirituale. De aceea pentru credinciosul de pe pământ este vorba de un domeniu care depășește atât cunoașterea omenească cât și sentimentele naturale. El se extinde asupra credincioșilor care sunt pe pământ, și anume pe o bază care este nu numai supranaturală, ci este și dumnezeiască și ne conduce, așa cum vom vedea, în legătură directă cu Dumnezeu și prezența Sa. Tot ce stă în legătură cu aceasta se referă nemijlocit la fiecare credincios în parte, însă nu îl conduce să ocupe o poziție mai înaltă și să lumineze ca o stea singulară, ci în relația intimă care rezultă din rămânerea lui Dumnezeu în el și rămânerea lui în Dumnezeu. El va dori nu numai să umble în lumina lui Dumnezeu, ci și în dragostea lui Dumnezeu, care este de fapt natura lui Dumnezeu și totodată izvorul noii naturi a credinciosului.

Însă astfel de gânduri ar putea să trezească în sufletul credinciosului sentimente subiective și să-l ademenească la aroganță, deoarece ele sunt realmente atât adevărate cât și deosebit de sublime. De aceea pasul următor din secțiunea noastră pune pe credincios deoparte și îi prezintă total obiectiv acțiunea lui Dumnezeu fără vreo contribuție a credinciosului. «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi (sau: în cazul nostru), că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-

am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.»

Orice „înlocuitor” pentru Hristos ar fi fost total insuficient. Noi avem nevoie de realitatea infinită a dragostei lui Dumnezeu în Hristos; mai întâi pentru ca noi, care eram morți, să trăim prin El, și apoi, pentru ca El, ca Suplinitor, să fie făcut păcat pentru noi, cei care eram vinovați și necurați. Dragostea, care putea să de-a naștere la astfel de rezultate extraordinare, se găsea exclusiv în El, nu în noi. De aceea noi am devenit ucenici numai ai Domnului Isus, nu ai lui Thomas von Kempen sau al altor mistici. Este scopul categoric de a fonda adevărul pe ceea ce a fost Dumnezeu pentru noi, și nu pe ceea ce noi suntem pentru El sau pe ce dorim să fim pentru El.

După ce apostolul a prezentat clar, demn de admirat, acest fapt, acum atrage atenția, că dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi trebuie să ne iubim unii pe alții. Noi iubim pe Dumnezeu, și nu putem altfel, decât să-L iubim, dacă credem în dragostea Sa nemărginită în Hristos față de noi. Dar noi ar trebui în același fel să iubim și pe aceia care Îl iubesc, deoarece noi toți suntem copiii Săi. Urmează apoi afirmația remarcabilă, pe care o găsim foarte asemănător și în Ioan 1,12, unde ea se referă la Fiul, în timp ce în 1 Ioan 4,12 stă în legătură cu copiii lui Dumnezeu. Hristos a revelat în chip desăvârșit pe Dumnezeul nevăzut; cum poate deci dragostea noastră reciprocă să facă același lucru? Prin faptul că noi iubim, așa cum am văzut, căci atunci «Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Fără să ai viață în Hristos, aceasta ar fi imposibil. Însă noi avem nevoie mai mult decât aceasta, și aceasta ne-a fost de asemenea dat, și anume «din Duhul Lui» (versetul 13). Este același Duh care s-a coborât odinioară și a rămas pe Hristos pe baza desăvârșirii Sale personale și lăuntrice, care acum rămâne și în noi pe baza lucrării Domnului făcută la cruce pentru noi. Prin aceasta este posibil ca noi să rămânem în Dumnezeu, tot așa cum El rămâne în noi, și să știm despre această rămânere reciprocă. Acest singur fapt ne păzește să nu ne considerăm mai presus decât se cuvine. Prin har avem acces liber la relații intime cu Dumnezeu în mod larg.

Cu toate că în versetul 12 s-a spus, că vederea lui Dumnezeu întrece aptitudinile naturii omenești, în versetul 14 citim despre a vedea pe Dumnezeu, care a putut fi confirmată prin martori oculari: «Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Prin aceasta ei nu au dat mărturie despre o viziune sau o scenă asemănătoare, ci despre o înfăptuire prin credință prin puterea Duhului Sfânt. De aceea după mărturisirea că Isus este Fiul lui Dumnezeu urmează ca pas următor binecuvântarea, că «Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.» Dumnezeu în harul Său acționează cu noi în această ordine. Aceasta este confirmat în mod evident în versetul 16, unde apostolul se face iarăși una cu tot restul credincioșilor, prin aceea că adaugă: «Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.» Căci cine ar fi vrut să limiteze aceste cuvinte, care vorbesc despre părtășia credincioșilor cu Dumnezeu, numai la cercul apostolilor? Părtășia se bazează pe viața nouă și pe lucrarea de ispășire înfăptuită; ea este însă prezentată prin Duhul ca fiind o consecință, așa că noi ca copii ai lui Dumnezeu avem parte de bucuria și dragostea Sa: «Dumnezeu este dragoste, și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.» În această ordine face sufletul experiență spirituală și primește putere spirituală. Fiecare parte componentă a acestor binecuvântări este o realitate pentru relația credinciosului cu Dumnezeu, și fiecare detaliu este amintit aici la locul potrivit. Ce încurajare pentru credinciosul simplu; dar ce admonestare pentru cel care se comportă indiferent sau neglijează o astfel de favoare și bucurie divină! Cât de remarcabil este și faptul, că nimic nu amintește de visuri sau viziuni supranaturale, dar și că nimic nu slujește la ridicarea credinciosului în ochii altora sau înaintea propriilor lui ochi!

S-ar putea să ni se pară imposibil, ca harul, care s-a desfășurat așa de bogat înaintea noastră, să mai poată adăuga ceva, că el ar putea să ofere ceva mai mult. În primul rând noi am găsit izvorul tuturor acestor binecuvântări în dragostea lui Dumnezeu, prin aceea că El a trecut asupra noastră valoarea vieții și morții lui Hristos pe când noi eram încă morți în păcate. În al doilea rând am

văzut că dragostea dumnezeiască este tot așa de sigur activă între noi, cum este de sigur că noi am fost născuți din Dumnezeu și Îl cunoaștem. Pe lângă aceasta, Duhul Sfânt rămâne în noi, ca să ne întărească și să ne învioreze, prin aceea că El ne menține în Dumnezeu și ne lasă să savurăm rezultatele acestei rămâneri în puterea spirituală. Cu toată atenția se scoate în evidență, că fiecare credincios are drept la acest har; desigur sufletele noastre trebuie să se găsească în părtășie cu Dumnezeu, pentru ca acest har să poată lucra. În versetul 17 ne este prezentată o altă binecuvântare, într-un fel oarecare o încununare a privilegiilor numite mai înainte: «În felul acesta a fost desăvârșită dragostea față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecării, pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Prin aceasta se deschide credinciosului un acces nou, important, la binecuvântările dumnezeiești. Este vorba de dragostea dumnezeiască, însă în acest caz nu numai de revelarea ei în favoarea noastră, atunci când eram complet fără valoare și inapți pentru orice fel de bine; și nici de faptul că dragostea Lui în noi, copiii lui Dumnezeu, dă naștere în noi la dragoste reciprocă. Și nici în primul rând nu se referă la suspinul Duhului Sfânt, care suspină împreună cu noi, sfinții mântuiți cu trupuri nemântuite, în mijlocul întregii creații, care dorește după eliberarea de care va avea parte la arătarea Domnului Isus în putere și slavă. Ioan a vorbit de faptul că Duhul Sfânt lucrează aici și acum în copiii lui Dumnezeu în puterea dragostei dumnezeiești și le face prețioasă savurarea prezenței lui Dumnezeu. Aceasta era dragostea desăvârșită în noi (versetul 12). În versetul 17 Ioan vorbește de o favoare mult mai aleasă, și anume, că dragostea a fost desăvârșită cu noi, pentru ca noi să avem îndrăzneală în ziua judecării. Această «îndrăzneală» este mai presus de orice gând cu privire la faptul că credinciosul ar putea totuși să meargă la judecată, aceasta înseamnă la judecata veșnică, judecata dreaptă, care va lovi pe orice vinovat și pe orice om nemântuit. Judecata dumnezeiască, care a fost încredințată Domnului Isus spre executare, va lua cunoștință despre orice gând ascuns și despre orice cuvânt, precum și de toate acțiunile trupului. Ce om ar putea pași într-o astfel de judecată, fără să nu fie declarat vinovat și condamnat?

Deja în Vechiul Testament, care în comparație cu Noul Testament aruncă puțină lumină asupra judecării morților, auzim pe psalmist spunând: «Nu intra la judecată cu robul Tău! Pentru că înaintea Ta nici un om viu nu este drept» (Psalm 143,2) Aceasta ne arată, că nici măcar un «rob al lui Dumnezeu» (aceasta înseamnă un „credincios”), ca să nu mai vorbim de păcătoșii indiferenți, da, că nici un om viu nu poate fi îndreptățit în judecata Domnului. Căci judecata nu poate nici să ignoreze fapte și nici să scuze păcate, căci nici un om muritor nu a trăit vreodată o viață fără păcat. Cum ar putea un om păcătos să fie îndreptățit sau salvat?

Pe când Domnul nostru era pe pământ, S-a referit în cuvinte desăvârșit de simple și clare la această problemă așa de îngrozitoare pentru om (compară cu Ioan 5). El vorbește de la Sine Însuși ca Fiu al lui Dumnezeu devenit carne, care are autoritate să dea viață oricui care crede în El, și care are autoritate și să exercite judecata tuturor păcătoșilor, care Îl leapădă și Îl disprețuiesc. El îi dăruiește viață celui ce crede și pe cei necredincioșii îi va duce la judecată. Cuvintele, care lasă să se recunoască pe deplin clar calea mântuirii, le găsim în versetul 24: «Adevărat, adevărat vă spun că cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.» (Ioan 5,24) Cuvântul «judecată» din acest verset a fost redat greșit în alte traduceri prin cuvântul „condamnare”. Prin aceasta el trebuia adaptat la concepția greșită răspândită în creștinătate, că va exista o judecată generală, atât a celor credincioși cât și a păcătoșilor. Prin expresia «judecată», fiind singura care redă adevăratul sens, se exclude această rătăcire. Prin aceasta Domnul face cunoscut în locul acesta: fiecare, care aude cuvântul Său (prin aceasta nu este vorba de cele zece porunci sau ceva asemănător lor), și crede Aceluia care a trimis pe Mântuitorul (căci este esențial ca noi să recunoaștem Darul mare al dragostei Sale), are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Credinciosul nu va trebui niciodată să fie pus înaintea judecării din cauza vinei sale, așa cum va fi cu necredincioșii. Dacă credem cuvintele Domnului, atunci știm că credinciosul a trecut deja din moarte la viață; prin faptul că la primit pe Hristos, el a primit viața veșnică. Hristos este



glorificat prin aceasta. Dar deoarece necredinciosul Îl dezonoarează pe El și cuvântul Său și nu crede că Dumnezeu în dragostea Sa a trimis pe Hristos, el trebuie trezit să meargă la judecată („condamnare” nu este expresia corectă), în timp ce credinciosul primește învierea vieții, care în versetul 24 este pusă clar în opoziție cu învierea pentru judecată. Totuși credinciosul după învierea lui va trebui să dea socoteală față de Domnul Isus cu privire la tot ce a făcut în viața lui; atunci el va fi deja acolo sus. Aceasta nu are nimic a face cu judecata din care credinciosul, potrivit cuvintelor Domnului, va fi scos. Judecata asupra păcatelor noastre a purtat-o Domnul Isus la cruce; prin aceasta această problemă este rezolvată prin har. Credinciosul însă va fi descoperit (nu judecat) înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca el să cunoască tot așa cum el a fost cunoscut. El va fi atunci copleșit de mărimea harului lui Dumnezeu, care s-a făcut cunoscut în mântuirea lui.

Un alt loc, care se ocupă cu această temă, îl găsim în Evrei 9,27-28. Acolo este pusă față în față soarta omului natural, moartea și judecata, cu ceea ce Hristos a câștigat pentru credincios. În locul morții lui a intervenit moartea lui Hristos, care prin jertfa Sa a îndepărtat toate păcatele lui; în loc de judecată, el așteaptă acum arătarea lui Hristos fără păcat (aceasta înseamnă, fără legătură cu păcatul) spre fericire. Pentru aceia, care așteaptă a doua Sa venire, în locul judecării a intervenit mântuirea.

Credinciosul trebuie numai să țină cu tărie ceea ce spune Scriptura cu privire la îndreptățirea prin credință, ca să recunoască că concepția cu privire la o judecată comună a păcătoșilor și a credincioșilor este tot așa de incompatibilă cu Evanghelia ca și gândul că credincioșii trebuie să treacă efectiv prin judecată. Atât cât îmi este cunoscut, niciunul din părinții bisericii, cu atât mai puțin un conciliu în hotărârile lui, nu a cunoscut clar acest adevăr și nu a ținut cu tărie la el. Nici una din așa-zisele mărturisiri de credință nu mărturisește acest adevăr cu privire la Hristos. Este clar, că această concepție falsă trebuie să conducă la contradicții. Nimeni nu poate tăgădui, că Domnul va reveni pentru a lua pe credincioși, aceasta înseamnă, pe credincioșii Adunării în totalitatea ei și pe credincioșii din timpul Vechiului Testament. El îi va uni cu Sine în văzduh și îi va duce în casa Tatălui. Concepția unei judecări generale (care se sprijină pe separarea celor buni de cei răi dintre națiuni, făcută de Domnul, relatată în Matei 25,31-46) conduce la presupunerea derutantă, că cei îndreptățiți de Dumnezeu, după ce ei sunt deja în starea minunată, vor trebui verificați în judecată de către Mântuitorul lor, dacă nu cumva în final totuși să meargă la pierzare. Fără îndoială această alternativă este respinsă de orice credincios sănătos. Se scoate țepușa din această afirmație îngrozitoare, spunându-se că această judecată nu înseamnă altceva decât ca credincioșii să fie declarați mântuiți. Nu pricep ei, că prin aceasta ei fac inefficient gândul lor cu privire la judecarea și a celor credincioși? Reprezentantii acestei păreri ar face bine să cerceteze Scripturile, ca să vadă dacă cumva ei în interpretarea lor incorectă sunt în concordanță cu afirmațiile autorizate ale Domnului, că credinciosul nu vine la judecată și că judecata este hotărâtă numai pentru omul fără Hristos, pentru cel vinovat și pierdut.

Învățătura cu privire la o judecată generală este în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu, care, așa cum Domnul Însuși spune, va judeca pe aceia care acum nu au primit cuvintele Sale. Această învățătură a fost susținută și în cunoscutul canon al lui Vincent von Lerins și este conținută în crezul bisericii catolice din răsărit și din apus, răspândește însă pretutindeni numai întunerice spiritual. Ea jefuiește pe adepții ei de mângâierea la care ei au dreptul prin Hristos și lucrarea Sa, cu ajutorul credinței. Ea contribuie atât la dezonorarea Tatălui cât și a Fiului; căci este voia lui Dumnezeu, ca credinciosul să fie pe deplin sigur de harul Său și să savureze roadele dragostei Sale, atât viața veșnică cât și mântuirea. Această părere greșită nu ia în seamă că Domnul în chip minunat va pune deoparte pentru Sine pe ai Săi, care acum încă mai trăiesc într-o lume ticăloasă, prin înviere și răpire și îi va duce în gloria cerului.

Apostolul Ioan nu prezintă această favoare măreață a lui Dumnezeu pe terenul sau în caracterul dreptății, ca apostolul Pavel, care în 2 Corinteni 5,21 spune: «Pe Cel care n-a cunoscut păcat, (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.» Niciodată Judecătorul nu va supune judecării valoarea dreptății divine, pe care El Însuși a adus-o

pentru noi. El va judeca pe toți aceia care își atribuie o dreptate proprie, căci ea constă numai din minciună și înșelătorie. Tot așa El va judeca pe toți care în chip ușuratic L-au desconsiderat și și-au căutat satisfacția proprie prin provocarea lui Dumnezeu. El va aduce o judecată și mai aspră peste nedreptatea oamenilor, care consideră nedreptatea drept adevăr, așa cum este cazul în creștinătatea cu numele și în anumite cazuri și în iudaism. Însă pe cei găsiți în Hristos Isus, cărora El le-a devenit înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și mântuire, El nu-i va lăsa niciodată să fie atinși de suflul de gheață al judecății în cer, după ce El le-a umplut inimile prin Duhul Său cu căldura harului Său. Este un gând atât monstruos cât și neîntemeiat, că în ziua aceea Judecătorul va pune la îndoială faptul că El însuși este dreptatea noastră. Această afirmație este contrazisă prin tot textul anterior. Prima jumătate a capitolului 5 din 2 Corinteni dă dovada, că puterea vieții de înviere a lui Hristos a salvat pe credincios de cele două grozavii ale omului firesc, de moarte și de judecată. «Pentru că știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri. Pentru că, în adevăr, gemem în acesta, dorind fierbinte să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer, dacă, în adevăr, când vom fi îmbrăcați, nu vom fi găsiți dezbrăcați. Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață. Și Cel care ne-a făcut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a și dat arvuna Duhului. Suntem încrezători deci întotdeauna și știm că, fiind acasă în acest trup, suntem departe de Domnul (pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere). Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul. De aceea ne și străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă. Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.»

Pe apostol îl interesează în această secțiune cunoașterea credinciosului, că lui i-a fost luată orice frică de moarte și judecată, deoarece Dumnezeu ne-a așezat în aceeași poziție ca Hristos, pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mai mulți frați, care au fost făcuți asemenea chipului Său de slavă. Prin lucrarea Sa El a luat morții groaza ei, care stăpânește peste toată omenirea. Deoarece noi încă mai purtăm un trup care nu a fost mântuit, noi oftăm apăsăți; și aceasta cu atât mai mult, chiar dacă este într-un fel corespunzător lui Dumnezeu, cu cât noi înșine am fost împăcați cu El și posedăm deja binecuvântările legate de aceasta. Dorim să fim îmbrăcați cu trupul transformat. Însă tot timpul noi suntem încrezători, căci știm că despărțirea și a fi la Hristos este mult mai bine (așa cum Pavel scrie credincioșilor din Filipi) decât să fi departe de Domnul, și de aceea și noi dorim să fim acasă la Domnul.

Judecata, pe care o va face Hristos, nu ne produce frică, oricât de serioasă fără îndoială va fi ea; căci El a purtat deja judecata noastră la cruce. Dumnezeu ne pune uneori deja aici deoparte prin boală și în alte feluri și ne oferă ocazia, despărțiți de solicitările prin muncă și preocupări, să ne verificăm starea și umblarea. El cercetează rănilor noastre și se uită în colțul ascuns al inimii noastre. El ne conduce să strigăm: «Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!» (Psalm 139,23.24) O judecată de sine de felul acesta este deosebit de utilă. Am pierde multe binecuvântări dacă nu am practica-o. Însă ceea ce credinciosul practică acum prin judecata de sine este numai o parte din ceea ce va avea loc în măsură deplină înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. A scăpa de descoperirea înaintea Lui înseamnă să pierzi binecuvântarea mare legată de această descoperire. Apostolul nu intenționează nicidecum să ne neliniștească sau să ne descurajeze. El vorbește exclusiv de faptul cum noi suntem copleșiți de un sentiment de adâncă compasiune față de semenii noștri nemântuiți și de aceea suntem mânați să-i convingem să se întoarcă la Domnul din împietrirea inimii lor: «Cunoscând deci frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni» (2 Corinteni 5,11). Ei simt această frică pentru cei necredincioși, nu pentru ei înșiși sau din cauza propriei lor primiri la Dumnezeu. Căci el spune în continuare: «dar Dumnezeu ne cunoaște bine și nădăjduiesc că și voi ne cunoașteți bine în conștiințele voastre.» Harul ne-a

condus să lăsăm cu toată sollicitudinea lumina lui Dumnezeu în Hristos să lumineze în noi. Această iluminare înăuntru poate fi împiedicată; dar înaintea scaunului de judecată descoperirea (sau darea pe față a) ființei noastre va fi desăvârșită. Atunci, în starea de glorie, noi vom fi capabili, fără rușine falsă, cu ochi netulburați, să privim toată gloria Sa, cu toate că ea va duce la o mare smerire din partea noastră. Dar ce onoare va însemna ea pentru Dumnezeu oricărui har și pentru Fiul, căruia fiecare credincios Îi datorează această binecuvântare, precum și pentru Duhul Sfânt, a cărui putere permanentă, activă, a făcut parte fiecărui credincios de această binecuvântare în viața sa.

Noi nu avem nevoie să căutăm după alte argumentări, căci versetul 17 distruge complet părerea eronată, veche de secole, despre o judecată generală. Această rătăcire nu numai a păgubit mărturia adevărului, ci și, prin lipsa cunoașterii adevărului, a împovărat unele suflete temătoare de Dumnezeu. «În felul acesta a fost desăvârșită dragostea față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății.»

Cugetați la aceste cuvinte, voi cei care vă lăudați cu „învățătura bisericii” și nu ați ajuns la gândul că prin aceasta ați trecut «la o altă evanghelie, care nu este evanghelie” (Galateni 1,6)! Prin aceasta apostolul condamnă acel sistem doctrinar care venerează crucea ca pe un idol, dar care niciodată nu a înțeles învățătura dumnezeiască, că Hristos Cel crucificat i-a eliberat de oameni cu toate tradițiile, filozofiile și știința lor, toate lucruri care se ridică împotriva Bibliei și a lucrării de răscumpărare a lui Hristos. Dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși S-a arătat prin aceea, că El ne-a dat viața lui Hristos ca posesiune a noastră și că moartea Sa a ispășit păcatele noastre. Prin aceasta dragostea a putut să ajungă desăvârșită în noi, cei sfințiți, prin acțiunea Duhului Său. Însă nici chiar aceasta nu a fost de ajuns să satisfacă pe Dumnezeu nostru cu privire la onoarea Fiului Său. Dragostea a ajuns desăvârșită cu noi pentru ca noi «să avem îndrăzneală în ziua judecății». Aud întrebarea: „Pot cu adevărat să fie astfel de făgăduințe în Biblie, și pot fi ele înțelese în felul în care sunt scrise?” Nu m-aș mira câtuși de puțin, dacă astfel de gânduri ar apărea și la voi, fără să fi îndrăznit să vă exprimați necredința voastră cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar nu lipsește nimic în claritate cuvintelor cu care apostolul ne asigură că dragostea a ajuns desăvârșită cu noi, așa că noi putem privi cu îndrăzneală ziua judecății, și nu cu tremur și îndoială. A întemeia această îndrăzneală pe altceva decât numai pe lucrarea lui Hristos ar fi asemănător cu o blasfemie. În Hristos ea înseamnă triumful dragostei dumnezeiești. Este aceeași dragoste, care a îmbrăcat pe fiul pierdut cu «haina cea mai bună», atunci când el era îmbrăcat în zdrențe. Nu era haina nevinovăției, pe care o purta Adam. Dragostea ne îmbracă cu haina de nuntă, spre onoarea Fiului Împăratului. Noi am îmbrăcat pe Hristos, pe Hristosul mort și înviat, care a rezolvat toate problemele cu privire la păcate și la păcat. Întrebați-vă, voi care ați băut pe săturate din apele stătute, murdare ale tradiției: de ce nu ascultați de vocea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt și nu luați fără plată apa vieții? Hristos în moartea Sa și în ascultarea Sa în timpul vieții Sale pe pământ a glorificat așa de desăvârșit pe Dumnezeu, că poate să ia frica de moarte și de ziua judecății, chiar și vouă celor care ați insuflat cu succes această frică în sufletele înfometate, care au privit la voi pentru a primi hrană și totuși nu au fost săturate. Este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, la care toți ar trebui să luăm seama. «Dragostea a fost desăvârșită față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății.» Această dragoste își are izvorul în Dumnezeu prin Fiul, și noi vedem intenția ei cu privire la copiii Săi pentru ziua aceea. Ce contrast cu tânguirea tristă „dies irae” (aceasta înseamnă: ziua mâniei), care este admirată de unii ca poezie creștină! Aceasta nu este o „cântare duhovnicească” pentru credincioși, căci dragostea lui Dumnezeu se străduiește să alunge orice frică din inima lor.

Însă gândul este dus mai departe. Ioan ne arată motivul acestui har al lui Dumnezeu și prin aceasta îi mărește valoarea: «pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi descoperit acest adevăr, atunci această afirmație ar putea fi considerată cea mai grosolană aroganță rostită sau scrisă vreodată de un om. Nu vom greși, dacă presupunem că înțelesul deplin al acestui loc din Scriptură cu cea mai mare probabilitate nu a

fost nicidecum înțeles în universitățile teologice și de aceea nimeni nu a fost impresionat de acest adevăr uimitor. Căci apostolul explică, că, așa cum este Hristos, suntem și noi credincioșii în lumea aceasta. El spune aceasta în armonie cu întreaga învățătură a acestei scrisori: «ceea ce este adevărat în El și în voi». Hristos a murit și a înviat și poartă mult rod, care este asemenea Lui. Desigur vechiul nostru eu mai este prezent, dar a devenit adevărat ce spune Domnul în Ioan 14,20: «În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.» Această «zi» există începând cu ziua de Rusalii și durează până în zilele noastre. Înainte de această zi nu era «adevărat» și nici în timpurile viitoare nu va fi adevărat, dar acum este adevărat în credincioșii din timpul harului.

Potrivit acestui adevăr, poziția noastră și modelul nostru nu se mai găsește în primul Adam, ci în Omul al doilea, ultimul Adam. El este Capul, niciodată nu va fi un altul. Fiul Omului a glorificat pe Dumnezeu în ceea ce privește păcatul, moartea Sa a însemnat singura posibilitate de mântuire, căci păcatul a fost în El pe deplin judecat, spre glorificarea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a glorificat pe Fiul Omului prin faptul că L-a înviat și L-a luat în cer; El Îl glorifică în cer, Îl glorifică în Sine Însuși, cum n-a fost la nimeni altul, și nu va putea fi. Dumnezeu nu așteaptă să încununeze pe Fiul pe tronul lui David în Sion sau ca Împărat peste tot pământul. Chiar în ziua învierii Domnul a trimis «fraților Săi» mesajul: «Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.» Dumnezeu ne ia în natura noastră nouă din Adam cel decăzut și ne așează în Hristosul înviat. De aceea «așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta».

Să observăm însă: nu se spune, cum era El! Învățătura bisericii cu privire la acest punct este total greșită. Întruparea lui Hristos este un adevăr binecuvântat și de însemnătate decisivă pentru credință. Dar ea nu înseamnă unirea noastră cu El; aceasta nu corespunde învățaturii creștinismului. Atâta timp cât Hristos a trăit aici, El a rămas singur; ca Cel mort El aduce mult rod. Unirea cu El a devenit posibilă abia după ce El a murit pentru noi și pentru păcatele noastre. Abia ca Cel înviat, ca Cel care a purtat judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre, El a putut spune: «Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru». Catapeteasma s-a rupt abia la moartea Sa; înainte de aceasta preoții, jertfele și Sfânta sfințelor pământească își aveau justificarea din partea lui Dumnezeu. Dar moartea Sa a fost și moartea noastră, și prin învierea Sa avem parte de viața Sa în putere. Atunci a început creștinismul, Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să pecetluiască pe aceia care au fost curățiți prin sângele Domnului. «Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Poziția noastră «în lumea aceasta» este acum în Hristos; orice poziție înaintea lui Dumnezeu, care nu este în El, trebuie s-o lepădăm. S-ar putea presupune că un suflet învățat în felul acesta s-ar putea declara mulțumit cu înșelătoriile papalității sau compromisurile de diferită natură din interiorul denominațiunilor protestante? Avem noi o poziție creștină binecuvântată pe o bază de nezguduit sau nu? O poziție mai înaltă nu poate exista, și ea ne-a fost dăruită, fiecărui credincios adevărat «în lumea aceasta». Ne mai rămâne numai să credem în Dumnezeu cu privire la poziția sufletului nostru și să cerem har de la El să iubim acest adevăr și să-l trăim. Hristos trebuie să fie totul pentru noi.

Versetele care urmează arată importanța deosebit de mare a ceea ce am găsit în versetul 17: «În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica». Cum vorbesc cuvintele lui Dumnezeu inimii noastre! Aici nu este vorba de sentimente, ci de Dumnezeu, care este lumină și dragoste și care vrea să elibereze pe copiii Săi de orice îndoială, pentru ca ei să se poată bucura de toate binecuvântările în toată simplitatea și toată certitudinea. Frica, despre care este vorba aici, nu este compatibilă cu dragostea. Să ne gândim în privința aceasta la mult răspândita rătăcire, că Dumnezeu vrea să ducă pe copiii Săi la judecată, însă cei aleși vor ieși nevătămați din ea! Ce frică chinuitoare dă naștere o astfel de învățătură în sufletele temătoare de Dumnezeu, cine poate evalua aceasta? Raza de lumină a mângâierii este ascunsă pentru ei înapoia tainei de nepătruns, cine aparține celor aleși. În realitate însă lumina adevărată în Hristos luminează strălucitor, permanent, pentru toți care vin la Dumnezeu prin El. Mă îndoiesc tot așa de puțin ca și calviniștii, că toți, care vin la El, sunt aleși. Dar se cuvine învățaturii calviniste să lase sufletele

să eșueze pe o relicvă a lipsei de speranță, în timp ce adevărul creștin îndreaptă permanent sufletul plin de dor spre El, Cel care S-a revelat ca Salvator al păcătoșilor și care oferă odihnă sufletului prin credința în Persoana Sa?

Să privim la un creștin, care se chinuie cu această problemă. Ce poate împiedica și sufoca simpatiile lui mai mult decât frica de judecata inevitabilă de la sfârșitul vieții lui pe pământ? Se poate iubi cineva dezinteresat și din inimă, dacă trebuie să te temi, că vei fi aruncat de El în iad? «În dragoste nu este frică», spune apostolul. „Dar în dragostea mea este frică”, spune credinciosul simplu și se gândește la unele eșecuri proprii, la unele lucruri grave, care îi vor pricinui chinuri în ziua aceea. În această consternare, care îl cuprinde din când în când, el privește într-adevăr suficient la Hristos, ca să-i păstreze o „speranță slabă” în inima sa. Însă el este sigur, că ea nu va fi niciodată suficientă pentru mărturisirea, că va avea îndrăzneală în ziua judecării. Dimpotrivă, îi este teamă să se gândească la ziua judecării, care este legată cu atâta groază pentru el. Prezintă acest caz așa ca și cum eu însumi l-aș fi cunoscut personal, pentru ca toți, care gândesc la fel, să se convingă că părerile lor sunt total diferite de adevărul revelat al lui Dumnezeu. Cine va contesta aceasta, să fie sigur că prin aceasta nu își va îmbunătăți poziția, ci va pune în pericol sufletul lui prin părerea îndoielnică, că Scriptura este în contradicție cu sine însuși sau adevărul, care îi creează aici aceste probleme, este diminuat sau anulat prin alte locuri din Scriptură. Este însă rătăcirea, pe care el și-a însușit-o, care este în contradicție cu locul din Scriptură studiat; căci acesta are ca scop îndepărtarea fricii și nu generarea ei. Numai Hristos, Martorul dumnezeiesc și Garantul dragostei desăvârșite a lui Dumnezeu, poate să înlăture toată frica ta! Acesta este și scopul neschimbabil al acțiunii Duhului Sfânt; El călăuzește în tot adevărul, și anume prin aceea că El glorifică pe Hristos, căci El primește din ce este al Lui și ne vestește nouă. El poate prin aceasta să ne ajute indirect, că El ia lucruri de la noi, ca noi să ne smerim și să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu. Dar și prin aceasta El vrea să ne preocupe numai cu Domnul, prin care a venit harul și adevărul și care în Persoana Sa umple totul și în toți.

Mai este un pericol pentru aceia care încă nu sunt eliberați de frică. Ei se sprijină pe botez sau își caută refugiul prin participarea la Masa Domnului, pentru ca prin aceasta să amortizeze frica. Însă Scriptura nu ne dă nici un fel de indicații pentru o astfel de autoamăgire. Dimpotrivă, apostolul a atenționat pe corinteni în prima sa scrisoare cu privire la abuzarea de Masa Domnului, când mulți dintre ei se aflau într-o stare rea și periculoasă. În capitolul 1 versetul 14 el mulțumește lui Dumnezeu, că în afară de Crisp și Gaiu nu a botezat pe nimeni, pentru ca nimeni să nu poată spune, că el a botezat pe numele lui propriu. El a mai botezat și casa lui Ștefana; în rest nu știa, dacă a mai botezat pe cineva. «Pentru că», așa spune el, «Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia». Cum ar fi putut el să scrie așa ceva, dacă botezul ar fi fost mijlocul pentru a obține viața veșnică? Hristos, dimpotrivă, nu l-a trimis să boteze; el a lăsat aceasta pe seama altora, să facă acest act la «mulți» dintre corinteni din cetatea aceea, care «au auzit, au crezut și au fost botezați» (Faptele Apostolilor 18,8). În 1 Corinteni 4,15 el scrie corintenilor: «Pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelia». Evanghelia, Cuvântul adevărului, a fost și este mijlocul pentru a fi născut din Dumnezeu, și nu botezul, oricât de mare este valoarea lui la locul lui.

În 1 Corinteni 10 apostolul merge mai departe. El atenționează pe corinteni și prin aceasta pe toți creștinii în viață de după aceea, să nu urmeze după modelul lui Israel. Căci cu toate că toți au trecut prin mare și toți au fost botezați în nor și în apă pentru Moise, și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și au băut aceeași băutură duhovnicească, totuși Dumnezeu la cei mai mulți dintre ei nu și-a găsit nici o plăcere, căci ei au pierit în pustie. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și aceia» (1 Corinteni 10,6). Și în ceea ce privește Masa Domnului, chiar și catolici sinceri și competenți, ca de exemplu cardinalul Cajetan, au lepădat aplicarea greșită a textului din Ioan 6,53-56 la Masa Domnului. Acest loc ne vorbește despre Hristos Însuși în moartea Sa ca subiect al credinței noastre, tot așa cum pâinea vie ni-L prezintă ca Cel întrupat, înainte de moartea Sa. Dacă se aplică aceste locuri la Masa Domnului, atunci se face o greșeală dublă. Pe de o parte aceasta ar

însemna, că viața veșnică se poate primi numai prin Masa Domnului; pe de altă parte ar însemna, că oricine ia parte la Masa Domnului are parte de viața veșnică. Ambele ar fi neadevăruri reprobabile. Dar dacă locul se aplică la Hristos în viața Sa și în moartea Sa, atunci ambele sunt adevăruri prețioase. În felul acesta Cuvântul lui Dumnezeu se dovedește a fi superior oricărei argumentări a oamenilor. Pentru credincios Hristos este totul.

Dumnezeu garantează prin Cuvântul Său tuturor credincioșilor dragostea Sa. El face cunoscut dragostea Sa prin aceea, că Hristos a venit în carne, că El a suferit moarte ispășitoare și că El este acum în glorie, în timp ce ca încununare este dată asigurarea, că «așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta». Aici ne este prezentat harul și adevărul Său, și deoarece Hristos a fost plin de har și de adevăr, fiecare care Îl primește, primește din plinătatea Sa. Aceasta este valabil pentru orice credincios. Aceasta este valabil și pentru tine, dragă prieten îndoielnic, temător! Crezi tu în El, ca un păcătos sărman, vinovat? Crezi tu că Dumnezeu în dragostea Sa de nemăsurat a dat la moarte pe Fiul Său? Renunță la speranța înșelătoare, că în tine ar fi ceva bun care ar putea satisface pe Dumnezeu. Sprijină-te pe autoritatea și harul lui Dumnezeu și primește-L pe El, Cel care a făcut totul bine nu numai pentru Dumnezeu, ci și pentru tine; Dumnezeu L-a trimis aici jos ca ispășire pentru păcate. După ce ai primit vestea bună a lui Dumnezeu și chibzuiști totul înaintea Lui, poți spune: „Prin har cred că posed viață și pace și am devenit un copil al Său”. Atunci vei ști și tu că ai fost ales. Orice altă cale pentru a obține această certitudine este omenească și periculoasă, nesigură și rea, o înșelătorie a diavolului, care duce la pierzare. Hristos este adevărul, numai El dă siguranța alegerii. Dacă crezi în El și Îl mărturisești, poți spune fără nici o urmă de îndoială: „Dumnezeu m-a ales! Altfel aș fi rămas pe seama mea însumi și a obiecțiilor mele și nu aș fi obținut niciodată credința lucrată divin.” În felul acesta dragostea desăvârșită alungă frica și prin credință îți dăruiește pacea cu Dumnezeu în loc de pedeapsa și chinul cu care s-a preocupat duhul tău.

De aceea este pe deplin înțeles, că, «cine se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste.» Atâta timp cât nu ești sigur de dragostea lui Dumnezeu, nu vei putea să-L iubești cu adevărat. Dar dacă crezi în realitatea dragostei Sale, în care El a dat pe Fiul Său pentru păcătoși, pentru dușmanii Săi, nu îți va veni El în ajutor? Gândește încă o dată la femeia păcătoasă de odinioară (Luca 7) și la criminalul notoriu de pe cruce (Luca 23)! De ce sunt făcute cunoscut aceste două cazuri extreme, dacă nu pentru faptul că Dumnezeu vrea să te încurajeze prin aceasta? Altfel ele ar fi fost în tăcere trecute cu vederea. Ele au fost însă categoric scrise, ca să ajute pe bărbații și femeile îndoielnice, cărora probabil le vine mai greu să creadă în dragostea lui Dumnezeu, decât îi este celui mai decăzut păcătos.

Nu descuraja nici atunci dacă ajungi la constatarea, că tu nu iubești pe Dumnezeu. Însă nu despre aceasta este vorba în primul rând. Dumnezeu arată spre Hristos și moartea Sa, pe care El a suferit-o pentru păcate; nu este aceasta dovada cea mai bună, pe care El putea s-o dea, despre dragostea Sa pentru tine și pentru mine? Dacă vei renunța la obiecțiile tale și te vei supune acestei dovezi copleșitoare, ca să te lași convins de dragostea Sa, atunci cu certitudine vei iubi, chiar dacă vei recunoaște șovăitor. Alții vor constata schimbarea care a avut loc la tine. Dacă te vei odihni pe lucrarea de ispășire a lui Hristos pentru păcatele tale, atunci inima ta se va deschide față de Dumnezeu, care prin sângele lui Hristos curăță orice pată. Atunci vei striga cu bucurie: „L-am găsit!” și curând vei recunoaște, că El a fost Cel care te-a găsit. Vino la El așa cum ești, pentru ca numai El să aibă onoarea! Și dacă Dumnezeu m-a iubit cu o dragoste așa de mare, pe când în mine nu era nimic demn de această dragoste, pe când toată ființa și viața mea erau pline de păcat, să înceteze El apoi să mă iubească, după ce am devenit copil al Său, după ce prin credința în Hristos am primit înfierea și prin Duhul Sfânt pot striga «Ava, Tată»? Cu siguranță, nu! Nici chiar tatăl meu pământesc nu mă va alunga, chiar dacă ajung pe căi greșite, dacă acționez fără să gândesc și nebunește. Însă Dumnezeu, ca Tată al meu, judecă comportarea mea ca și copil al Său și mă disciplinează, dacă este nevoie. Acesta este rezultatul dragostei Lui permanente, credincioase, atâta timp cât eu mă aflu în pustiu.

O mângâiere uriașă este pentru noi ca și copiii ai lui Dumnezeu și în certitudinea, că noi avem voie să venim la El cu îndrăzneală și fără nici un fel de ezitare cu toate grijile noastre, cu toate nevoile și temerile noastre, cu toate de câte ne rușinăm. Noi avem voie să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El Se îngrijește de noi și ne iubește. Ia însă seama, ca satan să nu poată semăna în inima ta neîncredere față de El! Orice neîncredere se bazează pe o minciună, care ție să-ți aducă pagubă și pe El să-L dezonoreze. Într-o astfel de ispită gândește-te la Hristos și la dragostea Lui pentru tine, și gândurile negre vor dispărea. Dacă eu încă mă mai tem de El, atunci eu nu am ajuns desăvârșit în dragoste; și cu cât mă las mai mult înșelat, cu atât am nevoie mai mult să-I mărturisesc totul cu încredere în dragostea Sa.

Ce stă la baza tuturor acestora? Apostolul sintetizează aproape totul în cuvinte puține: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi» (versetul 19). Pe cât de scurtă este această afirmație (dacă urmărim cele mai bune manuscrise), ea este totuși un izvor dumnezeiesc pentru odihna noastră ca credincioși. Mie mi se pare că sentimentul omului natural este mai mult înclinat să adauge cuvântul „Îl” decât să-l lase la o parte. Dacă în textul original ar fi stat scris „Noi Îl iubim”, atunci ar fi fost pentru fiecare copist, chiar și pentru un creștin cu numele, o acțiune foarte cutezătoare să lase la o parte cuvântul „Îl”, sau „pe El”. Dar dacă renunțarea la el este corectă – și pentru aceasta sunt suficiente motive din punct de vedere al cercetării textului –, atunci este ușor de înțeles, că un copist cu intenție bună a îndrăznit să adauge cuvântul „Îl”, deoarece pe el nu l-a satisfăcut fraza fără amintirea subiectului dragostei. Oricum corespunde pe deplin adevărului, că El este subiectul dragostei noastre.

Privit la modul general eu consider corectă forma prescurtată de citire; ea este impresionantă atât în sine însuși și câștigă mai degrabă prin lipsa precizării exacte a subiectului dragostei, care ar limita și nu ar lărgi sensul versetului. În forma actuală de exprimare el spune, că noi iubim (și anume atât pe Dumnezeu cât și pe copiii Săi), «pentru că El ne-a iubit mai întâi». Hristos este Izvorul dragostei lui Dumnezeu în noi, fără să se țină seama în ce direcție sau asupra cui este îndreptată ea. În nici un caz dragostea nu a rezultat din noi, căci ea își are originea în Dumnezeu. În necredința noastră noi credem că ea ar trebui mai întâi să se nască în noi, și prin aceasta să dea naștere la dragostea Sa. Dar în nici un caz nu este așa. Noi eram morți în păcate și dragostea nu era în noi și de aceea nu putea să pornească de la noi. Succesiunea dumnezeiască a relației noastre cu dragostea și cu Dumnezeu este: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi». Spre rușinea noastră trebuie să mărturisim, că acesta este adevărul; dar noi o mărturisim cu plăcere ca adevăr, spre glorificarea Sa și spre binecuvântarea noastră veșnică. Duhul ne-a deschis inimile noastre prin Cuvânt pentru Fiul, pe care L-a trimis Tatăl, pentru ca prin jertfa Sa de moarte să ne dăruiască viață și mântuire. Acum suntem un duh cu Domnul glorificat, avem voie să fim așa cum este El în lumea aceasta, avem voie să rămânem în continuare în dragoste și prin aceasta în Dumnezeu, și Dumnezeu în noi.

În versetul 20 ni se spune ultima mărturisire din rândul mărturisirilor false. Ca și în capitolul 2, și aici este apelat fiecare personal: «Dacă cineva zice: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?» O astfel de afirmație și fel de comportare nu corespunde realității, și apostolul nu ezită să denumească o astfel de persoană ca mincinos. Sentimentele noastre față de un frate sunt piatra de încercare pentru veridicitatea sau lipsa de veridicitate a mărturisirii noastre față de Dumnezeu. Aici este vorba de o verificare zilnică și practică a mărturisirii noastre. Fratele meu, care posedă viața în Hristos și prin sângele Său a fost spălat de păcatele sale, stă probabil înaintea ușii mele. Permit eu inimii mele sub un pretext oarecare să aibă sentimente de ură față de el, în timp ce eu vorbesc despre faptul că iubesc pe Dumnezeul nevăzut? Atunci satan mi-a orbit ochii și eu acționez lipsit de sinceritate. Dacă credința vie ar fi prezentă în mine, atunci viața nouă ar deveni activă și ar da naștere în mine la dragostea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu locuiește zadarnic în credincios. Dacă inima mea desconsideră prezența Sa în fratele meu, atunci aceasta este o dovadă clară, că El nu este prezent în inima mea, ca să dea naștere la bucuria părtășiei reciproce

prin Fiul, în care ne sunt dăruite toate binecuvântările. Dacă desemnarea ca „mincinos” chiar și între oameni este privită ca fiind deosebit de indecentă, ce este ea atunci în gura unui apostol și în contextul lucrurilor veșnice ale lui Dumnezeu? Astfel singurul Dumnezeu înțelept a purtat de grijă, ca copiii Lui să nu fie înșelați. Cu cât adevărul inspirat referitor la dragoste este mai prețios prin harul dumnezeiesc, cu atât este mai important și ca noi să nu ne lăsăm înșelați prin neadevăr. Aparține căilor de guvernare ale lui Dumnezeu, să lase pe copiii Săi să fie încercați aici pe pământ prin unele încercări. Dacă în noi este dragostea din Dumnezeu, atunci ne vom încrede în Dumnezeu și vom rămâne în dragoste, fără să ținem seama de faptul dacă celălalt o face. Atunci avem puterea care rămâne în noi a Duhului, care face prezența lui Dumnezeu să fie o realitate vie în sufletele noastre, așa că noi putem rămâne liniștiți și devotați în toate împrejurările.

În versetul 21 ni se face cunoscut cu aceeași grijă, pe care am constatat-o în ocaziile anterioare, să fim ascultători cu privire la dragostea față de fratele. Ce cere așa de multă smerenie ca ascultarea? Ce lucrează mai mult ca ascultarea împotriva mândriei, vanității, patimilor și indiferenței? Ce curaj și ce statornicie primește chiar și cel mai șovăitor credincios prin conștiința că stă în ascultare față de Dumnezeu! De aceea ascultarea este așa de importantă, când este vorba să iubești pe un frate, care probabil din cauza unei greșeli minore este privit ca persoană nedorită. «Și avem această poruncă de la El, că cine Îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Dumnezeu nostru nu ne lasă la aprecierea noastră și la înțelepciunea noastră. Noi am fost sfințiți spre ascultare, și anume spre ascultarea lui Hristos în dragostea Sa de Fiu față de Tatăl, nu spre ascultarea iudeilor, care prin Lege stăteau departe de Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă de la fiecare, care Îl iubește, ca el să iubească și pe fratele său. Dacă Dumnezeu Însuși iubește pe fratele nostru, nu trebuie atunci și noi, tu și eu, să-l iubim? Gândul de a te împotrivi voii lui Dumnezeu în privința aceasta este deosebit de umilitor pentru noi. De aceea să ascultăm de Cuvântul Său! Dumnezeu a îmbrăcat voia Sa într-o poruncă precisă, așa că eu, dacă mă împotrivesc, voi simți țepușa în sufletul meu, voi fi în conflict cu Dumnezeu. Și aceasta cu atât mai mult cu cât El se revelează ca Dumnezeu oricărui har. Având în vedere o poruncă așa de clară, ne vom putea noi împotrivi, după ce ne-a fost prezentat adevărul și dragostea prețioasă? Nu ar trebui noi mai degrabă să ne condamnăm din cauza a ceea ce suntem și de felul cum umblăm? Nu acționăm noi din egoism pur împotriva Dumnezeului și Tatălui Domnului nostru? S-ar putea ca fratele să nu-mi placă prin felul lui de comportare și prin vorbirea lui. Dar s-ar putea să fie, că și aprecierea mea este complet greșită și greșeala este mai degrabă la mine decât la el. Dacă fac obiecții împotriva poruncii clare a lui Dumnezeu, cum voi putea atunci să am încredere în mine cu privire la alte lucruri? Nu este aceasta o răzvrătire? Și să ne gândim, împotriva cui este ea îndreptată!

Este o parte a slavei morale a lui Hristos, că El în tot ce a venit asupra Lui, în orice greutate, a umblat în ascultare. Deja înainte de începerea lucrării Sale publice El a trăit în ascultare, i S-a supus și a biruit pe dușman în toate cele trei ispitiri mari. «Este scris!» - «Este scris!» a fost răspunsul Lui, care a dovedit supunerea Sa totală față de Tatăl. Dacă satan a îndrăznit să citeze locuri din Scriptură, care se refereau la El Însuși, atunci El nu a argumentat, ci a replicat: «Iarăși este scris!» El nu S-a îndoit nici o clipă de purtarea de grijă a lui Iehova, și nici de porunca Sa dată îngerilor. Însă Domnul nu era pe pământ să împlinească poruncile lui satan, și El a refuzat să ispitească pe Dumnezeu, ca și cum S-ar fi îndoit de Cuvântul Său. Aceeași ascultare de nezguduit o găsim și la sfârșitul lucrării Sale publice: «Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine Însuși, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc; și știu că porunca Lui este viață eternă. Deci cele ce vorbesc Eu, așa vorbesc, cum Mi-a spus Tatăl» (Ioan 12,49.50).

Aceeași ascultare a dovedit-o și atunci când a dat alor Săi ultimele învățături; aici El strălucește tot mai clar, atunci când Domnul mergea în întâmpinarea a ceea ce era mai greu, moartea Sa. «Nu voi mai vorbi mult cu voi, pentru că vine stăpânitorul lumii și El nu are nimic în Mine; dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac» (Ioan 14,30.31). El era în momentul când să-Și dea viața, nu numai din dragoste liberă, ci și din



ascultare față de Tatăl. Mai înainte El a spus deja: «Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu» (Ioan 10,17.18). Cât de clar se arată aici, că Domnul nostru preamărit a făcut toate din punctul de vedere al ascultării. Acesta este și felul de gândire spirituală cel mai înalt, pe care Duhul Sfânt îl poate produce într-un credincios. De aceea cât este de important să punem la inimă cuvintele Sale serioase: «Cine își iubește viața o va pierde, și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.»

«Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora» (Ioan 12,25.26). Domn preamărit, dorim să Te urmăm, ca să-Ți slujim; dar, vai, cât de mult se clatină pașii noștri! Cât de mare este harul Tău, că slujitorul Tău are voie să fie la Tine și chiar va fi onorat de Tatăl!

Aici, ca și în tot restul vieții creștinului, se extinde autoritatea lui Dumnezeu asupra dragostei. Și deoarece tocmai dragostea este expusă stingheririi fratelui sau chiar eschivărilor, Dumnezeu o îmbracă pentru noi în forma unei porunci, prin aceea că El leagă dragostea noastră pentru El cu dragostea pentru fratele nostru. Practicarea acestei dragoste și tot ce este în legătură cu ea este legată cu aceeași fericire. Numai Cuvântul Său ne poate călăuzi sigur, deoarece practicarea dragostei poate fi foarte diferită, în funcție de împrejurările prezente. Cine poate corespunde unei astfel de cerințe? Izvorul puterii noastre este numai Duhul; El lucrează în noi potrivit cu viața nouă, corespunzător cu ascultarea noastră de Dumnezeu, care ne vorbește prin Cuvântul Său.

După ce a fost prezentată detaliat acțiunea dragostei dumnezeiești față de noi ca păcătoși și în noi ca credincioși, și anume până în ziua gloriei, această secțiune se încheie cu cuvintele: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.» Fără îndoială „noi Îl iubim”. Dacă lăsarea la o parte a cuvântului „Îl” este corectă pe baza analizei textului (așa cum ni se pare să fie), atunci dragostea noastră are aici un înțeles general: noi iubim, și anume nu numai pe El, ci și pe toți ai Săi din jurul nostru.

«Noi iubim.» În inimile noastre nu era o dragoste adevărată, până când am cunoscut dragostea Sa. Din cauza abuzului sentimental al noțiunii „dragoste” este cu atât mai important să ținem cu tărie la ea. Probabil nu este tuturor cunoscut, că a existat o grupare de oameni evlavioși, numiți de unii mistici, care au lansat teoria că nu este dragoste adevărată a lui Dumnezeu decât numai în renunțarea deplină la eul propriu. Această tendință a existat în mod deosebit în Franța, Germania și Olanda, dar avea adepți și în Anglia. Învățătura lor avea un sunet frumos, dar este nesănătoasă și puțin realistă. De la începutul lumii ea nu a fost niciodată o realitate pentru vreun suflet omenesc. Aceasta nu înseamnă, că noi în maturizarea noastră spirituală nu am putea ajunge la dragostea lui Dumnezeu, care este eliberată de eul propriu, așa că noi ne uităm pe deplin pe noi înșine și în conștiința dragostei Sale desăvârșite ne ridicăm și ne găsim plăcerea în natura Sa și în căile Sale.

Noi însă trebuie permanent, spre lauda harului Său, să începem cu faptul, că Dumnezeu ne-a iubit deja, pe când noi eram încă în păcatele noastre. El ne-a mântuit numai pe baza propriei Sale îndurări (Tit 3,4-7). Ar fi un semn al unei mari neștiințe, necredințe și aroganțe, dacă noi în Hristos și lucrarea Sa nu am recunoaște dragostea lui Dumnezeu pentru noi, care s-a îndreptat spre noi deja atunci când eram în pierzarea noastră totală și starea păcătoasă. Ar fi fără valoare, să nu vrei să vezi profunzimea dragostei Sale și după aceea să faci eforturi ca printr-o dragoste dezinteresată de sine să te ridici spre El; prin aceasta am tăgădui în necredință adevărul cu privire la Dumnezeu și Fiul Său și cu privire la noi înșine. Aceasta este numai o activitate mascată a „eului” propriu, la care se dorește să se renunțe și care cu toate acestea este protejată. Ea conduce nu la o glorie de sine redusă, ci la o încântare de propria stare. În mod deosebit într-o astfel de atitudine părtășia cu Dumnezeu are de suferit, așa cum ea este descrisă de apostol. Ea se bazează pe viața lui Hristos în noi, pe eficacitatea deplină a jertfei Sale de moarte și pe rămânerea lui Dumnezeu în noi, pe baza acesteia, prin Duhul Său care ne-a fost dat. Toate acestea sunt partea comună a tuturor credincioșilor, chiar dacă sunt puțini care trăiesc această

parte așa cum ar trebui s-o facă toți. Ce trist, când copiii lui Dumnezeu se coboară la părerea, că sentimentele lor față de Dumnezeu ar fi propriu-zis dragoste mare, și își găsesc în aceasta o astfel de bucurie, ca și cum aceasta ar fi starea cea mai fericită pentru sfinții lui Dumnezeu pe pământ! Dragostea lui Dumnezeu în Hristos este singurul izvor și singura plinătate a oricărei dragoste; cât de mică trebuie să arate dragostea noastră în comparație cu dragostea Sa!

Cât de simplu, de plăcut, dar și de hotărât este Cuvântul Său în locul acesta: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi». Dacă noi suntem copiii Săi, atunci cu siguranță noi vom iubi. O schimbare uriașă a avut loc la noi cei care odinioară într-un fel sau altul eram umpluți de eul propriu, dar acum am fost făcuți capabili să iubim cu dragostea care este din Dumnezeu. Noi iubim pe Hristos, iubim pe Dumnezeu, care L-a dat, și noi iubim pe copiii lui Dumnezeu, care L-au primit așa cum L-am primit și noi. Toate acestea sunt incluse în cuvintele «noi iubim». Însă toate acestea nu ar fi fost posibile, dacă El, atunci când noi eram încă în țărâna morții, nu ne-ar fi «iubit mai întâi». Cuvintele sunt de aceea totodată o atenționare, de care inimile noastre au nevoie, pentru ca noi să fim eliberați de admirarea de sine și de preocuparea cu eul propriu. Ele distrug concepția ne bună că printr-un pas de credință deosebit noi am ajunge la o stare de desăvârșire morală și prin aceasta am deveni eliberați de păcatele noastre. Gândul de a fi desăvârșit în sensul acesta este dovada cea mai clară și cea mai sigură a nedesăvârșirii noastre. Prin aceasta suntem dovediți a avea o mare necunoștință cu privire la Sfânta Scriptură, care în mod remarcabil se găsește la toți cei care se dedau unei observări sistematice de sine însuși.

Pe de altă parte este o realitate de netăgăduit, că preocuparea cu Hristos prin Cuvânt și prin Duhul ne conduce într-acolo, că El devine totul pentru noi și noi nu suntem nimic în ochii noștri. Aceasta poate și trebuie să meargă așa de departe, că în fericirea, pe care sufletele noastre o găsesc în El și în Dumnezeu Însuși, ne uităm total pe noi înșine. Unii creștini inteligenți, prudenți, nu aud cu plăcere așa ceva. Ei spun, nu se poate umbla permanent în Duhul pe o astfel de înălțime, trebuie să cobori și în vale. Dar mărturisește aceasta despre înțelepciunea spirituală a acestor creștini? Nici un credincios nu se va afla într-o stare de înălțare de sine, în timp ce el umblă deplin conștient în prezența lui Dumnezeu. Pericolul ca el să se mândrească din pricina faptului că el a trăit acolo unde mulți alții nu ajung, apare abia atunci când el părăsește această prezență. Fraților, dacă noi credem pe apostol, atunci putem fi convinși, că noi rămânem în El și El rămâne în noi. Această cunoaștere ne este făcută cunoscut prin dragostea Sa, care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat, nu prin sentimentele noastre, care sunt așa de schimbătoare ca luna și ca aceia care ne induc în eroare, ca noi să ne încredem în noi înșine, creaturi sărmane și nebune. Urmarea binecuvântată va fi apoi, că în toată simplitatea noi «ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea» (Romani 5,11).

Să mai observăm și cât de caracteristic este pentru apostolul Ioan, că după tratarea unei teme cu cel mai sublim caracter urmează un cuvânt de învățătură practică, și câtă nevoie avem noi de aceasta! Învățătura este folositoare sufletelor noastre, căci Dumnezeu a lăsat să fie scrisă, și El știe cel mai bine ce folosește la glorificarea Lui în noi. «Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos.” În ochii apostolului era prețios să practice adevărul și nu numai să vorbească despre el. Pe el îl interesa realitatea sfântă. Dacă cineva deci urăște pe fratele său, el este un mincinos. Nimeni nu a vorbit așa de clar și, dacă este necesar, fără să țină seama de om, ca Ioan. Cu toate acestea nu se poate nega, că dragostea lui chiar între apostoli ocupa un loc deosebit. Să nu fie tot așa și cu noi, că suntem datorii lui Dumnezeu? Cum se deosebește această dragoste de ceea ce se consideră dragoste în acest timp degenerat! Se imită lumea cu principiul ei, fiecare să fie lăsat în voia proprie și conștiința să nu fie tulburată. Cât de departe a fost apostolul de un astfel de mod de gândire! Pe el îl interesa, între credincioși să numească răul fără șfială.

Ceea ce la un creștin cu numele este activ în măsură deplină, la un adevărat mărturisitor poate fi parțial prezent, dacă el nu umblă prudent și cu atenție. Necredinciosul va fi prada lui satan prin păcătuirea conștientă. Când un credincios păcătuiește (nu: trăiește în păcat), prin aceasta starea

lui spirituală va fi slăbită și Duhul lui Dumnezeu va fi întristat. Într-o astfel de stare s-ar putea ca el să se comporte față de fratele său într-un fel nedemn de Hristos sau în general nepotrivit. Am văzut cum harul devine activ și reabilitează, cu toate că aceasta s-ar putea să nu aibă loc automat. Până la restaurarea sufletului, credinciosul se află într-o stare dureroasă în opoziție cu gândurile lui Dumnezeu. Această lipsă de armonie cu Dumnezeu este gravă; credinciosul are, ca să folosim felul de exprimare din cartea Levitic, «o umflătură în pielea cărnii sale», dar nu o lepră ca acela care urăște pe fratele său. Dumnezeu poate totuși ca acest rău să slujească spre binele celorlalți. Așa spune psalmistul: «Fărădelegea celui rău spune înăuntrul inimii mele (nu: inimii lui): „Nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lui”» (Psalm 36,1). Prin har o astfel de abatere slujește ca atenționare; căci toate lucrurile lucrează împreună spre bine, pentru cei care iubesc pe Dumnezeu. De aceea în acest verset noi găsim lecțiile practice și impresionante, că noi trebuie să ne păzim să nu purtăm adevărul pe buze, dar să nu-l facem. «Pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?» Logica nu a dat încă niciodată naștere la dragoste și ea nu depășește concluziile raționale. Dar natura nouă, care lucrează în noi prin Hristos, dă naștere la ceea ce corespunde gândurilor lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să vorbim despre lucrurile care nu pun inima la încercare. Dumnezeu rânduiește împrejurările în așa fel, că noi suntem puși la încercare în mod practic. Cum ne comportăm față de aceia care sunt frații noștri? Prezentarea, pe care o dă apostolul povățuit divin despre adevăr nu permite nici un subterfugiu. El folosește un tablou, care în simplitatea lui pare aproape copilăresc (dar în nici un caz pueril) și totuși este dumnezeiesc și instructiv. Mândria omului ar privi această ilustrare ca lipsită de însemnătate. Oamenii își imaginează că sunt desăvârșiți și își revendică dreptul de libertate, de a da frâu liber nemulțumirilor și antipatiilor lor, după cum le place. Chiar și credincioșii pot ajunge în încercări prin împrejurări, cum ar fi felul greșit de a proceda al unui frate. Nu trebuie totuși să-l iubesc pe fratele? Desigur! Comportarea lui ar putea să dea o altă formă de exprimare a dragostei mele, dar în orice caz lui trebuie să i se arate dragoste potrivit gândurilor lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta nu totdeauna este posibil să se facă în aceeași formă. Dar dacă te îndepărtezi cu dispreț și desconsiderare de un frate care s-a rătăcit, nu se arată că ești gata de a purta sarcina lui, sau se arată indiferență, cât de mult lipsește dragostea adevărată unei astfel de persoane! Dragostea se arată prin aceea că iei parte la necazul fratelui, chiar dacă prin greșeala lui el nu s-a smerit suficient. O muștrare s-ar putea numai să-l provoace, de aceea dragostea acționează altfel. De aceea în nici un alt domeniu noi nu avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu mai mult ca în înfăptuirea practică a dragostei.

Credincioșii, care trăiesc în dragoste, știu unde se pot adresa când sunt în greutăți. În privința aceasta, ca și în toate celelalte lucruri, ei sunt călăuziți de Dumnezeu prin Duhul Său. Dragostea nu se comportă cum nu se cuvine, ea nu caută ce este al ei. Ea știe să suporte totul sau să acopere, ea speră totul, ea crede totul, ea îndură totul. Ce este așa de perseverent ca dragostea? Când toate celelalte eșuează, dragostea nu eșuează niciodată. La această dragoste am fost noi chemați în Hristos, și noi avem ocazii suficiente s-o practicăm. Acolo sunt frații noștri, pe care «i-am văzut», mulți dintre ei sunt în împrejurimile noastre. Dacă eu mă dedau la situații care mă împiedică să văd pe frații mei sau să mă preocup de ei, deoarece mă preocup cu alte lucruri, care îmi plac, atunci nu umblu în dragoste. Dacă această comportare devine la mine obișnuință, atunci cu toată certitudinea mă aflu într-o stare periculoasă. Este necesar să se condamne o astfel de stare și să cerem eliberare de la Dumnezeu. Fie ca dragostea de frați să rămână!

Mai este un alt lucru important, care stă aici în legătură cu cele spuse. Subiectul este tratat aici detaliat și în concordanță cu relația minunată, intimă, în care noi am fost aduși cu Tatăl și cu Fiul. Dragostea este aplicată aici la lucrurile obișnuite din viața zilnică; aici se dovedește veridicitatea ei. Ea ne este prezentată într-o formă deosebită, aceea a unei porunci: «Și avem această poruncă de la El, că cine Îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Mulți creștini consideră că în cazul poruncilor trebuie să fie vorba de ceva legalist. De aceea în privința acestui cuvânt se gândesc mereu la Lege, la slujba aducătoare de moarte și condamnare. Dar cine

a pătruns mai adânc în evanghelia lui Ioan și în epistola cu care ne ocupăm a apostolului, ar trebui să fie mai bine instruit în privința aceasta. Să te gândești la Lege în cazul versetului de mai sus ar fi o rătăcire gravă. Biblia conține o mulțime de porunci, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, care au un caracter cu totul altul decât Legea. Diferența este clară: Rânduielele Legii sunt adresate omului în carne, ca să dovedească stricăciunea lui și răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu. De aceea lui îi era imposibil pe această bază să poată sta măcar o clipă înaintea Dumnezeului sfânt. Dar când s-a arătat harul salvator al lui Dumnezeu, Hristos Însuși S-a dat la moarte pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-Și curățească un popor plin de râvnă pentru fapte bune. Aduși în această stare, noi avem nevoie de poruncile Lui și primim poruncile Lui ca un fel de îndrumătoare divine, care să ne conducă în siguranță prin întortochelele vieții. În timp ce noi ne aflăm în lumea aceasta, Dumnezeu ne poruncește să practicăm dragostea, atunci când sunt nevoi și suferințe. Această poruncă El a dat-o copiilor Săi.

Să presupunem că un soț ar îndemna energic, cu insistență, pe soția lui să facă ceva – fie că o numim sau nu o poruncă din partea lui -, va considera ea o povară să asculte? Dacă ea iubește pe soțul ei, cu siguranță o va face cu bucurie. O femeie străină nu va accepta o astfel de poruncă, deoarece el nu are nici un drept să-i poruncească ceva. Se vede marea diferență dintre cele două femei; diferența constă în relația persoanelor una cu alta. Noi credincioșii am fost aduși la Dumnezeu într-o relație intimă, și El ne pune pe inimă ca poruncă a Sa, să iubim pe fratele nostru.

Trebuie de asemenea să se plece de la faptul că soțul ar trebui să cunoască unele lucruri mai bine decât soția sa; în orice caz el trebuie să ocupe față de soția sa poziția de conducere. Responsabilitatea este la el, el nu se poate sustrage de la ea fără să nu păcătuiască. Desigur el trebuie să poarte grijă, ca să se lase călăuzit de Dumnezeu în tot ce spune. Dacă face aceasta, este de datoria lui să vegheze asupra împlinirii dorințelor lui, în timp ce soția lui ar trebui să simtă aceasta nu numai ca o obligație ci și ca o bucurie. Dacă aceasta este clar deja pentru oameni, cu cât mai mult atunci se cuvine pentru un copil al lui Dumnezeu! El mă iubește în chip desăvârșit, m-a făcut copil al Său și din cauza mea n-a cruțat ce avea cel mai scump, pe propriul Său Fiu, și toate acestea pe când în mine nu era nici cel mai mic motiv de a fi iubit. Acum El nu mă mai iubește ca pe un păcătos, ci ca pe copilul Său. Să nu accept eu atunci poruncile Sale ca subiect al încrederii cu bucurie? În privința Lui nu este nici o îndoială cu privire la bunătatea și înțelepciunea Sa desăvârșită în toate căile Sale. De la un soț sau de la un tată pământesc nu se poate aștepta aceasta în chip desăvârșit. Cu toate acestea era obligația noastră să onorăm pe părinții noștri și să ascultăm de ei, cu excepția când poruncile lor ar fi stat în contradicție directă cu Cuvântul clar al lui Dumnezeu. Cu cât mai mult suntem noi chemați să împlinim de bună voie voia lui Dumnezeu și cu toată dragostea, ca copii ai Săi!

Relația noastră cu Dumnezeu nu permite nici o excepție în această privință; noi suntem chemați la o ascultare desăvârșită. Luther, în felul lui înfocat, nu a dorit niciodată epistola lui Iacov, deoarece el nu a înțeles-o cu adevărat. El a venit din neștiința catolicismului și a avut mult de învățat; însă înțelegerea acestei epistole i-ar fi putut aduce folease mari. Desigur este așa, că Iacov a fost inspirat să scrie despre justificarea „înaintea oamenilor”; nu despre justificarea care trebuie „crezută”, ci despre aceea care se vede în exterior. Însă în acest context el vorbește în mod minunat despre „legea libertății”, care acum conduce pe copiii lui Dumnezeu și domnește peste ei. Ea este în opoziție cu Legea lui Moise, legea robiei. Dumnezeu a dat copiilor Lui o lege a libertății. Cum să se înțeleagă aceasta? Natura nouă dorește mai mult decât orice să facă voia lui Dumnezeu. Când i se arată în ce constă această voie, atunci inima o aprobă în totalitate. Desigur la aceasta aparține rugăciunea și vegherea asupra cărnii. De asemenea satan încearcă să pună înaintea ascultării cât se poate de multe obstacole. Dar numai când am recunoscut ce ne-a poruncit Tatăl, atunci orice rezistență o vom condamna ca fiind rea și vom prețui voia Sa ca lege a libertății. Natura nouă își găsește plăcerea în aceasta; și Iacov vorbește mai mult despre natura nouă decât despre mântuire, așa cum ea este tratată detaliat de Pavel. În capitolul din epistola lui Iacov, din care am citat cuvintele de mai sus, ni se spune că Dumnezeu «potrivit voii Sale, ne-a

născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale» (Iacov 1,18). În ceea ce privește esența acestui fapt este același lucru cu ceea ce Ioan numește viața și Petru, natura divină. Apostolului Pavel i-a fost dat în mod deosebit să prezinte lucrarea lui Hristos de răscumpărare și să ne arate imboldul puternic, pe care dragostea jertfitoare de sine, violentă, a lui Hristos îl exercită asupra inimii. Iacov, dimpotrivă, ne prezintă noua natură, care corespunde vocii revelate a lui Dumnezeu. În felul acesta noi primim prin diferiți apostoli o lumină concentrată, strălucitoare, pentru sufletele noastre.

În versetul 21 ni se arată în mod remarcabil, că dragostea pentru frații noștri corespunde naturii noi nu numai în ceea ce privește caracterul ei, ci este solicitată de Dumnezeu ca un act de ascultare față de El. Ce este mai important pentru noi, dar și mai umilitor, ca ascultarea? Există ceva mai potrivit, ceva care să fie mai asemănător cu ființa lui Hristos, decât ascultarea? Este locul pe care Hristos l-a ocupat în chip desăvârșit, dăruindu-și viața în dragoste deplină față de noi. «Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu» (Ioan 10,18). A fost o povară pentru El, pentru că a primit o poruncă de la Tatăl? Nu, pentru Domnul nostru Isus aceasta a însemnat o plăcere suplimentară și de nemăsurat, să facă voia lui Dumnezeu, oricât de mult ar costa. Dragostea Sa desăvârșită și porunca Tatălui Său s-au unit în această dorință. Și o solicitare asemănătoare ne este adresată și nouă, să iubim pe copiii lui Dumnezeu: «Și avem această poruncă de la El, că cine îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Inimile noastre ar trebui nu numai să fie mâinate spre această dragoste, ci noi știm și că prin aceasta plăcem lui Dumnezeu și facem voia Sa. Și «cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac», așa cum a spus apostolul mai înainte (capitolul 2,17). Să nu uităm niciodată, că Dumnezeu unește dragostea pentru El cu dragostea pentru copiii Săi; El nu vrea să aibă pe una fără cealaltă. Dragostea Sa să fie dragostea noastră, glorificarea Sa să fie obligația noastră, căci El iubește pe fiecare în parte dintre noi și pe toți împreună cu aceeași dragoste desăvârșită!

## **1 Ioan 5,1-5**

În versetele de mai sus apostolul descoperă rădăcinile lucrurilor despre care este vorba aici. În relațiile dintre frate și frate mai există și o altă întrebare mult mai importantă, și anume: În ce relație stă fratele meu cu Dumnezeu? În versetele 1-5 ale acestui capitol avem a face cu aceeași temă, pe care Ioan a tratat-o deja în capitolul 4. Este foarte important să primim un răspuns dumnezeiesc la întrebarea: Cine este fratele meu? Căci despre aceasta este vorba aici. Pentru mulți creștini serioși, evlavioși, pare să fie o greutate mare să răspundă la această întrebare. Fără îndoială sciziunile dintre copiii lui Dumnezeu, care odinioară erau adunați «în unul», contribuie la aceste greutăți. Să ne întrebăm: Sunt persoanele acelea, care aparțin împreună cu mine aceleiași părtășii religioase, frații mei? La toți cei care gândesc în felul acesta, dragostea de frați, pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi, se reflectă spre aceia care aparțin aceleiași părtășii, indiferent dacă aceștia corespund sau nu gândurilor lui Dumnezeu. Chiar dacă această părtășie ar sta corect, rămâne totuși faptul, că actuala stare de decădere din interiorul Bisericii reprezintă o dezonorare a lui Dumnezeu și face nesigură cărarea pentru cei mai mulți creștini. Urmare acestui fapt poți aparține unei părtășii dintr-un duh de partidă, în loc să se întrebe care sunt gândurile lui Dumnezeu. Noi ar trebui să simțim cât de dureroasă este această încurcătură și dezordine în lucrurile dumnezeiești și ce pericol este să te îndepărtezi de voia Sa.

Să nu uităm caracteristica esențială care definește pe un sfânt: prin harul lui Dumnezeu să fie pus deoparte din lume pentru Dumnezeu. În privința aceasta nu este vorba numai de despărțirea de rău, ci de punerea deoparte în Hristos pentru Dumnezeu. O sfințire este total insuficientă dacă vrem s-o facem fără Dumnezeu și dacă depunem eforturi numai să ne despărțim de un rău sau altul. Poți să fi despărțit de o mie de lucruri rele, dar să faci un compromis fatal într-o chestiune oarecare, și atunci nu te poți afla într-o părtășie adevărată cu Dumnezeu și voia Sa. O astfel de despărțire poate fi bine intenționată, însă ea nu este întrutotul adevărată și de încredere, cu toate că persoana respectivă poate fi foarte mulțumită cu sine însuși. Căci dacă se neglijează

Dumnezeu și întreg Cuvântul Său, va fi oricum înclinarea mare de a avea o părere mult prea bună despre sine însuși. Dacă dimpotrivă inima este îndreptată spre Dumnezeu și Hristos, atunci ești călăuzit spre adevărata smerenie.

Ceea ce tuturor ne creează probleme este, prin har să fi desăvârșit de fericit și în același timp să nu-ți atribui nici o valoare. Aceste două binecuvântări sunt aduse la unison numai prin conștiința prezenței lui Hristos înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Se poate întâmpla, ca cineva să fie aparent smerit, dar nu separat (sfânt); invers, cineva ar putea evident avea o umblare sfântă și totuși să fie departe de smerenie. Ambele însă nu sunt potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Într-un caz este vorba de o smerenie simulată, în celălalt caz de sfințenie simulată. Te înșeli singur. Numai Hristos oferă simțământul realității. Nu te încrede niciodată în cineva care se consideră smerit sau sfânt! Ei ne amintesc de denumirea din Vechiul Testament: «prea drept» (Eclesiastul 7,16). Astfel de oameni au fost totdeauna, până în prezent, însă în ei nu te poți încrede. De cele mai multe ori este vorba de oameni care au o mărturisire de credință, dar în umblarea lor nu sunt în concordanță cu ea.

Aici însă ne aflăm în fața întrebării deosebit de importante, cine sunt aceia, pe care trebuie să-i iubim. Apostolul răspunde la această întrebare într-un timp în care greutățile s-au înmulțit tot mai mult, ca să ne dea siguranță cu privire la voia lui Dumnezeu. Starea în interiorul Adunării era în timpul acela într-adevăr îngrijorătoare, dar în comparație cu zilele noastre de decădere era relativ ordonată. Apostolul ne dă aici un semn de recunoaștere, care nu se orientează după apartenența exterioară la o părtășie. În zilele noastre găsim copii ai lui Dumnezeu în cele mai diferite denominațiuni din jurul nostru. Cu regret i-a reușit lui satan să-i facă să se unească aproape cu tot felul de rău bisericesc de sub soare, așa că părtășia adevărată potrivit Cuvântului lui Dumnezeu a devenit total imposibilă. Chiar și copiii lui Dumnezeu se tem în cea mai mare parte de consecințele credincioșiei adevărate. De aceea avem nevoie de o piatră de încercare infailibilă, ca să cunoaștem pe aceia pe care suntem chemați să-i iubim. Și ea este: «Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El.» Un astfel de om este un copil al lui Dumnezeu și prin aceasta fratele meu. Noi trebuie să iubim pe oricine este născut din Dumnezeu, pe «oricine crede».

Este de remarcat și felul în care este descrisă aici credința unui astfel de om. Apostolul Ioan nu se referă aici, ca în capitolul 4,17, la Hristos în glorie. El nici măcar nu se ocupă cu moartea și învierea lui Hristos, și chiar nici mântuirea nu este amintită. El prezintă Persoana lui Isus Însuși, și anume în forma cea mai simplă posibil ca «Hristos». Cât de potrivit și de înțelept este aceasta din partea lui Dumnezeu! Sunt mulți care știu bine despre cerințele și acțiunile Domnului, dar trec pe lângă Persoana Sa. În privința aceasta nu este vorba de credincioși adevărați. Ce importanță are pentru credinciosul cel mai simplu, care stă credincios față de Persoana Domnului. Cine nu crede că Isus este Hristosul, acela nu este nicidecum credincios. Cine Îl mărturisește într-adevăr ca Hristosul și crede în El, ar putea să fie total neștiutor despre multe funcții ale Sale; s-ar putea să nu cunoască intențiile și planurile lui Dumnezeu cu privire la glorie. Însă sufletul său a apucat pe adevăratul subiect al credinței. S-ar putea ca el să cunoască puțin funcția de Mare preot a lui Hristos, și tot așa pe aceea de Apărător a Sa, poziția Lui de Cap al trupului, al Adunării, și ca Domnitor peste toate lucrurile, da, să înțeleagă puțin despre multe realități mari referitoare la El, de care este plin Noul Testament. Această lipsă în cunoaștere însă nu este dovada că el nu este un copil al lui Dumnezeu; el trebuie să cunoască succesiv aceste lucruri.

Cuvântul ne dă aici reperul pentru baza relațiilor noastre cu Dumnezeu, și arată dragostei noastre direcția adevărată. Oricine crede că Isus este Hristosul, aceasta înseamnă Unul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a trimis în lume, ca să dea oamenilor viața veșnică și să devină Mântuitorul lor, este fratele nostru. Apostolul inspirat redă aici treapta cea mai de jos, pe care Domnul nostru poate fi privit potrivit cu Adevărul. Nu este vorba de diferitele glorii ale lui Hristos în glorie, și nici de prețuirea a ceea ce este prezentat credinței în lucrarea Sa de ispășire. Apostolul nu sprijină gândul că numai acesta sau numai acela, care a înțeles toată Evanghelia

gloriei lui Hristos, este un credincios adevărat. Și tot așa de puțin oferă loc gândului, că numai aceia sunt subiectul dragostei, care au venit la credință în același fel ca Saul din Tars în drumul său spre Damasc. Ioan, care atunci când a scris epistola sa se afla la sfârșitul perioadei apostolice, a fost inspirat să întărească credința sufletelor simple, care până atunci n-au auzit niciodată despre aceste lucruri. El voia să le arate, că ei au fost recunoscuți de Dumnezeu ca fiind copii ai Săi și prin aceasta au dreptul la dragostea copiilor lui Dumnezeu, care aici este pusă insistent pe inima tuturor sfinților.

Un egoism spiritual în această privință este un pericol, la care Duhul lui Dumnezeu atrage atenția și pe care El îl condamnă ca fiind o dezonorare a lui Dumnezeu. Nu apartenența la o comuniune bisericească face din cel născut din Dumnezeu subiectul dragostei tuturor celor care sunt născuți în același fel din Dumnezeu. În opoziție cu egoismul aici este prezentat principiul harului atotcuprinzător. Dacă Dumnezeu a luminat inima unui om, să creadă în Isus ca fiind Hristosul, pe acela trebuie să-l primim din inimă, să-l recunoaștem și să-l iubim ca pe unul născut din Dumnezeu, chiar dacă el trăiește în împrejurări complicate, și de aceea a auzit mult mai puțin adevărul lui Dumnezeu. Deoarece Isus, Hristosul, a devenit subiectul credinței lui, cine am fi noi atunci să nu-l acceptăm ca pe un suflet care din întuneric și moarte a fost condus la viața veșnică? S-ar putea ca el să aibă puține cunoștințe, însă obligația noastră este să recunoaștem pe deplin lucrarea lui Dumnezeu făcută în el. Căci aceasta a avut cu siguranță loc, dacă sufletul lui se odihnește pe Persoana binecuvântată a lui Isus ca fiind Hristosul. El este născut tot așa din Dumnezeu ca și fratele care a făcut după câte se pare progrese rapide în cunoașterea unor adevăruri adânci ale Noului Testament. Noi suntem chemați să nu iubim pe un frate mai puțin decât pe celălalt. Noi trebuie să-i iubim în mod sincer, adevărat și dumnezeiesc. Aceasta este natura dragostei care ne este prezentată aici, chiar dacă nu îndrăznim să vorbim despre felul cât de departe am înaintat în ea.

Cele spuse au o însemnătate practică mare. Căci unii creștini nu sunt nicidecum așa demni de a fi iubiți și agreabili în relații ca și alții. Toate relațiile naturale de felul acesta nu sunt însă etalonul dragostei, despre care vorbește aici Duhul Sfânt. Hristos formează subiectele harului Său independent de natura lor veche și înclinațiile lor de caracter. Când apoi dragostea domină, cu atât mai mult ea va sluji atunci spre lauda lui Dumnezeu, dacă motivele naturale erau spre antipatie. Viața în Hristos se ridică deasupra a tot ce vine din carne, și prin aceasta Dumnezeu este onorat, și nu omul. Unii credincioși au fost conduși în rătăcire prin gânduri greșite, în loc să fie consolidați în Adevăr. Unul probabil nu a fost niciodată învățat că abia după întoarcerea la Dumnezeu se începe cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură. Un altul a fost călăuzit spre paguba sa să-și găsească bucuria și admirația ca un iudeu în clădirile impunătoare și muzica minunată din cadrul serviciilor divine; el gândește că rugăciunile lui ar fi deosebit de plăcute lui Dumnezeu, dacă ele ar fi făcute într-o catedrală. Dacă nu vă este cunoscut nimeni, care chiar și ca credincios este așa de orbit și neștiutor cu privire la libertatea Evangheliei, în orice caz scriitorul vă poate confirma aceasta cu privire la sine din amintirea propriei sale vieți.

Este o realitate cunoscută și neîndoielnică, că multor copii ai lui Dumnezeu le sunt total necunoscute căile lui Dumnezeu. Să prețuiesc eu mai puțin din cauza aceasta pe un suflet aflat într-o astfel de stare? Cu certitudine nu. Dacă este vorba de cineva care crede sincer și cu adevărat în Isus ca fiind Hristosul, inima mea trebuie să-l întâmpine cu aceeași dragoste neprefăcută și caldă, cu care întâmpină pe un frate care cunoaște foarte bine adevărul și umblă cu credincioșie în căile lui Dumnezeu. Dragostea însă trebuie adaptată la starea persoanei respective. Aceasta necesită călăuzirea Duhului pentru diferențierea și luarea în seamă corectă. Dacă fratele meu este slab în credință, se rănește și se descurajează ușor? Sau este destul de tare, ca să suporte un cuvânt categoric și să scoată foloase din el? Este permanent un pericol mare, să îndepărtezi obiceiurile religioase ale unui credincios și să-l condamni fără să umpli golul din inima lui prin plantarea adevărului. Ei toți vor fi învățați de Dumnezeu, așa ne spune atât Vechiul Testament cât și Noul Testament. Noi avem nevoie de călăuzirea Lui, pentru ca să acționăm cu înțelepciune ca unelte ale harului Său, când este vorba de a înlătura o lipsă din suflet prin

cunoașterea deplină a lui Hristos și a lui Dumnezeu. Aceasta este cu siguranță calea cea mai privilegiată.

Dacă am vrea să condamnăm pe un credincios puțin maturizat spiritual din cauza fastului, decorațiilor și luxului exterior al unei catedrale, probabil îl vom respinge, deoarece el este obișnuit cu aceste „elemente sărăcicioase” și le consideră a fi bune. Pe de altă parte să nu trezim nici cea mai mică impresie, că noi ca creștini aprobăm aceste elemente iudaice; aceasta ar fi nesincer și fățarnic și vor impulsiona carnea sa și superstiția sa. Toate acestea arată însă, de cât har este necesar atunci când întâlnim un credincios care are puține cunoștințe despre har. Cât de des eșuăm noi în acest domeniu! Credincioșii, care sunt consolidați în har, nu sunt gata să țină seama de slăbiciunile celorlalți. Dar dacă avem a face cu aceia, care au puțină cunoștință despre har, atunci noi înșine avem nevoie de mult har, ca să putem să-i întâmpinăm în chip demn de Dumnezeu. Deoarece ei sunt iubiți de Dumnezeu, nu este nici un motiv pentru noi să nu-i iubim, ci dimpotrivă, avem toate motivele să-i iubim. Dumnezeu îi iubește pe toți care sunt născuți din El; aceasta este baza dragostei noastre și cheia tuturor problemelor de această natură. «Oricine Îl iubește pe Cel care a născut, iubește și pe cel născut din El.»

Tabloul unei familii ne lasă să recunoaștem ușor acest principiu. Dacă cineva vizitează o casă, pentru al cărei cap de familie are un deosebit de mare respect, ce efect va avea aceasta asupra atitudinii lui față de copiii acestuia? Cu siguranță îi va iubi pe toți. Un copil s-ar putea probabil să fie gălăgios și de nestăpânit, face tot felul de glume și se ceartă des cu frații și surorile lui; în timp ce un altul este respectuos față de toți ceilalți și este atractiv. Întrebarea este însă: îi iubesc eu pe toți? Așa va fi, dacă eu iubesc pe părinții lor.

Dacă ochiul este simplu și plin de dragoste, lui i se revelează viața dumnezeiască și bunătatea dumnezeiască în copiii lui Dumnezeu. De regulă sunt puține obstacolele care stau în calea dragostei noastre, de care suntem datori față de ei. La aceasta nu trebuie să uităm, că și noi prin comportarea noastră greșită creăm probleme altora. Dar chiar dacă aceste greutăți ar fi de zece ori mai mari, aceasta nu schimbă cu nimic cuvântul care a fost scris aici pentru mine și pentru tine: dacă iubim pe Dumnezeu, trebuie să iubim și pe copiii Săi, și anume nu numai pe aceia pe care îi vedem zilnic, ci și pe ceilalți, pe care nu-i vedem. Ce produce o surpriză neplăcută, ce apare ca greșeală sau chiar ca ceva contrar, și este chiar de condamnat, toate acestea trebuie să influențeze numai felul în care noi le dovedim dragostea noastră. Niciodată nu trebuie să facem loc gândului, că noi nu trebuie să-i iubim. Împrejurările pot să fie așa de triste, că noi ne putem găsi refugiul numai la rugăciune; în acest caz să venim în dragoste înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Să ne gândim și în ce măsură dragostea noastră trece examenul față de credincioșii despre care noi presupunem că sunt greșiți. O luăm noi în serios, să căutăm binele lor suprem, să le aducem adevărul mai aproape, pentru ca ei să fie eliberați de prejudecăți și păreri tendențioase? În prezența lui Dumnezeu putem lăsa dragostea noastră să lucreze totdeauna spre bine. Nu este în regulă cu dragostea noastră, dacă noi nu suntem experimentați cu privire la nedreptatea fraților noștri și nu chibzuim înaintea lui Dumnezeu alegerea mijloacelor de ajutor, cum El trebuie să le pună pe inima noastră. Aceasta îmi pare să fie concluzia clară din principiul pe care apostolul îl prezintă în acest verset.

Un alt principiu ne este prezentat în versetul 2: «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» Aproape că nu se poate imagina ceva care să contrazică mai mult logica omenească. Teoreticienii ar numi aceasta „argumentare în cerc” sau „sofism - cerc vicios”, fiind considerat un fel rău de argumentare. Dar ce are a face logica omenească cu adevărul, cu harul lui Hristos și cu dragostea pentru Dumnezeu și copiii Săi? Se poate explica viața veșnică prin logică? Aici nu este vorba de deducții logice, ci de credință. Nu trebuie să ne mirăm, că oameni, care nu pot ieși în afara argumentărilor logice și deducțiilor științifice, sunt orbiți, da, stau orbi și neputincioși față de adevărurile caracteristice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei apreciază dragostea Sa și rezultatele ei ca fiind de neînțeles sau greșite, măsurate după regulile logicii lor dialectice. Disputele însă nu oferă hrană sufletului; dacă omul ar vrea să găsească în acestea pâine pentru viața aceasta, rămâne totuși adevărat, că



«omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura Domnului» (Deuteronom 8,3). Credinciosul a găsit prin Cuvântul lui Dumnezeu calea vieții și dragostea dumnezeiască, precum și acțiunea Duhului Sfânt. De aceea el se supune acestui Cuvânt minunat. Și acesta îi spune: «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» În felul acesta sunt sintetizate diferitele aspecte ale adevărului. Este atitudinea inimii curățite prin credință; nu numai coborând din partea lui Dumnezeu, ci și urcându-se înapoi la El, gândurile inimii leagă ascultarea cu dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru copiii Săi. În aceasta este o protecție eficientă împotriva înșelării altora și a autoînșelării.

Dacă felul în care apostolul apelează la dragostea noastră dă impresia a fi „un cerc vicios” și ar putea să sune străin în urechile logicienilor, totuși el nu ar putea fi mai dumnezeiesc și mai demn de Dumnezeu. Omul nu poate să-l înțeleagă, căci «dragostea este din Dumnezeu», și noi trebuie să avem dragostea în inimile noastre, ca să putem înțelege aceste cuvinte. Niciodată nu se poate înțelege felul de a acționa al lui Dumnezeu, dacă nu ești părtaș naturii noi, pe care El o dă tuturor acelor care umblă atât în ascultare de El cât și în dragostea Sa. Viața lui Hristos este dăruită aceluia care crede în El. Dacă credinciosul a obținut siguranța că posedă această viață, atunci el primește mai multă înțelegere prin Duhul Sfânt, care lucrează ca sursă de putere în omul nou. Cu cât prețuim mai mult harul de care avem parte, cu atât mai impresionant ne devine adevărul. Vom fi umpluți cu laudă, prin aceea că vom cunoaște că ea curge spre noi din harul dumnezeiesc aflat în Hristos și toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, contribuie la aceasta. Constatăm cum harul ne conduce de la simpla credință în Isus ca fiind Hristosul la adâncimile naturii dumnezeiești și ne constrânge să apucăm adevărul, prin aceea că noi totodată cumpănim minunea harului cuprinsă în el și nu ocolim exercițiile zilnice ale sufletului.

Nu există nici o altă epistolă în Noul Testament care să lucreze așa de mult la inima credinciosului așa cum este aceasta. Dacă ea este citită cu credință, atunci nu va exista nimic care ar putea să tulbure rămânerea noastră în dragoste. Hristos a făcut totul ca să rezolve pentru totdeauna această problemă. Adevărul Evangheliei este fundamentul pentru faptul că Dumnezeu rămâne în noi și noi în El. Tot pe el se bazează și exercitarea practică a dragostei față de copiii lui Dumnezeu; noi îi cunoaștem, dacă iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui. Dragostea dumnezeiască revelată în Hristos devine partea păcătosului sărman și îi dă siguranța, că el este subiectul unei dragoste desăvârșite, care eclipsează cu mult cele mai nobile sentimente umane. El a devenit nu numai un sfânt, ci și un copil al lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu a putut să iubească în felul acesta, și Hristos, Fiul Său, a venit aici jos ca să reveleze pe deplin această dragoste. Ca să facă aceasta și în același timp să anuleze păcatele noastre, El a murit ca jertfă pentru noi. Acesta nu a fost un dar ca acela pe care poate să-l dea omul sau lumea. Acest dar nu a fost încununat numai prin coborârea Duhului Sfânt, care acum rămâne în noi și la noi, ci și prin aceea că noi acum putem fi în lumea aceasta așa cum este El acum înaintea Tatălui. Problema oricărui rău în noi și la noi a fost rezolvată prin moartea Sa. Noi posedăm viața Sa de înviere ca viață a noastră, Tatăl Său este Tatăl nostru și Dumnezeul Său este Dumnezeul nostru; și toate acestea, în timp ce noi încă ne mai găsim în lumea aceasta, care a răstignit pe Hristos pe cruce. El va veni în curând, ca să ne ia la Sine, ca să fim acolo unde este El. Însă sunt în jurul nostru mulți, care sunt copii ai lui Dumnezeu ca și noi, și Dumnezeu ne cheamă să-i iubim la fel cum îi iubește El. Dacă Dumnezeu îi iubește, atunci și noi îi iubim, căci noi suntem copiii Lui. Și El face dragostea aceasta să fie o poruncă. Dacă noi nu iubim pe fratele nostru, pe toți copiii lui Dumnezeu, atunci nu-l iubim nici pe El, ci ne înșelăm singuri. Prin aceasta este rezolvată complet această întrebare.

Dar cum să se arate dragostea față de copiii lui Dumnezeu? Ea nu se poate despărți de dragostea față de Dumnezeu și de păzirea poruncilor Sale. Dragostea față de El nu este veritabilă, dacă noi eșuăm în dragostea față de Dumnezeu și în împlinirea poruncilor Sale. Aceasta este o întorsătură remarcabilă și cercetătoare de inimă în demonstrarea dragostei de frați. Să nu luăm în serios aceste cuvinte? Cât de mult prin aceasta se va stăvili trândăvia și indiferența noastră! Dacă

un copil al lui Dumnezeu s-a încurcat în ceva, cum ar fi o învățătură greșită sau o greșeală practică, ce este atunci de făcut? Va corespunde dragostei, dacă răul este numit bine, dacă se trece ușor cu vederea peste el, sau ca frate te faci una cu el? «Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui.» Nu se poate vorbi de dragoste adevărată față de copiii lui Dumnezeu, dacă ignorăm poruncile lui Dumnezeu și prin aceasta dovedim cât de puțin Îl iubim. Aici este prezentat principiul ascultării într-o formă nouă, pentru a preîntâmpina folosirea greșită a dragostei față de aceia care au păcătuit și prin aceasta au nevoie de muștrare. Dacă ne jucăm cu păcatul sau trecem cu vederea nedreptatea făcută lui Dumnezeu sub pretextul de a iubi pe copiii lui Dumnezeu, atunci nu avem nici o siguranță despre veridicitatea dragostei noastre; ea este mai degrabă pentru noi și pentru ei o cursă de cădere. Dacă dintr-un motiv oarecare am ajuns neascultători de voia lui Dumnezeu, atunci simțim absurditatea noastră și căderea noastră a devenit nesigură. Bucuria părtășiei cu El este întreruptă și stăm în pericolul de a nu mai iubi pe copiii lui Dumnezeu, ci să fim înțelegători față de ei. Atunci nu mai este adevărat, că îi iubim într-un mod demn de Dumnezeu. Dacă prin credință Îl luăm pe Dumnezeu în problemele noastre ca pe Unul căruia Îi aparține inima noastră, atunci din aceasta va rezulta păzirea poruncilor Lui, și aceasta nu ne permite să cedăm oamenilor, atunci când este vorba de voia Sa. Atunci avem certitudinea că iubim pe copiii lui Dumnezeu așa fel cum este potrivit cu gândurile Sale. Prin aceasta acest verset ne pune la îndemână o piatră de încercare importantă, ca să judecăm sufletele noastre înaintea Sa. El ne arată un aspect al adevărului, care pătrunde adânc în suflet și decide răspunsul la problema tratată corespunzător Cuvântului Său.

«Pentru că aceasta este dragostea lui Dumnezeu: să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele». Duhul Sfânt ne dă în acest verset 3 o altă piatră de încercare, care este pusă față în față cu cea din versetul 2. Dacă suntem neascultători, atunci nu stăm nici în dragoste față de Dumnezeu și nici în dragoste față de copiii Săi. Dragostea din Dumnezeu este ascultătoare și se extinde în același timp spre toți copiii lui Dumnezeu, nu numai asupra grupei noastre sau a celor din părtășia noastră. Ascultarea nu poate fi despărțită de dragoste. Dacă lipsește ascultarea, atunci lipsește și dragostea; dacă este prezentă dragostea dumnezeiască, atunci ea va fi însoțită și de ascultare. «Și poruncile Lui nu sunt grele.» Așa apreciază apostolul poruncile Sale, și împreună cu el toți aceia care umblă înaintea Lui cu încredere în harul lui Dumnezeu. Este adevărul făcut nouă cunoscut de Duhul Sfânt. În același sens a spus Domnul în Matei 11, că jugul Său este blând și sarcina Lui este ușoară. Copiii lui Dumnezeu însă au de învins pe căderea lor un obstacol mare, care depășește probabil toate celelalte greutăți. În primul rând ne gândim la carne, dar nu la aceasta mă refer eu. Oricâte probleme ne creează carnea, există totuși un rău cu o natură mult mai gravă. Când la cei credincioși carnea iese în evidență, aceasta va da naștere la ei la un sentiment de rușine și la conștiința acționării lor greșite. Însă lumea ne înconjoară ca o mlaștină ascunsă. Când ea lucrează asupra noastră în felul ei înșelător, probabil nu vom cunoaște deloc motivul pentru care simțim o oboseală spirituală și suntem incapabili să savurăm dragostea Tatălui și să o reflectăm. O astfel de stare de asemănare cu lumea înstrăinează chiar și pe copiii lui Dumnezeu unii de alții în feluri diferite și lucrează cu atât mai nimicitor cu cât câștigă mai multă influență. Dacă inima iubește lumea, atunci ea se îndepărtează de copiii lui Dumnezeu, cu care Dumnezeu dorește s-o unească în cele mai intime legături familiare imaginabile, și dragostea nu se mai poate revărsa permanent în puterea Duhului. Lumea poruncește energic întreruperea unei astfel de revărsări a dragostei dumnezeiești; căci în felul ei egoist, fără inimă, ea iubește numai ce îi aparține. De aceea ce pericol mare există pentru credincioșii care năzuiesc după plăcerile și onoarea lumii acesteia! În orice caz ea este pentru ei o cursă periculoasă. Credinciosul, care vrea să întrețină relații bune cu lumea, trebuie să-i facă pe plac și prin aceasta întristează pe Duhul Sfânt.

Copiii lumii acesteia nu pot suporta dragostea copiilor lui Dumnezeu, căci ea condamnă natura lumii. Ei nu vor să aibă nimic a face cu dragostea de frați și întreabă cu seriozitate pe credincioși, dacă acești oameni simpli sunt cu adevărat tovarășii lor: Cum poți să întreții o prietenie intimă cu

astfel de oameni? Când un credincios acordă valoare poziției lui în lume, atunci greutățile sunt inevitabile. Domnii și doamnele lumii, cărora tu le faci curte, nu-ți vor permite să le produci pagubă cu frații tăi de credință apropiați, căci ei îi desconsideră pe aceștia. Acesta este caracterul lumii acesteia. Și tu, ca și copil al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului, să năzuiești să ai parte de onoare în ochii acelor care au răstignit pe Domnul slavei? În prezența lor eviți cu grijă să te declari frate al copiilor lui Dumnezeu neînsemnați, cu toate că o dată ei vor domni împreună cu Hristos peste lume! Este aceasta dragoste față de Dumnezeu și copiii Săi? Dovedești tu credințioasă față de Hristos, când deosebit de prudent cauți să fii în relații bune cu lumea? În astfel de împrejurări tu simți mai mult sau mai puțin poruncile Lui ca fiind apăsătoare. Este așa? Unde te conduce drumul tău? Sunt oamenii de valoare ai lumii copii ai lui Dumnezeu? Nu vei afirma aceasta, dar ei sunt totuși oameni amabili. Chiar dacă sperii ca ei să devină cândva copii ai lui Dumnezeu, nu știi că prietenia cu lumea este vrăjmașie cu Dumnezeu? «Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu» (Iacov 4,4). Nu urmăresc acești „oameni amabili” aceleași principii și practici pe baza cărora Fiul lui Dumnezeu a fost alungat din lume?

Noi ar trebui să privim lumea așa cum o vede Dumnezeu. Este puțin important cât timp s-a scurs de când lumea L-a răstignit pe Domnul. Acest păcat stă tot așa de viu înaintea ochilor lui Dumnezeu ca și atunci când s-a înfăptuit fapta groaznică. Începând din ziua aceea și până acum lumea nu a schimbat cu nimic din vina ei cea mai mare. Lumea ori nu acceptă pentru sine relațiile din creștinism, ori respinge pe aceia care cred cu adevărat. „Ce aroganță, să numești pe Dumnezeu ca Tată al tău!”, spune ea. Însă Domnul spune: «Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut.» Lumea gândește că face o slujbă pentru Dumnezeu, dacă îi prigonește pe acești „oameni aroganți”, care Îl mărturisesc pe Dumnezeu ca Tată al lor și de care Hristos nu se rușinează să-i numească frați. „Cel mai grav este, că ei afirmă, că Dumnezeu ar fi numai Tatăl lor și nu și al nostru!” Ce este mai revoltător în ochii lumii, decât atunci când se trage o linie de despărțire și noi mărturisim că posedăm binecuvântări și privilegii cerești, pe care lumea nu le are!

Obiectezi tu, că acest tablou al asemănării cu lumea nu se aplică în totul la tine? Însă tu ai un fiu sau o fiică și dorești ca ei să ocupe o poziție bună în lume. Tu ai renunțat într-adevăr la lume, în măsura în care aceasta este adevărat cu privire la tine; dar care este situația cu copiii tăi? În felul acesta se vede deseori în inima părinților asemănarea cu lumea. Lipsește dorința sinceră, ca și copilul să fie găsit în Hristos și să devină un adevărat copil al lui Dumnezeu. Ca țel practic stă în primul rând înaintea ochilor părinților, să creeze copiilor o poziție bună în lume, cu toate că ei se roagă și ca copiii lor să devină mântuiți. Totodată se fac eforturi neobosite pentru înaintarea copiilor în lume. Ce este aceasta altceva decât natura lumii, în orice formă s-ar arăta ea? Probabil toate acestea nu se spun, dar felul de a proceda dovedește cu ce se preocupă inimile. Mie mi se pare că acest gând constituie legătura dintre versetul 3 și 4.

Poruncile lui Dumnezeu par grele în mod deosebit din cauză că se face simțită influența rea a lumii. «Pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea.» Acesta este un cuvânt care cercetează inima, dacă ne gândim în ce măsură copiii lui Dumnezeu cochetează cu lumea. În general în cercurile creștine este o imagine foarte confuză a ceea ce este de fapt lumea. Uneori ești șocat, că la întrebarea, ce se înțelege prin expresia lume, chiar și creștinii adevărați, lucizi, recunosc că nu au curajul să dea un răspuns la aceasta. Nu puțin sunt cei care presupun că lumea ca atare nu există, căci chiar și mulțimea poporului a fost botezată și de aceea, cu excepția celor care evident sunt atei, creștinismul a luat locul lumii spre onoarea lui Dumnezeu; chiar dacă aceasta nu se poate spune despre fiecare om în parte, totuși este așa în impresia generală morală. Noi nu trebuie să ne lăsăm înșelați de satan sau de aparența exterioară, chiar dacă lumea s-ar găsi într-o stare mult mai bună decât este de fapt în realitate. Hristos este permanent adevărata piatră de încercare a adevărului. Este vre-o țară sub soare pentru ai cărei locuitori Hristos înseamnă viața și singura lor țintă? Acolo unde El este recunoscut în felul acesta și cu credință simplă, lumea nu este niciodată la ea acasă. Hristos oferă o conștiință vie despre dragostea Tatălui și, legat de aceasta, odihnește inimii. Acolo unde prin Duhul Sfânt se savurează această conștiință, acolo nu se găsește lumea. Însă acolo unde alte lucruri și nu Hristos atrag și stăpânesc inima,

unde dragostea Tatălui este necunoscută sau este privită ca o imposibilitate, acolo se găsește lumea în opoziția ei neschimbată. Poate de aceea pentru un credincios să fie o întrebare mai importantă – în măsura în care ea nu a fost deja rezolvată prin credință – decât verificarea inimii, conștiinței și căilor noastre în lumina Cuvântului lui Dumnezeu în privința aceasta? Lumea câștigă ușor influență asupra noastră în lucrurile mici, chiar dacă dorim să umblăm cu credincioșie în lucrurile principale. Este un pericol mare să dai înapoi dinaintea verificării în lumina Sfintei Scripturi, dacă la noi înșine se constată neclaritate în umblare. Dragostea dumnezeiască ne obligă și la întrajutorare reciprocă, de îndată ce noi vedem clar și nu cedăm obișnuinței lipsită de inimă de a spiona contradicții la unul sau altul dintre frați. Atunci vom vrea să aducem astfel de greșeli ale altora ca scuze pentru legăturile noastre personale cu lumea în umblare și închinare. Un astfel de mod de a proceda nu are nimic a face cu felul de gândire al lui Hristos.

În acest loc din Scriptură avem asigurarea că nu misticul în despărțirea lui de lume sau numai oamenii deosebit de spiritual sunt cei care înving lumea, ci: «tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea». Nu este aceasta o încurajare și totodată un impuls pentru copilul simplu al lui Dumnezeu? Nu sunt ei toți născuți din Dumnezeu? Aici este prezentat clar principiul: niciunul măcar din creștinii adevărați nu este exclus de la acest privilegiu, dar nici de la responsabilitatea legată de el. Deoarece fiecare credincios este acum subiectul dragostei lui Dumnezeu și un aparținător la familia Sa, el «învinge lumea». «Și aceasta este victoria care a învins lumea» (nu: slujba noastră sau jertfirea de sine, și nici măcar dragostea, ci,) «credința noastră.» Crezi tu aceasta, dragul meu împreună cu mine creștin? Nu fii necredincios, ci credincios! Credința în Domnul nostru Isus Hristos este cea prin care noi am fost aduși la Dumnezeu. Tot prin El noi suntem păziți de Dumnezeu și făcuți apti să recunoaștem dușmanul și să ne împotrivim lui. Și prin El ne odihnim ascultători în dragostea Aceluia care S-a coborât să ne numească prietenii Săi.

Credința este deci victoria care a învins lumea. Cum are loc aceasta, explică apostolul în versetul următor: «Cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?» Aici nu este vorba, ca în versetul 1, numai de «Hristos». Este același Isus, dar apostolul se referă la demnitatea personală a Domnului. Asemănător este și cu progresarea sufletului mântuit. Mai întâi se crede că El, Isus, este Hristosul. Probabil că după aceea El a fost prezentat mai mult credinței; însă în orice caz a fost o veste bună să afli pe baza autorității dumnezeiești că Isus a fost uns (Hristos) de Dumnezeu și a fost trimis în lume spre mântuirea veșnică a celor care cred. Acest Isus este Hristosul. Însă în versetul 5 se vorbește despre gloria Sa, pe care El o posedă în afara lumii acesteia ca Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Aceasta depășește cu mult faptul că El era Hristosul, sau Unsul, pe acest pământ. El era Fiul lui Dumnezeu înainte ca lumea să existe; și chiar dacă lumea și poporul Lui pământesc L-au lepădat, totuși gloria Sa ca Fiu al lui Dumnezeu va umple cerul și pământul. El, Cel care a venit aici jos, era Dumnezeu Însuși, care din dragoste S-a smerit. Și El, Cel care după înfăptuirea lucrării S-a înălțat la cer, era Omul care a fost înălțat peste întreg universul ca Isus, Fiul lui Dumnezeu. El, Cel care este Dumnezeu și Om într-o persoană, umple acum inima credincioșilor și odată va umple toate lucrurile. Noi Îl vedem nu numai ca pe Acela care uns cu Duhul Sfânt și cu putere mergea din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți care erau stăpâniți de diavolul. Noi Îl vedem în gloria cerească și suntem făcuți apti să-L prețuim în legătura Lui veșnică cu Dumnezeu, precum și cu noi și cu toți ceilalți.

Acest titlu al Domnului este folosit aici pentru a prezenta natura credinței, care învinge lumea, și cum ar putea fi altfel? Harul Său a atras odinioară inimile noastre, pe când eram pierduți, ne-a dăruit viață și L-a condus în moarte pentru păcatele noastre. Apoi viața nouă a devenit activă în contemplarea unei glorii dumnezeiești, care așează în umbră toată slava deșartă a omului și a lumii acesteia și o face să dispară. Noi învățăm să cunoaștem dragostea Lui, care ne-a condus în legătură practică cu Tatăl și cu Fiul. Ea dă naște în noi la un fel nou de gândire, care este în concordanță cu poziția total nouă, în care ne-a adus harul Său neîngrădit ca credincioși. Viața, pe

care am primit-o, nu poate altfel decât să se înalțe spre izvorul ei. De aceea cu cât noi cunoaștem mai mult harul, cu atât mai mult Duhul Sfânt oferă putere acestei vieți, așa că prețuirea din partea noastră a lui Hristos și a Cuvântului Său crește. Vedem cât de important este adevărul, că El este nu numai Unsul: care în marea Sa îndurare a venit în lumea aceasta, ci totodată este Fiul lui Dumnezeu, și că El posedă o glorie personală, care este total independentă de trimiterea Lui în lumea aceasta. Prin neștiința și disprețuirea, pe care lumea I le-a adus spre propria ei pierzare, gloria Sa personală strălucește și mai puternic. El este Fiul Omului, care S-a coborât în cele mai de jos adâncimi, ca să glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat și să salveze pe cei pierduți. Însă așa cum deja înainte de crearea cerurilor și pământului El era Fiul lui Dumnezeu, tot așa El va rămâne și în veșnicie, când acestea vor fi trecute. Această glorie a Domnului Isus ne este prezentată acum ca fiind aceea care oferă putere credinței noastre în toate greutățile venite din partea lumii. Căci «cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?»

În privința aceasta ne putem gândi la un credincios, care la întoarcerea lui la Dumnezeu nu a ajuns la odihna deplină în adevăr. După ce el a gustat scumpătatea ei, el a fost călăuzit de Duhul Sfânt să cunoască mai bine pe Domnul Isus nu numai în nevoile lui personale, ci și în relația lui cu Dumnezeu și cu gloria Sa. Se adevărește cuvântul Domnului: «oricui are i se va da» (Matei 13,12). «Sufletul celor harnici va fi săturat» (Proverbe 13,4). Înainte de toate el va savura bucuria de a cunoaște mai bine dragostea și desăvârșirile Domnului. Această credință oferă puterea de a învinge tot ce lumea ne oferă ca ură și amenințări, dar și ca atracții, plăceri și onoare. Credința vede permanent în lume ura criminală împotriva Fiului lui Dumnezeu. Să ne temem de ceea ce detestăm? Nicidecum, căci «în lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea» (Ioan 16,33).

Cunoașterea permanent tot mai profundă a gloriei lui Hristos este medicamentul profilactic cel mai bun împotriva lumii. Deoarece satan, căpetenia ei, este permanent preocupat să ne înșele cu ispitele lui și să ne producă pagubă, noi toți avem nevoie de Domnul nostru, Fiul lui Dumnezeu și Învingătorul, în lupta căreia îi suntem expuși permanent fin cauza binecuvântărilor pe care noi le-am primit în El. Certitudinea, că Dumnezeul păcii va zdrobi pe satan sub picioarele noastre, este măreață. Dar dacă sufletul nostru ar vrea să se odihnească pe această victorie finală, atunci aceasta ar fi pentru noi o cursă. Noi am fost lăsați aici ca în orice împrejurare să alungăm pe satan, așa cum Iosua a îndemnat pe poporul său. Noi trebuie să fim credincioși în lucrurile zilnice mărunte, dacă vrem să învingem în greutățile mari.

De aceea Domnul în fiecare din scrisorile Sale deschise adresate celor șapte Adunări din Asia Mică Se așteaptă să găsească învingători. De fiecare dată El dă făgăduințe corespunzătoare, ca să întărească pe cei credincioși, căci din cauza abaterilor El nu se mai putea baza pe Adunări în totalitatea lor. Să observăm, că Domnul, după condamnarea celor care țin de învățătura lui Balaam și a Nicolaiților în Pergam se adresează Izabelei nerușinate din Tiatira, tocmai aici Se prezintă ca Fiul lui Dumnezeu, ca Stânca, pe care El Își clădește Adunarea Sa, care nu va fi biruită de porțile Hadesului (Locuinței morților). Este viața lui Hristos cea care ne face apți pentru părtășia cu Tatăl și cu Sine Însuși. Dar ca să putem învinge lumea și să savurăm părtășia dumnezeiască, credința în Fiul lui Dumnezeu trebuie prin har să fie vie și tare. Atunci noi vom găsi așa-numita „lume creștină” (așa cum mulți nu se rușinează s-o numească) mult mai dureroasă și potrivnică decât păgânismul nemanierat. Căci tot așa o vede și Tatăl și Fiul. Părinții bisericii răstălmăcesc adevărul, prin aceea că învață, că oameni trebuie numai să se lase botezați, fără să ia în considerare viața lor rea; căci prin botez chinurile lor în iad se vor micșora. Dacă ei ar fi avut numai o ureche, ca să audă, ar fi trebuit să știe că Domnul a rânduit exact invers: «Iar robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri; iar cine n-a știut și a făcut lucruri vrednice de lovituri va fi bătut cu puține» (Luca 12,47.48).

Să ținem cu tărie, fără zguduire și cu simplitatea inimi, la credința, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, pentru ca și noi să biruim lumea!

## **1 Ioan 5,6-12**

Primele versete ale acestui capitol, pe care le-am studiat ultima dată, ne-au arătat cercul de persoane, pe care noi trebuie să le iubim potrivit gândurilor lui Dumnezeu; ele ne mai arată și că această dragoste este legată de nedespărțit cu ascultarea. Fără ascultare de poruncile lui Dumnezeu nu poate exista dragoste dumnezeiască la credincioși. Altfel stau lucrurile cu sentimentele naturale, deoarece acestea nu au nici un fel de legătură cu ascultarea. Dragostea creștină este activitatea spirituală a omului nou. Prin faptul că ea se îndreaptă spre toți copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru că ei sunt copiii Săi, ea nu poate fi practică fără supunere față de voia lui Dumnezeu. Dragostea ia o altă formă, atunci când ea se preocupă cu neascultarea acelor care sunt obligați să dovedească ascultare față de Dumnezeu. În orice caz în cei credincioși dragostea dumnezeiască și ascultarea potrivită cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie o unitate de nedespărțit.

Apoi am aflat că un împotrivor se comportă cu dușmănie atât față de dragostea noastră cât și față de ascultarea noastră; copiii lui Dumnezeu trec foarte ușor cu vederea caracterul lui perfid. Chiar și cei mai tineri în credință ar trebui să aibă un simțământ pentru ceea ce Scriptura numește «carnea», izvorul răului demn de detestat, egoist, din noi. Cu regret noi constatăm mai ușor la alții decât la noi înșine natura lui respingătoare. Realmente aparține activității făcătoare de carne, faptul că noi recunoaștem așa de repede la alții activitatea ei (sau poate numai ne-o imaginăm), în timp ce ezităm s-o condamnăm la noi înșine.

Însă lumea ne devine deseori o cursă mult mai rafinată. Ea are regulile proprii de comportare și oferă unele lucruri, care plac naturii umane – și de asemenea multor creștini adevărați. Religia ei (ea este în ochii lui Dumnezeu partea cea mai rea a ființei ei) exercită o atracție puternică. Prin aceasta lumea este pentru noi un dușman mult mai periculos decât carnea. Dacă la noi carnea iese în evidență, aceasta este un lucru rușinos și chiar și în cazul înțelegerii spirituale reduce conduce la smerire și părere de rău înaintea lui Dumnezeu. Însă în cea mai mare parte lumea dă impresia de demnitate. De aceea cei mai mulți creștini, care într-adevăr condamnă faptele carni, sunt înclinați să aducă tot felul de scuze pentru participarea lor la ființa lumii acesteia. Lumea este însă dușmanul direct al Tatălui, și anume într-o măsură așa de mare, că acolo unde domnește duhul lumii dragostea Tatălui niciodată nu poate lucra cu putere și nu poate fi savurată. Este evident clar, ce s-a spus uneori, că potrivit cu sentința Scripturii lumea stă față de Tatăl ca împotrivor tot așa cum carnea stă față de Duhul, și diavolul față de Fiul lui Dumnezeu. Satan se împotrivesc în această formă întreită Trinității și răspândește nenorocire prin lume și prin carne. Spre mângâierea noastră însă știm că Dumnezeu, Tatăl, prin Domnul Isus, prin mijlocirea Duhului Sfânt lucrează la rândul Său spre bine. Noi am putea să diferențiem între diferitele forme ale răului, în realitate în practică deseori ele merg una într-alta. Același lucru este valabil și pentru activitatea Trinității; și «Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume» (1 Ioan 4,4).

Prin aceasta ajungem la mărturia lui Dumnezeu în lume. Ea se îndreaptă spre oameni, pentru că din ei să-și formeze o familie proprie. Mărturia se bazează pe credința în Cuvântul care mărturisește pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Nu este o chestiune de rațiune sau de sentimente și nu se bazează nici pe practicarea anumitor rituri religioase de către o clasă specială de oameni. Mărturia lui Dumnezeu se adresează conștiinței păcătosului, ca să-i curețe inima prin credință, și această credință în ceea ce privește ispășirea se bazează pe jertfa Domnului Isus. «El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus, Hristosul; nu numai prin apă, ci prin apă și sânge.» Dumnezeu trimite mărturii deosebite, ca să convingă pe oamenii – atât pe credincioși cât și pe necredincioși -, care stau sub povara necurăției și vinii. Necredincioșii sunt solicitați să se plece înaintea Lui și înaintea adevărului; credincioșii trebuie să fie curățiți în conștiința lor, și credința lor trebuie să fie întărită și mărită.

Aici suntem conduși de la Persoana lui Hristos, cu care tocmai ne-am preocupat, spre lucrarea lui Hristos, care caracterizează Persoana Sa și oferă mărturiilor caracterul lor. În conflictele

dintre oamenii aflați sub Lege era necesară și totodată suficientă mărturia a doi martori, mărturia a trei martori era și mai bună. Dumnezeu a purtat în chip deplin de grijă în mărturia Sa. El pune înaintea ochilor omului trei martori cu cea mai mare autoritate posibilă, ca să-l introducă în adevăr. «El este Cel care a venit»; nici prin naștere, putere și înțelepciune omenească, și nici prin putere și glorie dumnezeiască, și nici prin întruparea Sa și lucrarea Sa incomparabilă. «El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus, Hristosul.» El era Dumnezeu adevărat și viața veșnică, însă El a venit ca să moară tot așa de realmente cum moare orice om, însă într-un fel cum nimeni altul nu a putut să moară. El a fost făcut de Dumnezeu păcat, ca să salveze pe păcătoși și să-i spele să devină curați, pentru ca ei să devină nu numai launtric curățiți, ci prin sângele lui Hristos devin în ochii lui Dumnezeu mai albi decât zăpada. Da, El a venit aici jos ca să moară, căci numai moartea Sa putea să anuleze păcatele noastre și să glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat (compară cu Ioan 13,31.32). Desigur aici avem un indiciu referitor la Domnul nostru pe cruce, când El, deja mort, a fost străpuns de un soldat; trebuia constatat că El a murit cu adevărat. Cu această ocazie din coasta Lui a curs sânge și apă. În momentul acela sângele care curgea a fost primul care a atras privirea, de aceea el este numit mai întâi. Dar nici apa care curgea nu a scăpat privirii spectatorilor. Cine a văzut sau a auzit vreodată, că din coasta unui mort curge sânge și apă? La Domnul Isus ambele au fost vizibile.

În evanghelia după Ioan această realitate este mai pregnant scoasă în evidență decât minunile uimitoare, pe care Domnul le-a făcut. În Ioan 19,33-36 citim: «Dar, venind la Isus, când au văzut că Acesta murise deja, nu I-au zdrobit fluierile picioarelor, ci unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu o sulită și îndată a ieșit sânge și apă. Și cel care a văzut acestea a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.» Sângele și apa au ieșit cu adevărat din Omul mort. Dumnezeu a confirmat lucrarea, pe care numai Fiul lui Dumnezeu întrupat în carne putea s-o facă, printr-un astfel de semn supranatural. Duhul lui Dumnezeu a considerat acest semn așa de semnificativ pentru gloria lui Hristos și pentru împăcarea oamenilor, că mai întâi El îl scoate în evidență în mod deosebit în evanghelia după Ioan și apoi în epistola lui Ioan îl aplică la noi.

«El este Cel care a venit prin apă și sânge.» Adam nu a devenit tatăl neamului de oameni înainte ca păcatul să vină în lume și moartea să-și înceapă lucrarea. Domnul nostru a devenit Capul noii creații când El, după ce a purtat păcatele noastre, a înviat ca Cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Prin „moarte” (nu prin nașterea Sa, așa cum afirmă unii învățători falși) El a nimicit pe cel care avea puterea morții. Până în momentul acela sistemul levitic cu preoții și jertfele lui și cu un loc preasfânt pământesc avea încă consimțământul lui Dumnezeu. Abia după ce lucrarea a fost înfăptuită, pe baza unei jertfe cu valabilitate deplină și a unui Mântuitor înviat, care curând după aceea a fost glorificat în cer, și-a început creștinismul existența. Când Pavel a pus din nou Evanghelia înaintea ochilor corintenilor nestatornici, el a început prin a spune că Hristos, conform Scripturilor, a murit pentru păcatele noastre. Tot așa și Ioan lasă toate celelalte la o parte, când vrea să accentueze mărturia divină, și totodată se referă la moartea Domnului, care a făcut curățire și ispășire pentru noi. El începe aici cu apa, tabloul foarte bine cunoscut al puterii Cuvântului de a curăți. Alături de alte locuri din Scriptură, citim despre aceasta în Ioan 3,5, unde Duhul este numit ca lucrând împreună, în timp ce aici sângele urmează după apă. Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă mai întâi în mod activ cu sufletele. Dumnezeu vorbește conștiinței noastre prin același Cuvânt și ne dovedește că suntem vinovați. Cuvântul Său, niciodată tradiția omenească sau oratoria, ne arată că în ochii Săi noi suntem surzi, împotriviți întâiați prin păcate. Dar cât de prețios este pentru suflet să cunoască apoi, că apa de curățire a curs, ca să spun așa, din El Însuși!

Spălarea cu apă are loc așadar din coasta deschisă a Aceluia care a murit pentru păcătos. Prin aceasta se mărește deosebit de mult însemnătatea acestei curățiri. Înainte de moartea Sa Domnul a stabilit principiul: «Cine s-a scaldat (s-a spălat complet) nu are nevoie să i se spele decât picioarele» (Ioan 13,10). Omul întreg este scaldat numai o singură dată, însă picioarele trebuie permanent spălate în timpul pelerinajului pe pământ. Este exclusiv lucrarea de mijlocire a lui

Hristos, care întâmpină greșelile noastre zilnice, și nu este Masa Domnului (un abuz degradator al Mesei ca urmare a necunoașterii). Pe baza morții lui Hristos Duhul Sfânt aplică Cuvântul Său la conștiință, acolo unde este nevoie. Însă «spălarea nașterii din nou» a credinciosului are loc numai o singură dată. Numai moartea lui Hristos ne dăruiește eliberarea de păcate. S-ar putea ca noi să simțim păcatele și să le urâm și din cauza lor să ne condamnăm singuri; însă numai prin moartea lui Hristos sufletul devine liber de păcat. «El este Cel care a venit ...», acesta este adevărul sublim, pe care Dumnezeu l-a avut înaintea ochilor în moartea lui Hristos. Ce adevăr profund, ce har incomparabil, care ne vorbește în felul acesta!

Faptul că puterea curățitoare este prezentă și că de la începutul creștinismului ea a fost aplicată la noi credincioșii, este însă numai o parte a adevărului. Moartea lui Hristos a fost tot așa de absolut necesară cu privire la drepturile lui Dumnezeu, ca și cu privire la noi. Desigur de partea lui Dumnezeu nu era necesară pentru curățire, ci pentru ispășire. Păcatul a adus totul în dezordine pe pământ și a dat naștere la un haos moral. Crucea a restabilit pentru totdeauna ordinea dumnezeiască. Cum ar putea dragostea și lumina, harul și adevărul să lucreze împreună fără cruce? Cum ar putea dragostea să introducă pe păcătos în cer, care în lumina dumnezeiască s-a dovedit că el este corespunzător numai pentru iad? Dacă harul a vrut să lucreze față de păcătos în îndurare, cine va putea aduce la tăcere adevărul, că păcătosul era un dușman fără sentimente, lipsit de Dumnezeu? Natura lui Dumnezeu și însușirile Lui divine își găsesc îndreptățirea și armonia lor desăvârșită în crucea lui Hristos. Acolo Dumnezeu a fost glorificat în Fiul Omului. De acum înainte corespunde dreptății Sale, ca pe baza lucrării la cruce să îndreptățească pe cel mai rău păcătos, care crede cu adevărat în Domnul Isus.

De aceea se spune că El a venit «prin sânge»; se adaugă: «Nu numai prin apă, ci prin apă și sânge.» Lucrarea Sa s-a referit nu numai la dragostea lui Dumnezeu, ci și la maiestatea și autoritatea Sa, la Cuvântul Său, la sfințenia și dreptatea Sa. Toate interesele lui Dumnezeu au fost glorificate în moartea Fiului Omului într-un mod așa de desăvârșit și în armonie unul cu altul, cum nu se putea face în alt fel. Deoarece Dumnezeu se odihnește în această lucrare a lui Hristos cu o plăcere veșnică, El lucrează acum prin Duhul Sfânt trimis din cer, ca să descopere totul celor care prin credință au primit pe Hristos și Cuvântul Său.

Dar ce înseamnă pentru om venirea Domnului «prin apă și sânge» (o referire la sfârșitul vieții Lui pe pământ)? Ea ne pune înaintea ochilor adevărul îngrozitor, că omul era așa de total stricat, că el nu putea fi salvat din răutatea și dușmănia lui nici măcar printr-un Dăruitor de binecuvântare viu și dumnezeiesc, care din dragoste S-a coborât, ca El Însuși să devină Om. Această salvare era posibilă numai pe baza unui Mântuitor mort. El a spus: «Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață» (Ioan 5,40), «Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur» (Ioan 12,24) și: «Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine» (Ioan 12,32). Moartea lui Hristos este dovada incontestabilă despre moartea morală a omului, prin har însă este baza pentru cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu. Cât de clar arată moartea Sa, că Legea lui Dumnezeu putea numai să condamne pe om; ea dovedește stricăciunea totală a naturii umane în toate straturile sociale ale omenirii. Cu toate că plinătatea Dumnezeirii locuia trupește în Isus, nici chiar prin aceasta omul nu putea fi eliberat de păcatele sale; era necesară moartea lui Hristos. În Cel înviat vedem acum cu desăvârșire poziția nouă și cerească a omului potrivit cu planul de har dumnezeiesc.

Nu este ușor să se redea cele două prepoziții din versetul 6, dia și en, în adevăratul lor înțeles. În unele traduceri stă în ambele locuri „prin”. Prima prepoziție (dia), care se folosește o singură dată, trebuie totuși diferențiată de a doua (en), deoarece aceasta este mai pronunțată și înseamnă aproximativ „în puterea”. Noțiunea în prima parte a versetului, în care apa și sângele sunt privite simbolic ca mijloace de vindecare a omului din starea lui grea, ne arată că Domnul Isus a venit ca să facă tot ce era necesar pentru eliberarea credinciosului de necurăție și vină. În următoarea parte a frazei se folosește expresia „în”, care aici ca și în alte locuri are înțelesul de „în puterea”. Prin aceasta, s-ar citi astfel: „... nu numai în puterea apei, ci în puterea apei și a sângelui”. Omul se afla într-o stare așa de nenorocită, pe care Hristos, care din cauza lui a coborât ca Dumnezeu



și totodată ca Om, nu putea prin nimic altceva s-o curețe și s-o ispășească decât numai prin moartea Sa. De aceea El a venit în puterea deplină a morții Sale, care era pe deplin suficientă ca să curețe chiar și pe păcătosul cel mai stricat și cel mai vinovat, chiar dacă nici un om măcar nu ar fi crezut aceasta. Dumnezeu a vrut să arate harul Său, și omul trebuia să-l primească prin credință. Trebuia să aibă loc «prin apă și sânge».

Noi găsim însă și o completare foarte importantă: «Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul». Noi toți știm, că Domnul Isus spune despre Sine, că El este «adevărul». De ce este Duhul Sfânt numit «adevărul», cu toate că aceasta nu se spune niciodată despre Dumnezeu, Tatăl? Dimpotrivă cuvântul, scris sau expresia verbală a lui Hristos, este de asemenea denumit la fel, ceea ce însă este ușor de înțeles. Este Cuvântul, pe care Îl folosește Duhul Sfânt, ca să glorifice pe Hristos înaintea alor Săi și în ai Săi. Diferența pare să constea în aceea, că în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, adevărul este prezentat obiectiv; Duhul reprezintă puterea lăuntrică, care lucrează în credincios, pentru ca Hristos să fie glorificat în el și să poată fi savurat de el. Ca să obții binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie îndeplinite două nevoi foarte importante. Noi avem nevoie de adevărul dumnezeiesc pentru conștiință, inimă și suflet; acesta ne este dat în chip desăvârșit în Domnul Isus, care este Adevărul desăvârșit. Însă în natura veche locuiește încă păcatul, care se opune sentinței de condamnare. Chiar dacă omul este născut din Dumnezeu, totuși este necesară vegherea permanentă față de acțiunea păcatului, atâta timp cât vom fi pe pământ. Acestei cerințe îi vine în ajutor Duhul lui Dumnezeu, care de aceea este „Adevărul”, puterea lăuntrică pentru formarea și aplicarea adevărului care se găsește în Hristos. Duhul Sfânt lucrează ca subiectul credinței să fie primit și prețuit lăuntric. El este izvorul de putere al omului nou, ca viața lui Hristos să se dezvolte în el.

Chiar și în acest domeniu real și foarte necesar Duhul prezintă adevărul lăuntric, cu toate că noi nu putem să-L caracterizăm ca adevăr subiectiv. Exprimat mai simplu: noi privim la Domnul ca la Acela care este prezentat ochilor credinței noastre, în timp ce Duhul dă în inima noastră puterea necesară pentru aceasta. Deoarece adevărul descoperire pe orice om și orice lucru, așa cum sunt ele în realitate, este de înțeles de ce Fiul și Duhul Sfânt pot fi numiți în același fel «adevărul». Aceasta însă nu se spune despre Dumnezeu, sau despre Tatăl, deoarece El nu este în Sine Cel care descoperă, ci prin Fiul și prin Duhul Sfânt totul devine pe deplin descoperit.

Teologia poate fi denumită ca fiind încercarea raționaliștilor și ritualiștilor să construiască din adevărul revelat o „știință”, spre dezonorarea lui Dumnezeu și spre propria lor pagubă. Dacă se ascultă reprezentanții teologiei, se poate constata că ei vorbesc despre Dumnezeu ca fiind Adevărul. Îmi amintesc cum cu mulți ani în urmă am întâlnit un adept renumit dar sceptic al romantismului, din străinătate. Cu toate că în discuția cu mine nega concepțiile lui Voltaire și Rousseau, pune totuși tot accentul pe ideea, că Dumnezeu ar fi adevărul. Față de un prieten comun el s-a exprimat după aceea pe scurt cu privire la diferența dintre părerile noastre: el vede pe Dumnezeu direct și pentru Sine Însuși, eu dimpotrivă Îl văd pe Dumnezeu numai „prin ochelarii lui Isus Hristos”. Cum s-a înșelat singur, să poată vedea sau recunoaște în realitate pe Dumnezeu! Dumnezeu stă în Sine Însuși totalmente peste cercul vizual al creaturii. Omul are nevoie de un Mijlocitor, care este Om și în același timp Dumnezeu, pentru ca prin Duhul Sfânt să poată cunoaște pe Dumnezeu. Numai în felul acesta poate fi cunoscut adevărul. Dumnezeu ca atare nu este revelarea Lui Însuși (și tot așa de puțin conștiința sau inteligența omului), ci Hristos ca subiect al credinței este revelarea Lui, în timp ce Duhul reprezintă puterea lăuntrică a naturii noi. Deci Dumnezeu este revelat numai în Hristos. Hristos L-a revelat în exterior, Duhul ni-L revelează lăuntric, în inimile noastre, și Cuvântul este revelarea lui Dumnezeu sau Adevărul. Noi am putea avea pe Hristos înaintea ochilor noștri în orice clipă a vieții noastre, dar nu ne-ar folosi, dacă Duhul Sfânt și Cuvântul nu ar lucra împreună, ca să ne facă capabili să primim adevărul prin credință și apoi să-L practicăm în viața nouă.

Apostolul are însă să ne spună mai mult prin cuvintele lui scurte, dar bogate în conținut: «Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.» (versetele 7 și 8). Se observă că aici ordinea este inversă. În ordinea efectivă era mai întâi sângele, apoi apa și

în cele din urmă Duhul Sfânt trimis din cer pentru glorificarea lucrării de răscumpărare înfăptuită de Hristos. El a fost dat credincioșilor ca Apărător care rămâne și care să contribuie la răspândirea mondială a vestei bune în puterea lui Dumnezeu, și nu a omului (cu toate că pentru aceasta sunt folosiți oameni). Deci Dumnezeu ne-a dat trei martori, care sunt una în aceeași mărturie. Ca și chestiune spirituală este însă ordinea următoare: «Duhul și apa și sângele». În sensul strict al cuvântului este de la sine înțeles că Duhul Sfânt este Martorul ca Persoană și El este și puterea vie prezentă. Apa și sângele sunt numite numai simbolic martori și prin aceasta personificate (văzute ca persoane). Duhul Sfânt însă este o Persoană reală a Dumnezeirii. Una din misiunile importante ale Lui este, așa cum era și a Fiului, să depună mărturie pe pământ. El mărturisește despre Hristos, așa cum Hristos a mărturisit despre Dumnezeu și despre Tatăl. «Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul.»

Textul biblic a fost falsificat aici prin neatenție sau chiar intenționat<sup>2</sup>. Partea din propoziție „în cer” în versetul 7 până la „pe pământ” în versetul 8 (care se întâlnește în unele traduceri, dar numai în foarte puține și unele manuscrise relativ mai târzii) nu aparțin Sfintei Scripturi, ci reprezintă o intercalare. Probabil aceasta a fost la început numai o remarcă laterală, care în transcrierile de mai târziu au fost preluate în textul biblic de aceia care nu au înțeles adevărul. Cu privire la nașterea acestei schimbări a textului s-au făcut cercetări detaliate și extinse. Rezultatul a arătat aceleași motive, care nouă ne dau certitudinea cu privire la veridicitatea textului Noului Testament, că cu certitudine intercalarea în locul acesta este lucrare omenească. Cu toate acestea vreau să dovedesc, că intercalarea poate fi recunoscută ca falsificare și fără să ai cunoștințe de limba greacă. Nu este nevoie nici de ajutorul învățaților și nici de rezultatele cercetărilor lor, ca să poți da răspunsul la această întrebare; Cuvântul lui Dumnezeu este în sine însuși pe deplin suficient și desăvârșit de concludent logic. Mai întâi trebuie întrebat: Ce se înțelege prin „a da mărturie în cer”? Această expresie contrazice nu numai textul Scripturii, ci la o privire mai îndeaproape ea ne apare lipsită de sens. Din ce motive sau pe baza căror fapte trebuie să se dea mărturie în cer? Locuitorii naturali ai cerului sunt îngerii, și aceștia nu au nevoie de nici o mărturie. Ei sunt predestinați și sfinți; pentru ei orice mărturie ar fi de prisos. Îngerii decăzuți sunt dimpotrivă pierduți pentru totdeauna. Ei au părăsit starea lor inițială. Unii din ei au fost predați lanțurilor întunericului; altora, așa cum este și cu satan, le este încă permis să ispitească pe sfinți și să-i acuze și să producă încurcătură în toată partea locuită a pământului. Nici pentru ei nu este nici un fel de mărturie. În ceea ce privește duhurile sfinților adormiți, care sunt la Hristos – de ce mărturie au ei nevoie? În afară de aceasta mai există o altă dovadă în textul însuși, că această adăugire este o greșeală omenească și nu aparține adevărului revelat. Nici un scriitor inspirat nu leagă una de alta în Cuvântul lui Dumnezeu expresiile «Tatăl» și «Cuvântul»; este vorba de expresii de sine stătătoare. Noi găsim în Scriptură «Cuvântul» în legătură «Dumnezeu», «Fiul» în legătură cu «Tatăl».

Scena mărturiei este pământul, și de acolo mărturia este răspândită prin harul lui Dumnezeu, deoarece oamenii sunt cufundați în întuneric și nu posedă adevărul. Pilat, prin întrebarea lui «Ce este adevărul?» a exprimat neștiința întregii lumi. În superficialitatea lui, asemenea celor mai mulți oameni, nu a așteptat nicidecum răspunsul, care ar fi putut să-i ofere certitudine. Nimeni nu ar ști ceva despre adevăr, dacă Dumnezeu Însuși nu ar fi purtat de grijă să existe o mărturie suficientă. Și aici noi găsim pe cei trei martori ai Săi: «Duhul, apa și sângele».

«Pentru că sunt trei care mărturisesc», așa este textul corect, adaosul „pe pământ” trebuie lăsat la o parte. Este inutil, căci Dumnezeu dă mărturia Sa numai pe pământ, ca să facă cunoscut adevărul acelor care nu îl cunosc. Mulțumirea și lauda corespund naturii cerului, dar nu mărturisirea adevărului. Dacă noi înșine am primit mărturia lui Dumnezeu aici pe pământ, atunci dragostea lui Hristos ne constrânge să fim o mărturie față de aceia care sunt încă păcătoși așa cum am fost noi odinioară.

---

<sup>2</sup> «... în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei sunt una; și sunt trei care mărturisesc pe pământ: ...»

Să studiem ce a lăsat Duhul să se scrie. Este vorba exclusiv de adevăr. Am atras deja atenția cât de corectă este ordinea folosită în versetul 6. Duhul este numit acolo pe ultimul loc, căci El a fost nu numai trimis pe pământ ca martor dumnezeiesc abia după lucrarea lui Hristos la cruce, ci începând de atunci El este făcut cunoscut fiecărui credincios în parte abia după ce acesta a crezut Cuvântul adevărului, Evanghelia.

În mod corespunzător apa și sângele stau pe primul loc, așa cum este cazul și la cel care crede, atunci când harul se preocupă cu el. Adevărul Evangheliei lucrează în această ordine la suflet. Mai întâi Cuvântul adevărului are acces prin conștiința trezită; în Numele Mântuitorului se vine ca păcătos la Dumnezeu. După aceea se oferă fiecăruia personal, sau prin vestirea publică a Cuvântului, sângele lui Hristos ca jertfă desăvârșită pentru mântuire. Dacă respectivul recunoaște dreptatea lui Dumnezeu, în loc să-și creeze o dreptate proprie, atunci i se dă Duhul Sfânt ca Duh al libertății și părtașiei. El nu va putea primi Duhul, dacă el nu se bazează pe valoarea deplină a sângelui lui Hristos. Astfel binecuvântările oferite prin har sufletului corespund exact succesiunii cuvintelor din versetul 6: apa – sângele – Duhul. Și la consacrarea fiilor lui Aaron ca preoți avea loc mai întâi spălarea cu apă. După aceea sângele berbecului pentru consacrare a fost pus pe lobul urechii drepte a lor și pe degetul mare al mâinii lor drepte și pe degetul mare al piciorului lor drept (acestea sunt organele recepționării, lucrării și umblării). La urmă untdelemnul ungerii împreună cu sângele de pe altar era stropit pe ei și pe hainele lor. Care credincios nu vede în aceasta armonia cu realitatea nou-testamentală, că credincioșii alcătuiesc acum o preoție sfântă, ca să aducă jertfe spirituale? Numai preoții și numai jertfele de închinare de pe pământ sunt plăcute astăzi lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Ajungem la versetele 7 și 8, în care se vede ordinea cum lucrează martorii în fiecare credincios în parte, și nu în ordinea în care ei au fost dați de Dumnezeu. Când se spune că sunt trei care mărturisesc, atunci în mod necesar Duhul stă pe primul loc. Căci El ocupă nu numai poziția de frunte, ci El face cunoscut sufletului cu deplină putere mijloacele binecuvântării lui, apa și sângele. Din acest motiv se spune în versetul următor: «Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.» Sunt trei martori, dar care dau o mărturie unitară. «Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare.» Îmi amintesc de eliberarea și ușurarea divină pe care aceste cuvinte le-a dat sufletului meu cu mai mult de șaiszeci de ani în urmă: pe când eram întors la Dumnezeu, dar fiind conștient de păcat eram adânc neliniștit și încercat, așa că liniștea în Domnul Isus mi-a fost luată. Acest verset a alungat orice îndoială, și eu a trebuit numai să mă rușinez, că am pus la îndoială mărturia lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit acest verset ca să aplice adevărul la mine, așa că nu am mai privit la mine însumi, cu toate că nu mă îndoiam de valoarea morții ispășitoare a lui Hristos pentru păcătos. Nu este vorba dacă eu cunosc pe deplin eficacitatea sângelui, ci prin credință eu am dreptul să mă bazez pe faptul că Dumnezeu vede sângele și îl prețuiește conform valorii lui depline.

Care este deci mărturia lui Dumnezeu, despre care este vorba în prima parte a versetului 9? Răspunsul este: «Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său.» Duhul omului, care nu mai este mort spiritual, este foarte neliniștit din cauza sentinței lui Dumnezeu cu privire la el. Îngrijorarea lui îl împiedică să primească ce spune Dumnezeu despre Fiul Său. Însă afirmația Lui este singura care are valoare, dacă te-ai recunoscut înaintea lui Dumnezeu ca păcătos pierdut și fără valoare. Dacă primesc pe Hristos pe baza mărturiei lui Dumnezeu, atunci devin capabil să renunț total la mine. Numai ce a făcut Hristos și ce este El pentru mine îmi oferă adevărata pace. Moartea Domnului este dovada cea mai bună că în Adam și urmașii lui nu este nici o viață. Oricât de stricat ar fi omul decăzut, culmea răutății lui se arată începând cu Cain și până la cruce atunci când se bazează pe o religie egoistă, de care este chiar mândru. Începând de la sângele lui Abel și până la sângele nespus de prețios al lui Isus recunoaștem ura omului împotriva harului și adevărului dumnezeiesc descoperite în Hristos. Însă totul devine clar – chiar dacă nu totdeauna deodată – când credința umple inima. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său» (versetul 10).

Poate o mărturie să fie mai simplă, mai clară și mai convingătoare decât este mărturia lui Dumnezeu, pe care El o exprimă în aceste puține cuvinte simple? Nu sunt ele adresate fiecăruia care simte dorința după îndurarea divină? Ce necredință se arată, dacă credința este numită aroganță! Dacă se pune la îndoială faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreptățește să-L credem pe cuvânt și să recunoaștem că El este credincios și adevărat, dacă primim mărturia Lui despre Fiul Său. Este nevoie de o dovadă mai clară că omul, oricât de religios ar fi după natura lui, crede mai degrabă pe satan și întâmpină pe Dumnezeu cu necredință? În mod normal nimeni nu va pune la îndoială mărturia unui om demn de încredere. Pare însă tot așa de normal să pui la îndoială mărturia lui Dumnezeu și să denumești pe credincioși ca fiind aroganți sau chiar fățarnici.

Dar cât este și de nehibzuit să ascuți de șoaptele dușmanului, că ești un păcătos prea mare, ca să poți fi salvat prin Hristos! El a venit într-adevăr să salveze pe cei pierduți; poți tu fi mai rău decât „pierdut”? Cât de mult se include în cuvântul „pierdut”? Gândește-te la femeia samariteancă, la marea păcătoasă din acea cetate, la Maria Magdalena! Toate cazurile erau fără speranță, niciuna nu se aseamăna cu cealaltă, dar toate au fost salvate și au primit și certitudinea că au fost salvate! Și toate acestea au fost scrise, pentru ca și tu să crezi și să fi salvat! Toate au fost salvate «prin har», prin harul lui Dumnezeu, nu prin eforturile proprii, și «prin credință», nu prin simțăminte sau prin dragoste sau prin slujire sau prin sacramente. Apostolul Pavel a mulțumit lui Dumnezeu, că el a botezat numai puțini credincioși în Corint. Căci Hristos, așa scrie el, nu l-a trimis să boteze, ci să vestească Evanghelia. Prin Evanghelia el i-a născut în Isus Hristos, și nu prin botez, oricât de valoros este el la locul lui. Botezul n-a dat viață niciunui suflet. Hristos este Dătătorul vieții pentru fiecare care crede. – El lucrează în fiecare personal prin Cuvântul Său și prin Duhul Său, tot așa cum El va judeca pe fiecare care spre pierzarea proprie Îl respinge. Ce va spune El acelor care înlocuiesc Cuvântul Său cu tradiția? În locul credinței în Dumnezeu introduc un „sacrament”, care să dea viața, spre dezonorarea mare a Domnului, dar pentru consolidarea funcției proprii. Gândesc ei că sunt un mediator între cei vii și cei morți? Aceasta este adevărată aroganță, dar nu credință, care dă onoare lui Dumnezeu.

Viața veșnică se găsește în Fiul lui Dumnezeu, Omul al doilea. Așa este învățătura principală a acestei scrisori, la care mai revenim încă o dată. Am auzit mai înainte de folosirea foarte impresionantă a sângelui și apei, care au curs din Hristos mort și care au avut ca urmare darul Duhului Sfânt. Viața veșnică, care se găsește în Fiul lui Dumnezeu, caracteristica principală a acestei epistole, este una din realitățile cele mai sublime ale întregii Sfinte Scripturi și de o importanță capitală pentru credincioșii zilelor noastre. Experiența ne-a arătat, ce sentințe au fost date de aceia care subminează acest adevăr și încearcă să-l întunece sub pretextul fără valoare, de a aduce adevăruri noi la lumină. Dar este vorba numai de ediții noi ale teoriilor lipsite de sens, folosite deseori de satan pentru scopurile lui viclene.

De aceea rămâne foarte important: «Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare». Căci ce este așa de bun, de înțelept, de sigur și satisface inima în măsura care o face mărturia lui Dumnezeu? El cunoaște tot adevărul, și ca Dumnezeu al oricărui har El a dat pe Fiul Său ca să ni-l facă cunoscut și să ne facă capabili să primim adevărul în puterea unei vieți noi. Totodată ca urmare a mântuirii, Duhul Său este puterea divină care ne face să savurăm acest adevăr și îl face cunoscut și celor ce sunt credincioși împreună cu noi. De aceea se înțelege importanța unui astfel de cuvânt cum este «mărturia lui Dumnezeu», care este mai puternică decât toate greutățile.

Această mărturie întreită a fost dată întregii omeniri prin moartea Aceluia care a golit complet paharul. Moartea Lui a dat naștere la o viață fără păcat pentru noi, ceea ce pentru El niciodată nu a fost nevoie. Această viață veșnică nu avea nevoie de fapte pentru sine însuși; starea noastră păcătoasă și moartea noastră spirituală au fost cele care au făcut necesară moartea Sa, prin care El a obținut victoria asupra oricărui rău spre glorificarea lui Dumnezeu.

«Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși.» Domnul a spus lui Nicodim: «Voi nu

primiți mărturia noastră.» Omul trebuie să fie născut din nou, altfel nu poate primi învățăturile divine. Numai credința în Cuvântul lui Dumnezeu îl face capabil să fie învățat de Dumnezeu. Adunarea este rânduită să fie ca și Domnul Însuși un martor credincios și adevărat. Însă ea se afla deja atunci într-o stare în care mărturia ei nu era demnă de crezare. De aceea ce mângâiere permanentă este pentru cel credincios să aibă această mărturie, mărturia lui Dumnezeu, «în sine însuși»!

Prin har ne-a fost dată absolut indispensabilă «mărturia lui Dumnezeu». De aceea cât de arrogant și câtă lipsă de credincioșie este când se cere sufletelor „să asculte de biserică”! Cuvântul lui Dumnezeu, care ne relatează despre chemarea Adunării în lumea aceasta, ne arată tot așa de clar că Adunarea va decădea sub diverse forme în dezordine. Este remarcabil că în cele două scrisori adresate lui Timotei ne sunt prezentate aceste două aspecte. În prima epistolă totul mai este încă în ordine, Adunarea reprezintă «stâlpu și temelie adevărului». În cea de-a doua epistolă dimpotrivă ea se află într-o stare de dezordine tristă. Însă Adunarea însăși nu este adevărul, de care creștinul trebuie să asculte și pe care trebuie să-l primească; ea este numai mărturia comună despre adevăr, așa cum fiecare credincios reprezintă mărturia personală. Atât Adunarea cât și creștinul sunt solicitați să primească ca adevăr numai Cuvântul lui Dumnezeu infailibil. Din a doua epistolă către Timotei știm că mărturia creștină a devenit asemenea unei case mari, care are vase de cinste și de necinste. Deoarece aluatul a fost tolerat și chiar sprijinită extinderea lui, în loc ca el să fie măturat conform cu 1 Corinteni 5, acum a devenit necesar să te curățești personal de răul înrădăcinat, pentru a fi un vas de cinste. Însă aceasta nu trebuie să conducă la izolare, ci trebuie să aibă loc în părtășie cu aceia «care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată».

Că solicitarea de „a asculta de biserică” este foarte departe de afirmația Scripturii, o găsim confirmată în ultima carte a Scripturii, în Apocalipsa. Acolo fiecare credincios fidel este solicitat să audă «ce spune Duhul Adunărilor», și nu ce spune Adunarea. Această solicitare este exprimată categoric în fiecare din scrisorile deschise ale Domnului adresate celor șapte adunări. De aceea, poate să fie ceva în contradicție mai mare cu gândurile Domnului decât o astfel de pretenție, de care se dă dovadă în zilele de decădere ale creștinismului?

Însă în orice stare s-ar putea găsi creștinătatea, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne permanent adevărat și decisiv pentru creștini. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși.» Un credincios ar putea să se găsească într-o țară în care nu poate savura nici o părtășie cu sfinții, unde nu are nici o ocazie să primească învățatură creștină și în care nu știe de existența vreunui creștin. Cu toate acestea Fiul lui Dumnezeu, în care el crede, va rămâne permanent Același pentru el. El va avea mărturia în sine însuși așa de sigură, ca și cum ar fi înconjurat de toate privilegiile creștine care se pot găsi pe pământ. Dacă are pe Fiul, el nu va fi dependent de cineva de pe pământ. Cât de nemărginit de înțelept și de îndurător este Dumnezeu, că ne-a dat această mărturie! Cât de mulți ar striga: Ce aroganță impertinentă! Însă Dumnezeu Însuși ne spune: «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși». Aroganța este mai degrabă în necredința care respinge această mărturie divină, căci în continuare se spune: «Cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său». Ar putea să fie ceva mai rău? Este deja destul de rău când omul se mizează pe sine însuși, asemenea brahmanilor închipuiți, care afirmă despre ei înșiși că niciodată nu au păcătuit, și prin aceasta fac Cuvântul o minciună. Dar a face pe Dumnezeu mincinos este mult mai grav, și aceasta o face oricine respinge mărturia lui Dumnezeu despre Hristos, Fiul Său.

«Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său» (versetul 11). Poate o afirmație să fie mai clară și mai precisă? Dumnezeu ne-a dat – fiecărui creștin credincios – viață eternă, și această viață este în Fiul Său. Chiar și cel mai împietrit necredincios trebuie să se simtă apelat de certitudinea sigură, strălucitoare, pe care o oferă această credință și această mărturisire. Dacă s-ar gândi câtuși de puțin, atunci ar trebui să-și recunoască nenorocirea proprie. Dimpotrivă, ce pace are credinciosul prin posedarea Fiului lui Dumnezeu și a vieții eterne dăruite în El! Nu demult (aceasta înseamnă, în jurul anului 1900 – n. tr.) unii au vorbit mult despre aceea, că viața ar fi „în Fiul Său” și nu în noi. Această afirmație

părea să le placă, pentru că din aceasta puteau trage concluzia pe care și-o doreau, și anume, că creștinul nu posedă viața eternă. De ce acest gând le-a pregătit bucurie este greu de înțeles, dacă nu se are înaintea ochilor puterea orbitoare a dușmanului. Este trist să te gândești, că odinioară ei, așa cum îmi amintesc foarte bine, păreau să aibă bucurie de adevărul pe care ei astăzi îl tăgăduiesc. Nu este îngrozitor să răstălmăcești un loc din Scriptură în așa fel, că el contrazice un altul? Aici stă scris, că «această viață este în Fiul Său», deoarece Duhul voia să ofere credinciosului mângâierea că siguranța vieții eterne nu este dependentă de el sau de o altă creatură. Viața este în Fiul și prin aceasta este în siguranță de orice rău și de orice pericol. Pe credincios îl face fericit să știe că viața lui, această viață veșnică, este în Acela care este Izvorul nesecat, dar și Susținătorul divin al vieții împotriva oricărui șiretlic al lui satan. Da, începând de la mântuirea lui el poate să se bucure tot mai mult în părtășia cu Dumnezeu, Tatăl, ca subiect al dragostei și gloriei lui.

În Ioan 5,24 ne este asigurat cu aceeași certitudine, că noi posedăm această viață și Dumnezeu ne-a dat-o aici. Numeroase locuri din Scriptură mărturisesc că această viață este posesiunea noastră începând de la nașterea noastră din nou; ea este recunoscută de Duhul Sfânt ca fiind singura bază pentru activitatea Sa în noi și față de noi. Ca explicație ne putem referi la viața naturală. Viața pulsează în om de la creștet și până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Aceste extremități însă nu sunt sediul vieții, și nici brațele și nici picioarele, care pot fi despărțite de corp, fără ca viața să fie nimicită. La Hristos însă nu există astfel de despărțiri de mădulare. Viața Sa – viața noastră nouă – este mult mai superioară decât viața naturală. Hristos este centrul vieții eterne; însă chiar și copilașii în credință posedă viața în totalitate și nu se vor pierde niciodată. Fericirea noastră constă în certitudinea, că această viață este în Fiul lui Dumnezeu. Prin aceasta viața fiecărui credincios este păstrată în siguranță și trezește deplină încredere. Însă să vrei din aceasta să deduci o dovadă, că credinciosul acum nu posedă viață eternă, aceasta mărturisește nu numai despre propria necredință, ci este și o folosire abuzivă a Cuvântului lui Dumnezeu.

«Cine Îl are pe Fiul are viața» (versetul 12). Viața nu poate fi despărțită de Fiul. Nimeni nu poate avea viața, fără să nu posedă pe Fiul, care este Calea, Adevărul și Viața. El Însuși este Dumnezeu, care dă viața, și este și Fiul Omului, care a glorificat pe Dumnezeu și totodată este Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu mărturisește aceasta numai despre El, și despre nimeni altul. Credinciosul onorează pe Fiul prin credința în El și prin aceasta primește viața eternă. Necredinciosul Îl dezonorează și spre propria lui condamnare veșnică respinge darul vieții, va trebui însă să-și plece genunchii înaintea lui Hristos, când va fi înviat pentru judecată. Dacă viața ar putea fi despărțită de Fiul lui Dumnezeu și ar fi numai în noi în loc să fie în El, atunci ea ar putea fi expusă prejudiciului și decăderii. Dar deoarece ea este în Fiul lui Dumnezeu, rămâne neatinsă și nepieritoare. În felul acesta posedăm viața și avem totodată mărturia Cuvântului Său despre această posesiune. Orice lucrare bună, orice sentiment curat, orice slujire adevărată și orice adorare plăcută lui Dumnezeu curge din viața eternă prin puterea Duhului. Este imposibil ca un creștin să placă lui Dumnezeu și Tatălui Domnului Isus fără acțiunea vieții eterne. Deoarece viața s-a arătat în Persoana Fiului, Tatăl Își are bucuria în faptul că noi o posedăm; El respinge orice altă viață. Căci această viață își găsește bucuria să cunoască pe Tatăl și pe Fiul sub călăuzirea Duhului Sfânt, să adore și să glorifice în slujire.

Fie ca nimeni să nu treacă cu vederea celălalt aspect serios: «Cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața». Dacă vreun necredincios va citi aceste rânduri, atunci te rog insistent: Ia seama la tine! De ce să te pierzi veșnic? De ce vrei să respingi dragostea lui Dumnezeu arătată în trimiterea și darea la moarte a Fiului Său? De ce vrei să-L respingi pe Cel care a îndurat moartea pentru tine? El ți-a dovedit permanent numai bine, în timp ce tu până acum pentru Numele Său nu ai avut decât desconsiderare, repulsie și dispreț. Crede ce îți spune Dumnezeu despre Fiul Său! Dacă crezi în El, atunci ai voie să-L ai. Este imposibil să ai pe Fiul lui Dumnezeu și să nu posezi viața eternă. Dar «cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața». Pe cât este de adevărat pe atât este de îngrozitor, că necredinciosul «nu va vedea viața». În Ioan 3,35 citim: «Tatăl

iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el».

Înainte de a încheia vreau să mă refer la două lucruri remarcabile și importante. Primul este grija cu care în capitolul întâi al acestei epistole este prezentată pentru noi, ușor de priceput, viața eternă în Cuvântul vieții, în Fiul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan s-a referit detaliat în capitolele 3, 5, 6 și 10 ale evangheliei sale la Domnul, ca la Acela care dă viață eternă celui care crede. Aici însă El începe cu Cuvântul Însuși ca viața eternă, fără ca mai înainte să spună ceva despre felul cum aceasta ne va fi făcută cunoscut. Cu toate acestea această comunicare a vieții era un adevăr bine cunoscut înainte de redactarea epistolei. De aceea era intenția divină plină de binecuvântare de a sluji destinatarilor în felul acesta, prin aceea că acum nu se va spune nimic despre primirea vieții, cu toate că adevărul era cunoscut scriitorului și credincioșilor. Se pare că aici se urmărește scopul de a prezenta mai întâi pe Hristos, pentru ca sufletele noastre să se poată bucura de El ca viață veșnică aflată la Tatăl în părtășie divină, care apoi ne-a fost revelată în toată desăvârșirea ei, atunci când El a apărut aici ca Om între oameni. Ce mare pierdere ar fi fost, dacă noi n-am fi avut această prezentare obiectivă a vieții veșnice, care constituie tema prețioasă a evangheliei după Ioan! În epistola de față am fi găsit numai învățătura teoretică, dacă Persoana lui Hristos nu ar fi punctul de plecare și temelia a toate. Scriitorul ajunge numai succesiv să se exprime clar cu privire la comunicarea făcută nouă despre viața veșnică. Aici în capitolul 5 avem efectiv singurul loc unde la sfârșitul învățăturilor despre viața veșnică se tratează clar această latură, în timp ce începutul epistolei arată revelarea obiectivă a vieții în Hristos.

Și punctul al doilea este foarte important. Dacă există o parte a Sfintei Scripturi, care prezintă mai mult decât toate celelalte Scripturi viața veșnică în Hristos și în aceia care prin har sunt ai Lui, atunci cu siguranță este evanghelia după Ioan și prima epistolă a lui Ioan. Însă în ambele nu găsim amintit botezul creștin și nici Masa Domnului. Ele se ocupă mai mult decât toate celelalte evanghelii și epistole cu viața veșnică în toată plinătatea și puterea ei, așa cum ea este prezentă în Isus, Fiul lui Dumnezeu. Totodată ele atestă mai mult decât toate celelalte Scripturi comunicarea acestei vieți la credincioși. Niciuna din aceste două părți ale Scripturii nu se ocupă cu instaurarea botezului creștin, de care toate denomiunțile de credință deviate de la adevăr, din răsărit și din apus, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre, vor să lege viața veșnică. Chiar dacă prezbiterienii de exemplu în opoziție cu celelalte orientări în învățătura lor fac efectul dător de viață al botezului dependent de predestinare, totuși și ei consideră obținerea vieții veșnice pe baza botezului rânduit divin. Punctul de vedere al bisericii scoțiene este în această privință tot așa de clar ca și acela al lui Calvin pentru reformații din toată lumea, în timp ce Luther a mers tot așa de departe, dacă nu chiar mai departe.

Dacă însă botezul creștin ar fi cu adevărat mijlocul de dăruire a vieții pentru sufletul omenesc, așa cum învață tradiția bisericească dintotdeauna, cum se explică atunci că el nu este niciodată amintit în acele scrieri ale Bibliei, care se ocupă cel mai mult cu viața veșnică și cu primirea ei? Ele o fac exclusiv sub forma, că mijlocirea vieții este o activitate divină directă a Duhului Sfânt, pe care Hristos o descopere credinței prin folosirea Cuvântului. Trebuie spus clar, că este o greșeală evidentă să atribuim expresiei «apă» din Ioan 3,5 și din 1 Ioan 5,6 și 8 înțelesul de botez. Apostolul lasă total la o parte practicile creștine, ca să se ocupe cu adevăruri vitale cu consecințe veșnice. El amintește numai în treacăt în Ioan 4,1 și 2 botezul ucenicilor în timpul când Domnul nostru Își făcea lucrarea pe pământ. Cu această ocazie el remarcă cu grijă, că Domnul Însuși nu a botezat, cu toate că El este Acela care înviază morții. În afară de aceasta botezul înainte de moartea și învierea Domnului s-a diferențiat așa de mult de dispoziția Lui de a boteza, dată după învierea Sa, că credincioșii, care au primit primul botez, au fost botezați încă o dată de către marele apostol al păgânilor cu botezul creștin (Faptele Apostolilor 19,5). Însă Pavel a mulțumit lui Dumnezeu, că el a botezat puțini în Corint și a explicat, că Hristos nu l-a trimis să boteze, ci să vestească Evanghelia (1 Corinteni 1,14,17). El scrie corintenilor, că el i-a născut în Hristos Isus prin Evanghelia (1 Corinteni 4,15). Dacă noi credem Cuvântul lui Dumnezeu, atunci va trebui să recunoaștem, că botezul se face în realitate pe moartea lui Hristos, așa cum arată clar

Romani 6. El nu are a face cu mijlocirea vieții veșnice sufletului care se află în somnul morții păcatului.

### **1 Ioan 5,13-21**

Cititorul observă cum Duhul lui Dumnezeu insistă mereu, că credincioșii nu numai posedă viața veșnică, ci ei trebuie să aibă și certitudinea posedării ei. S-ar putea ca cineva, așa cum a fost și înainte de venirea lui Hristos pe pământ, să aibă viața veșnică fără să știe. După cum s-a dovedit există și astăzi nu puțini credincioși la care se arată clar acțiunile și rezultatele acestei vieți, cu toate că ei nu au nici o cunoștință de posedarea ei. Dar sufletul credinciosului, căruia acest privilegiu mare îi este necunoscut, suferă o pierdere mare a bucuriei în Dumnezeu din cauza lipsei de cunoaștere a influențelor dăunătoare; urmarea practică este reducerea etalonului pentru umblarea lui. Cum poate un astfel de creștin, fără să aibă certitudinea fericită a vieții veșnice, să evite teama și neliniștea, când în același timp el este solicitat de conștiința lui să se verifice dacă în urma atâtor eșecuri din viața sa este cu adevărat creștin?

Ispititorul va fi permanent preocupat să-l conducă spre ceea ce produce dezonorare Domnului, ca să semene în inima lui neîncredere în harul lui Dumnezeu.

Mai există și un alt motiv pentru care Duhul lui Dumnezeu indică mereu accentuat, că noi nu trebuie numai să avem cunoștință de posedarea vieții veșnice, ci, așa cum se spune aici, să avem cunoașterea conștientă (oida în loc de ginöskö) că o posedăm. Atât în timpul apostolilor cât și după aceea au existat totdeauna adversari ai adevărului, care au contestat că se poate avea certitudinea vieții veșnice, și prin aceasta au prezentat această viață ca ceva nedefinit. Este atitudinea tipică a necredinței pe parcursul tuturor secolelor de a întuneca această certitudine, deseori sub masca ipocrită a necunoașterii noastre, al caracterului nostru nedemn și a înclinației noastre spre greșală, și cu regret aceste însușiri se găsesc la noi. Însă aici nu este nicidecum vorba despre această problemă, ci de faptul dacă Hristos a revelat sau nu credinciosului deja acum pe deplin și cu toată claritatea darul Său al vieții veșnice. Este o interpretare total greșită, că acest privilegiu este rezervat numai anumitor membrii privilegiați și deosebit de spirituali ai familiei lui Dumnezeu. Noul Testament ne arată această parte ca posesiune conștientă a tuturor celor care cred în Fiul lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai sigur, decât faptul că Dumnezeu iubește pe fiecare copil al familiei Sale. De aceea Cuvântul Său vorbește foarte categoric de faptul că fiecare credincios trebuie să țină cu tărie în sine însuși acest privilegiu și să-l savureze și să-l practice în părtașia personală, în închinare și în umblare, chiar dacă el nu a făcut progrese spirituale mari. Tot așa de clar ne arată Cuvântul, că viața naturală, viața în carne, care permanent a fost urâtă de Dumnezeu, trebuie tot mai mult detestată de creștin prin acțiunea lui Hristos și a Duhului Său. Viața păcătoasă trebuie tăgăduită și renunțată la ea și în credință să se umble conform naturii noi, al cărei singur model desăvârșit este Hristos. Această natură nouă este numită aici și în evanghelia după Ioan «viața veșnică». Ea este viața lui Hristos, care prin har a devenit acum și «Viața noastră».

Misiunea apostolului Ioan nu a constat atât de mult în a prezenta lucrarea de răscumpărare înfăptuită de Hristos (cu toate că el o amintește în legătură cu gloria cerească și cu planurile viitoare mari ale lui Dumnezeu cu privire la întregul univers), ci el revelează mai mult demnitatea personală a Domnului și a harului Său, a cărui glorie atribuie adevărata valoare atât vieții, pe care El o dă, cât și lucrării Sale. Dumnezeu poate în mod justificat și corespunzător a tot ce El vede în Fiul Său să se bucure de planurile a căror împlinire este încă în viitor. De aceea orice zăbovire la propria noastră demnitate sau nedemnitate este total nejustificată. Nu mai este o problemă a primului om decăzut, ci exclusiv a Celui de-al doilea, Hristos, Domnul nostru. El însuși și tot ce El a câștigat ne-a fost dat de Dumnezeu și reprezintă fundamentul nostru. Ce drepturi ridică Persoana Sa și lucrarea Sa înaintea lui Dumnezeu, singurul care poate să-L prețuiască în chip desăvârșit, și pentru cine cere Hristos aceste drepturi? Cu siguranță nu pentru Sine însuși, căci El ca Fiu a fost una cu Tatăl și din veșnicie a fost subiectul dragostei Lui. El a



venit aici jos ca să Se dea pe Sine Însuși și ca să intervină pentru onoarea lui Dumnezeu și să reveleze dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu. Acesta a fost răspunsul dumnezeiesc la minciuna lui satan, care însuși s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și care după aceea a năzuit să aducă și pe om sub mânia lui Dumnezeu, ceea ce evident i-a reușit. Dar planurile lui Dumnezeu nu pot niciodată fi nimicite. Cu certitudine El le va duce la îndeplinire pe baza mântuirii. Căci planul de mântuire în nici un caz nu a fost introdus ulterior de Dumnezeu, așa cum toate celelalte planuri dumnezeiești nu au fost întocmite deoarece vreuna din intențiile Sale ar fi eșuat. Planurile Lui ne-au fost făcute cunoscut nouă credincioșilor abia după eșuarea totală a omului aici pe pământ. Așa după cum dragostea lui Dumnezeu a existat deja înainte de creație, tot așa și planurile Sale, așa cum ne mărturisește apostolul Pavel în Efeseni 1,13-14, Coloseni 1,26; 2 Timotei 1,9 și Tit 1,2.

Lui Ioan i-a fost dat în mod deosebit să aibă înțelegerea profundă a naturii lui Dumnezeu. În mod corespunzător se preocupă așa de mult cu Persoana eternă a Domnului, precum și cu El, ca Cel venit în carne, ca să consolideze inimile credincioșilor și să-i ridice peste realitatea tristă, că Biserica a decăzut sub totală subordonare și ruină. Prin aceasta el arată și judecata lui Dumnezeu care se apropie, care începe la casa Sa. Stricăciunea din interiorul creștinătății, care devine tot mai mare, nu ne dă nici un drept să permitem câtuși de puțin să scuture sau să facă să dispară încrederea noastră în Hristos. În ce fel este întărită inima credinciosului prin Duhul lui Dumnezeu? Prin aceea că El ne îndreaptă spre viața veșnică, care era la Tatăl înainte de a lua naștere creația și înainte ca Dumnezeu să vină pe pământ ca Om adevărat în Persoana Domnului Isus, ca să ne facă cunoscut tot așa de sigur posedarea vieții veșnice cum noi o vom avea în ziua gloriei. Ea este desigur deja acum partea noastră în El prin credință. Ar fi o învățătură ciudată aceea care ar afirma că partea noastră actuală nu ar putea fi a noastră prin credință, așa cum este partea noastră veșnică, pe care o așteptăm (1 Corinteni 3,22). Aceasta este valabil într-o măsură mare pentru viața în Hristos.

Cuvintele nu pot fi mai clare ca ceea ce spune Domnul în Ioan 5,24 și apostolul în versetul 12 al capitolului nostru. S-ar putea ca noi să avem cunoștințe despre ceva pe care dorim mult să-l primim, fără să fim complet convinși lăuntric despre acel ceva, deoarece încă nu-l posedăm practic. Nici un „pelagianer”<sup>3</sup> nu a mers așa de departe, ca să tăgăduiască, că credinciosul ar putea poseda deja acum viața veșnică, cu toate că el ar putea încerca să obiecteze existența acestei vieți veșnice. A rămas însă rezervat reparației moderne a unor doctrine false gnostice de a răsturna total adevărul despre viața veșnică; această epistolă însă nu oferă nici cel mai mic punct de reper în această privință. Nici o confesiune de credință dreaptă nu s-a atașat de această erezie îngrozitoare.

Cele mai grave rătăcirii lovesc astăzi mai înverșunat ca oricând și necredința pare să nu mai aibă nici un sentiment de rușine. Astăzi aproape că nu există o asociație de creștini mărturisitori, care savurează renumele unei corporații bisericești în care îndoiala față de Sfânta Scriptură este mai mult sau mai puțin la lucru. Eu însumi îmi pot aminti de timpurile când un astfel de rău nimicitor nu era cunoscut în cercurile bisericești și el se întâlnea numai la aceia care stăteau „afară”. Atunci necredința în opoziția ei față de autoritatea lui Dumnezeu în Scripturi nu era încă deghizată cu voalul „științific” al „cercetărilor literale și istorice”. Cuvântul lui Dumnezeu era respins public, se refuza semnarea articolelor de credință care confirmau autoritatea Lui și drept urmare se renunța mai degrabă la funcțiile și avantajele corespunzătoare. Generația de astăzi dimpotrivă se dezice de demnitatea generală, dar cu toate acestea își asigură onoare pământească și avantaje pământești. Unde se vor sfârși toate acestea? În decădere și în omul păcatului; adepții religiilor lumești dimpotrivă, se vor face una cu «taina lui satan, Babilonul cel mare, mama curvelor și urâciunilor pământului».

Vrem acum să studiem concluziile finale ale apostolului. «V-am scris acestea vouă, ca să știți că aveți viață eternă, voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu» (versetul 13). Harul a

---

<sup>3</sup> Curent religios în creștinism care susține că natura omenească nu poate fi stricată prin păcatul moștenit – n.tr.

putut să găsească în noi numai păcat și moarte; el ne dă ce este mai bun, ce avea Dumnezeu de dat, și anume prin credința în Fiul Său, în Domnul Isus. Ce ar fi mai potrivit și mai necesar pentru noi decât viața veșnică, natura dumnezeiască, care iubește pe Dumnezeu și pe Fiul Său și tot ce este bun și sfânt. Ea urăște păcatul și iubește dreptatea în armonie cu legea desăvârșită a libertății; ea este ascultătoare de Dumnezeu, nu în mod constrâns ca în cazul iudeilor, ci din dragoste de copil, ca la Domnul nostru. Ce fatale sunt toate sistemele doctrinare care părăsesc convingerile vechi în favoarea ideilor de natură nouă și libertine. Se afirmă nu numai că nu se poate avea certitudinea despre posedarea vieții veșnice, ci se încumetă să afirme că nimeni nu poate avea acum viața veșnică. Viața veșnică este fundamentul indispensabil pentru ca noi să putem umbla în «faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte», despre care apostolul Pavel vorbește în Efeseni 2,10. Apostolul Ioan ne face cunoscut în locul acesta – ca de altfel de la începutul scrisorii sale – tot ce ne poate consolida în Hristos și poate respinge pe orice înșelător, așa că nimeni nu poate găsi aici o scuză pentru îndoială sau necredință. Mai întâi el a arătat caracterul deosebit de sublim și plinătatea vieții în Hristos ca subiect al credinței și dragostei sufletului nostru. Aici, în ultimul capitol, el pune accentul pe faptul, că credinciosul posedă această viață și este deplin conștient de ea. În felul acesta totul stă la locul potrivit; ea este potrivită cu demnitatea Fiului și bucuria Tatălui și mărește binecuvântarea de care are parte credinciosul. Această viață este primul cadou al harului dat sufletului, baza părtășiei cu Tatăl și cu Fiul Său; este ceea ce Duhul Sfânt ca Apărător face în fiecare clipă a umblării noastre aici pe pământ. Ce mare este atunci pierderea, ce nemăsurabilă este rătăcirea tuturor celor care au sorbit această otravă și sub anumite pretexte trec cu ușurătate pe lângă adevăr sau încearcă chiar să justifice comportarea lor fățarnică!

Ajungem la un alt punct important. Este vorba de încrederea sau îndrăzneala inimii, de care noi avem nevoie pentru accesul nostru la Dumnezeu ca și copii ai Lui. Fără să fii conștient de posedarea vieții veșnice și fără să fi așezat în relația de copii cu Tatăl, această îndrăzneală ar fi imposibilă. Atât viața veșnică cât și relația de filiațiune sunt privilegiile de care noi ne putem bucura deja acum. Nu este de mirare că aceia care nu cred în niciuna din acestea două denumesc îndrăzneala noastră ca aroganță nemaipomenită. Cum pot ei să citească cu seriozitate afirmațiile capitolului nostru și multe alte locuri, care afirmă aceleași lucruri, fără să recunoască că Dumnezeu așteaptă această încredere din partea copiilor Lui? El a lăsat să se scrie aceste cuvinte ca să încurajeze pe copiii Săi și să-i facă să se judece singuri, acolo unde această încredere a fost influențată de împotriviri oarecare. Este tocmai factorul înviorător în rugăciunea creștinului; fiecare din rugăciunile noastre trebuie să fie pătrunsă de această siguranță. Aceasta să nu însemne că trebuie să încetezi să te rogi, dacă această îndrăzneală plină de încredere lipsește. Să nu uităm pilda, pe care Domnul a spus-o ucenicilor Săi în Luca 18,1-8, «pentru ca ei să se roage neîncetat și să nu obosească». Dacă rugăciunile nu poartă pecetea acestui principiu, atunci lor le lipsește caracterul propriu-zis al rugăciunii unui copil al lui Dumnezeu. Într-un astfel de caz trebuie căutat cu toată serozitatea să te debarasezi de balastul mort și prin rugăciune să lași să ți se dăruiască curajul sfânt. Noi posedăm viața veșnică și salvarea și am fost aduși în cea mai intimă relație cu Dumnezeu. Însă noi ne găsim într-o lume a necredinței, care nu are nici o parte la acest privilegiu, dar se simte în siguranță în autoînșelarea în poziția ei religioasă corporativă, dacă nu chiar și individuală. Acest fapt însă dă naștere permanent la noi și la frații noștri la nenumărate pericole, greutăți și nevoi. Mijlocul de ajutor în astfel de împrejurări este rugăciunea, la care Dumnezeu ne încurajează, chiar dacă nu totdeauna este o rugăciune a credinței ci un strigăt rezultat dintr-o consternare mare. Dacă ochiul nostru ar fi cu adevărat simplu (curat), atunci ne-am ruga în Duhul Sfânt cu mai multă îndrăzneală. Cu toate acestea să ne încurajăm permanent să strigăm la Dumnezeu ca la Tatăl nostru, care deja ne-a iubit, pe când în noi nu era nimic demn de iubit, și acum ne iubește ca copii ai Săi în podoaba «cele mai bune haine», căci așa suntem noi acum ca creștini în lumea aceasta. Dacă ar fi lăsat pe seama noastră să alegem pe baza celor mai puternice dovezi ale dragostei Sale față de noi, am putea noi atunci să cerem ceva care s-ar putea compara cu ceea ce ne-a făgăduit El în Hristos prin Cuvântul Său de nestrămutat?

De aceea, stăruind în dragoste, să rămânem în Dumnezeu; atunci El rămâne în noi (capitolul 4,13). Atunci prin harul Său sunt înlăturate toate obstacolele mari și mici, și noi primim îndrăzneală prin dragostea care nu se schimbă în această lume supusă permanent schimbării. Dumnezeu are plăcere dacă noi ne bazăm cu îndrăzneală pe grija Sa față de noi în toate împrejurările, nevoile, îngrijorările provocate de boli, în împrejurări dureroase, da, în toate câte suntem puși la probă în fiecare zi. Cum să fie atunci sentimentele noastre? Posedăm noi îndrăzneala credinței în umblarea noastră zilnică cu Dumnezeu? Ne bazăm noi pe deplin pe El, pe baza harului care ne-a eliberat din moarte și păcat și ne-a dat viața și Duhul Sfânt? Să devenim fricoși și îndoielnici atunci când este vorba de nevoile mici ale vieții acesteia? Aceasta ar fi inconsecvent din partea noastră și nedemn de dragostea Sa. Dacă prin credință îndrăznează am apucat cele mai mari binecuvântări, atunci să nu ne pierdem încrederea cu privire la lucrurile mărunte ale vieții zilnice. Să nu ne îndoim că El în dragostea Lui ia parte la tot ce El permite sau trimite să ne încerce. El ne strigă aici: «Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă». Desigur, noi trebuie să ne rușinăm să cerem ceva împotriva voii Sale. Cuvântul Său nu ne lasă în neclaritate în privința a ceea ce corespunde sau nu corespunde voii Sale. Dar merge și mai departe: «Și, dacă știm că ne ascultă orice cerem, știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El» (versetul 15). Să nu ne îndoim de El în aceste încercări relativ mici, după ce am avut parte de dragostea Sa nemărginită în cele mai profunde nevoi ale sufletului! Cât de mult ne dovedește capitolul 4 că în Hristos nici o nevoie omenească nu este prea mare, și aceste versete din capitolul 5, că nimic nu este prea mic pentru dragostea lui Dumnezeu. Noi uităm așa de ușor să acționăm în clipa când El vrea să răspundă la rugăciunea noastră, și apoi strigăm către El într-un moment când El nu ne poate împlini rugămintea. Se cuvine din partea noastră să ne rugăm permanent la Dumnezeu, și din aceasta va curge binecuvântare bogată spre noi și spre alții. Însă rugăciunii îi lipsește esențialul, dacă ea nu este făcută cu îndrăzneala prin care dragostea lui Dumnezeu este glorificată prin noi. În conștiința că noi suntem copiii Săi și am primit viața și mântuirea să condamnăm ce stă ca obstacol în calea noastră în această privință. Cu toată existența păcatului și a lui satan, noi posedăm deja acum aceste privilegii incomparabile ca îndreptățire la gloria veșnică; mai presus de toate avem pe Fiul, pe Tatăl și pe Duhul Sfânt. Noi suntem binecuvântați cu Acela care dă binecuvântarea. Acei credincioși care amână aceste binecuvântări pentru ziua gloriei au dreptate cu privire la ziua aceea, dar nu au nicidecum dreptate dacă renunță la propria lor bucurie din prezent. Acum este timpul în care noi avem nevoie de aceste binecuvântări; cel mai mult avem nevoie de ele în zilele rele, spre glorificarea lui Dumnezeu și în favoarea copiilor Săi. În ziua gloriei nu va mai trebui să fim îndemnați la îndrăzneală pentru a ne ruga, atunci totul va fi umplut de laudă. Însă atâta timp cât noi ne mai găsim în lumea aceasta cu toate greutățile și pericolele ei, există necesitatea stringentă pentru astfel de rugăciuni. Pe lângă aceasta este timpul celei mai mari binecuvântări pentru credinciosul care știe că Hristos este în Tatăl, noi în El și El în noi. De aceea tocmai acum este momentul să ne rugăm lui Dumnezeu cu îndrăzneală pentru orice și pentru tot ce corespunde voii Sale; noi nu îndrăznim să dorim alte lucruri. Și noi știm că El ne aude. Cât de greșit ar fi să ne îndoim! Nu Și-a dovedit Dumnezeu dragostea Lui desăvârșită și permanentă față de noi? Probabil că El consideră bine să ne treacă printr-o încercare grea. El poate lăsa pe un credincios, care probabil este îngrijorat de bani într-un fel neplăcut lui Dumnezeu, să piardă orice cent în mijlocul unei lumi în care fiecare cent are valoare; credinciosul probabil nu mai știe de unde să-și procure micul dejun. Să se îndoiască el din cauza aceasta de bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care el le-a cunoscut tot așa de bine ca și propria nebunie? Nu, el are voie să se roage lui Dumnezeu, să acționeze potrivit cu voia Lui, având certitudinea că El îl aude și că noi «știm că avem lucrurile pe care le-am cerut de la El».

Îmi amintesc, că un fost preot temător de Dumnezeu a fost întrebat pe stradă cu vreo cincizeci de ani în urmă de un prieten cum trăia el și familia lui. El a răspuns, că nu poate spune exact, însă este sigur că ei trăiau prin harul lui Dumnezeu. Atunci tocmai a venit poștașul și i-a dat fără cuvinte o bancnotă. Cel întrebat a arătat-o prietenului său făcând remarcă: „Acesta este un

exemplu despre felul cum trăiesc eu!” Noi avem un Dumnezeu viu, care întâmpină credința așa fel cum corespunde căilor Sale, oricât de grele ar fi împrejurările. Încercările grele sunt și astăzi pentru un credincios la fel de onorabile ca și în timpul lui Avraam. Ar putea fi din aceia, cărora Domnul le dă puțin să poarte, deoarece ei sunt slabi în credință și nu ar putea să poarte mai mult. Dar cine este tare în Domnul, cu siguranță va fi pus la încercare, și anume spre propria lui binecuvântare. Stă scris: «El nu-și întoarce ochii de la cei drepti» (Iov 36,7). Noi suntem înconjurați de necaz, suferință și griji; de aceea nu trebuie să ne preocupăm prea intens cu sentimentele propriilor greutăți și să fim indiferenți de nevoile altora. Noi trebuie să ne gândim că și alții, care prin har au fost aduși în aceeași relație cu Dumnezeu, au de suferit în multe feluri. Să nu ne rugăm noi la Dumnezeu tot așa de cordial pentru ei, cum o facem pentru noi, și în felul acesta să ne dovedim a fi adevărați frați în Hristos?

Pentru fiecare credincios în parte este valabil; realizarea practică a acestei încrederi îndrăznețe în dragostea lui Dumnezeu. Atunci vom învăța să nu ne mai încredem în propria voință și să ne rugăm numai pentru ceea ce suntem siguri că corespunde vocii Sale. Și care va fi rezultatul? «El ne ascultă.» Noi avem nu numai privilegiul, ci noi suntem chiar constrânși să-I aducem Lui, Cel care ne iubește și ne cunoaște pe toți, plini de încredere rugăciunile noastre și să ne bazăm pe împlinirea plină de har a lor de către El. Și dacă știm, că El ne aude (nu este o cunoaștere formală, ci una conștientă, lăuntrică), pentru ce ne rugăm, tot așa știm (și aici aceeași cunoaștere lăuntrică), că vom avea lucrurile pe care le-am cerut de la El. Ce ar putea să dea mai multă îndrăzneală celui care crede? Ascultarea s-ar putea să nu corespundă gândurilor noastre, ea este însă răspunsul Său mult mai înțelept, mai profund și plin de dragoste la rugăciunea noastră.

Toate se bazează pe dragostea lui Dumnezeu. Pe când eram încă păcătoși, El a dat pe Hristos la moarte; acum, când suntem sfinții Săi, Hristos este darul Său pentru noi, în timp ce Duhul Sfânt lucrează împreună, pentru ca totul să fie spre binele nostru în inimile noastre și pe căile noastre. Dacă Dumnezeu ne îndeamnă să ne rugăm cu îndrăzneală, aceasta o face din cauza înclinației noastre permanente de a nu ne ruga potrivit vocii Sale, cu excepția cazului când noi am progresat în cunoașterea Cuvântului Său. În aceasta constă valoarea practică a eforturilor noastre pentru o înțelegere spirituală mai profundă a Sfintei Scripturi.

Dumnezeu acordă Cuvântului Său cea mai mare importanță; și Domnul și apostolii au făcut la fel, și aceeași prețuire trebuie să fie și din partea noastră. Ce jalnic este să întorci spatele dragostei lui Dumnezeu, plinătății coplesitoare a adevărului din Sfânta Scriptură și darului Duhului, care a inspirat pe scriitor, și să te preocupi numai cu propria mântuire. Aceasta ar însemna să fi orb față de bogățiile nenumărate ale harului și să ne lăsăm sufletul să înfometeze spiritual.

În verstele 16 și 17 apostolul se preocupă cu întrebarea dificilă, dacă rugăciunea noastră este plăcută lui Dumnezeu sau ea nu trebuie adusă înaintea Lui. «Dacă cineva vede pe fratele său făptuind un păcat care nu este spre moarte, să ceară, iar El îi va da viața, pentru cei care nu păcătuiesc spre moarte. Este un păcat spre moarte: pentru acela nu spun să se roage. Orice nedreptate este păcat; și este un păcat care nu este spre moarte.» Acest loc oferă deseori greutăți, deoarece se vine la el cu prejudecăți și se trece cu vederea că Dumnezeu merge cu ai Săi pe căile Lui de guvernare. Aici este vorba de întrebarea, care este deja pusă în cartea Iov și la care cei trei prieteni ai lui Iov au eșuat cu răspunsul lor. Noul Testament vorbește foarte clar despre aceasta în Ioan 15,1-10; 1 Corinteni 11,27-32; Evrei 12,5-11 și 1 Petru 1,17 și în alte locuri, ca și aici. Nicidecum nu este vorba de «moartea a doua», ci de un credincios care este luat din lumea aceasta din cauza gravității păcatului său sau a împrejurărilor lui grave. Dumnezeu sancționează păcatul lui cu moartea trupului. În privința aceasta, așa cum vedem din Vechiul Testament, poate fi vorba de credincioși care au fost dotați cu onoare înaltă, ca Moise și Aaron, care au mâniat pe Iehova foarte mult în Cades (Numeri 20). Judecata poate fi executată și imediat, așa cum găsim la Anania și Safira (Faptele Apostolilor 5). Principiul este explicat corintenilor prin apostolul Pavel în scrisoarea lui (1 Corinteni 11); mulți dintre ei nu erau numai bolnavi și slabi, ci o parte mare din ei adormiseră. Acolo se spune: «Pentru că dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi

judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea.» Deci corintenii au fost disciplinați în diverse grade de greutate, prin aceasta a fost pedepsit și «păcatul spre moarte». Domnul disciplinează pe sfinții Săi greșiți, dar categoric cu scopul ca ei să nu trebuiască fie condamnați așa cum este condamnată lumea cu moartea a doua.

Deci nu ar fi nicidecum potrivit gândurilor Domnului să te rogi pentru păstrarea vieții pământești a unui frate pe care Domnul a vrut să-l disciplineze prin moartea trupului din cauza păcatului lui. Lumea nu face nimic altceva decât să păcătuiască, ea respinge pe Domnul; de aceea ea este păstrată pentru îngrozitoarea moarte a doua, pentru judecata veșnică. Dacă se vrea introducerea acestor gânduri în versetele noastre de mai sus, atunci învățătura spirituală dată de acest loc va da naștere numai la încurcătură. Pe de altă parte aceste versete arată harul, în care Dumnezeu Însuși se coboară, ca să păstreze îndrăzneala noastră neîngrădită în prezența Sa și ca să ne păzească de greșeala în care altfel am cădea.

O minciună este un păcat grav, în mod deosebit la un creștin. Însă de la început păcatul acesta a fost deseori făptuit, fără să atragă după sine moartea. Prin coborârea pe pământ a Duhului Sfânt și prin lucrarea mare în har și putere din zilele acelea minciuna era în ochii lui Dumnezeu un păcat deosebit de grav. Fățarnicia și înțelegerea premeditată a acelor soți, amândoi nerecunoscând învinuirea adusă lor de Petru, era un caz așa de grav, că era evident un păcat spre moarte (Faptele Apostolilor 5). Această minciună putea fi cu atât mai puțin tolerată, cu cât Dumnezeu tocmai a arătat binecuvântările Sale minunate spre glorificarea Fiului Său. Ce condamnat a fost acolo, să simulezi o măsură de dărnicie, care de fapt nu era! Același lucru este valabil pentru Corint, unde în afară de aceasta Masa Domnului a fost dezonorată prin stilul de viață rău al credincioșilor (1 Corinteni 11).

Aceasta îmi amintește de un caz remarcabil, pe care eu însumi l-am trăit cu ani în urmă. Un frate, care evident se afla în cea mai bună stare de sănătate trupească, a ajuns deodată bolnav. L-am vizitat la patul de boală. Deoarece era medic, el putea să constate propria lui stare mai bine decât alții. Mi-a explicat foarte liniștit, însă nu lipsit de seriozitate profundă și emoție, că el va muri în curând. Nu erau nici un fel de simptome de boală, și el însuși nu putea spune ce îi lipsea. Cu toate acestea era pe deplin convins, că se apropia ultima lui oră pe pământ. El a adăugat: „Am făcut un păcat care duce la moarte”, și mi-a mărturisit despre ce era vorba. El nu mai avea nici o dorință să mai trăiască; el însuși nici nu se ruga pentru aceasta și nici pe mine nu m-a rugat să mă rog pentru el. El s-a plecat sub disciplina Domnului; îl durea numai faptul că păcatul lui a pricinuit această disciplină. Însă el era foarte mulțumit să plece, ca să fie la Domnul. Într-adevăr el a adormit după aceea. El a recunoscut felul drept de a proceda al Domnului și a murit fără nici o îndoială cu privire la primirea lui de către Domnul.

Fără îndoială aici este vorba de un mijloc serios, pe care Domnul îl folosește; nu este nici un motiv pentru a presupune, că El face uz de un astfel mijloc de disciplinare numai în anumite timpuri. În ce constă însă marea diferență cu privire la urmările unui păcat? Nu grozăvia păcatului în sine este decisivă; împrejurările deosebite în care el a fost înfăptuit sunt cele care îl fac așa de detestabil în ochii lui Dumnezeu. Ca să cunoști această diferență este nevoie de înțelegere spirituală a respectivului, care într-o asemenea situație nu dorește să se facă rugăciuni pentru el și care nu are nici o dorință să mai trăiască. În cazul amintit fratele știa că rugăciunea de mijlocire pentru el nu ar fi fost la locul ei. Eu nu-mi pot aminti că s-au făcut rugăciuni pentru el din cauza aceasta; el a murit realmente după scurt timp. În împrejurări normale rugăciunea de mijlocire este tocmai cea ce noi suntem solicitați să facem. Compasiunea noastră se îndreaptă spre cei bolnavi, noi dorim cu plăcere să-i avem mai mult timp la noi. Ne bucurăm să vedem atitudinea lor creștină, încercarea credinței lor într-un fel sau altul și răbdarea lor în încercări. Aceasta va sluji la stimularea noastră.

«Este păcat spre moarte», așa este corect; nu: „un păcat spre moarte” (așa cum traduc unii substantivul din greacă fără articol, remarca traducătorului). «Orice nedreptate este păcat.» Orice faptă, care nu este în armonie cu poziția noastră în Hristos, este păcat; căci noi am fost lăsați aici,

ca să facem voia lui Dumnezeu. Însă numai situațiile deosebite, care în domeniul privat sau public duc la dezonorarea gravă a lui Dumnezeu, pot deveni «păcat spre moarte». În general păcatul nu este păcat spre moarte.

Versetele 18 la 21 constituie o încheiere demnă de această epistolă. În acele prime zile unii păreau să aibă un început bun, însă apoi au dovedit lipsă de credință și de viață adevărată, prin aceea că s-au îndepărtat de Hristos și s-au îndreptat spre așa numita cunoștință (gnoesis), o cunoștință greșită, și în cele din urmă au arătat vrăjmășie evidentă împotriva Tatălui și Fiului. Având în vedere aceste neajunsuri apostolul se face una cu toți credincioșii, care prin har au fost făcuți capabili să spună: «Noi știm ...!» (oidamen). Aceștia posedă o cunoaștere lăuntrică, care odinioară și-au însușit-o din exterior. La aceia, care nu erau născuți din Dumnezeu, nu se putea ajunge la o cunoaștere fermă în duhul lor, așa cum era în cazul fiecărui copil al lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu nu acordă nici o valoare pe acea cunoaștere exterioară, care entuziasmează pe omul firesc și îl duce în rătăcire. Ceilalți erau pur și simplu gnostici, a căror onoare era în rușinea lor, în basme și filozofie. Nu numai antihriștii, ci și vechii părinți ai bisericii, așa cum ar fi Clemens din Alexandria și bărbați asemănători, erau caracterizați prin aceasta. Însă adevărații ucenici ai Domnului găsesc în Hristos toate comorile cunoștinței și înțelepciunii dumnezeiești, care odinioară erau ascunse, fie că ei privesc acum pe Hristos pe pământ sau în cer, unde se vede «taina» din scrisorile paulinice. În această silință ei sunt conduși de Duhul Sfânt în tot adevărul, care într-adevăr este vechi, însă permanent nou și de o prospețime pe care nu o dă nici o cunoaștere pământească. Căci Duhul Sfânt primește numai din lucrurile lui Hristos și ni le vestește, așa cum vedem acum în Cuvântul scris.

«Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește el însuși, și cel rău nu-l atinge.» Aici ne este arătată cunoașterea lucrată divin, pe care fiecare trebuie s-o aibă personal. Ea este de o însemnătate majoră și profundă pentru inima creștinului și trebuie păstrată permanent în sufletul lui clară și luminoasă. În ceea ce privește forma aici nu vedem nimic altceva decât o constatare abstractă, cuprinzătoare, dar în care credința poate pătrunde și o poate înfăptui. Este o mică diferență între cele două expresii «oricine a fost născut din Dumnezeu» și «acela care a fost născut din Dumnezeu» (sau: cel născut din Dumnezeu – n. tr.), cu toate că ambele se referă la aceeași persoană, la cel credincios. În prima expresie se accentuează efectul permanent al celui născut în felul acesta, în cazul al doilea se face cunoscut numai faptul de a fi născut, fără referire la continuitate. În ochii gnosticilor păcatul era ceva lipsit de importanță, care putea fi ignorat, sau ca ceva neplăcut, dar se putea pune deoparte ce era de neevitat (părerile acestor oameni s-au deosebit mult unele de altele). Altfel este pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu, pentru care păcatul, ca și pentru Dumnezeu, este o chestiune gravă. Prima comunicare, că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește și nu va fi atins de rău, înseamnă de aceea pentru ei o mângâiere și totodată o atenționare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător ca nici un alt cuvânt; de asemenea Duhul Sfânt locuiește în fiecare credincios și acordă importanță acestui Cuvânt. În felul acesta viața noastră aici jos este umplută cu părtașie și umblare, cu slujire și adorare.

«Știm că suntem din Dumnezeu și lumea întreagă zace în cel rău» (prin aceasta se poate înțelege atât satan cât și răul în sine). Aici nu se găsește nici o neclaritate, nici o diminuare a diferenței absolute care există între noi ca familie a lui Dumnezeu și lumea în supunerea ei îngrozitoare sub rău. Linia de despărțire este clară. Cu aceeași convingere lăuntrică, cu care credincioșii au recunoscut faptul că viața lor nouă își are originea în Dumnezeu Însuși, ei au recunoscut și faptul că lumea întreagă este supusă puterii răului. Ar fi putut fi mai clar delimitate cele două părți? Pe de o parte Dumnezeu este izvorul și originea a toate, pe de altă parte domnește supunere deplină față de satan. Aici nu este vorba de Adunare, care este în opoziție cu iudeii și păgânii și este dușmănită de ei. Este vorba de certitudinea personală, că «noi suntem din Dumnezeu», însă întreaga lume, fără ca ea să observe, este sub robia lui satan, așa cum ne este foarte bine cunoscut. Aparține vieții noi, să iei în posesiune prin credință binecuvântările cunoscute și corespunzător voii dumnezeiești să le aplici la tine însuși.

«Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaștem pe Cel adevărat; și noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă.» Subiectul cunoscut conștient al credinței, Fiul lui Dumnezeu, care a venit deja, este pentru noi de aceeași importanță ca și natura nouă și originea ei dumnezeiască; și aici ni se spune, că noi suntem uniți cu El în chip desăvârșit. Și aici este vorba de cunoașterea lăuntrică ca și în versetele anterioare. «Și știm că Fiul lui Dumnezeu a venit.» Aceasta stă în opoziție clară cu așteptarea iudeilor, care așteaptă venirea Aceluia care în toate privințele va fi de mai mică valoare; dar și în opoziție cu așteptarea păgânilor, care nu cunosc pe Dumnezeu, se închină demonilor și, dacă este posibil, stau într-o necunoaștere și mai profundă. Însă Fiul lui Dumnezeu, care a dat existență la toate, în dragostea Lui nemărginită a devenit Om, nu numai ca să ne dea viața veșnică, ci să Se dea pe Sine Însuși la moarte ca ispășire pentru păcatele noastre, așa cum mărturisește Scriptura.

„Cât de puternic a fost cuvântul Său: Să fie!  
Prin care a creat cerul și pământul.  
Dar mult mai puternică a fost puterea Sa,  
În care El a adus mântuirea.”

Aici ni se spune că El a venit ca să ne dea pricepere să cunoaștem pe Cel adevărat, pe Dumnezeul adevărat. Căci numai El singur a fost capabil să prezinte imaginea desăvârșită a Dumnezeului nevăzut într-o lume plină de întuneric, necurăție și umbra morții; într-o lume înapoia căreia se află puterile nevăzute ale răului, care permanent se străduiesc să dea minciunii înfățișarea de adevăr și să orbească pe oameni cu privire la adevăr. Domnul Isus nu corespunde în nici un fel concepțiilor plăcute ale înșelătorilor; cu privire la El este vorba de o Persoană dumnezeiască, reală, de «viața eternă» ca realitate vie. Pe aceasta se bazează adevărul cunoscut în Hristos în toată profunzimea, înălțimea și strălucirea lui, despre care Adunarea prezintă mărturia corporativă și responsabilă. Dacă însă ea a eșuat deja atunci în această mărturie, cu cât mai mult a decăzut ea acum! Pentru credință însă există chiar și în zilele cele mai întunecate un izvor de putere; și această epistolă arată cu toată claritatea și caracterul complet fiecărui credincios acest Izvor, Isus Hristos. Ea pune înaintea ochilor credinciosului, ca unuia protejat în Hristos, cu toată autoritatea pe Domnul, ca pe Acela care ieri și azi și în veșnicie este Același.

«Noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos.» Prin aceasta se exprimă pe scurt, dar cu cuvinte pline de putere, privilegiul nostru nemodificabil. Ni se arată că protejarea noastră sigură în Dumnezeul adevărat constă în aceea, că noi rămânem în Fiul Său. Aceasta ne este spus deja în propriile cuvinte ale Domnului (Ioan 14,20): «În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.» Nu numai că noi suntem în El, ci noi trebuie să avem și înțelegerea acestui fapt și în afară de aceasta posedăm cele spuse aici. «Ziua aceea» este timpul în care noi trăim acum.

A putut Dumnezeu să facă mai mult, decât să ne dea viața dumnezeiască în Hristos și să ne facă capabili de a rămâne în Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care Însuși rămâne în noi? Ce ciudat, că unii creștini vegetează, sunt mulțumiți sau nu cu creștinismul lor asemănător cu lumea, dar se pare că nu au nici o idee de faptul că aceste privilegii minunate sunt pentru fiecare copil al lui Dumnezeu și trebuie trăite de el. Ce bogate în conținut și ce binecuvântate sunt cuvintele de încheiere ale acestui paragraf: «El» (și anume Isus Hristos, Fiul Său) «este adevăratul Dumnezeu și viața eternă.» El, din care și în care suntem noi, este Cel adevărat, în opoziție cu toți idoli falși și minciuna care tăgăduiește pe Dumnezeu. Dumnezeu este cunoscut efectiv numai în Fiul Său Isus Hristos. Numai în El S-a revelat, în Cel care a renunțat la toate, ca să înfăptuiască lucrarea și să ne facă potriviți pentru rămânerea în El prin dăruirea naturii Sale. El este Dumnezeul adevărat și de asemenea și viața eternă. Fără această viață nu am putea cunoaște nici pe Tatăl și nici pe Fiul, pe care El L-a trimis. În Hristos Cel înviat posedăm acum această viață în toată

însemnătatea ei pentru sufletele noastre. După învierea noastră sau transformarea noastră la venirea Sa o vom poseda și pentru trupurile noastre.

După ce harul și adevărul ne-au fost prezentate așa de impresionant se introduce o atenționare scurtă, serioasă: «Dragi copii, păziți-vă de idoli!» Tot ce este în afara lui Hristos, ceea ce captivează și umple inima omului, este făcut de satan un idol. În zilele noastre s-ar putea ca acești idoli să nu fie din aur, argint, lemn sau piatră, ci de o formă mult mai vicleană. Se apropie cu grăbire ziua când marea mulțime a iudeilor se vor reîntoarce la vechile lor păcate, slujirea idolilor, oricât de puțin ar părea aceasta posibil acum. Tot așa și creștinătatea se va deda la păcate, oricât s-ar lăuda ea cu protestantismul ei și cu antipatia ei de neînvins față de slujba idolatră romană. În decăderea care va veni se vor contopi una cu alta. Ambii, iudeii și creștinii cu numele, vor preamări pe «omul păcatului», pe antihrist, când acesta se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu, pentru ca apoi împreună cu marii lor aliați politici, fiara romană din zilele acelea, să fie aruncați în pierzarea veșnică.

Domnul este aproape!